

НЕЛСЪН ДЕМИЛ АЗ, ДЕТЕКТИВЪТ

Част 1 от „Джон Кори“

Превод от английски: Крум Бъчваров, 1998

chitanka.info

*На Лари Кършбаум,
приятел, редактор и партньор в хазарта*

БЛАГОДАРНОСТИ

Изказвам благодарността си на следните хора за това, че споделиха с мен професионалния си опит. Всички възможни грешки и пропуски в тази книга са мои и само мои. Освен това тук-там съм си позволил художествена измислица, но като цяло съм се опитвал да се придържам към информацията и съветите, дадени ми от тях:

На първо място благодаря на детектив лейтенант Джон Кенеди от полицейското управление на окръг Насау, който свърши почти също толкова работа по романа, колкото и самият аз. Джон Кенеди е самоотвержен полицай, честен адвокат, опитен моряк, добър съпруг на Каръл, добър приятел на семейството ми и сериозен литературен критик. Много, много благодаря за времето и опита, които сподели с мен.

Бих искал отново да благодаря на Дан Стартър от „Проучвания за писатели“, Ню Йорк, за усърдния му труд.

Също така искам да благодаря на Боб и Линда Скалиа от Саутхолд за помощта им по отношение на местния фолклор и обичаи.

Искрени благодарности на Мартин Боуи и Лора Фланаган от градската библиотека в Гардън за изключителната им помощ при проучванията.

Много благодарности на Хауърд Полскин от Си Ен Ен и на Джанет Алсхауз, Синди Янкър и Майк Делгайдис от лонгайландските „Нюс 12“ затова, че ми предоставиха видеорепортажите си за Плъм Айланд.

Отново благодаря на Боб Уайтинг от „Банфи Винтърс“ затова, че сподели с мен познанията и страстта си към виното.

Благодаря на д-р Алфонсо Торес, директор на ветеринарния център на Плъм Айланд, за времето, което ми отдели, и за търпението му. Изказвам възхищението си към него и екипа му за тяхната важна и всеотдайна работа.

Искрена признателност на моята помощничка Даян Франсис заради стотиците часове напрегнат и всеотдаен труд.

Благодаря на моя агент и приятел Ник Елисън и неговия екип, Кристина Харкар и Фей Бендър. Никой писател не би могъл да се надява на по-добро представяне и по-прекрасни колеги.

И на последно, но със сигурност не по значение място, отново благодаря на Джини Демил — това е нейната седма книга и тя продължава да редактира с обич и ентусиазъм.

БЕЛЕЖКА НА АВТОРА

По отношение на ветеринарния център на Плъм Айланд подопечен на Министерството на селското стопанство на Съединените щати, съм си позволил малка доза художествена измислица за самия остров и за работата, която се извършва там.

*„Трима могат да пазят тайна, ако двама
от тях са мъртви.“*

Бенджамин
Франклин, „Дневникът на
бедния Ричард“ 1735 г.

1.

През бинокъла си виждах прекрасната дванайсетметрова яхта, закотвена на неколкостотин метра от брега. На борда имаше две трийсетинагодишни двойки, които прекарваха времето си в печене на слънце, чукане и тем подобни. Жените бяха по монокини. Един от мъжете се изправи на носа, изхлузи гащетата си, остана цяла минута да стърчи по пишка, после се хвърли в залива и заплува около кораба. Каква страхотна природа! Свалих бинокъла и си отворих бутилка будвайзер.

Беше късно лято, тоест не краят на август, а средата на септември, преди есенното равноденствие. Денят на труда^[1] бе отминал и започваше циганското лято, каквото и да означава това.

Аз, Джон Кори, по професия възстановяващо се ченге, така да се каже, в отпуск по болест, седях на задната веранда на вуйчо си, дълбоко потънал в плетен стол и с плитки мисли в главата. Хрумна ми, че основният проблем с това да не правиш нищо се крие във факта, че не можеш да разбереш кога си свършил.

Старомодната веранда заобикаляше от три страни викторианската фермерска къща от деветдесетте години на миналия век, цялата в островърхи покриви и сложни архитектурни орнаменти, кулички и фронтони. От мястото, на което седях, виждах полегатата зелена морава на юг към Грейт Пеконик Бей. Слънцето клонеше ниско на западния хоризонт — там си му беше и мястото в седем без петнайсет вечерта. Аз съм градско чедо, но наистина бях започнал да свиквам с провинцията, с небето и всичко останало, и преди няколко седмици най-после открих Голямата мечка.

Носех чисто бяла тениска и изрязани дънки, които ми бяха по мярка, преди да отслабна толкова. Босите ми крака бяха вдигнати върху парапета и между двата ми палеца се виждаше въпросната яхта.

Приблизително по това време на деня започват да се чуват щурци, скакалци и още Бог знае какво, но аз много не си падам по звуците на природата, затова върху масичката до стола ми имаше

малък касетофон, от който се носеше „Големият студ“, в скута ми бе бинокълът, а на пода до дясната ми ръка лежеше личният ми патлак, 38-калибров револвер „Смит & Уесън“ с петсантиметрова цев, който точно влизаше в чантичката ми. Майтап бе.

Някъде по време на двете секунди между „Когато един мъж обича една жена“ и „Танцувайки на улицата“ чух или усетих от проскърцването на стария дъсчен под, че някой заобикаля по верандата. Тъй като живея сам и не очаквах никого, стиснах револвера в дясната си ръка и я отпуснах в скута си. За да не си помислите, че съм някой параноичен гражданин, трябва да отбележа, че не се възстановявах от заушки, а от три огнестрелни рани, две 9 милиметрови и една от „Магнум“ 44-ти калибър — не че големината на дупките има някакво значение. Както и при недвижимите имоти, най-важното при огнестрелните рани е мястото, мястото и пак мястото. Очевидно в случая дупките бяха на подходящото място, защото не гниех, а се възстановявах.

Погледнах надясно към западната страна на къщата. Иззад ъгъла се появи мъж, спря на около пет метра от мен и се вгледа в дългите сенки, хвърляни от залязващото слънце. Всъщност и самият той хвърляше дълга сянка, която минаваше през мен, и човекът като че ли не ме забелязваше. Но слънцето беше зад гърба му, така че и на мен ми бе трудно да различа лицето му или да се досетя за намеренията му.

— Да ви помогна с нещо? — попитах аз.

Той обърна глава към мен.

— О... здрасти, Джон. Не те видях.

— Сядай, началник. — Пъхнах револвера в дънките под тениската си, после намалих звука на касетофона.

Силвестър Максвел, известен също като Макс, главният представител на закона по тези места, намести задник върху парапета с лице към мен. Носеше син блейзер, бяла риза, кафеникави памучни панталони и спортни обувки на бос крак. Не можех да определя дали е на работа, или не.

— Можеш да си вземеш нещо безалкохолно от хладилната чанта — казах аз.

— Благодаря. — Той се наведе и измъкна от леда бутилка будвайзер. Макс има навика да нарича бирата „безалкохолна напитка“.

Известно време отпиваше, загледан в някаква точка на около метър от носа си. Аз отново насочих вниманието си към залива и се заслушах в музиката. Беше понеделник, така че почиващите през уикенда, слава Богу, си бяха отишли и както вече казах, Денят на труда бе минал. Бяха си заминали и повечето от летовниците, които наемат тук къщи, и човек отново можеше да почувства завръщането на самотата. Макс е местно момче и не преминава направо на въпроса, така че просто трябва да го почакаш. Накрая той ме попита:

— Твоя ли е тази къща?

— На вуйчо ми. Искане да ми я продаде.

— Недей да я купуваш. Моята философия е, ако нещо лети, плава или се чука, просто го вземи под наем.

— Благодаря.

— Докога имаш намерение да останеш?

— Докато вятърът престане да свири през гърдите ми.

Той се усмихна, но после отново се замисли. Макс е едър мъж, приблизително на моя възраст, тоест към средата на четирийсетте, с къдрава руса коса, червендалесто лице и сини очи. Жените като че ли го намират за хубав и това му е изгодно, доколкото е ерген и не е обратен.

— Как си? — попита той.

— Горещ-долу.

— Какво ще кажеш за малко умствено упражнение?

Не отговорих. Познавам Макс от десетина години, но тъй като не живея тук, го виждам само от време на време. На това място би трябвало да кажа, че съм детектив от отдел „Убийства“ в Ню Йорк и преди да ме ранят работех в Северен Манхатън. Простреляха ме на 12 април. От двайсетина години в Ню Йорк не бе раняван детектив от „Убийства“, така че случаят се превърна в страхотна сензация. Пресцентърът на нюйоркското полицейско управление също подклаждаше огъня, защото това си беше реклама, а и аз съм си симпатичен, хубав и така нататък. Та подсладиха малко историята и пресата им оказа съдействие, това имам предвид. Междувременно двамата престъпници, които ме раниха, все още бяха на свобода. Прекарах две седмици в болница, после още няколко в манхатънския си апартамент, след това вуйчо Хари ми подхвърли, че лятната му

къща била подходящо място за герой като мен. Защо не? Пристигнах тук в края на май, точно след Деня на незнайния воин^[2].

— Ти познаваше Том и Джуди Гордън, нали? — каза Макс.

Погледнах го и попитах:

— И двамата ли?

— И двамата — кимна той. И след минута мълчание в тяхна памет продължи:

— Иска ми се да хвърлиш един поглед на местопрестъплението.

— Защо?

— Защо не? Като лична услуга. Преди да го видят всички останали. Не ми достигат детективи за разследване на убийства.

Всъщност в полицейското управление на Саутхолд изобщо няма отдел „Убийства“, което обикновено не е проблем, защото в района този вид престъпление се среща съвсем рядко. Ако се случи, полицията на област Съфолк праща съответната група и Макс се отдръпва. Но това не му харесва.

Малко история: това е северният край на Лонг Айланд, щата Ню Йорк, гр. Саутхолд, основан, според поставената на магистралата табела, през хиляда шестстотин четирийсет и някоя си от преселници от Ню Хейвън, Кънектикът, които, както казват всички, бягали от краля. Южният край на Лонг Айланд от отсрещната страна на Пеконик Бей е модерно свърталище на писатели, художници, актьори, издатели и всякакви други лайнари. Хората тук, на северния край, са фермери, рибари и подобни. И навярно един убиец.

Във всеки случай къщата на вуйчо Хари се намира в селцето Матитък — на сто и петдесетина километра от Западна 102-ра улица, където двама господа с латиноамериканска външност стреляха четиринайсет-петнайсет пъти срещу вашия покорен слуга и постигнаха три попадения по движеща се мишена от 8–9 метра разстояние. Доста слаб резултат, но аз не ги критикувам, нито се оплаквам.

Така или иначе, саутхолдската община обхваща по-голямата част от северния край и се състои от осем малки и едно по-голямо село, наречено Грийнпорт. В полицейското управление работят горе-долу четирийсет полицаи и Силвестър Максвел им е началник.

— Нищо няма да ти стане, ако хвърлиш един поглед — настоя Макс.

— Ще ми стане, естествено. Ами ако ме призоват да свидетелствам по случая в някой неудобен момент? Никой не ми плаща за това.

— Всъщност вече се свързах с областния управител и получих разрешение официално да те наема за консултант. Със сто долара дневно.

— Леле! Звучи като точно онази работа, която би трябвало да си спестя.

Макс си позволи да се усмихне.

— Виж сега, стотачката ти покрива газа и телефона. И без това нищо не правиш.

— Опитвам се да накарам дупката в десния ми бял дроб да се затвори.

— Работата няма да е напрегната.

— Откъде знаеш?

— Освен това имаш възможност да се проявиш като добър гражданин на Саутхолд.

— Аз съм нюйоркчанин. И не се предполага, че съм добър гражданин.

— Добре ли познаваше семейство Гордън? Приятели ли бяхте?

— Нещо такова.

— Ами заради тях тогава. Хайде, Джон. Ставай. Да вървим. Ще ти бъде много задължен.

Семейство Гордън наистина бяха добри хора... Изправих се и оставих бирата си.

— Приемам работата за долар на седмица, обаче трябва да имам официални правомощия.

— Съгласен. Няма да съжаляваш.

— Разбира се, че ще съжалявам. — Изключих касетофона и попитах:

— Има ли много кръв?

— Малко. Простреляни са в главите.

— Мислиш ли, че ще ми трябват галоши?

— Ами... изтекъл е малко мозък...

— Добре. — Нахлузих галошите си и заобиколихме по верандата към кръглата отбивка пред къщата. Влязох в необозначената му

полицейска кола, бял джип „Чероки“ с припукваща полицейска радиостанция.

Потеглихме по дългата отбивка, покрита със стотинагодишен пласт черупки от стриди и миди — вуйчо Хари и всички преди него ги бяха изхвърляли върху пътя наред с пепелта и сгурията от печката, за да запечатат под тях калта и праха. Във всеки случай това се наричаше крайбрежна ферма и все още си бе край залива, макар че по-голямата част от обработваемата земя беше продадена. Районът е доста обрасъл, а самата къща е боядисана в кремаво със зелени орнаменти и зелен покрив. Наистина е много приятна и навярно ще я купя, ако полицейските лекари кажат, че вече не ставам за нищо. Трябва да се упражнявам да кашлям кръв.

Като става дума за инвалидността ми, имам голям шанс да получа необложена с данъци доживотна пенсия. За нюйоркското полицейско управление това е равносилно да идеш в Атлантик Сити, да пуснеш някоя сълза пред замъка на Тръмп, да си блъснеш главата в ротативките точно пред очите на данъчните власти и да улучиш джакпота!

— Слушаш ли ме?

— Какво?

— Казах, че са открити в 17:45 от техният съсед. И двамата били застреляни с по един изстрел в главата. Съседът ги намерил на терасата зад къщата им...

— Макс, всичко това и сам ще го видя. Разкажи ми за съседа.

— Добре. Казва се Едгар Мърфи, възрастен джентълмен.

Към пет и половина чул да пристига яхтата на семейство Гордън. Петнайсетина минути по-късно наминал към тях и ги открил мъртви. Не е чул изстрели.

— Има ли проблеми със слуха?

— Не. Попитах го. Според него жена му също чувала добре. Така че сигурно убиецът е стрелял със заглушител.

А е възможно и да са по-глухи, отколкото си мислят.

— Но са чули яхтата. Едгар сигурен ли е за часа?

— Съвсем сигурен. Обади ни се в 17:51, така че времето отговаря.

— Добре. — Погледнах си часовника. Вече беше 19:10.

Проницателната идея да дойде и да ме вземе трябва да бе хрумнала на Макс скоро след огледа на местопрестъплението. Момчетата от отдел „Убийства“ на област Съфолк сигурно вече бяха там. Трябваше да дойдат от градчето Яфанк, от областното управление на полицията — на около час път с автомобил до къщата на семейство Гордън.

Макс продължаваше да разказва и аз се опитвах да вляза в стъпка, но откакто за последен път ми се беше налагало да мисля за такива неща, бяха минали около три месеца. Изкушавах се да изръмжа „Само фактите, Макс!“, но го оставих да си дудне. Отгоре на всичко в главата ми продължаваше да кънти последната песен от касетофона, а както знаете, наистина е вбесяващо, когато не можеш да изхвърлиш някоя мелодия от ума си.

Погледнах през отворения страничен прозорец. Пътувахме към Насау Пойнт, където живееха — или бяха живели — семейство Гордън. Северният край е нещо като Кейп Код, брулен от вятъра нос, заобиколен от три страни от вода и покрит с история.

Постоянното население е около дваисет хиляди души, пръснати доста нарядко, но през лятото и уикендите идват доста хора, а новите винарни привличат едnodневни екскурзианти.

Завихме на юг по Насау Пойнт, който е дълъг повече от три километра и се врязва в Грейт Пеконик Бей. Разстоянието от моята къща до тази на семейство Гордън е около шест и половина километра.

Насау Пойнт е летен курорт от 20-те години и къщите варират от обикновени бунгала до огромни имения. Тук летувал Алберт Айнщайн и през хиляда деветстотин трийсет и някоя си именно тук написал прочутото си „Писмо от Насау Пойнт“ до Рузвелт, с което настоял президентът да побърза с разработването на атомната бомба. Останалото, както казват, е история.

Интересно е, че Насау Пойнт все още е дом на мнозина учени — някои работят в националната лаборатория Брукхайвън, тайно ядрено нещо си на още четирийсетина километра на запад. Други работят на Плъм Айланд — Сливовия остров, — извънредно секретен обект за биологични проучвания, който е толкова опасен, че е трябвало да бъде разположен на остров. Плъм Айланд се намира на повече от три километра от Ориент Пойнт, последното парче земя на Северния край — следващата спирка е Европа.

Не беше случайност, че Том и Джуди Гордън бяха биолози и работеха на Плъм Айланд. Можете да се обзаложите, че и Силвестър Максвел, и Джон Кори си мислеха за това.

— Съобщи ли на ФБР? — попитах аз.

Той поклати глава.

— Защо не си го направил?

— Убийството не е федерално престъпление.

— Знаеш за какво говоря, Макс.

Полицейският началник Максвел не отговори.

[1] Първият понеделник на септември. — Б.пр. ↑

[2] Последния понеделник на май. — Б.пр. ↑

2.

Къщата на семейство Гордън бе разположена на малка уличка откъм западния бряг на носа. Беше ранчо, от онези, които се строяха през 60-те години, осъвременено през 90-те. Семейство Гордън, което произхождаше някъде от Средния Запад и не бе сигурно в развитието на кариерата си, наемаше къщата с възможност за закупуване, както веднъж ми бяха споменали. Ако се занимавах с работа като тяхната, и аз нямаше да правя никакви дългосрочни планове. По дяволите, дори нямаше да си купувам зелени банани.

Насочих вниманието си към гледката зад прозорците на джипа. Групички съседи и хлапета на велосипеди стояха в дългите лилави сенки на приятната сенчеста уличка, разговаряха и гледаха към дома на жертвите. Пред къщата бяха паркирани три саутхолдски полицейски автомобили и две необозначени коли. Микробус на областната съдебномедицинска лаборатория блокираше отбивката. Правилната стратегия е да не шофираш или паркираш на местопрестъпление, за да не унищожих улики, и аз с радост видях, че малките провинциални полицейски сили на Макс са се сетили да не го направят.

На улицата имаше и два телевизионни микробуса, единият от местен новинарски канал, а другият от Ен Би Си.

Освен това забелязах група репортери, които приказваха със съседите и размахваха микрофони пред всеки, който си отвореше устата. Още не беше настанал обичайният цирк, но със сигурност щеше да се стигне и до това, когато и останалите телевизионни акули захапеха плъмайландската връзка.

Опъната жълта лента блокираше къщата и градината. Макс спря зад съдебномедицинския микробус и слязохме. Проблеснаха няколко фотоапарата, после се включиха светлините на видеокамери и бяхме запечатани за новините в единайсет часа. Надявах се, че комисията по инвалидността няма да ги гледа, да не споменавам за престъпниците, които се бяха опитали да ме очистят и които не знаеха къде се намирам.

На отбивката стоеше униформен полицаи с папка — регистраторът на местопрестъплението — и Макс му даде моето име, длъжност и прочее, така че официално бях вписан и вече бях обект на призовки от страна на областната прокуратура и на потенциалните адвокати на защитата. Тъкмо това най-малко исках, но се бе случило да съм си вкъщи, когато се обади съдбата.

Тръгнахме по чакълената отбивка и влязохме през сводестия портал в задния двор, в по-голямата си част зает от кедрова тераса, спускаща се на етажи към залива и завършваща с дългия кей, на който беше завързана яхтата на семейство Гордън. Вечерта наистина бе прекрасна и ми се искаше Том и Джуди да са живи, за да й се насладят.

Забелязах обичайния контингент от съдебномедицинската лаборатория, плюс три униформени саутхолдски ченгета и жена с лек кафеникав костюм, бяла блуза и здрави обувки. Отначало си помислих, че може да е роднина на жертвите, повикана, за да идентифицира трупове и така нататък, но после видях, че държи бележник и химикалка и че има официален вид.

На сребристосивата тераса, един до друг, с крака към къщата и глави към залива, лежаха по гръб Том и Джуди, с неестествено разкривени ръце и крака. Полицейският фотограф снимаше трупове. Светкавицата осветяваше терасата и странно ги преобразяваше, като за микросекунда им придаваше призрачен вид.

Погледнах трупове. Том и Джуди Гордън бяха към трийсет и пет годишни, в много добра форма и дори в смъртта си невероятно красива двойка — дотолкова, че когато вечеряха в по-реномирани заведения, понякога ги взимаха за звезди.

И двамата носеха дънки, маратонки и пола. Полото на Том беше черно с някаква моряшка емблема отпред, а на Джуди — по-шикозно, зелено, с малка жълта платноходка отляво на гърдите.

Подозирах, че Макс не е виждал много жертви на убийство, но навярно бе имал достатъчно сблъсъци с естествена смърт, самоубийства, автомобилни катастрофи и прочее, за да не се държи като новак. Изглеждаше мрачен и загрижен и не откъсваше поглед от трупове, сякаш не можеше да повярва, че точно пред него на тази прекрасна тераса лежат убити хора.

От друга страна, вашият покорен слуга работи в град с около 1500 убийства годишно, та както се казва, със смъртта сме стари

познайници. Естествено не виждам всичките тези 1500 трупа, но виждам достатъчно, че вече да не ми прилява, да не се изненадвам, стъписвам или натъжавам. И все пак е различно, когато става дума за хора, които си познавал и харесвал.

Пресякох терасата и застанах до Том Гордън. В основата на носа му се виждаше дупка от куршум. Джуди бе простреляна в лявото слепоочие.

Ако се приемеше, че убиецът е бил сам, Том, който беше яко момче, навярно е бил убит пръв с един-единствен изстрел в главата, а после Джуди, обърнала се с невярващ поглед към съпруга си, е получила втория куршум в слепоочието си. Двата куршума сигурно бяха пробили черепите и бяха паднали в залива. Лош късмет за специалистите от балистиката.

Никога не съм бил на местопрестъпление, където да не се усеща миризма — невероятно гадна, ако от смъртта на жертвите е изминало известно време. Ако имаше кръв, винаги мога да я помириша, а ако бе пробита коремната кухня, мога да усетя характерна миризма на вътрешности. Последния път, когато усетих тази миризма, тя бе на собствената ми кръв. Във всеки случай фактът, че убийството е било извършено на открито, се оказа от полза.

Огледах се и не успях да открия наблизко никакво място, където би могъл да се скрие убиецът. Плъзгащата се стъклена врата на къщата беше отворена и може би той бе стоял там, но вратата се намираше на шест метра от труповете, а от това разстояние малцина могат да улучат с пистолет право в главата. Аз бях живото доказателство за този факт. От шест метра първо стреляш в тялото, после се приближаваш и довършваш жертвата в главата. Така че имаше две възможности: убиецът да е стрелял с пушка, а не с пистолет, или да се е приближил до тях, без да ги уплаши. Някой с нормална външност, безопасен наглед, може би дори техен познат. Семейство Гордън бяха слезли от яхтата си, бяха се качили на терасата, в даден момент са видели този човек и са продължили да вървят към него. Той е насочил пистолета си от не повече от метър и половина и ги е прострелял.

— Какво мислиш? — попита Макс.

— Не зная.

Погледнах зад труповете и видях малки цветни флагчета, забити тук-там в кедровите дъски.

— Червеното кръв ли означава?

Макс кимна.

— Бялото е костици от череп, сивото...

— Ясно. — Добре че си бях обул галошите.

— Изходните рани са големи, отнесени са почти целите задни части на черепите им — информира ме Макс.

— И както сам можеш да видиш, входните рани също са големи. Предполагам, че куршумите са 45-и калибър. Още не сме ги намерили. Навярно са паднали в залива. Не отговорих. Макс посочи плъзгащите се стъклени врати.

— Вратата е била насилена и цялата къща е преровена — продължи той. — Не липсват големи предмети — телевизорът, компютърът, компактдиск плейърът и всичко останало си е там. Но може да са откраднати бижута и нещо дребно.

За миг се замислих върху думите му. Подобно на повечето интелектуалци на държавна служба, семейство Гордън не притежаваха много бижута, произведения на изкуството и други подобни. Някой наркоман би отмъкнал скъпата електроника и би си плюл на петите.

— Ето какво мисля аз — рече Макс. — Крадецът или крадците са си вършели работата, видели са, че семейство Гордън пристига, излезли са на терасата, стреляли са и са избягали. — Той ме погледна.

— Прав ли съм?

— Щом така смяташ.

— Така смятам.

— Ясно. — Звучеше по-добре, отколкото „ДОМЪТ НА УЧЕНИ, ЗАНИМАВАЩИ СЕ СЪС СВРЪХСЕКРЕТНИ МИКРООРГАНИЗМИ ЗА ВОЕННИ ЦЕЛИ, ПРЕРОВЕН, УЧЕНИТЕ — УБИТИ“.

— Какво мислиш, Джон?

— Стотарка на час ли щеше да ми плащаш?

— Хайде, момче, не ме мотай. Възможно е да сме изправени пред двойно убийство от световен мащаб.

— Но ти току-що каза, че навярно просто са очистени, защото са се появили на местопрестъплението в неподходящ момент — отвърнах аз.

— Да, но се оказва, че собствениците на дома са... такива, каквито са. — Той ме погледна в очите. — Опитай се да възстановиш сцената.

— Добре. Разбираш, че престъпникът не е стрелял от стъклената врата. Стоял е точно пред тях. Вратата, която си открил отворена, тогава е била затворена, така че докато се приближават към къщата, жертвите да не видят нищо необичайно. Убиецът навярно е седял тук на някой от тези столове и може да е пристигнал с лодка, за да не му се налага да паркира отпред, където всички могат да видят колата му. Възможно е и да са го докарали. Във всеки случай, семейство Гордън или са го познавали, или не са се разтревожили особено от присъствието му на задната им тераса. Може и да е била жена, симпатична и мила на вид, и те да са се приближили към нея, а тя — към тях. Възможно е да са разменили няколко думи, но съвсем скоро след това убиецът е извадил пистолет и ги е очистил. Максвел кимна.

— Ако престъпникът е търсел нещо вътре, това не са били бижута или пари, били са документи. Нали разбираш — нещо голямо. Не ги е убил само защото са се натъкнали на него — убил ги е, защото е искал да ги убие. Чакал ги е. Всичко това ти е ясно.

Той кимна.

— И после, Макс — продължих аз, — виждал съм много ограбени и провалени грабежи, придружени от убийство на собственика на къщата. В такива случаи крадецът не взима нищо. Когато извършителят е наркоман, в действията му няма никаква логика.

Максуел потри брадичка, замислен, от една страна, за наркоман с пистолет, за хладнокръвен убиец, от друга, и за онова, което можеше да се крие между тези две вероятности.

Докато размишляваше, аз коленичих до трупове, по-близо до Джуди. Очите ѝ бяха отворени, наистина широко отворени, и погледът ѝ беше изненадан. Очите на Том също бяха отворени, но той изглеждаше по-спокоен от жена си. Мухите бяха надушили кръвта около раните и аз се изкушавах да ги разгоня, но това нямаше значение.

Огледах трупове отблизо, без да докосвам нищо, за да не ядосам момчетата от съдебномедицинската лаборатория. Разгледах косата, ноктите, кожата, дрехите, обувките и така нататък. Когато свърших, погалих Джуди по бузата и се изправих.

— Добри приятели ли бяхте? — попита ме Максвел.

— Тъкмо започвахме да се сприятеляваме.

— Кога се запознахте?

— През юни.

— Идвал ли си в къщата преди?

— Да. Трябва да ми зададеш още един въпрос.

— Ами... Трябва да те попитам... Къде беше към 17:30?

— С гаджето ти.

Той се усмихна, но не му бе весело.

— А ти доколко ги познаваше? — попитах го аз.

Той се поколеба за миг, после отвърна:

— Само сме се срещали. Приятелката ми ме мъкне по разни дегустации на вино и прочее глупости.

— Нима? А откъде знаеш, че съм ги познавал?

— Споменаха ми, че са се запознали с нюйоркско ченге, което се възстановявало тук. Отговорих им, че те познавам.

— Светът е малък — отбелязах аз.

Той не отвърна.

Огледах задния двор. На изток бе къщата, на юг имаше гъст висок жив плет, а зад него се намираше домът на Едгар Мърфи. На север лежеше открит блатист участък, който се простираше на неколкостотин метра до следващата къща, едва забележима в далечината. На запад терасата се спускаше на три етажа към залива. Кеят продължаваше още стотина метра към по-дълбоки води. В края му се виждаше яхтата на семейство Гордън, лъскава бяла лодка от фибростъкло, дълга около девет метра. Наричаше се „Спирохета“, а това, както знаем от краткия курс по биология, е гадната бактерия, причиняваща сифилис. Семейство Гордън имаха чувство за хумор.

— Едгар Мърфи твърди, че жертвите понякога пътували до Плъм Айланд със собствената си яхта — каза Макс. — Взимали държавния ферибот само когато времето било лошо и през зимата.

Кимнах. Знаех това.

— Ще се свържа с Плъм Айланд и ще се опитам да разбера по кое време са си тръгнали — продължи той. — Морето е спокойно, приливът започва и вятърът духа от изток, така че трябва да са се придвижили максимално бързо.

— Не съм моряк.

— Е, аз пък съм. Може да са стигнали само за час, но обикновено пътят е поне час и половина. Семейство Мърфи са чули

яхтата към 17:30, така че ако разберем по кое време Гордънови са напуснали Плъм Айланд, ще знаем с малко повече сигурност, че наистина е било така.

— Точно така. — Огледах терасата. Най-обикновена тераса със съответните мебели — маса, столове, бар, чадъри за слънце и прочее. През отвори в дъските растяха малки храсти и цветя, но като цяло нямаше място, на което някой да се скрие и да причака двама души.

— За какво мислиш? — попита Макс.

— Ами за великата американска тераса. Голяма, дървена и така нататък. Не като моята старомодна тясна веранда, която постоянно се нуждае от боядисване. Ако купя къщата на вуйчо си, бих могъл да построя тераса към залива като тази. Но пък тогава няма да имам такава голяма морава.

Макс помълча няколко секунди, после попита:

— Значи си мислиш за това, а?

— Да. А ти за какво си мислиш?

— Мисля си за двойно убийство.

— Хубаво. Кажи ми тогава какво друго научи тук.

— Добре. Пипнах двигателите. — Той посочи с палец към яхтата. — Когато пристигнах, още бяха топли, като труповете.

Кимнах. Слънцето започваше да потъва в залива и ставаше осезаемо по-тъмно и хладно. Беше ми студено само по тениска и къси панталони без бельо.

Септември наистина е златен месец навсякъде по атлантическото крайбрежие, от Оутър Банкс до Нюфаундленд. Дните са меки, нощите приятни за сън — лято е, но без жегата и влагата, есен е, но без студените дъждове. Летните птици още не са отлетели и първите прелетни птици от север спират тук по пътя си на юг. Предполагам, че ако напусна Манхатън и се установя тук, ще свикна с цялата тази природа, с карането на лодка, риболова и всичко останало.

— И още нещо — казваше Макс. — Вързалото е закачено за стълба.

— Е, това е страхотно разкритие. Какво е вързало, по дяволите?

— Вържето. Вържето на яхтата не е завързано за кнехта, а просто временно е закачено за един от стълбовете — големите стълбове, които стърчат от водата. От това заключавам, че са имали намерение скоро пак да отплават с яхтата.

- Добро наблюдение.
- Така е. Е, имаш ли някакви идеи?
- Никакви.
- Някакви наблюдения?
- Не.
- Теории, мисли, подозрения? Каквото и да е?
- Не.

Началникът Максвел очевидно искаше да прибави още нещо, като например „Уволнен си“, но вместо това рече:

— Трябва да се обадя по телефона. — После влезе в къщата.

Отново погледнах към труповите. Жената с лекия кафеникав костюм очертаваше с тебешир тялото на Джуди. В Ню Йорк обикновено това прави разследващият детектив и предполагам, че тук е същото. Идеята е, че именно детективът, който ще води случая до неговото разкриване и ще работи с областния прокурор, трябва да познава и да води цялото разследване, доколкото е възможно. Ето защо заключих, че въпросната жена е детектив от отдел „Убийства“ и че случаят е възложен на нея. Реших също така, че ако се съглася да помогна на Макс, ще ми се наложи да работя заедно с нея.

Местопрестъплението на убийство е едно от най-интересните места на света, ако знаете какво търсите и къде да го търсите. Да вземем например хора като Том и Джуди, които наблюдават под микроскоп микроорганизми и могат да ви кажат имената им, какво се готвят да направят в момента, какво са в състояние да направят на човека, който ги наблюдава, и така нататък. Но ако аз наблюдавах тези микроорганизми, щях да съм в състояние да видя само мънички гърчещи се създания. Аз не притежавам опитно око и опитен ум за микроорганизми.

И все пак, когато оглеждам труп и мястото около трупа, виждам неща, които повечето хора не виждат. Макс беше пипнал двигателите и труповите и бе забелязал, че са още топли, беше забелязал как е завързана яхтата и бе доловил куп дребни подробности, които не биха направили впечатление на обикновения гражданин. Но Макс не е истински детектив и действаше приблизително на второ равнище, докато за да разрешиш убийство като това, трябва да действаш на много по-висока плоскост. Той го знаеше и тъкмо затова ме бе повикал.

Случайно познавах жертвите, а за детектив, разследващ убийство, това е голямо преимущество. Знаех например, че на път за Плъм Айланд семейство Гордън обикновено носят къси панталони и тениски и че на работа навличат лабораторните си престилки или пък защитното си облекло. Освен това Том не приличаше на Том с черното си поло, а Джуди изглеждаше далеч по-пастелна, отколкото си я спомнях. Предположих, че са облечени така за прикритие и че носят маратонки, за да могат да тичат бързо. А може би просто си измислях улики. Човек трябва да внимава с тези неща.

Но тогава каква бе тази червена почва по подметките им? Откъде се беше взела? Не от лабораторията, навярно не и от пътя до кея на Плъм Айланд, не от яхтата им, не и от кея или терасата тук. Очевидно днес бяха ходили някъде другаде и специално се бяха облекли различно. А и денят със сигурност бе завършил различно. Тук ставаше нещо друго и нямах представа какво е то, но определено беше нещо друго.

И все пак имаше вероятност просто да са се натъкнали на въоръжен грабеж. Искам да кажа, че случаят можеше да няма нищо общо с работата им. Въпросът беше, че Макс се притесняваше от това и бе заразил с тревогата си и мен. И преди полунощ тук щеше да пристигне ФБР, хората от военното разузнаване и ЦРУ. Освен ако дотогава Макс не успееше да залови крадец наркоман.

— Извинете.

Обърнах се. Беше жената с кафявия костюм.

— Извинена сте — отвърнах.

— Извинете, имате ли някаква работа тук?

— Тук съм с цялата банда.

— Полицай ли сте?

Очевидно тениската и късите ми панталони не ми придаваха авторитетен вид.

— Тук съм с началника Максвел — казах аз.

— Вече се убедих в това. Регистрираха ли ви?

— Защо не идете лично да проверите? — Обърнах се и се спуснах на следващия етаж на терасата, като заобикалях малките цветни флагчета. Насочих се право към кея. Тя ме последва.

— Аз съм детектив Пенроуз от отдел „Убийства“, област Съфолк, и водя това разследване.

— Поздравления.

— И освен ако нямате официална работа тук...

— Ще трябва да приказвате с началника. — Спуснах се на кея и се приближих до яхтата. Духаше силно и слънцето беше залязло. Не виждах нито една платноходка в залива, но имаше няколко яхти, които пореха водите с включени светлини. На югоизток се бе издигнала луната и лъчите и искряха по вълните.

Приливът беше започнал и деветметровата яхта се издигаше почти на равнището на кея. Скочих на палубата.

— Какво правите? Не можете да се качвате там.

Жената бе много хубава, разбира се ако беше грозна, щях да се държа далеч по-любезно. Както отбелязах, бе облечена доста строго, но тялото под дрехите представляваше симфония от заоблени очертания, мелодия от плът, опитваща се да се освободи. Всъщност тя изглеждаше така, сякаш крие под костюма си балони. Второто нещо, което забелязах, беше, че не носи венчална халка. И за да попълня останалите графи — възраст: трийсетинагодишна; коса: средно дълга, медна на цвят; очи: синьо-зелени; кожа: чиста, не особено загоряла за това време на годината, лек грим; нацупени устни; без видими белези; без обеци; без маникюр; изражение: ядосано.

— Чувате ли ме?

Освен това имаше прекрасен глас, въпреки сегашния ѝ тон. Подозирах, че заради красивото си лице, страхотно тяло и мек глас детектив Пенроуз трудно кара хората да я възприемат сериозно и че компенсира това с прекалено мъжко облекло.

— Чувате ли ме?

— Чувам ви. А вие чувате ли ме? Вече ви казах да разговаряте с началника.

— Аз командвам тук. В случаите на убийство областната полиция...

— Добре, тогава да идем да приказваме с началника заедно. Само минутка.

Хвърлих бърз поглед на яхтата, но вече беше тъмно и не успях да видя много. Опитах се да намеря фенерче.

— Трябва да поставите тук пост за през цялата нощ — казах на детектив Пенроуз.

— Благодаря, че споделихте мислите си с мен. Моля ви, слезте от яхтата.

— Случайно да си носите фенерче?

— Слезте от яхтата. Веднага.

— Добре. — Стъпих на ръба на лодката и за моя изненада тя ми протегна ръка и аз я поех. Кожата ѝ бе хладна. Жената ме изтегли на кея и в същия момент, светкавична като котка, дясната ѝ ръка бръкна под тениската ми и измъкна револвера ми. Леле!

Тя отстъпи назад, стиснала патлака ми в ръка.

— Не мърдайте!

— Слушам.

— Кой сте вие?

— Детектив Джон Кори, нюйоркско полицейско управление, отдел „Убийства“.

— Какво правите тук?

— Същото като вас.

— Аз разследвам този случай. Не вие.

— Разбирам.

— Имате ли официална работа тук?

— Да. Назначен съм като консултант.

— Като консултант ли? В случай на убийство? Никога не съм чувала подобно нещо.

— И аз.

— Кой ви назначи?

— Градските власти.

— Пълна идиотия.

— Така е. — Тя очевидно се колебаеше какво да направи, затова услужливо предложих:

— Искате ли да се съблека гол, за да ме претърсите?

Стори ми се, че на лунната светлина виждам по устните ѝ да пробягва усмивка. Сърцето ми копнееше за нея или пък ме наболяваше дупката в белия дроб.

— Как казахте, че ви е името? — попита тя.

— Джон Кори.

Жената затърси в паметта си.

— А... вие сте онзи...

— Аз съм. Късметлията.

Тя като че ли омекна, после завъртя револвера ми и ми го подаде с дръжката към мен. След това се обърна и се отдалечи.

Последвах я по кея и нагоре по триетажната тераса към къщата. Външните лампи бяха включени и осветяваха района около стъклените врати. Край глобусите кръжаха нощни пеперуди.

Макс разговаряше с един от съдебномедицинската лаборатория. После се обърна към мен и детектив Пенроуз и попита:

— Запознахте ли се вече?

— Защо този човек участва в разследването? — тросна му се тя.

— Защото аз искам да участва — отсече Максвел.

— Това не зависи от вас, началник.

— Нито пък от вас.

Двамата продължиха да си подхвърлят топката и вече започвах да се уморявам да въртя глава насам-натам, затова ги прекъснах:

— Тя е права, началник. Не ми е мястото тук. Закарай ме вкъщи. Обърнах се и тръгнах към портала, после с отигран драматизъм се завъртях към Максвел и Пенроуз и казах:

— Между другото, някой взимал ли е алуминиевия сандък от кърмата на яхтата?

— Какъв алуминиев сандък? — попита Макс.

— Семейство Гордън имаха голям алуминиев сандък, в който държаха най-различни неща и понякога го пълнеха с лед, за да изстудяват бира и стръв за риба.

— Къде е той?

— Тъкмо това питах и аз.

— Ще го потърся.

— Добра идея.

Обърнах се, излязох през портала и се насочих към предната морава, надалеч от паркираните полицейски автомобили. Към съседите се бяха присъединили болезнено любопитни зяпачи — вестта за двойното убийство явно вече се беше разпространила сред малобройното местно население.

Към мен се насочиха няколко фотоапарата, после се включиха прожекторите на видеокамери, които осветиха мен и фасадата на къщата. Видеокамерите забръмчаха, репортерите започнаха да ми задават въпроси. Точно като едно време. Изкашлях се в шепа, в случай

че комисията по инвалидността гледа телевизия, да не споменавам за бившата ми жена.

Едно от униформените ченгета от задния двор ме настигна, двамата се качихме в една кола на саутхолдското полицейско управление и потеглихме. Човекът ми каза, че името му било Боб Джонсън, и ме попита:

— Какво мислите, детектив?

— Че са били убити.

— Да бе, няма майтап. — Ченгето се поколеба, после продължи:

— Смятате ли, че е свързано с Плъм Айланд?

— Не.

— Ще ви кажа нещо — виждал съм грабежи и това не е грабеж. Направено е така, че да прилича на грабеж, но е било претърсване — нали разбирате? Търсели са нещо.

— Не съм оглеждал вътре.

— Бацили. — Той хвърли поглед към мен. — Бацили. За биологична война. Това си мисля. Разбирате ме, нали?

Не отговорих.

— Та точно това е станало със сандъка за лед — продължи Джонсън. — Чух ви да го споменавате.

Пак не отговорих.

— В сандъка е имало епруветки или нещо подобно. Искam да кажа, Господи, вътре може да е имало достатъчно бацили, че да унищожат целия Лонг Айланд... и цял Ню Йорк.

„И цялата планета, Боб, в зависимост от това какви са били бацилите и какво количество би могло да се отгледа от тях.“

Наведох се към полицай Джонсън и го стиснах за ръката, за да привлека вниманието му.

— Да не си казал нито дума за това. На никого. Разбираш ли ме? Той кимна.

Останалата част от пътя до вкъщи премина в мълчание.

3.

Всеки има нужда от място, където да се среща с хора, поне що се отнася до мъжете. Аз ходя в Националния клуб за изкуство, където пия шери с хора на културата и интелектуалци. Бившата ми жена също не можеше да го повярва.

Когато съм тук, често посещавам едно заведение, наречено „Старата градска таверна“, макар обикновено да избягвам места с такива претенциозни имена. Във всеки случай „Старата градска таверна“ се намира в центъра на Матитък и наистина е очарователна. Обзаведена е като стар кораб, въпреки факта, че е в центъра, на километър и половина от морето. Дървото е много тъмно, подът е от дъбови дъски и онова, което най-много обичам, са стъклениите фенери с цвят на кехлибар, които хвърлят наистина мека, оправяща настроението светлина върху цялото заведение.

Та значи бях в СГТ, приближаваше десет и тълпата гледаше мача Далас срещу Ню Йорк на „Медоуландс“. Мислите ми прехвърчаха между мача, двойното убийство, храната ми и сервитьорката с чудното дупе.

Бях облечен по-спретнато от преди малко, сиреч бях се пременил във вечерното си облекло: тъмнокафяви дънки „Левис“, синьо поло от „Ралф“, оригинални обувки „Спъри“ и памучни слипове „Хейнс“. Приличах на реклама на нещо.

Седях на столче край една от високите до гърдите маси до бара с добър изглед към телевизора. Пред мен беше сервирана любимата ми храна — чийзбургер, пържени картопки, доматино пюре, начо и будвайзер — прекрасно равновесие от кафяви и жълти неща.

Внезапно отнякъде се появи детектив Пенроуз от областното полицейско управление и следващото нещо, което осъзнах, беше, че седи на масата срещу мен с бира в ръка и че главата ѝ ми пречи да виждам екрана. Тя погледна вечерята ми и видях, че повдига вежди. После каза:

— Макс смяташе, че мога да ви открия тук.

— Искате ли пържени картопки?

— Не, благодаря. — Тя се поколеба, после продължи: — Мисля, че нещо сбъркахме там на кея.

— Глупости. Нямам нищо против да насочат срещу мен собствения ми пистолет.

— Вижте, приказвах с Макс и си мисля... щом градските власти ви искат за консултант, откъм мен няма никакъв проблем, а ако желаете да ми съобщите някаква полезна според вас информация, не се колебайте да го направите.

Тя ми подаде визитката си и аз прочетох: „Детектив Елизабет Пенроуз“. Отдолу пишеше: „Отдел «Убийства»“, следваше служебният ѝ адрес, факс, телефон и така нататък. Вляво беше печатът на област Съфолк с думите: „Свободни и независими“ около страшен на вид бик.

— Не прилича много на вас.

Тя ме изгледа, стиснала зъби и с разширени ноздри, после си пое дъх. И все пак запази спокойствие — нещо достойно за възхищение. Наистина мога да вбесявам хората.

Наведох се над масата, докато носовете ни се доближиха на една футболна топка разстояние. Тя ухаеше хубаво на смесица от сапун и здраве.

— Виж, Елизабет, край на глупостите — казах. — Знаеш, че познавах семейство Гордън, че съм бил в дома им, че съм излизал с яхтата им, че може би съм се виждал с приятелите и колегите им, че може би малко са ми разказвали за работата си, защото съм ченге, че може би знаа повече от теб и Макс, взети заедно, и може да си права за всичко това.

Ясно ти е, че си ме ядосала, а и Макс е побеснял. Дошла си тук, за да се извиниш, и ми разрешаваш да ти се обадя, за да ти кажа каквото знаа. Леле! Каква страхотна възможност за мен. Обаче, ако не ти се обадя след ден-два, ще ме привикаш в кабинета си на официален разпит. Затова хайде да не се преструваме, че съм консултант, твой партньор, приятел или доброволен информатор. Просто ми кажи къде и кога искаш да получиш изявленията ми.

Отпуснах се назад и насочих вниманието си към доматиеното пюре.

Известно време детектив Пенроуз мълча, после отвърна:

— Утре, в моя кабинет. — Тя посочи визитката си. — В девет сутринта. Не закъснявай. След това се изправи, остави бирата си и си тръгна.

Ню Йорк държеше топката и един идиот от защитата я хвърли на петдесетина метра в ледения въздух. Топката увисна като реклама на „Гудиър“ и трима нападатели заедно с три момчета от Далас се замятаха и заразмахваха ръце, сякаш се молеха за дъжд или нещо подобно.

— Извинявай.

— Сядай.

Тя седна, но вече бе прекалено късно и аз пропуснах момента. Тълпата на стадиона и в СГТ полудя и момчетата в бара крещяха: „Фал!“, макар че нямаше жълти флагчета и играчът от Далас върна топката на своите. Изгледах забавеното повторение. Нямаше фал. Понякога ми се иска да мога да повтарям в забавен кадър части от собствения си живот. Като например брака ми, който представляваше поредица от фалове.

— Сега ще се върна на местопрестъплението — каза тя. — Към единайсет ще се срещна с един човек от министерството на земеделието. Пристига от Манхатън. Искаш ли да присъстваш?

— Нямаш ли партньор, когото да обезпокоиш?

— В отпуската е. Хайде, детектив, да започнем всичко отначало. — Тя протегна ръка.

— Последния път, когато поех ръката ти — напомних ѝ аз, — загубих пистолета и мъжествеността си.

Пенроуз се усмихна.

— Хайде, дай ръка.

Ръкувахме се. Кожата ѝ бе топла. Сърцето ми пламтеше. Или може би се дължеше на мексиканската кухня. След четирийсет е трудно да се каже.

Поддържах дланта ѝ за миг и се вгледах в съвършеното ѝ лице. Очите ни се срещнаха и през ума ни мина една и съща свинска мисъл. Тя първа извърна поглед. Някой трябваше да го направи, иначе започваше да става опасно.

Хубавата сервитьорка се приближи към масата ни и аз поръчах две бири.

— Още ли искате чили? — попита момичето.

— Повече от всякога.

Тя събра свободните чинии и отиде да донесе бирата и чилито. Обичам тази страна.

— Сигурно имаш железен стомах — отбеляза детектив Пенроуз.

— Всъщност, след като ме раниха, хирурзите извадиха целия ми стомах. Хранопроводът ми е свързан с червата.

— Искаш да кажеш, че устата ти директно е свързана с гъза?

Повдигнах вежди.

— Извинявай — беше грубо. Искаш ли да започнем отначало?

— Няма никаква полза. Обърни се и гледай мача.

Тя се обърна и двамата се загледахме в телевизора с бира в ръка. На полувремето, при резултат седем на седем, Пенроуз си погледна часовника и каза:

— Трябва да се срещна с човека от министерството на земеделието.

Ако се чудите каква е тази работа с министерството на земеделието, официално Плъм Айланд е под тяхно ръководство. Там се занимават с болести по животните, антракс и така нататък. Но се носят слухове, че има още нещо. Нещо много повече.

— Не карай министерството на земеделието да чака — отвърнах.

— Искаш ли да дойдеш с мен?

Обмислих поканата й. Ако приемех, щях да затъна още по-дълбоко във всичко това, каквото и да беше. В полза на такова решение бе фактът, че обичам да разкривам убийства и че харесвах семейство Гордън. През десетте години работа в отдел „Убийства“ бях вкарал зад решетките двайсет и шестима убийци, а последните двама от тях бяха подходящи да се възползват от новия закон за смъртното наказание, който прибавя цяло ново измерение към случаите на убийство. Към обратната страна на везните клонеше фактът, че ставаше дума за нещо различно и че не бях на своя територия. Освен това, подобно на всички държавни бюрократи, представителят на министерството на земеделието нямаше да се втурне да работи през нощта, така че този човек най-вероятно беше от ЦРУ, ФБР, военното разузнаване или нещо подобно. Това нямаше значение и тази нощ или утре щяха да пристигнат и други техни колеги. Не, няхах нужда от този случай за долар на седмица, нито за хиляда долара на ден — на каквато и да било цена.

— Детектив? Ало?

Погледнах я. Как да кажеш „не“ на такава съвършена мадама?

— Ще се срещнем там — отвърнах аз.

— Добре. Колко ти дължа за бирата?

— Аз черпя.

— Благодаря. До скоро.

Тя се насочи към вратата и едва по средата на мача петдесетината посетители в СГТ най-последно забелязаха, че в бара има невероятно маце. Разнесоха се няколко подсвирвания и покани.

Погледах малко от второто полувреме. Искаше ми се наистина да са ми извадили стомаха, защото вече помпаше киселини в язвите ми. Пристигна чилито и аз едва успях да довърша чинията. Изпих две хапчета „Зантак“ и после едно „Маалокс“, въпреки че докторът ми бе казал да не ги смесвам.

Всъщност след инцидента от 12 април някога желязното ми здраве решително се беше влошило. Никога не съм имал здрави навици за хранене, пиене и сън и разводът и работата ми бяха взели своето. Започвах да се чувствам на четирийсет и нещо, започвах да усещам тленността си. Понякога сънувах как лежа, проснат в локва от собствената си кръв, как лежа в яростен въртоп, и си мислех: „Въртопът ме върти, тегли ме надолу“.

Положителната страна на нещата бе, че започвах да забелязвам неща като сервитьорката с чудното дупе, а когато Елизабет Пенроуз влезе в бара, малката ми кукла от плът се повдигна и се изпъна напред. Всъщност вече се възстановявах и определено бях в по-добра форма, отколкото семейство Гордън.

За миг се замислих за Том и Джуди. Том имаше докторска степен, нямаше нищо против да унищожава мозъчните си клетки с бира и вино и печеше вкусни пържоли на скара. Беше земен човек от Индиана, Илинойс или отнякъде другаде, където хората говореха с подобен носов акцент. Подценяваше значението на работата си и се шегуваше с опасността. Миналата седмица, когато към нас се бе насочил ураган, той каза:

— Ако удари Плъм Айланд, можеш да го наречеш „Антраксов ураган“ и всички ще се цунем отзад за сбогом.

Подобно на съпруга си, Джуди беше защитила докторат, произхождаше от Средния Запад, бе непретенциозна, одухотворена,

забавна и красива. Джон Кори, като всеки мъж, който я познаваше, беше влюбен в нея.

През двете години, откакто живеяха тук, Джуди и Том като че ли бяха свикнали с тази крайбрежна провинция, очевидно се наслаждаваха на разходките с яхта и се бяха записали в Пеконийското историческо дружество. Освен това бяха очаровани от винарните и бяха станали познавачи на лонгайландското вино. Всъщност двамата се бяха сприятелили с някои местни винопроизводители, включително с Фредерик Тобен, който организираше страхотни партита в замъка си. На едно от тях присъствах и аз, като гост на семейство Гордън.

Като двойка, те изглеждаха щастливи, влюбени, грижовни, изобщо всички онези глупости от 90-те и аз наистина никога не бях забелязвал нещо помежду им да не е наред. Но това не означава, че бяха свършени хора или свършена двойка.

Прерових паметта си за някакъв фатален недостатък, от онези неща, заради които понякога хората биват убивани. Наркотици? Малко вероятно. Изневяра? Възможно, но невероятно. Пари? Нямаха много за крадене. Така че отново се стигаше до работата им.

Замислих се за това. Пред лицето на фактите изглеждаше, че семейство Гордън са продавали супермикроби, че нещо се е объркало и е трябвало да ги очистят. В тази логика на мисли си спомних как веднъж Том сподели, че освен да не се зарази, най-много се страхувал двамата с Джуди да не ги отвлечат някой ден направо от яхтата им. Представяше си как от водата изплува иранска подводница или нещо подобно, отмъква ги и никой повече не ги вижда. Това ми се струваше малко пресилено, но си спомням как си помислих, че двамата трябва да пазят в главите си много нещо, което някои хора искат да притежават. Така че имаше вероятност случилото се да е започнало като неуспешен опит за отвличане. Замислих се за това. Ако убийството беше свързано с работата им, наистина ли двамата бяха невинни жертви, или бяха предатели, продавали смърт срещу злато? Дали бяха убити от чуждестранна сила, или от някой не толкова далечен враг?

Размишлявах над всичко това в СГТ сред шума, полувремето, бирата в мозъка ми и киселините в стомаха ми. Изпих още една бира и още един „Маалокс“. Докторът изобщо не ми бе казал защо не трябва да ги смесвам.

Опитах се да мисля за немислимото, за красивия, щастлив Том и прелестната, жизнерадостна Джуди, продаващи чума, за водоизточници, пълни със зараза, или навярно за въздушно обгазяване на Ню Йорк или Вашингтон, за милиони болни, умиращи и мъртви...

Не можех да си представя, че са способни на това. От друга страна, всеки си има цена. Често се чудех как могат да си позволят да плащат наема на голямата си къща и да си купят такава скъпа яхта. Сега вече май знаех отговора на този въпрос, както и на въпроса защо са имали нужда от бързоходна лодка и къща с частен кей. Всичко се връзваше и все пак инстинктът ми подсказваше да не вярвам в очевидното.

Дадох огромен бакшиш на госпожица Чудно дупе и се върнах на местопребыванието.

4.

Когато завих по уличката към къщата на жертвите, вече минаваше единайсет. Луната светеше и приятният ветреца донасяше мириса на море през отворения прозорец на новия ми тъмнозелен джип „Гран Чероки Лимитид“, подарък на стойност 40 000 долара, който Джон Кори бе решил, че си дължи, след като едва не го убиха.

Спрях на петдесетина метра от къщата и изключих двигателя. Един глас съобщи:

— Фаровете са включени.

— Млъкни — отвърнах аз, — просто млъкни. — Изключих фаровете.

В живота има много възможности, но една от тях, която никога не трябва да избирате, е „Гласът, който предупреждава и съветва“.

Отворих вратата.

— Ключът е на таблото. Ръчната спирачка не е вдигната.

Гласът бе женски и кълна се в Господ, звучеше като на бившата ми съпруга.

— Благодаря ти, скъпа. — Извадих ключовете, слязох от колата и затръшнах вратата.

Автомобилите и тълпите на уличката бяха оредели и реших, че трупите са били вдигнати, тъй като е житейски факт, че пристигането на линейката от моргата обикновено задоволява повечето зяпачи и дава сигнал за края на първо действие. Освен това всички искат да се видят по новините в единайсет.

Полицейското присъствие обаче се бе увеличило — пред къщата, близо до колата на съдебномедицинската лаборатория, беше паркиран микробус на съфолкската областна полиция. Новият автомобил представляваше команден пункт, пълен с детективи, радиостанции, факсове, клетъчни телефони, видеоапаратура и всички други супермодерни джаджи, които съставляват арсенала във вечната битка срещу престъпността и прочее.

Забелязах хеликоптер в небето и на лунната светлина видях, че е от телевизията. Макар че не можех да чуя гласа му, репортерът навярно говореше нещо като: „По-рано тази вечер трагедия порази този скъп лонгайландски квартал“. После някакви глупости за Плъм Айланд и така нататък.

Пробих си път през последните зяпачи, като избягвах всички, които ми приличаха на репортери. Прескочих жълтата лента и това незабавно привлече вниманието на едно от саутхолдските ченгета. Представих се и полицаят нехайно ми отдаде чест.

Униформеният регистратор на местопрестъплението се приближи към мен с папката и списъка си и аз отново му съобщих името, професията си и така нататък. Това е стандартна процедура и се изпълнява по време на разследването, като започва с първия полицай на местопрестъплението и продължава, докато не си тръгне и последният и мястото отново не се предаде в разпореждане на собственика му. Във всеки случай, вече ме вписваха за втори път и примката около шията ми се затягаше още повече.

— Регистрирали ли сте представител на министерството на земеделието? — попитах униформения полицай.

— Не — без дори да поглежда към списъка си, отвърна той.

— Но тук има човек от министерството на земеделието. Нали?

— Ще трябва да попитате началника Максвел.

— Обаче аз ви питам защо не сте регистрирали този човек.

— Ще трябва да попитате началника Максвел.

— Ще го направя. — Всъщност вече знаех отговора. Тези хора не се наричат шпиони за едното нищо.

Заобиколих към задния двор и се качих на терасата. На местата, където бяха лежали Том и Джуди, сега имаше две тебеширени очертания, изглеждащи призрачно на лунната светлина. Голям прозрачен найлон покриваше пръските зад тях.

В това отношение, както вече казах, се радвах, че убийствата са извършени на открито и че не се носи натрапчивата миризма на смърт. Адски е гадно, когато се връщам на местопрестъплението и смрадта продължава да си е там. Защо не мога да я изхвърля от главата си? От ноздрите си? От гърлото си? Защо е така?

Двама униформени саутхолдски полицаи седяха на кръглата градинска маса и отпиваха от димящи стиропорени чаши. В единия

разпознах полицай Джонсън, на чиято любезност да ме откара до вкъщи се бях отплатил малко грубо. Светът е суров, нали знаете, и аз съм един от хората, които го правят такъв. Полицай Джонсън ми хвърли неприязнен поглед.

Долу на кея различих силуета на друг униформен мъж. Зарадвах се, че някой се е възползвал от съвета ми да сложи пост до яхтата. Наоколо нямаше други, затова влязох в къщата през плъзгащата се стъклена врата, която водеше към просторна дневна, комбинирана с трапезария. Вече бях идвал тук и си спомних как Джуди каза, че голямата част от мебелировката вървяла заедно с къщата. Скандинавски мебели от Тайван, както се изрази тя.

Вътре все още се размотаваха неколцина души от съдебномедицинската лаборатория.

— Началникът Максвел? — попитах една красива жена, която снемаше отпечатъци от пръсти.

Тя посочи с палец през рамо и отвърна:

— В кухнята. Не докосвайте нищо.

— Да, разбира се. — Понесох се по берберския килим и влязох в кухнята, в която очевидно течеше съвещание.

Присъстваха Макс, от името на суверенната община Саутхолд, Елизабет Пенроуз, от името на свободната и независима област Съфолк, някакъв господин в тъмен костюм, който нямаше нужда от значка с надпис ФБР, друг господин, по-небрежно облечен в дънково яке и джинси, кървавочервена риза и груби обувки, пародия на това как би могъл да изглежда бюрократът от министерството на земеделието, ако изобщо излезе от кабинета си и му се наложи да посети някоя ферма.

Всички стояха прави и оставяха впечатлението, че буквално мислят на крака. На земята имаше кашон, пълен със стиропорени чашки, и всички държаха по една. Отбелязах си, че тази група не се е събрала в подвижния команден пункт, а се е скрила в кухнята.

Макс случайно се беше издокарал заради федералните и пресата с тъпа вратовръзка, украсена с морски флагчета. Елизабет все още носеше кафявия си костюм, но бе свалила самото си, разкривайки кобур с 38-калибров пистолет и още два набъбнали под блузата ѝ кобура.

Върху барплота беше поставен малък черно-бял телевизор, включен на един от каналите и със силно намален звук. Водещият репортаж се отнасяше за посещението на президента в някаква чужда страна, където всички бяха ниски.

— Това е детектив Джон Кори, отдел „Убийства“ — съобщи на двамата мъже Макс, без да споменава, че правомощията ми започват и свършват на сто и петдесетина километра западно оттук. Посочи към тъмния костюм и каза:

— Джон, това е Джордж Фостър, ФБР... — После погледна към господина с дънките и продължи:

— ... а това е Тед Наш от министерството на земеделието.

Ръкувахме се.

— „Джайънтс“ вкараха гол в първата минута на третата четвъртина — информирах Пенроуз.

Тя не отговори.

Макс посочи към кашона с чашите и попита:

— Кафе?

— Не, благодаря.

Пенроуз, която се намираше най-близо до телевизора, чу нещо по новините и увеличи звука. Всички се съсредоточихме в екрана.

Пред къщата на семейство Гордън стоеше репортерка. Бяхме пропуснали въвеждащите ѝ думи.

Жертвите на двойното убийство са идентифицирани като учени, работили в свръхсекретната държавна лаборатория за заболявания по животните на Плъм Айланд, на няколко километра оттук.

Снимка от въздуха показва Плъм Айланд от около половин километър височина. Светеше ярко слънце, така че трябва да беше архивен кадър. Отвисоко островът приличаше на свинска пържола и предполагам, че ако сте настроени за малко ирония за свинската чума... Така или иначе, максималната дължина на Плъм Айланд е около пет километра, а максималната широчина — около километър и половина. Гласът на репортерката продължаваше да обяснява.

— Това е Плъм Айланд, сниман миналото лято, когато нашият канал излъчи репортаж за упоритите слухове, че островът, е база за разработване на биологични оръжия.

Като оставим баналните фрази, репортерката бе права за слуховете. Спомних си една карикатура от „Уолстрийт Джърнъл“, на

която училищен психолог казва на двама родители: „Синът ви е злобен, подъл, нечестен и обича да разпространява слухове. Предлагам да го насочите към журналистиката.“ Така. А слуховете могат да доведат до паника. Помислих си, че този случай трябва бързо да се разреши.

Сега репортерката отново стоеше пред къщата на семейство Гордън и ни съобщи:

— Никой не твърди, че убийството е свързано с работата на жертвите на Плъм Айланд, но полицията разследва тази възможност.

Обратно в студиото. Госпожа Пенроуз изключи звука и попита господин Фостър:

— ФБР иска ли публично да се свърже с този случай?

— Засега не — отвърна той. — Това кара хората да си мислят, че има действителен проблем.

— Министерството на земеделието не проявява официален интерес към случая — каза господин Наш, — тъй като между работата на жертвите и убийството им няма връзка. Министерството няма да прави публични изявления, само ще изрази съжалението си за загубата на двама уважавани от всички и всеотдайни служители.

Амин.

— Между другото — напомних на господин Наш, — забравили сте да се регистрирате.

Той ме погледна, малко изненадано и много ядосано, после отвърна:

— Ще... благодаря, че ме подсетихте.

— Винаги на вашите услуги. По всяко време.

След кратък безсмислен разговор Макс каза на господата Фостър и Наш:

— Детектив Кори е познавал жертвите.

Господинът от ФБР незабавно се заинтригува и ме попита:

— Откъде ги познавахте?

Не е много добра идея да започнеш да отговаряш на въпроси — това оставя у хората впечатлението, че си услужлив, а аз не съм такъв. Не отговорих.

Вместо мен го направи Макс.

— Детектив Кори е познавал семейство Гордън от около три месеца от срещи в обществото. А аз познавам Джон от десетина

години.

Фостър кимна. Очевидно имаше още въпроси и докато се колебаеше дали да ги зададе, детектив Пенроуз каза:

— Детектив Кори пише подробен доклад за онова, което знае за жертвите, а аз ще предам информацията на всички компетентни инстанции.

Това беше ново за мен. Господин Наш се бе облегнал на кухненския барплот и ме гледаше. Втренчихме се един в друг, ние, двамата доминиращи мъже в стаята, ако щете, и без думи решихме, че не се харесваме и че един от нас трябва да си тръгне. Искам да кажа, въздухът беше толкова наситен с тестостерон, че тапетите започваха да подгизват.

Насочих вниманието си към Макс и Пенроуз и попитах:

— Сигурни ли сме, че това е нещо повече от убийство? Затова ли са тук федералните власти?

Никой не отговори. Продължих:

— Или просто предполагаме, че е нещо повече? Да не съм пропуснал съвещание или нещо подобно?

— Проявяваме предпазливост, детектив — най-после студено отвърна господин Тед Наш. — Нямаме конкретни доказателства, че това убийство е свързано с въпросите на... хм, нека бъдем откровени, с въпросите на националната сигурност.

— Никога не съм знаел — отбелязах, — че министерството на земеделието се занимава с националната сигурност. Имате ли, такова, агънца под прикритие?

Господин Наш ми отправи мила усмивка, в която се четеше „Мамка ти“, и отвърна:

— Имаме вълци в агнешки кожи.

— Туш. — Кретен.

Господин Фостър сложи край на дискусията преди нещата да загубеят.

— Тук сме като предохранителна мярка, детектив. Бихме проявили огромна небрежност, ако не разнищим случая. Всички ние се надяваме, че е било обикновено убийство, без връзка с Плъм Айланд.

За миг се загледах в Джордж Фостър. Беше трийсетинагодишен, типичен светлоок, късо подстриган тип от ФБР, облечен в тъмен

феберейски костюм, бяла риза, ненатрапчива вратовръзка, черни здрави обувки и ореол около него.

Насочих вниманието си към Тед Наш, облечен в гореспоменатите дънкови дрехи. Той бе по-близо до моята възраст, загорял, с къдрава прошарена коса, синьо-сиви очи, внушително телосложение и всичко от онова, което жените биха нарекли „пич“. Предполагам, че това беше една от причините да не го харесам. Искам да кажа, колко пича ви трябва в една стая?

Можех да се държа и по-любезно с него, само че той хвърляше погледи на Елизабет Пенроуз, а тя ги улавяше и ги пращаше обратно. Не искам да кажа, че се гледаха похотливо и с протекли лиги — просто истински кратки споглеждания и неутрални изражения, но трябва да си сляп, за да не разбереш какво им минава през мръсното подсъзнание. Божичко, цялата проклетата планета бе заплашена от антракс, смърт или нещо такова, а тези двамата да се душат като кучета в зноен ден и да се чукат с погледи, при положение че имаме да вършим важна работа. Наистина отвратително.

Макс прекъсна мислите ми.

— Джон, още не сме открили двата куршума, но можем да приемем, че са паднали в залива и рано утре сутрин ще ги потърсим с водолази... Не бяха открити и гилзи.

Кимнах. Автоматичният пистолет би изхвърлил гилзите, докато револверът — не. Ако беше стреляно с автоматично оръжие, значи убиецът е бил достатъчно хладнокръвен, за да се наведе и да прибере двете гилзи.

До този момент на практика не разполагахме с нищо. Никакви куршуми, никакви гилзи, никакъв шум, който съседите да са чули.

Отново насочих вниманието си към господин Наш. Изглеждаше притеснен и с удоволствие видях, че между мислите как да забодее госпожа Пенроуз, се вълнува и от спасяването на планетата. Всъщност всички в кухнята очевидно мислеха за нещо, навярно за бацили, и сигурно се чудеха дали няма да се събудят с червени мехури или нещо такова.

Тед Наш се наведе към кашона с чашите и попита детектив Пенроуз:

— Още едно кафе, Бет?

„Бет? Какво, по дяволите...?“

Тя се усмихна.

— Не, благодаря.

Стомахът ми се бе успокоил, така че отидох до хладилника за бира. Рафтовете бяха почти празни и аз попитах:

— Макс, вадил ли си нещо оттук?

— Хората от лабораторията взеха всичко, което не е фабрично запечатано.

— Искате ли бира? — Никой не отговори, затова си взех една, отворих я и отпих.

Забелязах, че към мен са отправени четири чифта очи, като че ли очакваха нещо да се случи. Хората стават странни, когато си мислят, че са в заражена среда. Изпитах безумното желание да се задавя, да се стоваря на пода и да започна да се гърча. Но не се намирах с приятели в Северен Манхатън, гаджета и пичове, които разбират от черен хумор, затова се отказах от възможността да прибавя към мрачната атмосфера известна доза комично облекчение.

— Продължи, моля те — казах на Макс.

— Обърнахме цялата къща — отвърна той — и не открихме нищо необичайно или съществено, освен че половината чекмеджета са непокътнати, даже в някои шкафове очевидно не е ровено, книгите по лавиците не са вадени. Изключително аматьорски опит за имитиране на грабеж.

— И все пак може да е бил наркоман — настоях аз, — адски изнервен, поради което да не е в състояние да се съсредоточи. Възможно е също престъпникът да е бил прекъснат или да е търсил нещо конкретно и да го е намерил.

— Възможно е — съгласи се Макс.

Всички се замислиха, което е добро прикритие за липсата на идеи.

Удивителното в това двойно убийство все пак беше, че е извършено на открито — бум-бум, право на терасата без много предисловия. Очевидно убиецът не бе искал от жертвите нищо, освен да са мъртви. Така че, да, той или е взел каквото му е трябвало от къщата, или пък Том и Джуди са носели онова, което е искал, тоест сандъка за лед. Всичко се свеждаше до изчезналия сандък за лед.

Освен това убиецът е познавал семейство Гордън и те също са го познавали. Бях убеден в това. „Здрасти, Том, здрасти, Джуди.“ Бум-

бум. Те падат, сандъкът за лед пада... не, вътре има епруветки със смъртоносен вирус. „Здрасти, Том, здрасти, Джуди. Оставете този сандък на земята.“ Бум-бум. Те падат. Куршумите минават през черепите им и потъват в залива.

Пистолетът също трябваше да е бил със заглушител. Никой професионалист не би стрелял така на открито. И оръжието навярно е било автоматично, защото револверите не стават много за заглушители.

— Семейство Мърфи има ли куче? — попитах Макс.

— Не.

— Добре... Откри ли у жертвите пари, портфейли или нещо такова?

— Да. Почти еднакви портфейли с карти за самоличност за Плъм Айланд, шофьорски книжки, кредитни карти и прочее. Том имаше трийсет и седем долара в брой, а Джуди четиринайсет... И всеки имаше снимка на другия.

Понякога именно дребните неща допълват картината, правят всичко лично. Тогава трябва да си спомниш правило първо: недей да се разчувстваш — няма значение, Кори, дали става дума за прегазено дете, мила възрастна дама или за прелестната Джуди, която съвсем наскоро ти е изпекла пържола. За детектива от „Убийства“ няма значение коя е жертвата, важното е кой е убиецът.

— Смяташ, че никога няма да открием сандъка, нали? — каза Макс.

Кимнах.

Господин Фостър ми изложи задълбоченото си мнение:

— Ние смятаме, че жертвите са носели сандъка и убиецът или убийците са искали съдържанието му — знаете какво е било то. — Той прибави:

— Според мен семейство Гордън са искали да продадат въпросното съдържание и преговорите не са протекли според очакванията им.

Огледах събралите се край кухненския шкаф. Трудно е да разчетеш лицата на хора, чиято работа е да четат лицата на другите. И все пак имах чувството, че думите на Джордж Фостър се приемат от всички.

Ако тези хора наистина бяха прави, първо, Том и Джуди наистина бяха тъпи — да не се сетят, че всеки, който иска да се сдобие с достатъчно вируси и бактерии, за да убие безброй хора, не би се поколебал да убие самите тях. И второ, че и двамата са били абсолютно безразлични към последствията от продажбата на смърт срещу злато. Онова, което със сигурност знаех за тях, беше, че не бяха нито глупави, нито безсърдечни.

Трябваше да приема, че убиецът също не е бил глупак, и се чудех дали е знаел, или е можел да разбере, че съдържанието на сандъка е било такова, каквото е смятал. Откъде би могъл да е сигурен? „Здрасти, Том, здрасти, Джуди. Взехте ли вируса? Добре.“ Бум-бум.

Да? Не? Разигравах различни сценарии с и без сандъка за лед, с и без човека или хората, които семейство Гордън трябва да бяха познавали, и така нататък. Освен това, как този човек или тези хора бяха стигнали до къщата на жертвите? С лодка? С кола?

— Някакви автомобили? — попитах Макс.

— Никой от онези, които разпитахме, не е видял чужд автомобил — отвърна той. — Двете коли на семейство Гордън са си в гаража. Хората от лабораторията ще ги откарат утре заедно с яхтата.

Госпожа Пенроуз за първи път се обърна директно към мен.

— Възможно е убиецът или убийците да са пристигнали с лодка. Аз лично смятам така.

— Също така е възможно, Елизабет — възразих аз, — убиецът или убийците да са пристигнали с една от колите на жертвите, която да са били заели. Сигурен съм, че са се познавали.

Тя ме изгледа, после малко рязко каза:

— Според мен е било лодка, детектив Кори.

— Убиецът може да е дошъл пеш, с велосипед или с мотоциклет — подхвърлих аз. И продължих:

— Възможно е да е доплувал или да са го оставили с кола. Може да е пристигнал със сърф или с делтапланер. Възможно е убийците да са Едгар Мърфи и съпругата му.

Тя заби поглед в мен и ясно видях, че съм я вбесил. Познавам този поглед. Бил съм женен.

Макс прекъсна дискусията ни.

— Има и нещо странно, Джон. Според хората от охраната на Плъм Айланд семейство Гордън са напуснали работа по обяд, качили

са се на яхтата и са отплавали.

В тишината можеше да се чуе бръмченето на хладилника.

— Една от възможностите, които ми идват наум, е, че са били скрили онова, което са искали да продадат, в някое заливче на Плъм Айланд, отишли са с яхтата там и са взели стоката. Или пък може просто да са излезли от лабораторията със сандъка, да са го качили на борда и да са отплавали. И в двата случая после са се срещнали с клиентите си в залива и са им дали сандъка с епруветките в открито море, така че, когато са се върнали тук, сандъкът не е бил при тях, но са носели парите. Тук са се натъкнали на убиеца и след като ги застрелял, той си е прибрал парите.

Всички се замислихме над този сценарий. Разбира се, ако сделката е станала в открито море, човек трябва да се зачуди защо убийството не е било извършено пак там. Когато детективите говорят за съвършеното убийство, те посочват убийството в открито море — малко или абсолютно никакви следи, обикновено никакъв шум, никакви свидетели и най-често никакъв труп. Ако е извършено както трябва, никой не може да го различи от инцидент.

Логично е професионалистите, които току-що са получили смъртоносен бацил, да не привлекат вниманието, като убият двама учени от Плъм Айланд на собствената им задна тераса. И все пак се предполагаше, че е трябвало да изглежда като че ли семейство Гордън е изненадало крадец. Но който и да го беше инсценирал, не бе много убедителен. Цялото изпълнение изглеждаше аматьорско или може би го бяха извършили чужденци, които не са гледали достатъчно американски детективски филми.

Ами онези пет и половина часа между отплаването на Том и Джуди от Плъм Айланд и пристигането им вкъщи? Къде бяха ходили?

— Това като че ли е всичко, което ни е известно до този момент, Джон — каза Макс. — Утре ще получим докладите от лабораторията. Трябва да разговаряме и с някои хора. Имаш ли предвид някого, когото да разпитаме? Приятели на жертвите?

— Не познавам приятелите им и доколкото ми е известно, не са имали врагове. — После се обърнах към господин Наш. — Междувременно, искам да разговарям с хората от Плъм Айланд.

— Възможно е да разговаряте с някои от хората, които работят там — отвърна той. — Но в интерес на националната сигурност трябва

да присъствам на всички разпити.

— Това е разследване на убийство, спомняте ли си? — попитах с възможно най-гадния си нийоркски тон. — Не ми излизайте с тези тъпотии.

В кухнята стана малко хладновато. Искан да кажа, че от време на време съм работил с момчетата от ФБР и Управлението за контрол на наркотиците и че те са си съвсем нормални — те са ченгета. Тези шпиони обаче, като Наш, са истинска досада. Той дори не каза дали е от ЦРУ, военното разузнаване, стратегическото разузнаване или от някаква друга странна инстанция. Онова, което със сигурност знаех, бе, че не е от министерството на земеделието.

Макс, който вероятно се чувстваше домакин на това събрание на самолюбия, каза:

— Нямам никакви възражения Тед Наш да присъства на разговорите и разпитите. — И погледна към Пенроуз.

Моето приятелче Бет ми хвърли бегъл поглед и се обърна към Наш, онзи, дето се чукаше с очи.

— Аз също не възраждам.

— На всяка среща, разговор, разпит или работно съвещание, на което присъства Тед, ще присъства и ФБР — отбеляза Джордж Фостър.

Наистина започвах да побеснявам и се чудех дали Макс ще ми запуши устата.

— Моите интереси се отнасят до вътрешния тероризъм — продължи логичният господин Фостър. — Тед Наш се занимава с международния шпионаж. — Той погледна към мен, Макс и Пенроуз и продължи:

— Вие разследвате убийство според законите на щата Ню Йорк. Ще бъде чудесно, ако не си пречим взаимно. Аз няма да се правя на детектив, ако и вие не се правите на защитници на свободата.

Честно? Логично? Приемливо? Абсолютно.

Погледнах Наш и директно го попитах:

— За кого работите?

— Засега нямам право да ви кажа — заяви той. — Но не работя за министерството на земеделието.

— Заблудихте ме — саркастично отвърнах аз. — Адски сте хитри, момчета.

— Детектив Кори — попита Пенроуз, — можем ли да разменим няколко думи навън?

Не й обърнах внимание и продължих да притискам господин Наш. Трябваше да отбележа седем точки преднина и знаех как да го постигна.

— Бихме искали да отидем на Плъм Айланд още тази нощ.

Той ме погледна изненадано.

— Тази нощ ли? Няма никакви фериботи...

— Нямам нужда от държавен ферибот. Ще вземем полицейския катер на Макс.

— Невъзможно — отсече Наш.

— Защо?

— Островът е забранена зона.

— Това е разследване на убийство — припомних му аз. — Нима току-що не се съгласихме, че началникът Максвел, детектив Пенроуз и аз разследваме убийство?

— Не и на Плъм Айланд.

— Включително и там. — Обожавам тези неща. Наистина ги обожавам. Надявах се, че Пенроуз вижда какъв кретен е този тип.

— В момента на Плъм Айланд няма никого — каза господин Наш.

— В момента на Плъм Айланд са хората от охраната — възразих аз — и искам да разговарям с тях. Незабавно.

— На сутринта и не на острова.

— Незабавно и на острова, иначе ще изкарам някой съдия от леглото и ще получа заповед за обиск.

Господин Наш ме изгледа и каза:

— Малко е вероятно който и да е местен съдия да издаде заповед за обиск на американска държавна собственост. Ще трябва да се обърнете към прокуратурата и федералните съдилища. Предполагам, че го знаете, щом сте детектив от „Убийства“, а също може да знаете, че нито прокуратурата, нито който и да е федерален съдия с готовност ще издаде такава заповед, ако се отнася до националната сигурност. Така че недейте да блъфирате и да заплашвате.

— Ами ако наистина ви заплаша?

На Макс най-после му писна от господин Наш, чиято агнешка кожа започваше да се свлича, така че реши да се обади:

— Плъм Айланд може и да е федерална територия, но е част от община Саутхолд, от област Съфолк и от щата Ню Йорк. Искам да ни упълномощите утре да идем на острова, иначе ще поискаме съдебно нареждане.

Господин Наш се опита да отговори любезно.

— Наистина е излишно да ходите на острова, началник.

Детектив Пенроуз се оказа на моя страна, разбира се, и каза на новия си приятел:

— Настояваме, Тед.

„Тед?“ Леле! Наистина бях пропуснал нещо през онзи проклет един час, с който закъснях.

Тед и Бет се спогледаха — измъчени души, разкъсвани между съперничеството и похотта. Накрая господин Тед Наш от Бацилското управление за сигурност или откъдето там беше, отвърна:

— Ами... Ще телефонирам, за да уредя нещата.

— Утре сутринта — казах аз. — Не по-късно.

Господин Фостър не пропусна възможността да ужили господин Наш и прибави:

— Струва ми се, всички сме съгласни, че ще идем там утре сутрин, Тед.

Господин Наш кимна. Вече бе престанал да трепка с клепачи към Бет Пенроуз и съсредоточаваше страстите си върху мен. Погледна ме и каза:

— Детектив Кори, ако решим, че е било извършено федерално престъпление, повече няма да се нуждаем от услугите ви.

Вече го бях унизил достатъчно и знаех кога да го оставя на мира. Бях влязъл в словесен двубой, бях убил ловкия Тед и отново бях спечелил любовта на лейди Пенроуз. Страхотен съм. Наистина се чувствах по-добре — пак бях някогашният гаден тип. Освен това тези образи имаха нужда от малко огън под задника. Съперничеството е нещо хубаво. Конкуренцията е в основата на американския начин на живот.

Другите четирима разговаряха за незначителни неща, навеждаха се към кашона и пиеха кафе в опит да възстановят дружелюбието и равновесието, които бяха установили преди да се появи Кори. Взех си нова бира от хладилника, после с професионален тон попитах господин Наш:

— С какви бацили си играят на Плъм Айланд? Искам да кажа, защо някой, защо която и да било чужда сила ще иска да вземе бацили, които причиняват шап или „луда крава“? Кажете ми, господин Наш, за какво се предполага, че трябва да се тревожа, когато не успея да заспя довечера, та поне да зная какво е.

Господин Наш не отговори доста време, после прочисти гърлото си и каза:

— Предполагам, би трябвало да знаете колко високи са залозите тук... — Той погледна към Макс, Пенроуз и мен, после продължи: — Независимо дали имате право на достъп до секретна информация, като полицаи вие сте положили клетва, така че...

— Нито една ваша дума няма да напусне тази стая — приятелски казах аз. Освен ако не ми кефне да се раздрънкам пред някой друг.

Наш и Фостър се спогледаха и Фостър кимна. Наш продължи:

— Всички вие знаете или може би сте чели, че Съединените щати вече не се занимават с проучване или разработване на биологично оръжие. Подписали сме договор за това.

— Тъкмо затова обичам тази страна, господин Наш. Тук няма биологични бомби.

— Така е. Обаче... има някои болести, които са нещо средно между законни биологични проучвания и потенциални биологични оръжия. Една от тези болести е антраксът. Както знаете — той пак ни погледна поред, — винаги са се носили слухове, че Плъм Айланд не е само център за проучване на болестите по животните, а нещо повече.

Никой не му отговори.

— Всъщност — продължи господин Наш — това не е център за биологично оръжие. В Съединените щати такова нещо не съществува. Но ще ви излъжа, ако ви кажа, че специалисти по биологично оръжие не посещават понякога острова, за да получат информация и да четат отчетите за някои от тези експерименти. С други думи, съществува известно застъпване между животинските и човешките болести, между нападателната биологична война и отбранителната биологична война.

„Удобно застъпване“ — помислих си. Господин Наш отпи от кафето си, замисли се, после продължи:

— Африканската свинска чума например е свързана с HIV. На Плъм Айланд ние изследваме африканската свинска чума и пресата раздува всички онези глупости за... както и да е. Същото се отнася за

чумата от долината Рифт, за вируса „Ханта“ и други ретровируси и филовириси като заирската и марбургската ебола...

Кухнята съвсем утихна — всички знаеха, че това е най-ужасната тема на света. Искам да кажа, че когато става въпрос за ядрени оръжия, хората или са фаталистично настроени, или изобщо не вярват, че ще се случи. Биологичната война или биологичният тероризъм обаче са нещо друго. И ако в бъдеще пуснат съответната болест, със света е свършено, при това не с един светкавичен, нажежен до бяло взрив, а бавно, с постепенното ѝ предаване от болните на здравите, с мъртви, гниещи там, където са паднали.

Господин Наш продължаваше да разказва хем с нежелание, хем доволен от информираността си:

— Така че... тези болести могат и заразяват животни, и затова законното им изследване попада под юрисдикцията на министерството на земеделието... Министерството се опитва да открие лекарство за тях, да защити американския добитък и да предпази американския народ, защото макар обикновено хората да не се заразяват с животински болести, ние откриваме, че някои от тези болести се разпространяват междувидово... При неотдавнашните случаи на „луда крава“ във Великобритания например има данни, че хората също се заразяват от тази болест...

Може би бившата ми жена беше права за месото. Опитах се да си представя живот с чийзбургери със соя, чили и без месо, и кренвирши, направени от водорасли. Предпочитах да умра. Внезапно се преизпълних с обич и топлота към министерството на земеделието.

Осъзнах също така, че онова, което обяснява господин Наш, е официалната версия — глупости за животински болести, прескачащи междувидови бариери, и прочее. Всъщност, ако слуховете бяха верни, Плъм Айланд бе и място, където съзнателно и целенасочено се изследваха и човешки инфекциозни болести като част от програма за биологична война, която вече официално не съществуваше. От друга страна, може би това беше слух и навярно работата на Плъм Айланд имаше изцяло отбранителни, а не нападателни цели.

Удиви ме фактът, че между всичко това минаваше съвсем тънка връзка. Бацилите са си бацили. Те не отличават кравите от свинете и хората. Не разграничават отбранителните от нападателните проучвания. Не виждат разликата между превантивните ваксини и

взривяваните във въздуха бомби. По дяволите, та те даже не съзнават дали са добри, или лоши. И ако слушах достатъчно дълго идиотиите на Наш, щях да започна да вярвам, че Плъм Айланд разработва перспективни нови култури за производство на кисело мляко.

Господин Наш се взираше в стиропорената си чаша, сякаш разбираше, че кафето и водата вече може да са заразени с „луда крава“.

— Проблемът, разбира се, е, че тези бактерии и вируси могат да са... Искам да кажа, че ако някой сложи ръце върху тези микроорганизми и притежава познанията да ги размножава, хм, ще се получи огромно количество от тях и ако някак попаднат сред населението... може да се изправим пред потенциален епидемичен проблем.

— Искате да кажете, че ще настане масов мор и мъртвите ще лежат на купчини по улиците, така ли? — попитах аз.

— Да, точно такъв епидемичен проблем.

Мълчание.

— Затова — с мрачен глас каза господин Наш, — макар, че всички искаме да открием убиеца или убийците на господин и госпожа Гордън, повече искаме да разберем дали жертвите са взели нещо от острова и дали са го предали на неупълномощени лица.

Известно време никой не продума, после Бет попита:

— Можете ли... може ли някой на острова да каже дали нещо от лабораториите липсва?

Тед Наш я погледна така, както професорът гледа любимия си студент, задал блестящ въпрос. Всъщност въпросът не беше чак толкова добър — но всичко минава, стига да ти помогне да си смъкнеш гащите, нали така, Тед?

— Както навярно предполагаш, Бет — отвърна на новото си протече господин Хладнокръвие, — има вероятност да не сме в състояние да открием дали нещо липсва. Проблемът е, че микроорганизмите могат да се възпроизвеждат тайно в някоя част на плъмайландската лаборатория или другаде на острова, а после да се изнесат, без изобщо някой да разбере. Това не е като химическите или ядрените оръжия, където се отчита всеки грам. Бактериите и вирусите обичат да се възпроизвеждат.

Ужасно, ако се замислиш за това... микроорганизмите не изискват такава свръхтехнология като ядрения синтез или

производството на нервнопаралитичен газ. Могат да се възпроизвеждат в домашна лаборатория, евтини са и се развъждат в... какво използвахме в лабораторията по биология? Телешки бульон? Никакви чийзбургери повече.

Горда от последния си въпрос, госпожа Пенроуз попита господин Всезнайко:

— Можем ли да приемем, че организмите, изследвани на Плъм Айланд, са особено опасни? Искам да кажа, прилагат ли генно инженерство, за да ги направят по-смъртоносни, отколкото са в естествения си вид?

Господин Наш не хареса въпроса и отсече:

— Не. — После прибави: — Е, лабораторията на Плъм Айланд наистина притежава възможности за генно инженерство, но всъщност специалистите генетично променят вирусите, така че да не могат да причиняват болести, а да могат да стимулират имунната система да произвежда антитела в случай, че истински вирус поразии организма. Това е своего рода ваксина, създадена не чрез отслабване на заразния организъм и неговото инжектиране, което може да бъде опасно, а чрез генетично изменение на микроорганизма. За да отговоря кратко на въпроса ти, генното инженерство на Плъм Айланд цели да отслаби вирусите и бактериите, а не да увеличи способността им да причиняват болести.

— Естествено — отбелязах аз. — Но при генното инженерство е възможно и това.

— Възможно е. Но не и на Плъм Айланд.

Дойде ми наум, че Наш генетично променя информацията — изважда микробите от истината, ако щете, и я отслабва така, че да получим малка доза лоши новини. Хитър тип.

Бях уморен от научни идиотии и насочих следващия си въпрос към господин Фостър.

— Правите ли нещо, за да не изпуснете тези бацили? Летища, магистрали и така нататък?

— Вдигнали сме всички налични хора да търсят... каквото и да е. Наши агенти, местната полиция и митничарите наблюдават летищата, пристанищата и гарите. Бреговата охрана спира и претърсва корабите, даже Управлението за контрол на наркотиците използва плавателните си съдове и самолети. Проблемът е, че престъпниците

имат около три часа преднина, защото честно казано, не бяхме известени навреме... — Господин Фостър погледна Максвел, който стоеше със скръстени ръце и се мръщеше.

Няколко думи за Силвестър Максвел. Той е честно ченге и въпреки че не е най-блестящият мозък в стаята, не е и кретен. Понякога може да е упорит, макар да изглежда, че това е характерна особеност за северния край, а не особеност само на началника. Тъй като ръководи малко провинциално полицейско управление, което трябва да работи с много по-големите областни полицейски сили и от време на време с щатската полиция, той се е научил кога да отстоява територията си и кога да отстъпва.

Още нещо: географските реалности на крайбрежната юрисдикция в епохата на наркотика е поставила Макс в тясна близост с Управлението за контрол на наркотиците и бреговата охрана. УКН винаги смята, че местната полиция може да е замесена в търговията на дрога. Местните като Макс са сигурни, че е замесена УКН. Бреговата охрана и ФБР се смятат за чисти, но те подозират УКН и местната полиция. Митническата служба в общи линии е чиста, но сигурно и в нея има хора, които взимат пари, за да си затварят очите. Накратко, наркотиците са най-лошото, което се е случвало на американските органи на закона след сухия режим.

И това ме навеждаше да мисля вместо за Макс, за наркотици, за деветметровата яхта на Том и Джуди с големи, мощни двигатели. Доколкото фактите, изглежда, потвърждаваха версията, че семейство Гордън е продавало смъртоносна чума, навярно потвърждаваха и версията за наркотиците. Бе възможно да съм попаднал на нещо. Може би щях да споделя всичко това веднага, щом го избистрех в ума си. А може би нямаше.

Господин Фостър подхвърли на началника Максвел още няколко остри забележки за мудното му свързване с ФБР, като му даде да разбере, че всичко му се пише. Нещо от рода на: „О, Макс, само да беше дошъл по-рано при мен. Сега вече всичко е загубено, и то по твоя вина.“

Госпожа Пенроуз усети четирите чифта очи, отправени към дупето ѝ, и каза:

— Нямах представа, че жертвите са хора от Плъм Айланд.

— Аз съобщих това на човека, който отговори на телефона, Бет — внимателно, но твърдо отвърна Макс. — Сержант... не си спомням как се казваше. Прослушай записа.

— Ще го направя — рече детектив Пенроуз. — Може и да си прав, Макс, но хайде да оставим това засега. — Тя се обърна към Фостър. — Да се ограничим с разкриването на престъплението.

— Добър съвет — съгласи се господин Фостър. — Друга възможност е онези, които са взели сандъка, да не се опитват да го изнесат от страната. Може да имат лаборатория някъде из района, нещо незабележимо, което да не привлича вниманието, да не изисква необичайни материали или химикали, които да могат да се проследят. Най-лошата възможност е да отгледат организмите, каквито и да са те, и после по различни начини да ги разпространят сред населението. Някои от тях лесно могат да се разпространят чрез водоизточниците, други по въздуха, трети от хора и животни. Не съм специалист, но разговарях по телефона с някои хора във Вашингтон и разбрах, че вероятността от заразяване е много висока...

В един документален филм по телевизията веднъж допуснаха, че чаша за кафе, пълна с антракс, изпарена във въздуха от един-единствен терорист, който обикаля около Манхатън с лодка, ще убие най-малко двеста хиляди души.

Стаята отново утихна.

Очевидно доволен от вниманието, господин Фостър продължи:

— Може да е още по-зле. Трудно е да се прецени. Антраксът е бактериално заболяване. Вирусите са още по-опасни.

— Правилно ли съм разбрал, че не приказваме за вероятна кражба на един-единствен тип вирус или бактерия? — попитах аз.

— Щом ще крадете антракс — отвърна Джордж Фостър, — по същия начин можете да откраднете ебола и така нататък.

Това представлява многостранна опасност, опасност, която никога не може да се открие в природата и е невъзможно да се предотврати или овладее.

Часовникът над камината в дневната удари дванайсет пъти и господин Тед Наш с усет за драматизъм и с желание да ни впечатли с образоваността си, несъмнено получена в най-добрите университети, изрецитира:

— „Туй време на нощта е час на вещиците, когато дворовете църковни зейват и адът зараза всякаква издиша на тоз свят.“

— Излизам да глътна малко въздух — казах аз след тези ободряващи думи.

5.

Не излязох направо навън да глътна въздух, а се отклоних към западното крило на къщата, в което Том и Джуди си бяха направили кабинет от някогашна спалня.

Пред компютъра, където имах намерение да седна аз, седеше някакъв мъж. Представих му се и той се идентифицира като детектив Майк Ресник, специалист по компютърни престъпления от областното полицейско управление. Принтерът бръмчеше и по цялото бюро имаше купчини хартия.

— Открихте ли вече убиеца? — попитах го.

— Да, сега си играя на „Риск“.

Наистина беше симпатяга.

— С какво разполагаме досега?

— А... най-вече... чакай, какво е това? Нищо... с какво... с какво...?

— Разполагаме досега. — Направо обожавам да приказвам с такива като него.

— А... най-вече с писма... лични писма до приятели и роднини, няколко делови писма... няколко... какво е това?

— Нищо...

— Някъде да се споменава за Плъм Айланд?

— Не.

— Нещо, което да изглежда интересно или подозрително?

— Не.

— Научни статии...

— Не. Ще съобщя в „Убийства“ в мига, в който реша, че съм открил нещо.

Изглеждаше малко сприхав, като че ли бе прекарал няколко часа в тези занимания и времето му за сън вече минаваше.

— Ами финансови документи? — попитах. — Инвестиции, чекови книжки, домашен бюджет...?

Той вдигна поглед от монитора.

— Да. Това е първото, което проверих. Писали са чековете си на компютъра. Това е разпечатка на всичките им вписвания в чековата книжка за последните дваайсет и пет месеца — откакто са открили сметката. — Майк посочи една купчина хартия до принтера.

Взех я и казах:

— Имаш ли нещо против да я прегледам?

— Не, но не се задълбочавай много. Трябва да приложи всичко към доклада си.

— Просто ще я занеса в дневната, там е по-светло.

— Да... — Той отново си играеше с компютъра — беше му по-интересен от мен. Излязох от стаята.

В дневната жената от лабораторията продължаваше да ръси с прах и да сменя отпечатыци. Погледна ме и попита:

— Докосвали ли сте нещо?

— Не, госпожо.

Отидох до книжните лавици от двете страни на камината. Отляво имаше художествена литература, предимно книги с меки корици, прелестна смесица от боклук и съкровища. Прегледах заглавията отдясно, които варираха от специализирани биологични издания до обичайните глупости за поддържане на здравето и формата. Освен това имаше цяла лавица с местни книги за Лонг Айланд — флора, фауна, история и така нататък.

На най-долната лавица имаше книги по ветроходство, навигационни карти и други подобни. Както казах, за здраво стъпили на земята хора от Средния Запад, Том и Джуди наистина бяха прекалено увлечени по морето. От друга страна, няколко пъти бях излизал заедно с тях и мога да кажа, че не бяха страхотни моряци. Освен това не ловяха риба, миди, раци, даже не плуваха. Просто обичаха от време на време да карат с пълна скорост. Кое то ме връщаше обратно към мисълта, че става дума за наркотици.

С тази мисъл в главата оставих компютърната разпечатка, с помощта на кърпичката си свалих от лавицата огромна книга с навигационни карти и я оставих върху камината. После, обвил показалец в кърпичката, запрелиствах страниците. Търсех радиочестоти, номера на клетъчни телефони или нещо друго, което би могъл да си отбележи един наркотрафикант.

Всяка страница показваше район от около четири квадратни мили. Сушата, изобразена на картите, беше почти без подробности, освен особените белези, които можеха да се видят от водата. В моретата обаче бяха представени рифове, скали, дълбочини, фарове, потънали останки, шамандури и всевъзможни спомагатели или опасности за навигацията.

Преглеждах лист след лист, като търсех хиксчета — евентуални места за срещи, координати, имена и изобщо нещо, но картите изглеждаха чисти — освен жълтата линия, начертана с маркер, която свързваше кея на семейство Гордън с кея на Плъм Айланд. Това бе маршрутът, по който отиваха на работа, като минаваха между южния бряг и Шелтър Айланд, без да се отдалечават от дълбоката и сигурна част на канала. Това не беше никаква улика.

Забелязах, че върху Плъм Айланд с червени букви е отпечатано: „Достъп забранен — собственост на правителството на САЩ — затворен за посещения“.

Вече се готвех да затворя голямата книга, когато видях нещо, почти скрито под носната ми кърпичка — в долната част на страницата, в морето на юг от Плъм Айланд с молив бе написано: „44106818“. Следваше въпросителен знак, подобен на онзи, който тутакси ми изскочи от главата като балонче в карикатура — 44106818? Хайде нека са две въпросителни и една удивителна.

И така, дали това бяха стандартни осемцифрени координати? Радиочестота? Наркотици? Бацили? Какво?

В разследванията на убийство идва момент, в който започваш да трупаш прекалено много улики и не знаеш какво да правиш с тях. Уликите са като съставки от кулинарна рецепта без указания за самото приготвяне — ако ги смесиш правилно, ще вечеряш. Ако не знаеш какво да правиш с тях, дълго ще стоиш в кухнята объркан и гладен.

Във всеки случай, взех книгата с кърпичката си и я отнесох на жената, която сваляше отпечатьци.

— Можете ли да поработите сериозно върху тази книга? — попитах я и мило ѝ се усмихнах.

Тя ме изгледа, после погледна книгата.

— Хартията е доста трудна за... но корицата е лъскава... ще направя каквото мога. — После прибави:

— Сребърен нитрат или нинхидрин. Трябва да я взема в лабораторията.

— Благодаря ви, вие наистина сте компетентна жена. Тя се поусмихна и попита:

— Какви отпечатьци да търся? На ФБР, ЦРУ или СЕП?

— Какво е СЕП? Имате предвид Службата за екологичен патрул?

— Не. Седалището на Елизабет Пенроуз. — Тя се засмя. — Майтап от управлението. Чували ли сте го?

— Не, струва ми се.

Жената протегна ръка.

— Аз съм Сали Хайнс.

— Аз съм Джон Кори. — Стиснах латексовата ѝ длан и отбелязах:

— Обичам усещането на латекс до голата си кожа. — А вие?

— Без коментар. — Тя замълча, после попита:

— Вие ли сте човекът от нюйоркската полиция, който работи с областния отдел „Убийства“ по случая?

— Да.

— Забравете онази глупост за Пенроуз.

— Естествено. Какво виждате тук, Сали? — попитах я аз.

— Ами къщата наскоро е почиствана, така че имаме чудесни чисти повърхности. Не разглеждам внимателно отпечатьците, но забелязвам предимно два вида, навярно на господина и госпожата. Тук-там има още няколко и ако искате мнението ми, детектив, убиецът е носел ръкавици. Не е бил някой наркоман, който да остави и петте си отпечатька по лакиран шкаф.

Кимнах, после казах:

— Направете каквото можете с книгата.

— Цялата ми работа е свършена. Ами вашата? — Тя извади найлонова торбичка и пусна книгата вътре.

— Трябва ми комплект от отпечатьците ви, за да ги елиминирам.

— После опитайте със седалището на Елизабет Пенроуз.

Тя се засмя.

— Просто докоснете с длани тази стъклена масичка.

— Подчиних се и попитах:

— Взехте ли отпечатьците на двамата с началника Максуел?

— Казаха ми, че за това ще се погрижат по-късно.

— Ясно. Вижте, Сали, много хора като онези в кухнята ще ви стряскат с лъскави карти за самоличност. Докладвайте единствено на хората от областния отдел „Убийства“, за предпочитане само на Пенроуз.

— Разбирам. — Тя ме погледна в очите и попита:

— А какво става с микробите?

— Това няма нищо общо с микробите. Жертвите случайно са работели на Плъм Айланд, това просто е съвпадение.

— Ясно.

Взех купчината компютърни распечатки и се насочих към плъзгащата се стъклена врата.

— Не ми харесва как се работи на това местопрестъпление — извика след мен Сали.

Не отговорих.

Спуснах се към залива, открих една чудесна пейка до водата, седнах и оставих откраднатите документи на пейката, и се загледах към морето.

Духаше достатъчно силно, че комарите да се борят с вятъра и да стоят надалеч от мен. По залива се носеха вълнички и се разбиваха в яхтата на Том и Джуди. Бели облаци прелитаха покрай голямата ярка луна и въздухът миришеше повече на земя, отколкото на море, тъй като ветрецът идваше от север.

Има моменти, в които искам да се махна от града и си мисля за някое място като това. Предполагам, че би трябвало да дойда тук през зимата, да прекарам няколко месеца в голямата ветровита къща на вуйчо Хари и да видя дали ще стана алкохолик, или отшелник. По дяволите, ако тук продължават да стават убийства, саутхолдският градски съвет ще ме назначи на пълен щат като консултант със сто долара дневно и всичките миди, които мога да изям.

Изпитвах нетипична неувереност по отношение на завръщането ми на работа. Бях готов да опитам нещо друго, но исках решението да е само мое, а не на лекарите. Освен това, ако шарлатаните кажеха, че съм негоден, нямаше да успея да намеря двамата нападатели, които ме раниха. Това беше сериозна недовършена работа. Нямам италианска кръв, но партньорът ми Доминик Фанели е сицилианец и ме научи на цялата история и протокол на отмъщението. Накара ме три пъти да гледам „Кръстникът“. Струва ми се, че разбрах всичко. Двамата

латиноамериканци трябва да се простят с живота. Доминик бе по следите им. Чаках го да се обади, когато ги открие.

Отпуснах се на пейката и известно време съзерцавах нощта. На малката морава вляво от кея на семейство Гордън имаше висок бял стълб с напречна рейка, наречена „нок“, от която излизаха две въжета, наречени „фалове“. Забележете, че съм усвоил малко моряшки жаргон. Така или иначе, в един шкаф в гаража Том и Джуди бяха открили цяла колекция от знамена и вимпели и понякога за развлечение закачваха на фаловите сигнални флагчета — като например флагчето, означаващо „пригответи се за качване на борда“ или „капитанът е на брега“.

По-рано бях забелязал, че двамата са вдигнали на мачтата пиратското знаме и ми се стори иронично, че на последния вдигнат от тях флаг има череп и кръстосани кости.

Забелязах също, че на всеки от фаловите има по едно сигнално флагче. В мрака едва ги различавах, но това нямаше значение, защото не разбирах нищо от морски сигнали.

Бет Пенроуз седна в левия край на пейката. Отново носеше самото си, което ме разочарова, и се беше обгърнала с ръце, сякаш и е студено. На жените винаги им е студено. Не каза нищо, но изхлузи обувките си, разтри краката си в тревата и сви пръсти. Освен това носят неудобни обувки.

След няколко минути общително мълчание — или може би ледена вцепененост — аз разчупих леда и казах:

— Навярно си права. Може да е било лодка.

— Въоръжен ли си?

— Не.

— Добре. Имам намерение да ти пръсна черепа.

— Виж сега, Бет...

— За теб съм детектив Пенроуз, копеле.

— Успокой се.

— Защо се държа толкова гадно с Тед Наш?

— За какво става дума?

— Много добре знаеш за какво става дума. Какъв ти е проблемът?

— Това е мъжка работа.

— Направи се на глупак, всички те смятат за арогантен идиот, за абсолютно непотребен и некомпетентен. И загуби моето уважение.

— В такъв случай предполагам, че за секс изобщо не може да се говори.

— За секс ли? Даже не искам да дишам един и същ въздух с теб.

— Нараняваш ме, Бет.

— Не ме наричай Бет.

— Тед Наш те наричаше...

— Знаеш ли, Кори, поех този случай, защото ударих по коляното си с бележника и измолих от шефа на отдела да ми го даде. Това е първото ми истинско разследване на убийство. Преди получавах само боклуци — престрелки между наркомани, мамички и татковци, уреждали домашните си спорове с кухненски прибори и прочее. При това съвсем малко. В тази област убийствата не са много.

— Съжалявам.

— Да. Ти правиш това през цялото време, затова си претръпнал и циничен.

— Хм, не бих...

— Ако си тук, за да ме караш да изглеждам нищожна, можеш да се разкараш. — Тя се изправи.

Изправих се и аз.

— Почакай. Тук съм, за да помогна.

— Тогава помагай.

— Добре. Изслушай ме. Първо, един съвет. Не приказвай прекалено много е Фостър и с твоето приятелче Тед.

— Зная това и престани с тези глупости за „приятелчето Тед“.

— Виж... мога ли да те наричам Бет?

— Не.

— Виж, детектив Пенроуз, зная, че си мислиш, че ме привличаш и сигурно смяташ, че те свалям... и че съм несръчен...

Тя извърна лице и погледна към залива. Аз продължих: — ... наистина ми е трудно да го кажа, но... хм... не трябва да се тревожиш за това... за мен...

Тя се обърна и ме погледна.

Покрих лице с дясната си ръка и потърках челото си. Продължих колкото можех по-добре.

— Разбираш ли... един от онези куршуми, които ме улучиха... Господи, как да го кажа... Ами, улучи ме на едно място, схващаш ли? Сега вече знаеш. Така че можем да сме нещо като... приятели,

партньори... брат и сестра... Предполагам, че искам да кажа сестра и сестра... — Хвърлих поглед към нея и видях, че отново се е втренила в морето.

Накрая заговори.

— Струва ми се, спомена, че са те улучили в корема.

— И там.

— Макс ми каза, че си получил сериозна рана в белите дробове.

— И там.

— Някакви мозъчни увреждания?

— Възможно е.

— И сега искаш да ти повярвам, че си бил кастриран от друг куршум.

— Това не е нещо, за което един мъж би лъгал.

— Щом печта е угаснала, защо в очите ти още гори огън?

— Просто спомени, Бет — мога ли да те наричам Бет? Приятни спомени от времето, когато можех да прескоча автомобила.

Тя покри лицето си с ръка и не можех да кажа дали плаче, или се смее.

— Моля те, не казвай на никого.

Накрая тя възстанови самообладанието си и отвърна:

— Ще се опитам да не го съобщя на пресата.

— Благодаря. — Оставих да минат няколко секунди, после я попитах:

— Наблизо ли живееш?

— Не, в западен Съфолк.

— Това е доста далеч. Пътуваш ли си до вкъщи, или оставаш да спиш тук?

— Всички спим в „Саундвю Ин“ в Грийнпорт.

— Кой са тези „всички“?

— Аз, Джордж, Тед, няколко души от УКН и други хора, които бяха тук преди... хора от министерството на земеделието. Предполага се, че трябва да работим денонощно по седем дни в седмицата. Звучи добре за пред пресата и публиката... в случай че се разхвърчат лайна. Нали разбираш, в случай че започнат да се тревожат за болести...

— Искаш да кажеш, ако настъпи масова паника заради чумата.

— Няма значение.

— Виж, имам прекрасна къща тук и си добре дошла да се настаниш в нея.

— Във всеки случай, благодаря.

— Внушително викторианско имение край морето.

— Няма значение.

— Ще ти е по-удобно. Казах ти, безопасен съм. По дяволите, служителите от нюйоркската полиция казват, че ми се позволява да използвам дамската тоалетна.

— Престани.

— Сериозно, Бет. Имам една компютърна разпечатка тук — финансова документация за цели две години. Можем да поработим върху нея през нощта.

— Кой ти е дал право да я взимаш?

— Ти. Нали така?

Тя се поколеба, после кимна и каза:

— Искам да ми я върнеш утре сутрин.

— Добре. Ще работя цялата нощ. Помогни ми.

Бет като че ли обмисли тази възможност, после отвърна:

— Дай ми телефонния си номер и адреса.

Започнах да ровя в джобовете си за лист и химикалка, но тя вече беше извадила малкия си бележник и рече:

— Казвай.

Дадох ѝ информацията, включително указания как да стигне до къщата.

— Ако реша да дойда, първо ще ти телефонирам.

— Добре.

Седнах пак на пейката, тя зае другия край. Помежду ни лежеше разпечатката. Мълчахме — нещо като подреждане на мислите, предполагам.

Накрая Бет отбеляза:

— Надявам се да си много по-умен, отколкото изглеждаш.

— Нека се изразя така: най-умното нещо, което е направил началникът Максвел през цялата си кариера, е, че ме повика за този случай.

— Пък си и скромнен.

— Няма причина да съм скромнен. Аз съм един от най-добрите. Всъщност Си Би Ес готви предаване, наречено „Случаите на Кори“.

— А стига бе!

— Мога да ти осигуря участие.

— Благодаря. Ако съм в състояние да ти се отплатя за услугата, сигурна съм, че ще ми съобщиш.

— Стига ми да те гледам в „Случаите на Кори“.

— Със сигурност. Слушай... Мога ли да те наричам Джон?

— Моля.

— Джон, какво се е случило тук? Имам предвид убийството. Ти криеш нещо.

— Какво е сегашното ти положение?

— Моля?

— Сгодена, разведена, разделена, обвързана?

— Разведена. Какво знаеш или подозираш за убийството, което не си ми казал?

— И нямаш приятел?

— Нямам приятел, нямам деца, единайсет обожатели, петима от които женени, трима наркомани, две добри партии и един идиот.

— Прекалено лични въпроси ли задавам?

— Да.

— Ако имах за партньор мъж и му зададох тези въпроси, всичко щеше да е в реда на нещата.

— Хм... ние не сме партньори.

— Искаш да получиш в замяна същата информация. Типично.

— Виж... хм, разкажи ми за себе си. Накратко.

— Добре. Разведен, без деца, десетки обожателки, но нито една сериозна. — Замълчах, после прибавих: — И без венерически болести.

— И без съответните органи.

— Точно така.

— Добре, Джон, кажи какво друго знаеш по този случай?

Отпуснах се на пейката и отвърнах:

— Ами, Бет... очевидните факти навеждат на невероятни изводи и всички се опитват да накарат невероятното да съответства на очевидното. Но така не става, партньоре.

— Предполагаш, че случаят може да няма нищо общо с онова, което смятаме ние, така ли?

— Започвам да мисля, че тук става нещо друго.

— Защо мислиш така?

— Ами... като че ли някои факти не си пасват.

— Може би и това ще стане след няколко дни, когато получим всички доклади от лабораторията и разпитаме когото трябва. Още не сме разговаряли даже с хората от Плъм Айланд. Изправих се и казах:

— Хайде да слезем на кея.

Тя нахлузи обувките си и тръгнахме надолу.

— На неколкостотин метра нататък по брега Алберт Айнщайн се е борил с моралния въпрос за атомната бомба и го е решил в нейна полза. Добрите не са имали избор, защото лошите вече са го били решили без никакви борби с морални въпроси. — И прибавих: — Познавах семейство Гордън.

Тя се замисли за миг, после каза:

— Спомена, че според теб двамата не са способни — от морална гледна точка — да продават смъртоносни микроорганизми.

— Така е. Също като атомните специалисти, те уважаваха силата на духа в бутилката. Не зная точно какво са правили на Плъм Айланд и навярно никога няма да разберем, но смятам, че ги познавах достатъчно добре, за да кажа, че не биха продали духа в бутилката. Тя не отговори.

— Веднъж Том ми каза — продължих аз, — че Джуди имала лош ден, защото някакво теле, към което се била привързала, нарочно било заразено с нещо и умирало. Това не са хора, които биха искали да видят деца, умиращи от чума. Когато разпитах колегите им от Плъм Айланд, сама ще се убедиш.

— Може би. Обикновено хората имат и друга страна.

— Никога не съм забелязвал у Том и Джуди нещо, което да предполага, че са търгували със смъртоносни болести.

— Понякога хората оправдават поведението си. Какво ще кажеш за американците, които са продали на руснаците тайните на атомната бомба? Те са заявили, че са го направили по собствено убеждение — така че силата да не се съсредоточи само у едната страна.

Обърнах се към нея и видях, че ме гледа. С удоволствие открих, че Бет Пенроуз е способна на по-дълбоки мисли, и знаех, че и тя с облекчение е открила, че не съм идиот.

— Що се отнася до атомните специалисти — казах, — тогава времето и тайната са били различни. Искам да кажа, че ако не друго, защо Том и Джуди ще продават бактерии и вируси, способни да убият

самите тях и да унищожат населението чак до Индиана, където са семействата им?

За миг Бет Пенроуз се замисли върху въпроса ми, после отвърна:

— Може да са им платили десет милиона, парите да са в Швейцария, да имат замък в планината, натъпкан с шампанско и консервирана храна, и да са поканили приятелите и роднините си на гости. Не зная, Джон. Защо хората правят безумни неща? Те си намират оправдания, сами се навиват да го извършат. Били са бесни на нещо или на някого. Десет милиона долара. Двайсет милиона. Двеста долара. Всеки си има цена.

Стигнахме до един униформен саутхолдски полицай, седнал на градински стол.

— Почини си — каза му детектив Пенроуз.

Той се изправи и тръгна към къщата. Вълничките се плискаха в корпуса на яхтата и тя се триеше в гумените предпазители на кея. Отливът беше започнал и забелязах, че яхтата е завързана за макари, които позволяваха въжето да се навива. Сега палубата бе на около метър и половина под кея. Видях, че на корпуса пише „Формула 303“, което според Том означавало, че е дълга трийсет фута и три инча.

— В библиотеката на семейство Гордън намерих книга с карти — казах аз, — морски навигационни карти. На една от страниците има осемцифрено число, написано с молив. Помолих Сали Хайнс извънредно внимателно да свали отпечатъците от книгата и да ти докладва. Ще трябва да я вземеш и да я пазиш на сигурно място. Не е зле да я прегледаме заедно. Може да има и други бележки.

Няколко секунди тя втренчено ме гледаше, после попита:

— Добре, какво е това според теб?

— Ами... ако смъкнеш моралната стълбица горе-долу до половината, от търговията с чума стигаш до търговия с наркотици.

— Наркотици ли?

— Да. От морална гледна точка някои ги възприемат двусмислено, но всеки обича големите пари. Как ти звучи това? Наркотици.

Тя се загледа в мощната яхта, кимна и каза:

— Може би прекалено сме се уплашили от тази плъмайландска връзка.

— Може би.

— Трябва да поговорим за това с Макс и другите.

— Не трябва.

— Защо?

— Защото просто правим предположения. Нека продължават с теорията за чумата. Най-добре да работят по нея, в случай че се окаже вярна.

— Добре, но това не е основание да не споделим с Макс и другите.

— Довери ми се.

— Не. Опитай се да ме убедиш.

— Самият аз не съм убеден. Имаме две много вероятни възможности — търговия с бацили или с наркотици. Нека първо да видим дали Макс, Фостър и Наш ще стигнат до някакви собствени заключения и дали ще споделят идеите си с нас.

— Добре... Този път ще те послушам.

Посочих яхтата.

— Колко мислиш, че струва?

Тя сви рамене.

— Не съм сигурна... Доста е скъпа... ако смяташ по десет хиляди на метър, като имаш предвид, че е нова, трябва да е стотина хиляди долара.

— Ами наемът на тази къща? Около две хиляди? Предполагам, нещо такова, плюс сметките за ток и вода... Ще разнищим всичко това.

— Ами пътуването до работа с яхта? Това са почти два часа в едната посока, а горивото струва цяло състояние. Прав ли съм?

— Да.

— Оттук до държавния ферибот на Ориент Пойнт е половин час път с кола. Колко време пътува фериботът? Може би двацет минути, моите уважения към чичо Сам. Общо около час, двойно по-бързо, отколкото с яхтата. И все пак семейство Гордън са пътували до Плъм Айланд със собствената си яхта, а имаше дни, през които не можеха да се върнат с нея заради влошилото се време. Налагаше им се да взимат ферибота до Ориент Пойнт и оттам някой да ги откарва до вкъщи. Това никога не ми се е струвало логично, но признавам, че не съм се замислял сериозно. А е трябвало. Сега може би всичко се връзва.

Скочих тежко на яхтата. Протегнах ръце към Бет и тя ме последва, като се хвана за мен. Двамата някак си се претърколихме, аз

по гръб, а Бет Пенроуз отгоре ми. Останахме в това положение около секунда повече, отколкото трябваше, после се изправихме. Неловко се усмигнахме, така, както правят непознати от различен пол, когато случайно се окажат притиснати един в друг.

— Добре ли си? — попита ме тя.

— Да... — Всъщност падането беше изкарало въздуха от ранения ми бял дроб и предполагах, че Бет го вижда.

Дишането ми се нормализира и аз се насочих към задната част на яхтата — кърмата, както я наричат — където имаше пейка. Посочих към палубата до нея и казах:

— Сандъкът винаги стоеше тук. Беше голям, около метър и двайсет дълъг и към деветдесет сантиметра дълбок и широк. Отвътре бе облицован с алуминий. Понякога, когато седях на пейката, вдигах крака на сандъка и си пиех бирата.

— И?

— И след работа, в точно определени дни, Том и Джуди напускат Плъм Айланд в определен час и се понасят с пълна скорост по морето. Там, в Атлантическия океан, се срещат с кораб, навярно южноамерикански товарен кораб, хидроплан или пък нещо друго. Прехвърлят на борда стотина килограма колумбийска дрога и потеглят обратно към сушата. Ако УКН или бреговата охрана ги забележат, те просто са излезли на разходка. Даже да ги спрат, двамата представят служебните си карти от Плъм Айланд и всичко е наред. Всъщност яхтата им е достатъчно бързоходна, за да изпревари по вода какъвто и да е друг съд. За да я преследват, трябва самолет или хеликоптер. Пък и колко кораби биват спирани и претърсвани? Тук има хиляди яhti и рибарски кораби. Освен ако бреговата охрана, митническите власти или някой друг е получил сериозна информация, или пък някой им се стори странен, те не се качват на борда. Нали така?

— Обикновено, да. Митническата служба има пълното право на проверки и понякога го използва. Все пак ще видя дали в УКН, бреговата охрана или митническата служба няма никакви съобщения за „Спирохета“.

— Добре. — За миг се замислих. — Е, след като прибират дрогата, двамата пристават на някое предварително определено място или се срещат с малък кораб, за да предадат сандъка за лед на местните пласъори на наркотици, които им дават в замяна друг сандък, натъпкан

догоре с пачки. Пласьорът заминава за Манхатън и се осъществява поредният безмитен внос. Случва се ежедневно. Въпросът е дали семейство Гордън е взимало участие в тази търговия и в такъв случай дали това е причината за убийството им. Надявам се да е така. Защото другата възможност ме плаши, а аз не съм от страхливите. Тя се замисли.

— Би могло и да е така. Но може и само да ти се иска.

Не отговорих.

Бет продължи:

— Ако успеем със сигурност да разберем дали става въпрос за наркотици, останалото ще е по-лесно. Дотогава трябва да продължим с хипотезата за чумата, защото ако наистина е вярна и ние не правим нищо по въпроса, всички може да загинем.

6.

Минаваше два след полунощ и вече започвах да ставам кривоглед от четене на компютърните разпечатки на семейство Гордън. Бях си направил каничка кафе в голямата стара кухня на вуйчо Хари и седях на кръглата маса до прозореца към залива.

Вуйчо Хари и вуйна Джун бяха проявявали благоразумието никога да не канят на гости целия род Кори, но от време на време канеха мен, брат ми Джим или сестра ми Лин и ни настаняваха в стаята за гости, докато останалата част от семейството се тъпчеше в някое ужасно туристическо бунгало.

Спомням си, че като дете седях на тази маса заедно с двамата ми братовчеди Хари младши и Барбара и нагъвахме закуската си, изгарящи от нетърпение да излезем навън да играем. Лятото беше вълшебно. Тогава няха никакви грижи.

Сега, доста десетилетия по-късно, седях на същата маса и в главата ми се роеше цял куп проблеми.

Отново насочих вниманието си към данните от чековата книжка. Заплатите на семейство Гордън се депозираха направо на сметката им и след като федералните власти и щатът Ню Йорк ги ограбеха, общият им доход възлизаше на деветдесетина хилядарки. Не е зле, но не е и чак толкова добре за двама доктори, разхищаващи мозъчните си клетки в работа с опасни вещества. Том би печелил повече, ако играеше бейзбол, а Джуди със същия успех би могла да работи като сервитьорка по монокини в някой бар. Живеем в странна държава.

Така или иначе, не ми трябваше много време, за да разбера, че двамата са харчили повече, отколкото са могли да си позволят. Не е евтино да живееш на Източното крайбрежие, както несъмнено бяха открили и те. Изплащаха два автомобила, яхтата, наема на къщата, различни застраховки, такси за електричество и вода, имаха пет кредитни карти и акции от голяма петролна компания, да не говорим за ежедневните им разходи. Освен това миналия април бяха платили сериозна вноска от 10 000 долара за яхтата.

В същото време Том и Джуди бяха отделяли средства за благотворителност, което ме накара да се почувствам виновен. Бяха членове на литературен и музикален клуб, пращаха чекове на племеннички и племенници и членуваха в Пеконийското историческо дружество. Не изглеждаше да са затънали сериозно, но вече клоняха към ръба. Ако си бяха докарвали приличен страничен доход от търговия с дрога, те бяха имали благоразумието да го държат в налични като всички пълнокръвни, фискално безстрашни американци. В такъв случай въпросът бе къде е плячката.

Не съм ревизор, но съм се занимавал с достатъчно подобни финансови анализи, за да забелязвам неща, които се нуждаят от проверка. За последните двайсет и пет месеца в чековата книжка на семейство Гордън имаше само едно такова нещо — чек за 25 000 долара, издаден на името на някоя си Маргарет Уили. Чекът беше с платена такса от десет долара и парите за покриването му електронно бяха прехвърлени от банковата сметка на Том и Джуди. Всъщност това бяха почти всичките им спестявания. Носеше дата 7 март тази година и нямаше информация за предназначението му, Коя беше Маргарет Уили? Защо ѝ бяха дали тези двайсет и пет хилядарки? Скоро щяхме да разберем.

Отпихах от кафето си, потропвах с молив по масата в такт с часовника на отсрещната стена и мислех за всичко това.

Отидох до кухненския шкаф до стенния телефон и сред готварските книги намерих местния указател. Потърсих буквата „У“ и открих една Маргарет Уили, която живееше на Лайтхауз Роуд в селцето Саутхолд. Знаех къде се намира това. Както предполагаше името ѝ^[1], улицата водеше към фар — към фара „Хортън Пойнт“, за да съм точен.

Исках да телефонирам на Маргарет, но в два през нощта сигурно щях да я ядосам. Разговорът можеше да почака до сутринта. Търпението обаче не е сред добродетелите ми. Всъщност, доколкото ми е известно, аз не притежавам никакви добродетели. Освен това имах чувството, че цялото ФБР и ЦРУ не спят и че са ме изпреварили в разследването на случая. На последно, но не и по значение място, това не беше обикновено убийство — дори в този момент, докато се колебаех дали да събудя Маргарет Уили, над страната можеше да се

разпространява чума, способна да унищожи цивилизацията. А тази мисъл ми е непоносима.

Набрах номера. Телефонът извъня и се включи телефонен секретар. Затворих и отново набрах. Накрая госпожата се събуди и се обади:

— Ало?

— Маргарет Уили, моля.

— На телефона. Кой е? — попита замаян старчески глас.

— Тук е детектив Кори, госпожо. От полицията. — За секунда-две я оставих да си представи най-лошото. Това обикновено ги разсънва.

— От полицията ли? Какво се е случило?

— Госпожо Уили, чухте ли по новините за убийството на Насау Пойнт?

— А... да. Колко ужасно...

— Познавахте ли семейство Гордън?

Тя прочисти мъглата от гърлото си и отвърна:

— Не... хм, срещали сме се веднъж. Продадох им един парцел.

— През март ли?

— Да.

— За 25 000 долара?

— Да... но какво общо има това с...

— Къде е този парцел, госпожо?

— А... това е една прекрасна скала над пролива.

— Разбирам. Къща ли са искали да си построят?

— Не. Не могат да строят там. Продадох правата за строеж на общината.

— Което означава?

— Което означава... това е план за запазване на земята. Продавате правото за строеж, но продължавате да сте собственик. Така че земята остава незастроена. Може да се използва само за земеделие.

— Разбирам. Следователно семейство Гордън не е можело да си построи къща на тази скала?

— Господи, не. Ако там можеше да се строи, парцелът щеше да струва над 100 000 долара. Общинските власти ми платиха да не строя. Това е рестриктивен договор, който върви заедно със земята.

Добър план.

— Но можете да продавате самия парцел?

— Да, така и направих. За 25 000 долара. Семейство Гордън знаеха, че там не може да се строи.

— Можели ли са да откупят правото за строеж?

— Не. Продадох правата за вечни времена. Тъкмо такава е целта на плана.

— Добре... — Помислих си, че сега разбирам какво са направили Том и Джуди — бяха си купили чудесен парцел на Саунд Вю на цена, по-ниска от пазарната, защото нямаха право да го застрояват. Но можеха да го използват за земеделие. Досетих се, че увлечението на Том по местното лозарство го е довело до голямата идея — винарни „Гордън“. В такъв случай очевидно между тази сделка и убийството нямаше връзка. — Извинете, че ви събудих, госпожо Уили — казах. — Благодаря за съдействието.

— Моля. Надявам се да откриете убиеца.

— Сигурен съм, че ще го открием. — Затворих, обърнах се, после отново се обърнах и пак набрах номера. Тя отговори и аз казах: — Извинете, още един въпрос. Парцелът подходящ ли е за лозарство?

— Божичко, не. Той е точно на пролива, прекалено е на открито и е твърде малък. Площта му е само един акър и е на склон, който се спуска петнайсетина метра до плажа. Много е красиво, но там не расте нищо друго, освен храсталаци.

— Разбирам... казаха ли ви за какво им е?

— Да... споменаха, че искали свой собствен склон, който да гледа към водата. Място, където да поседят и да погледат морето. Бяха прелестна двойка. Толкова е ужасно!

— Да, госпожо. Благодаря ви. — Затворих.

Така. Искали са място, където да поседят и да погледат морето. За двайсет и пет хилядарки биха могли да си платят таксата за паркинг в щатския парк „Ориент Бийч“ пет хиляди пъти и през следващите осем години да си гледат морето колкото си искат. И пак щяха да им останат пари за хотдог и бира. Не са си направили сметката.

Помислих малко. Мислих, мислих. Е, може и да не си бяха направили сметката. Те бяха романтична двойка. Но двайсет и пет хилядарки? Това бе почти всичко, което имаха. И ако ги бяха преместили на служба другаде, как биха се избавили от акър земя, на

която не може да се строи или да се отглежда нищо? Кой друг би бил толкова луд, че да плати 25 000 долара за безполезна собственост?

Така. Може би имаше нещо общо с морския трафик на дрога. В това имаше логика. Трябваше да хвърля един поглед на тази земя. Зачудих се дали някой вече е открил покупката сред документите на жертвите. Чудех се също дали семейство Гордън имат банков сейф и какво е съдържанието му. Трудно е, когато в два часа през нощта те мъчат въпроси, когато се носиш високо върху кофеинови облаци и никой не иска да си приказва с теб.

Налях си още кафе. Прозорците над умивалника бяха отворени и чувах как нощните създания пеят септемврийските си песни — последните скакалци и дървесни жаби, кукумявка и някаква друга нощна птица, която чуруликаше в мъглата, носеща се от Грейт Пеконик Бей.

Тукашната есен е повлияна от големите водни басейни, които запазват лятната си топлина до ноември. Страхотно за гроздето. Чудесно време за морски разходки чак докъм Деня на благодарността^[2]. От време на време през август, септември или октомври има урагани, през зимата бушуват странни североизточни вихри. Но като цяло климатът е благодатен, има безброй заливчета и мъглите са често явление: идеално място за контрабандисти, пирати, незаконни трафиканти на алкохол и в наше време — за наркотрафиканти.

Стенният телефон извъня и аз съвсем ирационално си помислих, че може да е Маргарет. После си спомних, че трябваше да ми се обади Макс, за да ми съобщи за пътуването до Плъм Айланд. Вдигнах слушалката и казах:

— Пица Хът.

След секунда смутено мълчание Бет Пенроуз заекна:

— Ало...

— Ало.

— Събудих ли те?

— Няма нищо, и без това трябваше да стана, за да вдигна телефона.

— Адски стар виц. Макс ме помоли да ти се обадя. Ще вземем ферибота в осем сутринта.

— Има ли по-ранен?

— Да, но...

— Тогава защо трябва да оставяме някой да стигне преди нас на острова и да има възможност да скрие следите?

— Ще ни придружава шефът на охраната на Плъм Айланд Пол Стивънс — без да отговаря на въпроса ми, каза тя.

— Кой ще пътува с по-ранния ферибот?

— Не знаая... виж, Джон, даже да има какво да крият, не можем да направим почти нищо. В миналото са имали известни проблеми и са много опитни в замаскирането на следите. Отиваме там просто да видим онова, което те искат да видим, да чуем онова, което те искат да чуем, и да разговаряме с хората, с които те искат да разговаряме. Не разчитай прекалено много на това пътуване.

— Кой ще бъдем?

— Аз, Макс, Джордж Фостър и Тед Наш. — Тя замълча, после попита:

— Знаеш ли къде е фериботът?

— Ще се оправя. Какво правиш в момента?

— Приказвам си с теб.

— Защо не наминеш насам? Оглеждам едни тапети. Нуждая се от твоето мнение.

— Късно е.

Това звучеше почти като „да“, което ме изненада. Продължих да я притискам.

— Можеш да спиш тук и сутринта заедно ще идем до ферибота. Ще изглежда направо прелестно.

— И това ще преживеем. Ще си помисля. Откри ли нещо в компютърните разпечатки?

— Ела и ще ти покажа големия си удар.

— Престани.

— Ще дойда да те взема.

— Прекалено късно е. Уморена съм. И съм по... облечена съм за сън.

— Още по-добре.

Чух я как дълбоко и търпеливо си поема дъх. После каза:

— Реших, че наистина си открил някакви улики във финансовата им документация. Може да не търсиш достатъчно усърдно. Или да не знаеш какво правиш.

— Навярно.

— Нали се договорихме да си обменяме информация.

— Да, помежду си. Но не и с целия свят.

— Какво?... А... разбирам.

И двамата знаехме, че когато работиш с федералните, те ти лепват подслушвател на телефона още през петте минути, докато се запознавате. Когато подслушват свои хора, дори не си правят труда да искат съдебно нареждане. Съжалих, че бях телефонира на Маргарет Уили.

— Къде е Тед? — попитах.

— Откъде да зная?

— Заклучи си вратата. Той отговаря на описанието на един изнасилвач убиец, когото издирвам.

— Стига с тези глупости, Джон. — Тя затвори.

Прозях се. Макар да бях разочарован, че детектив Пенроуз не пожела да намине, изпитвах и известно облекчение. Наистина вярвам, че медицинските сестри слагат бром, селитра или нещо такова в десерта на мъжете. Може би трябваше да ям повечко месо.

Изключих кафеварката, натиснах ключа на лампата и излязох от кухнята. Прекосих на тъмно голямата самотна къща, минах през полирания дъбов вестибюл, изкачих се по витата скърцаща стълба и тръгнах по дългия коридор към стаята с висок таван, в която бях спал като момче.

Докато се събличах, размишлявах за събитията от деня и се мъчех да реша дали наистина искам да се събудя за онзи ферибот в осем сутринта.

От една страна, харесвах Макс и той ми беше поискал услуга. Второ, харесвах семейство Гордън и исках да направя услуга и на тях, своего рода да им се отплатя за приятната компания, виното и пържолите в момент, в който не се чувствах в най-добра форма. Трето, не харесвах Тед Наш и изпитвах детинско желание жестоко да го прецакам. Четвърто, адски харесвах Бет Пенроуз и имах присъщото на възрастните желание да... както и да е. И после идвах аз, а аз бях отегчен... Не, не бе това. Опитвах се да докажа, че още не съм за изхвърляне. Засега успях. И накрая, макар и определено не на последно място, идваше незначителният проблем с чумата, черната смърт, червената смърт, многоликата опасност или каквото и да е друго

вероятността това да е последната есен, която всички ние щяхме да видим на земята.

Поради всички тези причини знаех, че в осем сутринта трябва да съм на ферибота за Плъм Айланд, а не в леглото, завит презглава, както когато бях дете и ми предстоеше нещо неприятно...

Застанах гол пред големия прозорец и се загледах в мъглата, която се издигаше от залива, призрачно бяла на лунната светлина, плъзнала нагоре през тъмната морава към къщата. Някога това ме плашеше до смърт. Плаши ме и сега. Усетих, че ме побиват тръпки.

Дясната ми ръка несъзнателно се повдигна към гърдите ми и пръстите ми опипаха входната рана на куршум номер едно, после плъзнах длан надолу към корема, където вторият или може би третият изстрел беше разкъсал някога стегнатите ми мускули, бе преминал през вътрешностите ми, беше ми строшил таза и бе излязъл отзад. Последният куршум прониза левия ми прасец, без да остави сериозни поражения. Хирургът каза, че съм имал късмет. И беше прав. Двамата с партньора ми Дом Фанели хвърляхме чоп, за да видим кой ще иде да купи кафе и понички и той загуби. Това му струваше четири долара. Бе щастливият ми ден.

Някъде в залива прозвуча сирена и аз се зачудих кои ли би излязъл в това време и в този час.

Извърнах се от прозореца и проверих дали будилникът ми е нагласен, после се уверих, че 45-калибровият автоматичен пистолет, който държа на нощното шкафче, е пълен.

Метнах се в леглото и подобно на Бет Пенроуз, Силвестър Максвел, Тед Наш, Джордж Фостър и много други тази нощ, се зазяпах нагоре към тавана и се замислих за убийството, смъртта, Плъм Айланд и чумата. Представих си пиратското знаме, което се развява в нощното небе с белия си ухилен череп.

Хрумна ми, че единствените хора, които тази нощ почиват в мир, са Том и Джуди Гордън.

[1] Lighthouse (англ.) — фар. — Б.пр. ↑

[2] Четвъртият четвъртък на ноември. — Б.пр. ↑

7.

Събудих се в шест часа и се облякох по къси панталони, тениска и маратонки — подходящи дрехи за бързо преобличане в защитно облекло.

Изпълних обичайното си хамлетовско упражнение по отношение на патлака ми — да го взема или да не го взема, това е въпросът. Накрая реших да го взема. Човек просто никога не знае какво ще му донесе денят. Днес може би щеше да ми се удаде да боядисам Тед Наш в червено.

В 06:45 вече пътувах на изток по Мейн Роуд през сърцето на лозарския район.

Докато шофирах ми дойде наум, че не е лесно да се опитваш да си изкарваш прехраната от почвата или морето, както правеше голяма част от местното население. Но лозята изненадващо процъфтяваха. Всъщност, докато минавах през селцето Пеконик, от лявата ми страна се виждаше най-богатата винарна, собственост на Фредерик Тобен, с когото веднъж за кратко се бях срещнал и който беше приятел на семейство Гордън. Мислено си отбелязах да се свържа с господина и да видя дали е в състояние да хвърли някаква светлина върху настоящия случай.

Слънцето висеше над дърветата вдясно и пред мен и термометърът на таблото показваше 16 С, което не ми говореше нищо. Някак си бях развалил компютъра и бях преминал на метрична система. Шестнайсет градуса ми звучеше студено, но знаех, че не е така. Във всеки случай, слънцето разнасяше мъглата и лъчите изпълваха скъпия ми спортен автомобил.

Пътят бе леко извит и лозята бяха по-живописни от картофените полета, които си спомнях отпреди трийсет години. От време на време овощна градина или царевица не позволяваха на гледката да стане еднообразна. Големи птици се носеха по утринните ветрове, малки птички пееха и чуруликаха в полето и по дърветата. Всичко беше прекрасно, освен че тази сутрин Том и Джуди бяха в областната морга

и че имаше голяма вероятност във въздуха да се носи зараза, която се издига и снижава заедно с топлия вятър, придвижва се с океанския бриз, плъзга се над ферми и лозя и прониква в кръвта на хора и животни. И все пак тази сутрин всичко изглеждаше нормално, включително и самият аз.

Включих радиото на нюйоркски новинарски канал и известно време послушах обичайните глупости в очакване някой да спомене нещо за тайнствена епидемия. Но за това бе прекалено рано. Превключих на единствения местен канал и хванах новините в седем. Водещият казваше:

— Тази сутрин разговаряхме по телефона с началника Максвел и ето какво ни съобщи той.

От тонколоните се разнесе раздраженият глас на Макс:

— По отношение на случилото се с жителите на Насау Пойнт Том и Джуди Гордън, ние го определяме като двойно убийство, обир и грабеж. Това няма нищо общо с работата на жертвите на Плъм Айланд и ние искаме да сложим край на тези слухове. Настояваме всички граждани да внимават за непознати и да съобщават за всичко подозрително на градската полиция. Не трябва да изпадаме в параноя, но тук някъде има въоръжен човек, извършил убийство, обир и грабеж. Затова трябва да вземем някои предпазителни мерки. Работим по случая съвместно с областната полиция и смятаме, че разполагаме с известни улики. Това е всичко, което имам да ви кажа засега. По-късно пак ще разговаряме, Дон.

— Благодаря, началник — отвърна Дон.

Тъкмо това му харесвам на това място — тук живеят истински земни хора и всички се познават. Изключих радиото. Началникът Максвел беше забравил да спомене, че е на път за Плъм Айланд, острова, който нямаше нищо общо с двойното убийство. Освен това забрави да спомене за ФБР и ЦРУ. Възхищавам се на хора, които знаят как и кога да осветлят публиката. Ами ако Макс бе казал: „Има петдесет процента вероятност семейство Гордън да са продали чумни вируси на терористи, които възнамеряват да унищожат всичко живо в Северна Америка“? Това щеше да предизвика известен спад на акциите след откриването на борсата, да не споменавам за паническото бягство към летищата и внезапното желание за почивка в Южна Америка.

Така или иначе, засега утрото беше прекрасно. Отдясно забелязах голямо тиквено поле и си спомних есенните уикенди тук като хлапе, когато тичахме като бесни из тиквените ниви, за да намерим абсолютно най-голямата, най-кръгла, най-оранжева и най-съвършена тиква. Спомням си, че всяка година имах известни разногласия с брат ми Джими по въпроса за избора, но честно уреждахме спора с юмручен бой, който аз винаги печелех, тъй като бях много по-едър от него. Но пък той беше куражлия.

Селцето след Пеконик е Саутхолд, както се нарича и цялата община. Лозята свършват приблизително тук, сушата се стеснява между пролива и залива и всичко изглежда малко по-сурово и диво. Известно време железопътната линия на Лонг Айланд, която започва с Пен Стейшън в Манхатън, върви успоредно на магистралата от лявата ми страна, после пътят и релсите се пресичат и отново се разделят.

В този час на деня нямаше много движение — само няколко фермерски автомобили. Хрумна ми, че ако някой от спътниците ми до Плъм Айланд е на пътя, в някой момент бих могъл да го видя.

Стигнах до Грийнпорт, главното селище в Северния край с население — според табелата — от 2100 души. За сравнение, остров Манхатън, където работех, живеях и едва не загинах, е по-малък от Северния край и отгоре му са се струпали два милиона души. В нашето полицейско управление работят трийсет хиляди мъже и жени, което е повече от цялото население на община Саутхолд. Както вече казах, Макс има четирийсетина служители, като броите и нас двамата с него. Всъщност някога Грийнпорт е имал свое собствено полицейско управление, състоящо се от пет-шест души, но поради някаква причина на местните им писнало от тях и гласували за закриването му. Струва ми се, че в Ню Йорк това не може да се случи, но не е лоша идея.

Понякога си мисля, че би трябвало да накарам Макс да ме назначи — нали разбирате, в селището пристига голям детектив от големия град, местният шериф му закачва значка и казва: „Трябва ни човек с твоя опит, умения и доказани професионални способности“ или нещо подобно. Искам да кажа, нямаше ли да съм голяма риба в малко езерце и така нататък? Дамите нямаше ли да ми хвърлят потайни погледи и да изпускат кърпичките си на тротоара?

Но да се върнем към действителността. На практика тук няма вериги заведения за бързо хранене, което е част от очарованието на района, но в същото време е адски досадно. Има обаче няколко универсални магазина и аз спрях до един от тях в края на Грийнпорт, за да си купя кафе и опакован в найлон сандвич с неизвестно месо и сирене. Кълна се, че можете да изядете найлона и стиропора, без да забележите никаква разлика. Взех си независим седмичник и закусих на шофьорската седалка. По случайност във вестника имаше статия за Плъм Айланд. Това не е нещо необичайно, тъй като местните очевидно сериозно се интересуват от този забулен в мъгли тайнствен и прочее остров. През годините бях научил повечето от известната ми информация за него от местни източници. От време на време той се появява по националните новини, но няма да сгреша, ако кажа, че девет от всеки десет американци изобщо не са чували за него. Това съвсем скоро би могло да се промени.

Статията, която четях, беше свързана с лаймската треска, поредната мания на жителите на източен Лонг Айланд и съседния Кънектикът. Пренасяна от кърлежи, тази болест бе придобила епидемични размери. Познавах хора, боледували от нея — макар и рядко с фатален завършек, тя може да открадне година-две от живота ти. Така или иначе, местните бяха убедени, че болестта идва от Плъм Айланд и че е експеримент с биологично оръжие, изпуснато по погрешка или нещо подобно. Няма да е преувеличение, ако кажа, че жителите на областта биха искали Плъм Айланд да потъне в морето. Всъщност бях си представял — като в сцена от „Франкенщайн“ — как местни фермери и рибари, с вили и железни куки в ръце, придружени от жените си, размахали факли, слизат на острова и крещят: „По дяволите вашите противоестествени научни експерименти! Господи помилуй! Да се разследва от Конгреса!“ Или нещо от този род. Така или иначе, оставих вестника и запалих двигателя.

Добре подкрепен, продължих пътя си, като продължавах да поглеждам за новите си колеги.

Следващото селце бе Ист Мариън, макар че наоколо като че ли няма никакъв Мариън — струва ми се, че е в Англия, както и много други „източни“ селища на Лонг Айланд. Някога Саутхолд се е наричал Саутуолд, по името на град в Англия, от който произхождали мнозина от първите заселници тук, но впоследствие загубили „у“-то в

Атлантика или пък са го разменили за „х“. Кой знае? Вуйна Джун, която беше член на Пеконийското историческо дружество, имаше навика да тъпче малката ми глава с всички тези глупости. Предполагам, че част от тях са били интересни и някои са останали в ума ми, но очевидно са потънали надълбоко.

Сушата се стесни до широчината на мост и от двете страни на пътя имаше вода — отляво проливът и отдясно Ориент Харбър.

Небето и водата бяха пълни с патици, канадски гъски, снежнобели чапли и чайки, поради което изобщо не свалих сенника. Искам да кажа, че тези птици ядат сливи или нещо друго, после пикират насреща ти като бомбардировачи и винаги знаят кога си спуснал сенника.

Сушата отново се разшири и минах през невероятно странното старомодно селце Ориент, а десет минути по-късно най-после наближих Ориент Пойнт.

Влязох през входа на щатския парк „Ориент Пойнт Бийч“ и намалих скоростта.

Вдясно видях стълб, на който полуспуснато се вееше националното знаме. Реших, че положението му е свързано със семейство Гордън и че следователно стълбът се намира на федерална територия — несъмнено фериботът за Плъм Айланд. Сами можете да се убедите как работи умът на великия детектив дори в седем и нещо сутринта, след съвсем малко сън.

Отбих и паркирах пред ремонтен док и ресторант. Извадих бинокъла от жабката и го насочих към един голям черно-бял знак близо до стълба със знамето. На него пишеше: „Ветеринарен център Плъм Айланд“. Не пишеше „Добре дошли“, не пишеше и „Ферибот“, но морето си беше точно там, затова заключих, че наистина е фериботът. Обикновените хора предполагат, детективите заключават. Освен това, за да съм искрен, през годините често бях минавал оттук на път за нюлондонския ферибот, който е точно оттатък плъмайландския. Макар никога да не съм се замислял сериозно, предполагам, че винаги съм изпитвал любопитство към мистериозния Плъм Айланд. Не обичам мистериите и тъкмо затова искам да ги разгадавам. Дразни ме фактът, че има неща, които не зная.

Така или иначе, вдясно от знака и стълба със знамето се виждаше едноетажна тухлена сграда, очевидно административен център. Зад

него имаше голям асфалтиран паркинг, който стигаше до морето. Бе заобиколен с висока ограда с бодлива тел отгоре.

Зад паркинга до залива имаше няколко големи склада, свързани с дълги докове. Наблизо бяха паркирани камиони. Предположих... хопа, заключих, че там товарят животните за еднопосочното им пътуване до Плъм Айланд.

Паркингът се простираше на стотина метра край залива и през разпръскващата се мъгла видях в срещуположния му край трийсетина леки коли, паркирани до пристаните на ферибота. Не забелязах хора.

Оставих бинокъла и погледнах дигиталния часовник на таблото, който показваше 07:29 и температурата вече бе 17 С. Наистина трябваше да накарам тази кола да се откаже от метричната система. Искам да кажа, че проклетият компютър изписваше странни френски думи като „kilometres“, „litres“ и всевъзможни други френски неща. Направо ме беше страх да включа радиатора на седалката.

Бях подранил с половин час за ферибота, заминаващ за Плъм Айланд, но бях пристигнал навреме за онзи, който пристигаше оттам. Тъкмо такова беше и намерението ми. Както често казваше вуйчо Хари, когато призори ме измъкваше от леглото: „Рано пиле рано пее, Джони“. И както мъдро му отвърщах аз, „Но и рано го колят“. Голям образ бях.

От мъглата се появи синьо-бял ферибот, който се плъзна към пристана.

Отново вдигнах бинокъла. На носа му имаше някакъв държавен герб, навярно на министерството на земеделието, и бе изписано името му: „Плъм Рънър“.

Трябваше да се приближа, затова превключих на скорост и потеглих към знака, стълба и тухлената сграда. Теленият портал вдясно от нея беше отворен и не забелязах охрана, така че влязох в паркинга и се насочих към складовете. Паркирах близо до няколко камиона, като се надявах, че в бъркотията никой няма да забележи автомобила ми. Сега бях само на петдесетина метра от двата фериботни пристана и наблюдавах през бинокъла как корабът се завърта и се вмъква на заден ход в по-близкия от тях. Изглеждаше сравнително нов и лъскав, двайсетина метра висок заедно с горната палуба, върху която видях столове. Кърмата се блъсна в преградата и

капитанът изключи двигателите, докато помощник-капитанът скочи на сушата и закачи вързалото за кнехта. На кея нямаше човек.

Докато гледах през бинокъла, от пътническото отделение се появи група мъже. Десет души, всички облечени в някакви сини униформи — това беше или оркестър от министерството на земеделието, пратен тържествено да ме посрещне, или нощната охрана, сменена от пазачите, взели ферибота в седем сутринта. И десетимата бяха с колани, но не видях на тях да са закачени кобури.

До ферибота стоеше едър мъж със син блейзер и вратовръзка, който разговаряше с униформените, сякаш ги познаваше. Предположих, че може да е Пол Стивънс, началникът на охраната.

После се появиха четирима мъже в лъскави костюми. Малко необичайно. Искам да кажа, че се съмнявах, че са прекарали нощта на острова, затова трябваше да приема, че са заминали с ферибота в седем. Но това би им оставило само няколко минути време на Плъм Айланд. Следователно бяха отишли там по-рано със специален ферибот, с друг кораб или с хеликоптер.

И накрая, но не на последно място, облечени небрежно, от ферибота слязоха господин Джордж Фостър и господин Тед Наш, което не ме изненада чак толкова. Е, така си е — ранното лягане и ранното ставане правят човек потаен и пълен с лъжи. Тези кучи синове... Бях очаквал, че ще се опитат да ме измамат.

Наш, Фостър и четирите костюма потънаха в задълбочен разговор, а мъжът със синия блейзер стоеше на почтително разстояние. По всичко личеше, че Тед Наш е шефът. Връзката беше адски сложна — ФБР, ЦРУ, министерството на земеделието, несъмнено военното и стратегическото разузнаване, и кой ли още не. За мен обаче всички те бяха „федерални“, а те на свой ред мислеха за мен — ако изобщо го правеха — като за досаден хемороид.

Така или иначе, оставих бинокъла, взех вестника си и изпразних чашата кафе в случай, че ми се наложеше да крия лицето си. Та значи, тук се бяха събрали всички тези страхотни момчета и дори не си правеха труда да се огледат, за да видят дали не ги наблюдават. Проявяваха пълно презрение към обикновените ченгета и това ме вбесяваше.

Онзи със синия блейзер се обърна към хората от охраната, освободи ги и те се насочиха към съответните си автомобили, влязоха

и потеглиха покрай мен. После господин Син блейзер се качи на кърмата и изчезна във вътрешността на ферибота.

Четиристе костюма също оставиха Наш и Фостър, влязоха в един черен шевролет и потеглиха към мен. Когато се приближи, автомобилът намали скоростта, почти спря, след това продължи и изчезна през теления портал.

В този момент видях, че Наш и Фостър са забелязали колата ми, затова превключих на скорост и се насочих към ферибота, сякаш току-що пристигам. Паркирах встрани от кея, отпих от празната чашка кафе и започнах да чета за завръщането на лефера, без да обръщам внимание на господата Наш и Фостър, които стояха до ферибота.

Към осем без десет до мен спря стара камионетка и от нея се появи Макс по джинси, шушляково яке и нахлупена ниско над челото рибарска шапка. Свалих прозореца си и го попитах:

— Това маскировка ли е, или си се обличал на тъмно?

Той се намръщи.

— Наш и Фостър подхвърлиха, че хората не трябвало да ме виждат да отивам на Плъм Айланд.

— Сутринта те чух по радиото.

— Как беше?

— Абсолютно неубедително. Кораби, самолети и коли напускат Лонг Айланд още от сутринта. Пълна паника по цялото Източно крайбрежие.

— Престани.

— Добре. — Изключих двигателя и почаках джипът да ми каже нещо, но предполагам, че този път не се бях издънил.

Извадих ключовете си и женският глас съобщи:

— *Vorte fenerte est ouverte.* — Защо една добра американска кола ще казва такова нещо? Ами, защото когато се опитах да изключа тъпия глас, някак си съм го накарал да говори на френски — тези автомобили се изнасят за Квебек, което обяснява и проблема с метричната система. — *Vorte fenerte est ouverte.*

— *Mengez merde* — отвърнах на най-добрия си университетски френски и слязох.

— Кого си довел? — попита Макс.

— Никого.

— Ама някой говореше...

— Не обръщай внимание.

Щях да му кажа, че съм видял Наш и Фостър да слизат от плъмайландския ферибот, но след като началникът не се бе сетил порано да си домъкне задника тук, не заслужаваше да научи онова, което знаех.

Започнаха да прииждат автомобили и опитните служители от Плъм Айланд със свършено разчитане на времето пристигнаха на кея в мига, в който сирената на кораба изрева.

— Хайде, всички на борда! — извика Тед Наш към нас с Макс.

Заоглеждах се за Бет Пенроуз, като в същото време правех зловни женомразки забележки за вечното закъсняване на жените.

— Ето я — каза Макс.

И тя наистина идваше откъм един черен форд, навярно служебен автомобил — бях го видял, когато паркирах. Нима бе възможно на света да има хора със също толкова блестящ интелект, колкото моя? Малко вероятно. Струва ми се, че тъкмо аз бях хвърлил в главата ѝ семето на идеята да дойде рано.

Сирената на ферибота изрева повторно и двамата с Макс пресякохме мъгливия паркинг към кея. Детектив Пенроуз се присъедини към господин Наш и господин Фостър. Когато наближихме, Наш вдигна поглед и ни направи нетърпелив жест да побързаме. Убивал съм хора и за по-малко. Когато с Макс стигнахме при тях, Наш, без да си прави труда да казва нещо като „добро утро“, погледна към късите ми панталонки и попита:

— Не ти ли е малко студено, Джон?

Изпсувах го наум. Говореше с онзи покровителствен глас, който началниците използват пред подчинените си. Трябваше да поставя този тип на мястото му. Отговорих в тон с тъпите му розови панталони за голф.

— Твоите гащи в комплект с памперси ли вървят?

Джордж Фостър се изсмя, а лицето на Тед Наш придоби цвета на панталоните му. Макс се престори, че не е чул размяната на реплики, а Бет подбели очи.

— Добро утро — със закъснение поздрави господин Фостър. — Готови ли сте да се качваме?

Петимата се обърнахме към ферибота и видяхме, че по задната палуба към нас се приближава господинът със синия блейзер.

— Добро утро — каза той. — Аз съм Пол Стивънс, началник на охраната на Плъм Айланд. — Гласът му звучеше като от компютър.

— Аз съм Тед Наш от министерството на земеделието — отвърна господин Розови панталони.

Пълни глупости. Не само че тези трима клоуни току-що заедно се бяха върнали от Плъм Айланд, но и Наш продължаваше да ни засипва със земеделските си торове.

Стивънс държеше папка — по би му отивала свирка: къса руса коса, леденостудени очи, бивш спортист, винаги във форма, готов да организира спортна проява, да настани хората по вагоните и така нататък.

Бет, между другото, носеше същите дрехи като предишния ден и заключих, че не е знаела, че ще ѝ се наложи да остане тук през нощта, когато се е разнесло вреценето, и квиченето, така да се каже. Терминът навярно е подходящ в този случай... Нали разбирате, ветеринарен център, свинска чума, остров с формата на пържола...

Господин Стивънс погледна към папката си и се обърна към Макс.

— А вие сте Джордж Фостър?

— Не, аз съм началникът Максуел.

— Ясно — отвърна господин Стивънс. — Добре дошли.

— Аз пък съм Бет Пенроуз — казах на Стивънс.

— Не, вие сте Джон Кори — възрази той.

— Точно така. Може ли вече да се качвам?

— Не, сър. Не и докато не проверя всички. — Той погледна към Бет и продължи:

— Добро утро, детектив Пенроуз. — „Вярвам, че пак ще се срещнем“. Тракване с токове, обръщане, отдалечаване с маршова стъпка.

Но за момента господин Стивънс бе залепен за нас и попита:

— Защо не се качим на горната палуба?

Последвахме домакина си през вратата, минахме през пътническото помещение и излязохме навън до стълба, която водеше към палубата над каюткомпанията. Горест не беше никой друг.

Господин Стивънс посочи към групичките седалки. Тук горе духаше вятър, но беше по-надалеч от двигателите и следователно по-

тихо. Мъглата се разнасяше и слънчевите лъчи внезапно пробиха през нея.

На стъкления мостик видях капитана — стоеше пред кормилото, известно също като рул, и разговаряше с помощника си. На кърмата долу се вееше и плющеше американското знаме.

Седнах с лице към носа. Бет се намести от дясната ми страна, Макс от лявата. Стивънс бе срещу мен, а Наш и Фостър от двете му страни.

— Стига времето да позволява, учените, които работят в херметично затворени помещения, винаги пътуват тук горе — отбеляза Стивънс. — Нали разбирате, те не виждат слънцето в продължение на осем-десет часа. Но тази сутрин ги помолих да ни оставят сами.

Вляво видях фара на Ориент Пойнт. Викат му „Кафеника“, защото се предполага, че би трябвало да изглежда така, но аз не намирам никаква прилика. Нали разбирате, моряците вземат моржове за сирени, морски свине за змейове, облаци за призрачни кораби и така нататък. Предполагам, че ако прекарваш достатъчно време в морето, ставаш малко смахнат.

Погледнах към Стивънс и очите ни се срещнаха. Той наистина имаше от онези рядко срещащи се, незабравими лица, напомнящи на въсъчни маски. Искам да кажа, че не се движеше нищо друго, освен устата му и очите му направо прегаряха дупки в мен.

— Ами, нека да започна с това, че познавах Том и Джуди Гордън — каза той. — Всички на Плъм Айланд ги харесваха — персонал, учени, гледачи на животни, лаборанти, хора от поддръжката, охраната — всички. Двамата се отнасяха към колегите си с любезност и уважение. Устата му оформи нещо като странна усмивка. — Ще ни липсват.

Внезапно ми хрумна, че този тип би могъл да е наемен убиец на държавна служба. Да. Ами ако тъкмо правителството бе очистило Том и Джуди? Божичко, едва сега ми дойде наум, че семейство Гордън може да са знаели или видели нещо, или пък да са се готвели да се разприказват за някаква тайна... Както би казал партньорът ми Дом Фанели: „Матта та!“ Това определено беше нова възможност. Погледнах Стивънс и се помъчих да прочета нещо в тези студени очи, но той бе добър актьор, както доказа, докато ни проверяваше в списъка си.

— Веднага щом снощи чух за убийството — продължаваше Стивънс, — се свързах с моя заместник на острова и се опитах да определя дали от лабораториите не липсва нещо. — Не че бих заподозрял семейство Гордън в такова нещо, но по начина, по който ми съобщиха за случая... хм, имаме си стандартни процедури за действие.

Погледнах към Бет и очите ни се срещнаха. Тази сутрин не бях имал възможност да ѝ кажа нито дума, затова ѝ намигнах. Тя очевидно не можеше да се довери на чувствата си, така че се извърна.

Стивънс продължи:

— Съвсем рано тази сутрин наредих една от патрулните ни лодки да ме откара до Плъм Айланд и извърших предварително разследване. Доколкото мога да определя в този момент, от съхраняваните там микроорганизми не липсва нищо. Същото се отнася за пробите тъкани, кръв или каквито и да било други органични и биологични материали.

Това заявление беше толкова самодоволно и идиотско, че никой не си направи труда дори да се изсмее. Но Макс ми хвърли поглед и поклати глава. Господата Наш и Фостър обаче кимаха, сякаш вярваха на глупостите на Стивънс. Насърчен от това и съзнаващ, че се намира сред приятели, също като него на държавна служба, господин Стивънс продължи да излага официалните си кретении.

Можете да си представите колко глупости ми се налага да слушам в професионалния си живот — заподозрени, свидетели, информатори и дори собствените си колеги, като прокурори, шефове, некадърни подчинени, обикновени ченгета и така нататък. Всевъзможни небивалици — от по-безобидни и по-пасивни лъжи до сериозно и агресивно изопачаване на истината. В полицейската работа си е така. Никой не ви казва истината. Особено ако се опитвате да го пратите на електрическия стол.

Известно време слушах господин Пол Стивънс, който ни обясняваше защо никой не би могъл да отмъкне и един вирус или бактерия от острова, нито дори срамна въшка, ако трябваше да му вярваме.

Стиснах дясното си ухо и го завъртях — по този начин изключвам идиотите. Сега гласът на Стивънс заглъхна и аз се загледах в красивата синя утрин. Нюлондонският ферибот мина откъм левия ни борд. Двата и половина километра вода между Ориент Пойнт и Плъм

Айланд са известни като пролива Плъм, още един морски термин. Тук има много морски термини и понякога от тях ме заболява главата. Искам да кажа, какво му е на обикновения английски?

Така или иначе, знаей, че проливът е място, където теченията стават опасни. Веднъж, когато бях на разходка с яхтата на Том и Джуди, вятърът, приливът и теченията започнаха да ни подмятат във всички посоки. Не ми се ще да преживея и друг ден като онзи, ако разбирате какво искам да кажа.

Но днес всичко беше наред, проливът бе спокоен, а корабът — голям. Имаше малко вълнение, но предполагам, че когато си на вода, това не може да се избегне. Водата обикновено си е течна и изобщо не е толкова сигурна, колкото асфалта.

Е, оттук гледката беше прекрасна и докато господин Стивънс си чешеше езика, аз се загледах в пикиращия над вълните рибар. Тези създания са странни, искам да кажа, абсолютно луди птици. Гледах го как кръжи в търсене на закуска, после я забеляза и започна онова безумно спускане право надолу към водата като камикадзе. Изчезна, после изскочи на повърхността и излетя като че имаше в задника си ракета. В ноктите му блестеше сребриста риба, която просто си бе плувала там, похапвайки цаца или нещо такова, и хоп, вече е във въздуха, и скоро ще се плъзне в стомаха на тази луда птица. Искам да кажа, сребристите риба може би има съпруга, деца и така нататък, излиза да потърси нещо за закуска и преди да успее да мигне с очи, самата тя се превръща в закуска. Оцеляват най-издръжливите и прочее. Тотален ужас.

Вече бяхме на по-малко от половин километър от Плъм Айланд, когато покрай десния борд прелетя голям бял хеликоптер с червения знак на бреговия патрул. Машината се спускаше надолу и намаляваше скорост. От вратата се бе надвесил мъж, закопчан с предпазни колани. Беше униформен, носеше радио шлем и държеше пушка.

— Еленовият патрул — каза господин Стивънс. — Като чисто предпазна мярка, следим за елени, плуващи към или от Плъм Айланд. Никой не отговори.

Господин Стивънс реши, че би трябвало да даде по-просторно обяснение, и продължи:

— Елените са невероятно добри плувци и се знае, че плуват до Плъм Айланд от Ориент и дори от Гарднърс Айланд и Шелтър

Айланд, а това е на единайсет километра.

Не позволяваме да се заселват и дори само да посещават острова.

— Освен ако не подпишат формуляра — отбелязах аз.

Господин Стивънс отново се усмихна. Харесваше ме.

Харесваше и семейство Гордън, а я какво се случи с тях.

— Защо не позволявате на елените да плуват до острова? — попита Бет.

— Ами... нашата политика е да не пускаме нищо да напусне Плъм Айланд, ако не е обеззаразено. Това се отнася и за нас, когато си тръгваме. Големите неща, които не могат да се обеззаразят, като леки коли, камиони, лабораторно оборудване, строителни отпадъци, боклук и така нататък никога не напускат острова.

Отново никой не се обади.

Усетил, че е подплашил туристите, господин Стивънс прибави:

— Не искам да кажа, че островът е заразен.

— Успяхте да ме заблудите — признах аз.

— Ами, би трябвало да ви обясня — на острова има пет равнища на биологична опасност или по-скоро пет зони. Първо равнище или зона едно е околният въздух, всичко извън биологичните лаборатории, които са херметично затворени. Зона две са душовете между съблекалните и лабораториите, които също не са особено опасни. После ще ги видите.

След това трето равнище са биологичните лаборатории, в които се работи с инфекциозни болести. Четвърто равнище се намира по-навътре в сградата и включва кошарите за заразени животни. Там са също пещите и помещенията за дисекция. — Той ни огледа, за да види дали го слушаме, и след като се увери в това, продължи: — Наскоро прибавихме и пето равнище, което е с най-висока херметизация. На света няма много такива съоръжения. Прибавихме това равнище, защото някои от организмите, които получаваме например от Африка и амазонската джунгла, бяха по-заразни, отколкото предполагаме. — Стивънс ни погледна и с малко приглушен глас каза:

— С други думи, получаваме кръвни и тъканни проби, заразени с ебола.

— Мисля, че вече можем да се връщаме — отвърнах аз.

Всички се усмихнаха и се помъчиха да се засмеят. Ха, ха. Изобщо не бе забавно.

Господин Стивънс продължи:

— Новата лаборатория е свръхмодерна, но доскоро техниката ни датираше от след Втората световна война и за съжаление не беше толкова безопасна. Затова се наложи да приемем предпазните мерки — за да не разпространим болестта на континента. Официално тази политика продължава да се прилага, но в малко по-свободни граници. И все пак не допускаме хора, животни и предмети да пътуват свободно между острова и сушата, без да са обеззаразени. Това, разбира се, се отнася и за елените.

— Но защо? — отново попита Бет.

— Защо ли? Защото на острова могат да прихванат нещо.

— Като например? — обадох се аз. — Лошо настроение?

Господин Стивънс се усмихна и отвърна:

— Може би лоша настинка.

— Убивате ли елените? — попита Бет.

— Да.

Продължително време никой не се обади, после аз попитах:

— Ами птиците?

Господин Стивънс кимна.

— Птиците биха могли да предизвикат проблеми.

— А комарите? — зададох следващия си въпрос аз.

— О, да, комарите също. Но трябва да си спомните, че всички лабораторни животни се държат в сградата и всички експерименти се извършват в херметични лаборатории с отрицателно въздушно налягане. Нищо не може да избяга.

— Откъде знаете? — попита Макс.

— Защото още сте живи — отвърна господин Стивънс.

С тази оптимистична забележка, докато Силвестър Максвел разсъждаваше над сравнението му с канарче в мина, господин Стивънс каза:

— Когато слезем на острова, моля, не се отделяйте от мен.

И бездруго не бих си го позволил.

8.

Когато наближихме острова, се изправих, отидох до борда и се облегнах на парапета. От лявата ми страна се извиси старият каменен плъмайландски фар и аз го познах, защото беше любимият сюжет на слабите художници маринисти из района. На брега вдясно от фара се виждаше голям знак с надпис: „ВНИМАНИЕ! ЕЛЕКТРИЧЕСКИ КАБЕЛ! ЗАБРАНЕНО ЗА РИБОЛОВ! ЗАБРАНЕНО ЗА ДРАГИ!“

Значи ако терористи решаха да прекъснат електричеството и връзките с Плъм Айланд, властите им загатваха как да го направят. От друга страна, за да съм честен, смятах, че Плъм Айланд има собствени генератори, плюс клетъчни телефони и радиостанции.

Така или иначе, „Плъм Рънър“ се плъзна през този тесен канал и влезе в малко заливче, което изглеждаше изкуствено, като че ли не бе създадено от Всемогъщия Бог, а от военно-сапъорните части, които си умираха да полагат последни щрихи на Творението.

Около заливчето нямаше много сгради, само няколко ламаринени постройки, които приличаха на складове, навярно останали от войната.

Бет застана до мен и тихо каза:

— Преди да пристигнеш при ферибота видях...

— Бях там. Видях ги. Благодаря.

Фериботът се завъртя на сто и осемдесет градуса и влезе на заден ход в пристана.

Сега колегите ми също стояха до перилата и господин Стивънс рече:

— Ще изчакаме първо да слязат служителите.

— Изкуствено ли е това пристанище? — попитах го аз.

— Да потвърди той. — Построили са го военните, когато са разполагали тук артилерийските батареи преди испанско-американската война.

— Няма да е зле да махнете онзи знак за кабела — предложих му аз.

— Нямаме избор. Трябва да информираме корабите. Пък и така или иначе го има на навигационните карти.

— Но на него може да пише „Водопровод“. Не е нужно да разкривате всичко.

— Прав сте. — Той ме погледна и понечи да каже нещо, но премълча. Може би искаше да ми предложи работа.

Слезе и последният от служителите. Ние се спуснахме по стълбите и също слязохме. И ето че бяхме на тайнствения Плъм Айланд. Духаше вятър, грееше слънце и беше студено. По брега се поклащаха патици и аз с радост видях, че нямат кучешки зъби, блестящи червени очи или нещо от този род.

Както казах, островът има формата на свинска пържола — или агнешки котлет — и заливчето се намира откъм тлъстата ѝ страна, сякаш някой е отхапал малко от месото, за да продължа с това идиотско сравнение.

На кея имаше само един кораб, десетина метрова яхта с каюта, прожектор и вътрешен двигател. Казваше се „Прун“. Някой се бе забавлявал с кръщаването на ферибота и тази яхта и бях сигурен, че не е Пол Стивънс, чиято представа за морски хумор навярно беше да гледа как германски подводници торпилират медицински кораби.

Забелязах дървен, избелял от времето знак, на който пишеше: „Център за болести по животните Плъм Айланд“. Зад него имаше пилон и видях, че и тук американското знаме е наполовина спуснато.

Току-що слезлите на сушата служители се качиха на бял автобус, който потегли, и фериботът наду сирената си, но не видях да има желаещи за обратния курс до Ориент.

— Останете тук, моля — каза господин Стивънс. Отдалечи се и спря да разговаря с мъж, облечен в оранжев гащеризон.

Мястото предизвикваше странно усещане — хора в оранжеви гащеризони, сини униформи, бели автобуси, всички тези идиотии „останете тук“ и „не се разделяйте“. Искам да кажа, бях на забранен остров с този рус есесовец, наоколо кръжеше боен хеликоптер, навсякъде обикаляха въоръжени пазачи, а се чувствах като че ли съм попаднал във филм за Джеймс Бонд, само дето това място бе действително.

— Кога ще се срещнем с доктор Но? — попитах Макс. — Или поне доктор Моро?

Той се засмя, усмихнаха се дори Бет и господата Наш и Фостър.
Бет се обърна към Макс.

— Това ми напомня да попитам как така не познаваш Пол Стивънс?

— Винаги, когато правим общо събрание на законоохранителните органи, каним от любезност и шефа на охраната на Плъм Айланд — отвърна Макс. — Но той никога не идва.

Веднъж разговаряхме по телефона, но до тази сутрин не му бях виждал очите.

— Между другото, детектив Кори — каза Тед Наш, — разбрах, че не работиш в област Съфолк.

— Не съм твърдял такова нещо.

— О, я стига, приятел. Двамата с началника Максвел ни подведохте с Джордж да повярваме в това.

— Детектив Кори е нает от град Саутхолд като консултант по случая — поясни Макс.

— Нима? — попита господин Наш и ме погледна. — Ти си детектив от отдел „Убийства“ в Ню Йорк, ранен на дванайсети април при изпълнение на служебните си задължения.

В момента си в отпуск по болест.

— Кой ти каза?

Вечният миротворец господин Фостър се намеси.

— Това е не от значение, Джон. Просто искаме да установим кой какви пълномощия има.

— Добре тогава — каза на господата Наш и Фостър Бет, — областта е в моята юрисдикция, случаят е мой и аз не намирам никакъв проблем в присъствието на Джон Кори.

— Чудесно — отвърна господин Фостър.

Господин Наш не се присъедини към него и това ме накара да смятам, че той има проблем, което също беше чудесно.

— Сега вече, след като знаем за кого работи Джон Кори, за кого работите вие?

Наш помълча, после отвърна:

— За ЦРУ.

— Благодаря. — Тя погледна Джордж Фостър и Тед Наш и им съобщи:

— Ако някой от двама ви отново отиде на местопрестъплението, без да се регистрира, ще уведомя прокуратурата. Ще спазвате всички правила също като останалите, ясно ли е?

Те кимнаха. Разбира се, нямаха никакво намерение да ги спазват.

Пол Стивънс се върна при нас и каза:

— Директорът още не е тук. От началника Максвел разбрах, че искате да разгледате част от острова, така че можем да ви разходим наоколо. Моля, последвайте...

— Почакайте — прекъснах го аз и посочих към „Прун“.

Това ваше ли е?

— Да. Това е патрулна лодка.

— Но не патрулира.

— В момента сме пратили в морето друга.

— Семейство Гордън там ли оставяха яхтата си?

— Да. Добре, моля, последвайте...

— Имате ли патрулни коли из острова? — попитах аз.

Той очевидно не обичаше да го разпитват, но отговори:

— Да, имаме патрулни коли из острова. — После ме погледна и нетърпеливо попита:

— Други въпроси, детектив?

— Да. Нормално ли е служителите да ходят на работа със собствени яhti?

Той помълча секунда-две, после отвърна:

— Когато стриктно спазвахме старата политика, това беше забранено. Сега правилникът е малко по-свободен, така че понякога служителите ни идват на работа със собствените си яhti. Предимно през лятото.

— Семейство Гордън имаха ли официално разрешение да идват с яхта?

— Те бяха висши служители и съзнателни учени — отвърна Стивънс.

— Докато извършваха както трябва обеззаразяването и съблюдаваха правилника за безопасност, аз нямах нищо против да идват със собствената си яхта.

— Разбирам. Някога идвало ли ви е наум, че семейство Гордън могат да използват яхтата си, за да изнасят оттук смъртоносни микроорганизми?

Той се замисли за миг, после отговори уклончиво:

— Това е работно място, не е затвор. Основната ми задача тук е да не допускам да проникват хора без разрешение.

Ние вярваме на всичките си служители, но просто за да сме сигурни, те са били подложени на проверка от ФБР.

Господин Стивънс си погледна часовника.

— Нямаме много време. Последвайте ме.

Качихме се на един бял микробус. Шофьорът носеше същата синя униформа като охраната и на кръста му висеше пистолет.

Седнах зад него и потупах седалката до себе си за Бет, но тя, изглежда, пропусна жеста ми, защото седна на двойната седалка отатък пътеката. Макс се намести зад мен, а господата Наш и Фостър заеха отделни места по-назад.

Господин Стивънс остана прав и каза:

— Преди да отидем в главната сграда, ще се разходим из Плъм Айланд, за да получите представа за него и по-пълно да разберете какво означава да охраняваш толкова голям остров с крайбрежна ивица около петнайсет километра и без ограда.

— Какви лични оръжия виждам в кобурите на пазачите ви? — попитах.

— Автоматични колтове армейски модел 45-и калибър — отвърна Стивънс, огледа се и попита:

— Нещо интересно ли казах?

— Според нас жертвите са убити с пистолет 45-и калибър — съобщи му Макс.

— Бих искала да направя проверка на оръжията ви и да подложя всяко едно от тях на балистична експертиза — каза Бет.

Пол Стивънс не реагира с ентусиазъм.

— Колко такива пистолети имате тук? — продължи Бет.

— Двайсет — отвърна той.

— И вашият ли е такъв? — поинтересува се Макс.

Стивънс потупа сакото си и кимна.

— Винаги ли носите един и същ пистолет? — попита Бет.

— Не. Просто всеки делничен ден взимам някой от оръжейната.

— Шефът на охраната я погледна и рече:

— Струва ми се, че ме разпитвате.

— Не — отвърна тя, — само ви задаваме въпроси като на добронамерен свидетел. Ако ви разпитваме, ще го разберете.

— Навярно би трябвало да оставим господин Стивънс да продължи с разказа си — обади се иззад мен господин Наш.

— По-късно ще имаме време да разпитаем хората.

— Продължавайте — каза Бет.

— Добре — все още изправен, рече господин Стивънс.

— Преди да продължим, ще ви кажа това, което винаги казвам на гостуващи учени, високопоставени личности и журналисти. — Той погледна към тъпата си папка, после задудна със зазубрен тон:

— Плъм Айланд обхваща 840 акра предимно гори, малко пасища и обитаема територия, която ще видим по-късно. Островът се споменава в корабните дневници на първите холандски и английски мореплаватели. Холандците го кръщават така заради сливите, които растат по брега — на старохоландски „Пруйм Ейланд“, ако някой се интересува. Островът принадлежал на индианското племе монтаук и през 1654 година човек на име Самюъл Уайлис го купил от вождата Уайанданч. Уайлис и други заселници след него го използвали за паша на овце и едър добитък, което е доста иронично съвпадение, като се има предвид за какво се използва сега. Аз се прозях.

— Така или иначе — продължи Стивънс, — на този остров нямало постоянни селища. Как тогава, бихте могли да попитате, заселниците са пасли добитъка на остров, който не е заселен?

Според документите, през седемнайсети и осемнайсети век проливът между Ориент и Плъм Айланд бил толкова плитък, че при отлив добитъкът можел да го преплува. Към края на осемнайсети век ураган го направил по-дълбок и с това използването на острова за паша завършило. От началото на английското присъствие тук обаче той бил посещаван от пирати и корсари, които намирали изолираността му за много удобна.

Неочаквано изпитах пристъп на паника. Бях затворен в капана на микробуса с този монотонен, безцветен кретен, който започна с Битието, едва бяхме стигнали до към хиляда и седемстотната, оставаха ни още три века, а проклетата кола дори не се движеше и аз не можех да си тръгна, без да използвам насилие. Какво бях направил, за да заслужи това? Вуйна Джун ме гледаше от небесата и ми се смееше до пръсване. Направо я чувах: „А сега, Джони, ако можеш да ми кажеш

какво ти обясних вчера за индианците монтаук, ще ти купя фунийка сладолед“. Не, не, не! СТИГА!

Стивънс продължаваше:

— По време на революцията американските патриоти от Кънектикът използвали острова, за да организират нападения срещу твърдините на лоялистите в Саутхолд. После Джордж Вашингтон, който посетил Северния край...

Запуших уши, но продължавах да чувам ниското му дуднене.

Накрая вдигнах ръка и го попитах:

— Вие да не сте член на Пеконийското историческо дружество?

— Не, но те ми помогнаха да съставя тази история.

— Има ли брошура или нещо подобно, която да можем да прочетем по-късно, та да си спестите усилията за някой конгресмен?

— Аз пък го намирам за очарователно — отвърна Бет Пенроуз.

Господата Наш и Фостър издадоха някакви утвърдителни звуци.

— Губиш гласуването, Джон — засмя се Макс.

Стивънс отново ми се усмихна. Защо ми се струваше, че иска да извади 45-калибровия си пистолет и да изпразни пълнителя му срещу мен?

— Ще трябва да ме изтърпите, детектив — каза той.

— Така или иначе, имаме да убием малко време.

— Стивънс продължи, но забелязах, че започна да говори по-бързо.

— И така, в навечерието на испанско-американската война правителството купило 130 акра земя на този остров за целите на бреговата охрана и бил основан Форт Тери.

По-късно ще видим изоставената крепост.

Хвърлих поглед към Бет и видях, че внимателно гледа Пол Стивънс, очевидно погълната от разказа му. Докато я наблюдавах, тя се обърна към мен и очите ни се срещнаха. Бет изглеждаше засрамена, че съм я хванал да ме гледа. Тя бързо ми се усмихна и отново насочи вниманието си към Стивънс. Сърцето ми запрепуска. Бях се влюбил. Отново.

Господин Стивънс продължаваше:

— Трябва да отбележа, че тук на острова лежат повече от триста години история и че ако достъпът до него не беше забранен, доста археолози щяха да правят разкопки на обекти, които са почти

непокътнати. В момента водим преговори с Пеконийското историческо дружество, за да видим дали ще постигнем съгласие за експериментални разкопки. Всъщност — прибави той — семейство Гордън членуваха в Пеконийското историческо дружество и осъществяваха връзката между министерството на земеделието, историческото дружество и някои археолози от щатския университет Стоуни Брук. Тримата открихме някои подходящи обекти, които според нас не биха влезли в разрез със сигурността.

Съвсем неочаквано се заинтригувах. В разследването понякога се появяват дума, израз или име, които се повтарят и те карат да се замислиш над тях. Такова бе Пеконийското историческо дружество. Искам да кажа, че вуйна ми членуваше в него и носеше оттам брошури и бюлетини, организираха коктейли, срещи за събиране на средства, лекции и всякакви подобни глупости, и това е съвсем нормално. После в него се записват семейство Гордън, които нямат чак толкова много общо с историята, а сега оберфюрер Стивънс го споменава в речта си. Интересно.

Господин Стивънс продължаваше.

— През 1929 година в Съединените щати избухва опустошителна шапна епидемия и министерството на земеделието открива първата си база на острова. С това започва неговата съвременна история по отношение на сегашната му мисия. Някакви въпроси?

Имах няколко въпроса за това дали семейство Гордън не са обикаляли из острова надалеч от лабораторията, в която се е предполагало, че трябва да работят. Тези хора бяха хитри, заключих аз. Бързоходната яхта, после Пеконийското историческо дружество, след това версията с археологическите разкопки, така че да могат да разузнават навсякъде из острова. Съществуваше вероятност между тези неща. Няма никаква връзка и всичко да е обикновено съвпадение. Но аз не вярвам в съвпаденията. Не вярвам да се случва често хобито на двама нископлатени учени от Средния Запад да са скъпите бързоходни яхти, археологията и местните исторически дружества. Тези неща не се връзваха с финансите, личностите и темпераментите или с предишните интереси на Том и Джуди Гордън. За съжаление въпросите, които имах към господин Стивънс, не можеха да се зададат, без да издам повече, отколкото исках да получа.

Господин Стивънс продължаваше да разказва за министерството на земеделието, тъй че имах възможност да се изключа и да се заема с малко мислене. Сетих се, че преди да спомене за археологическите интереси на Том и Джуди, Стивънс каза нещо друго, което беше отекнало в мозъка ми. Представете си звукова вълна, която се движи през водата — вълната се сблъсква с нещо и праща сигнал обратно в слушалките. Нещо от думите на Стивънс прати такъв обратен сигнал, но тогава бях толкова отегчен, че го пропуснах, и сега исках да си го спомня, но не можех.

— Добре, сега ще пообиколим острова — съобщи Стивънс.

Шофьорът се събуди и превключи на скорост. Пътната настилка бе добра, но не се виждаха други превозни средства и хора.

Заобиколихме покрай огромната централна сграда и господин Стивънс ни посочи водонапорната кула, станцията за обеззаразяване на каналните води, електростанцията, ремонтните работилници и парната станция. Очевидно центърът имаше абсолютно независими поддържащи системи, което отново ме накара да си помисля за скривалището на отрицателния герой от един филм за Бонд, в който някакъв луд замисляше да унищожи планетата. Все пак бяхме дошли да вършим работа, а още не бяхме видели централната изследователска сграда отвътре.

От време на време минавахме покрай постройки, за които господин Стивънс забравяше да спомене, и ако го попитахме, отговаряше „склад за бои“, „склад за хранителни стоки“ или нещо подобно. И те спокойно можеха да са такива, но той не ни изпълваше с такава увереност. Всъщност имах смътното усещане, че изпитва наслада от тези кретения със секретността и че си доставя удоволствие като ни подръпва каишките.

С изключение на новата централна изследователска сграда, всички постройки бяха останали от военните. Вяха направени от червени тухли или железобетон и повечето от тях не се използваха. Някога това беше представлявало важен военен аванпост, една от многото крепости, пазили Ню Йорк от вражески флот, който така и не се бе появил. Стигнахме до група бетонни постройки. Циментовата настилка беше прорасла с трева.

— Голямата сграда се нарича „257“ — съобщи Стивънс, — както е била обозначена едно време от военните. Допреди няколко години

това беше основната лаборатория. След като се преместихме, ние я обеззаразахме с отровен газ и после я запечатахме завинаги, просто в случай, че нещо там е оживяло.

В продължение на няколко секунди никой не се обади, после Макс попита:

— Това не беше ли лабораторията, която веднъж имаше проблеми с изтичане на опасни вещества?

— Случило се е преди аз да постъпя тук — отвърна Стивънс, погледна ме и ми прати восъчната си усмивка.

— Ако искате да надникнете вътре, детектив, мога да ви дам ключа.

Усмихнах му се в отговор и попитах:

— Мога ли да ида сам?

— Това е единственият начин да влезете в 257. Никой няма да дойде с вас.

Наш и Фостър се захилиха. Божичко, не се бях забавлявал така, откакто се подхлъзнах в някаква тиня и се приземих върху десетдневен труп.

— Виж, Пол, ще ида, ако дойдеш и ти — отвърнах аз.

— Нямам особено желание да умра — отбеляза Стивънс.

Когато микробусът се приближи до сграда 257, видях, че някой е нарисувал с черно върху бетона огромен череп с кръстосани кости и ми хрумна, че тази мъртвешка глава всъщност има две значения — Веселият Роджър, пиратското знаме, което семейство Гордън бяха развели на мачтата си и което в същото време бе символ за отрова или зараза. Загледах се в черния череп на фона на бялата стена и когато се извърнах, образът продължаваше да е пред очите ми. Когато погледнах към Стивънс, мъртвешката глава се наложи върху лицето му — и черепът, и шефът на охраната се хилеха. Разтърках очи, докато оптичната илюзия постепенно не изчезна. Господи, ако не беше посред бял ден и наоколо нямаше цял куп хора, това можеше да е ужасно.

— През 1946-а — продължи Стивънс — Конгресът отпуска пари за изграждане на изследователски център. Според закона някои заразни болести не могат да се изследват в континенталните части на Съединените щати. Това е било необходимо в дните, когато биологичните предпазни мерки не са били много усъвършенствани. И така, Плъм Айланд, който вече изцяло бил държавна собственост и

владението над който си поделяли министерствата на земеделието и отбраната, бил естествен център за изследване на екзотични болести по животните.

— Искате да кажете, че тук се изследват само болести по животните, така ли? — попитах аз.

— Тоест, че това ще е най-обикновен ветеринарен център?

— Точно така.

— Господин Стивънс, макар да се тревожим, че семейство Гордън може да са откраднали шапен вирус, който е в състояние да унищожи едрия добитък в Съединените щати, Канада и Мексико, това не е причината да сме тук. В плъмайландската лаборатория изследват ли се болести, които могат да заразяват и хора?

— Ще трябва да зададете този въпрос на директора доктор Цолнър.

— Но сега го задавам на вас.

Стивънс се замисли за миг, после отговори:

— Казвам това... заради съвпадението, че министерството на земеделието е поделяло владението на острова с армията. Носеха се много слухове, че това било център за биологично оръжие. Предполагам, че всички го знаете.

— Има много доказателства, че в разгара на студената война химическите части на армията са разработвали тук болести, за да унищожат целия добитък в Съветския съюз, — каза Макс. — И дори аз зная, че антраксът и другите животински болести могат да се използват като биологични оръжия срещу хора. Вие също го знаете.

Пол Стивънс прочисти гърлото си, после обясни:

— Не исках да кажа, че тук не са се извършвали никакви проучвания на биологични оръжия. Известно време в началото на 50-те години определено е имало такова нещо.

Но от 1954-та насам биологичните оръжия преминаха към отбранителната доктрина. Това означава, че армията само разработва начини да не допусне добитъкът ни целенасочено да бъде заразен от другата страна. — После прибави:

— Няма да отговарям на повече въпроси от този род, но ще кажа, че преди няколко години руснаците пратиха тук група специалисти по биологични оръжия и те не откриха нищо, което да предизвика безпокойството им.

Винаги съм смятал, че взаимните военни инспекции са все едно заподозрян в убийство да ми показва къщата си. „Не, детектив, в килера няма нищо интересно. А сега, нека ви покажа задния си двор.“

Микробусът излезе на тесен чакълест път и господин Стивънс продължи с наизустените си пояснения, като завърши с думите:

— И така, от средата на 50-те години Плъм Айланд несъмнено е най-модерният център в света за изследване, лекуване и предотвратяване на болести по животните. — Той ме погледна.

— Не беше толкова зле, нали, детектив Кори?

— Оцелявал съм и от по-лоши неща.

— Добре. Сега ще оставим историята и ще идем да поразгледаме. Точно пред нас се намира старият фар. Заповед за изграждането на първия на това място е била издадена лично от Джордж Вашингтон. Този тук е построен в средата на 50-те години на миналия век. Вече не се използва и е историческа забележителност.

Погледнах през прозореца към каменната постройка, заобиколена от тревист участък. Фарът повече приличаше на двуетажна къща с издигаща се от покрива ѝ кула.

— Използвате ли го за цели, свързани с охраната? — попитах.

Той ме погледна и отговори:

— Винаги по работа, нали? Е, понякога, когато времето е прекалено лошо за хеликоптери или лодки, поставям там хора с телескоп или устройство за нощно виждане. В такива случаи фарът е единствената ни възможност за пълно наблюдение. Интересува ли ви нещо повече?

— Не, засега това е всичко.

Микробусът излезе на друг чакълест път. Сега се движехме на изток покрай северния бряг. Крайбрежната ивица се падаше от лявата ни страна, а кривите дървета от дясната. Забелязах, че плажът е много приятен, покрит с пясък и скали, на практика девствен и ако се изключе микробусът и пътят, човек би могъл да си представи, че е холандец или англичанин от хиляда шестстотин и някоя си, че е стъпил за пръв път на този бряг и се разхожда по плажа, опитвайки се да измисли как да изхвърли индианците от острова.

Ето го пак онова усещане, че пропускам нещо. Но какво? Понякога, ако не насилваш нещата, то просто се връща от само себе си.

Стивънс дуднеше за екология и за поддържане на острова доколкото е възможно в първобитния му вид, и докато си приказваше, над нас прелетя хеликоптерът в търсене на елен, който да убие.

Пътят в общи линии следваше брега и нямаше много за гледане, но останах впечатлен от самотата, от мисълта, че тук няма жива душа и че едва ли можеш да срещнеш някого на плажа или по пътищата, които очевидно не отиваха наникъде и нямаша друга цел, освен онзи, който свързваше ферибота и централната сграда.

Сякаш прочел мислите ми, господин Стивънс каза:

— Всички тези пътища са построени от армията, за да свързват Форт Тери с крайбрежните батареи. Сега ги използват еленовите патрули, но иначе са пусти. Откакто събрахме всички изследователски лаборатории в една сграда, по-голямата част от острова опустя.

Дойде ми наум, че еленовите патрули и охраната, разбира се, са едно и също. Хеликоптерите и лодките спокойно можеха да търсят плуващи елени, но в същото време следяха за терористи и други лоши актьори. Имах неприятното усещане, че на това място не е невъзможно да се проникне. Но това не бе мой проблем и аз бях тук поради съвсем друга причина.

До този момент островът не ми изглеждаше толкова зловещ, колкото очаквах. Всъщност изобщо не знаех какво да очаквам, но подобно на много места с лоша слава, Плъм Айланд не изглеждаше толкова зле, щом веднъж го видиш.

На географските и навигационните карти обикновено островът се представяше без никакви особености — без пътища, нищичко за Форт Тери, нищо освен думите: „Плъм Айланд — Център за болести по животните — правителство на САЩ — достъп забранен“. И островът се оцветяваше в жълто — цветът на предупреждението. Не беше особено гостоприемно, даже на картите. И ако го видиш от морето, както на няколко пъти го бях виждал заедно с Том и Джуди, той изглеждаше забулен в мъгли, макар да се чудя каква част от тях са били истински и колко — плод на фантазията.

И ако стигнеш чак дотам, че да си го представиш, в съзнанието ти изплува онзи, сякаш излязъл от творба на По образ на остров Туле^[1], мрачен пейзаж с мъртъв добитък, подпухнал и гниещ по полята, лешояди, разкъсващи труповете, после самите те умиращи от заразената мърша.

Това си представяте, ако изобщо се замислите. Но до този момент островът изглеждаше слънчев и приятен. Опасността тук, истинският ужас, бе затворен в биолобораториите, в зони три и четири и в най-страшния храм на смъртта, зона пет. Предметни стъкълца, епруветки и петрита, пълни с най-опасните и екзотични форми на живот, развили се на планетата. Ако бях учен и гледах всичко това, можех да се замисля за Бог — не за Неговото съществуване, а за Неговите намерения.

Във всеки случай това беше горе-долу най-дълбоката мисъл, на която бях способен, без да рискувам да ме заболи главата.

— Как разбират яхтите, че не трябва да спират тук? — попита Бет.

— По всички карти има предупреждения — отвърна господин Стивънс. — Освен това навсякъде по брега има знаци. А и патрулите могат да се справят с яхтите.

— Какво правите с нарушителите? — попита Бет.

— Предупреждаваме ги повече да не се приближават до острова — отвърна Стивънс. — Повторните нарушители се задържат и се предават на началника Максвел. — Той погледна към Макс. — Нали така?

— Точно така. Пращате ни по един-двама на година. Пол Стивънс се опита да се пошегува:

— Само елените ги застрелват веднага. — После стана сериозен и поясни:

— Слизането на хора на острова не застрашава сигурността. Както вече казах, не искам да оставям впечатлението, че Плъм Айланд е заразен. Този микробус например не е херметично затворен. Но заради близостта на лабораториите предпочитаме на острова да не идват свободно хора и животни.

Не успях да се въздържа и отбелязах:

— От онова, което виждам, господин Стивънс, някоя нощ тук спокойно може да пристигне цял кораб с не чак толкова опитни терористи, които да се справят с неколцината ви пазачи и да отмъкнат от лабораториите всевъзможни ужасни неща или да вдигнат всичко във въздуха, като по този начин пуснат на свобода смъртоносни бацили. Всъщност, когато заливът замръзне, дори не им трябва кораб — вие сте свързани с континента.

— Мога само да кажа, че тук има повече охрана, отколкото виждате — отвърна той.

— Надявам се.

— Можете да разчитате на това. — Стивънс ме погледна и попита:

— Защо някоя нощ не опитате сам?

Обичам предизвикателството, затова отговорих:

— Обзалагам се на сто долара, че мога да вляза в кабинета ви, да открадна гимназиалната ви диплома от стената и на следващата сутрин да я окача в моя офис.

Господин Стивънс продължи да ме гледа с неподвижното си восъчно лице. Ужас.

— Нека ви задам въпроса, заради който сме дошли всички ние — продължих аз. — Възможно ли е Том и Джуди Гордън да са изнесли микроорганизми от острова? Кажете ни истината.

— На теория е възможно — отвърна Пол Стивънс.

Никой в микробуса не се обади, но забелязах, че шофьорът изненадано обръща глава.

— Но защо биха го направили? — попита господин Стивънс.

— За пари — отвърнах аз.

— Те наистина не изглеждаха такива — каза господин Стивънс. — Обичаха животните. Защо ще унищожават животни?

— Може да са искали да унищожат хората, та животните да живеят щастливо.

— Абсурд — възрази Стивънс. — Семейство Гордън не са взели оттук нищо, способно да нарани което и да е живо същество. Залагам си работата за това.

— Вече го направихте. А също и живота си.

Забелязах, че Тед Наш и Джордж Фостър през цялото време не отварят уста. Разбрах, че са получили необходимата им информация много по-рано.

Господин Стивънс отново насочи вниманието си към предното стъкло и каза:

— Наближаваме Форт Тери. Тук можем да слезем и да поразгледаме наоколо.

[1] Митичен остров, смятан от древните елини и римляни за най-северната точка на обитаемия свят. — Б.пр. ↑

9.

Беше прекрасно утро. Пол Стивънс ни разведе из крепостта.

Форт Тери нямаше стени и всъщност приличаше на изоставен град. Мястото се оказа неочаквано колоритно с тухления си затвор, стара трапезария, напомняща на лабиринт, двуетажна тухлена казарма с веранда, къщата на коменданта, няколко други сгради от началото на века и бяла дървена черква на хълма.

Господин Стивънс посочи към друга тухлена постройка и съобщи:

— Това е единствената сграда, която все още се използва от пожарната.

— До лабораторията е доста далече — отбеляза Макс.

— Да — съгласи се Стивънс, — но новата лаборатория на практика е абсолютно безопасна и има собствена вътрешна пожарна система. Пожарните коли тук се използват най-вече за пламнали храсталаци и пожари в сгради, в които няма опасни микроорганизми.

Макс, който бе прекарал целия си живот в близост до този остров, каза:

— Но в резултат на пожар или ураган могат да се повредят генераторите, които филтрират опасните зони. Нали така?

— Всичко е възможно. Но някои хора живеят близо до ядрени реактори. Съвременният свят е пълен с невъобразими ужаси — химични, биологични и ядрени кошмари всеки момент могат да разчистят терена за следващите еволюирали видове.

Погледнах го с нов интерес. Хрумна ми, че е луд. Пред казармата имаше окосен участък, който стигаше до водата, където се клатеха ята диви гъски.

— Това е бил плацът, — обясни Стивънс. — Поддържахме тревата, за да се виждат от въздуха бетонните букви: „Плъм Айланд — забранена зона“. Не искаме да кацат всякакви малки самолети. — Той се пошегува:

— Този знак държи на разстояние въздушните терористи.

Поразходихме се и шефът на охраната каза:

— Преди да построим централната сграда, голяма част от административните офиси бяха тук, във Форт Тери. Сега почти всичко — лаборатории, охрана, складове, администрация и животни — е под един покрив, което е много добре от гледна точка на сигурността. — Той се обърна към мен. — Така че дори да бъде елиминирана външната охрана, централната сграда на практика е непревземаема.

— Наистина ме изкушавате — отвърнах аз.

Господин Стивънс отново се усмихна. Ужасно ми харесваше да ми се усмихва.

— За ваша информация — каза той, — завършил съм щатския колеж в Мичиган и дипломата ми виси на стената зад бюрото ми, но вие никога няма да я видите.

Усмихнах му се в отговор. Господи, обичам да вбесявам хората, които ме дразнят. Харесвах Макс, харесвах Джордж Фостър, обичах Бет, но не харесвах Тед Наш и Пол Стивънс. Да харесвам трима от петима души за мен бе наистина добър резултат — четири от шест, ако броях и самия себе си. Така или иначе, не мога да понасям лъжци, кретени, пуяци и изроди. Струва ми се, че преди да стрелят по мен, бях по-толерантен. Трябва да питам Дом Фанели.

Старият плац рязко свършваше със стръмна урва към скалистия плаж долу и ние се оказахме застанали на ръба над морето. От гледката можеше да ти секне дъхът, но тя подчертаваше самотата на Плъм Айланд, неземния му вид и чувството за изоставеност, характерно за островите изобщо и за този остров в частност. Това трябва да е била много изолирана крепост, изключително отегчителен аванпост, в който не е имало какво друго да правиш, освен да съзерцаваш морето. Навярно артилеристите биха приветствали гледката на вражеска армада.

— Точно на този бряг всяка година в края на есента идват тюлените — поясни Стивънс.

— Стреляте ли по тях? — попитах.

— Разбира се, че не. Стига да си стоят на брега.

Докато се връщахме, Стивънс насочи вниманието ни към голяма скала на края на плаца. В един от процепите ѝ се виждаше ръждиво гюле.

— Датира горе-долу от времето на революцията — английската или американската — каза той. — Това е едно от нещата, които изкопаха семейство Гордън.

— Къде са го намерили?

— Някъде наблизко, предполагам. Двамата копаха много около тюленовия плаж и край плаца.

— Нима?

— Очевидно имаха усет къде да копаят. Откриха толкова муниции за мускети, че да въоръжат цял полк.

— А стига бе! Продължавайте, господин Стивънс.

— Използваха металотърсач.

— Добра идея.

— Това е интересно хоби.

— Наистина. Вуйна ужасно обичаше да копае. Не знаех, че семейство Гордън са се занимавали с това. Не съм виждал нито една от находките им.

— Хм, трябваше да оставят всичко тук.

— Заради заразата ли?

— Не. Защото територията е федерална.

Това беше интересно и Наш и Фостър започваха да се заслушват, което не се покриваше с намеренията ми, затова промених темата:

— Струва ми се, че шофьорът се опитва да привлече вниманието ви.

Стивънс се обърна, но шофьорът просто зяпаше ято гъски. Стивънс си погледна часовника.

— Е, хайде да видим и останалата част от острова, после имаме среща с доктор Цолнър.

Качихме се в микробуса и потеглихме на изток към изгряващото слънце, към онази част, която приличаше на извития кокал на свинската пържола. Плажът бе великолепен, повече от три километра чист, неотгъпан пясък, блискал от сините води. Никой не говореше пред тази величествена природна гледка. Даже аз.

Все още изправен, Стивънс от време на време ме поглеждаше и аз му се усмихвах. Той ми се усмихваше в отговор. Усмивката му наистина не беше приятна.

Накрая микробусът спря в тесния край на острова и господин Стивънс съобщи:

— Това е крайната точка, до която можем да стигнем с колата. Сега ще повървим пеш.

Всички слязохме и се оказахме наред удивителни стари развалини. Накъдето и да погледнех, виждах масивни бетонни укрепления, обрасли с пълзящи растения и храсти — амбразури, бункери, артилерийски гнезда, складове за боеприпаси, тунели, тухлени и бетонни проходи и огромни, деветдесетсантиметрови стени с ръждиви железни врати.

— Един от тези подземни проходи води до тайна лаборатория и в нея пленени нацистки учени продължават да работят по абсолютния, неунищожим вирус, който ще изтрие човечеството от лицето на земята — каза Стивънс.

Остави ни да смелим думите му секунда-две, после продължи:

— В друга подземна лаборатория се съхраняват останките на четирима извънземни, открити при катастрофата на НЛО в Розуел, Ню Мексико.

Отново последва мълчание. Накрая аз се обадох:

— Може ли първо да видим нацистите?

Всички се засмяха — като че ли.

Господин Стивънс ни прати очарователната си усмивка и рече:

— Това са два от абсурдните митове, свързани с Плъм Айланд. Хората непрекъснато съобщават, че виждат странна на вид летателна машина, която се приземявала и излитала от плаца посред нощ. Твърдят, че тук били създадени СПИН и Лаймската болест. — Огледа се и каза:

— Предполагам, че старите укрепления с всички тези подземни проходи и помещения могат да въздействат върху нечие богато въображение. Спокойно можете да разгледате наоколо.

Идете където пожелаете. Ако намерите извънземни, моля, съобщете ми. — Той отново се усмихна. Имаше наистина странна усмивка и си помислих дали самият той не е извънземен. — Но разбира се, никой не трябва да се отделя от групата. Всеки от вас трябва постоянно да е пред погледа ми.

Това не се съгласуваше много добре с „Идете където пожелаете“, но беше достатъчно близо. И така, Джон, Макс, Бет, Тед и Джордж се върнаха в юношеството си и се позабавляваха като се катереха из развалините, изкачваха се по стълбища, прескачаха парапети и така

нататък, без да се отделят от господин Стивънс. По едно време тръгнахме по дълъг тухлен проход, който се спускаше към две стоманени врати. Те бяха открити и всички влязохме. В помещението бе тъмно, студено, влажно и навярно пълно с пълзящи гадинки.

Стивънс ни последва и каза:

— Оттук се стига до огромен склад за боеприпаси. — Гласът му отекна в черната празнота. — На острова е имало теснолинейка, която превозвала муниции и барут от пристанището до тези подземни помещения. Това е много сложна система. Но както можете да се убедите, сега е напълно изоставена. Тук няма нищо тайно. Ако имах фенерче, бихме могли да идем още по-нататък и щяхте да видите, че тук нито живее, нито работи, нито пък си играе някой. Никой не е и погребан долу.

— Тогава къде са нацистите и извънземните? — попитах аз.

— Преместих ги във фара — отвърна господин Стивънс.

— Но можете да разберете загрижеността ни, че семейство Гордън са били в състояние да си направят тайна лаборатория на такова място — продължих да настоявам аз.

— Както казах — отговори той, — не подозирам семейство Гордън в нищо. Но тъй като повдигате този въпрос, наредих на хората си да претърсят целия този комплекс. Освен това из целия остров има деветдесетина надземни изоставени военни сгради. Имаме доста да претърсваме.

— Пратете шофьора за няколко фенерчета — казах аз. — Бих искал да поразгледам тук долу.

В мрака настана тишина, после Стивънс отвърна:

— След като се срещнете с доктор Цолнър, можете да се върнете и да разгледате подземните помещения и проходи, ако желаете.

Отново излязохме навън и шефът на охраната каза: — Последвайте ме.

Последвахме го и излязохме на тесен път, който водеше към източния край на Плъм Айланд — крайт на извития кокал.

Докато вървахме, Стивънс съобщи:

— Ако се огледате, можете да видите други артилерийски съоръжения. Преди използвахме онези кръгли артилерийски гнезда за кошари, но сега всички животни се държат на закрито.

— Струва ми се жестоко — отбеляза Бет.

— Но е по-безопасно — възрази господин Стивънс.

Накрая стигнахме до най-източната точка на острова, скала, издигаща се навярно на дванайсетина метра над осеяния с камъни плаж. Ерозията беше подрвила един бетонен бункер и той лежеше на парчета в основата на скалата, а части от него се бяха срутили във водата.

Гледката бе великолепна — наляво едва-едва се виждаше брегът на Кънектикът, а на около три километра право напред се мерзелееше парче земя, наречено Грейт Гъл Айланд.

Стивънс насочи вниманието ни на юг и каза: — Виждате ли онази купчина скали? Този остров се е използвал за артилерийски учения. Ако се занимавате с мореплаване, ще знаете, че не трябва да се приближавате до него заради неизбухналите снаряди и бомби в района. Нататък е северният бряг на Гарднърс Айланд — както знае началникът Максвел, това е частна територия на клана Гарднър и е забранен за посещения. Оттатък Грейт Гъл е Фишърс Айланд, който през седемнайсети век, подобно на Плъм, често е бил посещаван от пирати. И така, от север на юг са Пиратския остров, Чумния остров, Опасния остров и Частния остров. — Той се усмихна на остроумието си — в съответствие с него и усмивката му не бе широка.

Изведнъж видяхме, че една от патрулните лодки заобикаля носа. Тричленният екипаж ни забеляза и един от мъжете вдигна бинокъла си. Предполагам, че позна Пол Стивънс, защото махна с ръка и шефът на охраната му отвърна.

Погледнах надолу от скалата към плажа и забелязах, че по пясъка има хоризонтални червени ивици, като бял многопластов сладкиш с малинов пълнеж.

Изад нас извика мъжки глас и видях, че по тесния път се приближава шофьорът.

— Останете тук — каза ни Стивънс и отиде да го пресрещне. Шофьорът му подаде клетъчен телефон. Това е моментът, в който водачът изчезва и ние виждаме, че микробусът се отдалечава, оставяйки Бонд сам с момичето, но тогава от водата се появяват водолазите, въоръжени с автомати, откриват огън, после хеликоптерът...

— Детектив Кори?

Беше Бет.

— Да?

— Какви са впечатленията ти до този момент?

Забелязах, че Макс, Наш и Фостър се катерят из артилерийските съоръжения и каквито си бяха мъжкарите, обсъждаха артилерийски обхвати, калибри и други мъжки въпроси.

Бях сам с Бет.

— Мисля, че си прекрасна.

— Какво мислиш за Пол Стивънс?

— Луд.

— Какво мислиш за онова, което видяхме и чухме досега?

— Групова обиколка. Но от време на време научавам по нещо.

Тя кимна, после попита:

— Какво ще кажеш за археологическите разкопки? Знаеше ли за това?

— Не. Знаех за Пеконийското историческо дружество, но не и за археологическите разкопки тук. По същия начин Том и Джуди никога не са ми споменавали, че са купили един акър безполезна земя с изглед към пролива.

— Каква безполезна земя на пролива?

— Ще ти разкажа по-късно — отвърнах. — Всички тези малки парченца от мозайката, нали разбираш, като че ли ни насочват към наркотрафик, но е възможно и да не е така. Тук става нещо друго... Някога случвало ли ти се е да знаеш, че си чула нещо, но да не можеш да се сетиш какво точно?

— В последно време не. Ами ти?

— Да, постоянно ми кънти в главата. Като звукова вълна сблъсква се с нещо и се връща.

— Като го чуеш следващия път, вдигни ръка.

— Добре. Предполага се, че би трябвало да си почивам, а откакто те срещнах, постоянно ме смущаваш.

— И ти не ми действаш успокоително. — Тя промени темата:

— Нали знаеш, сигурността тук не е толкова добра, колкото си мислех, като се има предвид какво правят на този остров.

Ако се занимаваха с ядрени оръжия, щеше да има много повече охрана.

— Да. Външната охрана е слаба, но навярно в лабораторията е по-добре. А може би, както твърди Стивънс, тук има повече охрана, отколкото виждаме. Като цяло обаче имам усещането, че Том и Джуди са били в състояние да изнесат от острова каквото поискат. Само се надявам да не са искали нищо.

— Ами, струва ми се, че по-късно днес или навярно утре ще разберем, че наистина са откраднали нещо и че ще ни кажат какво е то.

— Какво искаш да кажеш?

— Ще ти обясня по-късно.

— Обясни ми на вечеря.

— Предполагам, че ще трябва да се примиря с това.

— Наистина няма да е толкова зле.

— Имам шесто чувство за лоши партии.

— Аз съм добра партия. Никога не съм вадил пистолет на среща.

— Е, значи рицарството не е изчезнало.

Господин Стивънс се върна при нас и каза:

— Вече можем да се връщаме при микробуса.

След няколко минути отново бяхме в района с разрушените артилерийски укрепления.

Забелязах, че един от стръмните склонове, върху който бяха издигнати укрепленията, наскоро е ерозирал и отдолу се е показала нова почва. Най-горният пласт имаше органичен състав, както би трябвало и да се очаква, а отдолу имаше бял пясък, което също беше нормално. Но следващият пласт имаше червеникави жилки, които приличаха на ръжда, после още пясък и накрая нова ръждивочервена ивица, също като на плажа. Обърнах се към Стивънс.

— Хей, природата се обажда. Веднага се връщам.

— Да не се загубите — без изобщо да се шегува, отвърна господин Стивънс.

Заобиколих склона, взех някаква пръчка и започнах да ровя. Свалих чима, за да разкрия отдолу бяло-червения пласт. Взех шепа червеникавокафява почва и видях, че всъщност е глина, смесена с пясък и навярно с малко железен оксид. Много приличаше на пръстта по маратонките на Том и Джуди. Интересно.

Изсипах пръстта в джоба си и се обърнах. Стивънс бе застанал зад мен и ме наблюдаваше.

— Струва ми се, споменах, че нищо не може да напуска острова необеззаразено — каза той.

— Струва ми се, че го споменахте.

— Какво прибрахте в джоба си?

— Хуя си.

Стояхме и се гледахме. Накрая той заяви:

— На този остров, детектив Кори, аз съм законът. Не вие, нито детектив Пенроуз, нито даже началникът Максвел или пък двамата господа с вас. — Стивънс ме прониза с ледените си очи. — Може ли да видя какво прибрахте в джоба си?

— Мога да ви го покажа, но после ще трябва да ви убия — усмихнах се аз.

Той обмисли възможностите си за миг, после стигна до правилното решение и каза:

— Микробусът тръгва.

Минах покрай него и Стивънс остана зад мен. Почти очаквах да прехвърли гарота около шията ми, да стреля в главата ми, да ми забие нож в гърба, но Пол Стивънс бе по-умен. Навярно по-късно щеше да ми предложи чаша кафе, заразено с антракс.

Качихме се на микробуса и потеглихме. Всички бяхме заели предишните си места и Стивънс продължаваше да стои изправен. Микробусът се насочи на запад, обратно към района на кея и централната лаборатория. Разминахме се с пикап с двама мъже в сини униформи и с пушки.

Общо взето, бях научил повече, отколкото очаквах, бях видял повече, отколкото предполагах, че ще видя, и бях чул достатъчно, за да ставам все по-любопитен. Бях убеден, че отговорът на въпроса защо са били убити Том и Джуди се крие на този остров. И както вече казах, щом откриех този отговор, щях да разбера и кой е убиецът.

Джордж Фостър, който до този момент бе мълчал, попита:

— Съвсем сигурен ли сте, че семейство Гордън са напуснали острова със собствената си яхта вчера по обяд?

— Напълно. Според регистрационната книга сутринта двамата са работили в лабораторията, излезли са, минали са през душа и са взели микробус като този, с който са стигнали до кея. Най-малко двама от хората ми са ги видели да се качват на яхтата си, на „Спирохета“.

— Някой от хеликоптера или от патрулната лодка видял ли ги е след излизането им в пролива? — попита Фостър.

Стивънс поклати глава.

— Не. Питам.

— Има ли място по брега, където да може да се скрие лодка? — попита Бет.

— Категорично не. На Плъм Айланд няма дълбоки заливи. Плажът е прав, освен изкуственото заливче, в което е фериботът.

— Ако патрулната ви лодка беше видяла яхтата на семейство Гордън, закотвена някъде около острова, хората ви щяха ли да ги проверят? — попитах аз.

— Не. Всъщност понякога двамата ловяха риба или плуваха край брега. Патрулите ги познаваха.

Не ми бе известно Том и Джуди да са били такива страстни рибари.

— Хората ви виждали ли са яхтата им закотвена край брега след мръкване или късно през нощта? — попитах аз.

Стивънс се замисли за миг, после отвърна:

— Веднъж ми докладваха за такова нещо. Двама от хората ми в патрулната лодка споменаха, че един път през юли, някъде към полунощ, яхтата на семейство Гордън била закотвена близо до южния бряг. Моите хора забелязали, че яхтата е пуста, и осветили плажа с прожектори. Двамата били на пясъка... — Той прочисти гърлото си по начин, който загатваше какво са правили на плажа Том и Джуди. — Патрулната лодка ги оставила на мира.

За миг се замислих за това. Том и Джуди бяха двойка, която би правила любов навсякъде, така че не беше необичайно да го правят на пустинен плаж. Да го правят на плажа на Плъм Айланд обаче, ме караше да вдигам и двете си вежди и пораждаше някои въпроси. Странно, веднъж си бях мечтал да се любя с Джуди на плискан от вълните плаж. Може би повече от веднъж. Всеки път, когато ми идваше наум тази мисъл, се зашлевявах през лицето. Мръсник, мръсник, похотливец, похотливец.

Микробусът мина покрай кея на ферибота, после зави на север и спря на овална отбивка пред централната изследователска сграда.

Заоблената фасада на новата двуетажна постройка беше от някакъв розово-кафяв камък. На моравата се издигаше голям знак с

надпис „Министерство на земеделието“ и на стълб се вееше полуспуснато знаме.

Слязохме от микробуса и Пол Стивънс каза:

— Надявам се, че обиколката на Плъм Айланд ви е доставила удоволствие и че сте останали с добри впечатления от мерките ни за сигурност.

— Каква сигурност? — попитах аз.

Господин Стивънс ме изглежда строго.

— Всички, които работят тук, отлично съзнават потенциалната опасност. Всички сме отдадени на работата и се придържаме към най-високите стандарти за сигурност, които съществуват в тази област. Но знаете ли какво? Понякога системата се преебава.

Тези неприлични думи точно от неговата уста като че ли изненадаха всички.

— Добре — казах аз. — Но дали се е преебала вчера?

— Съвсем скоро ще разберем. — Той си погледна часовника и продължи: — Добре, вече можем да влизаме. Последвайте ме.

10.

Полукръглото фоайе на плъмайландската лаборатория беше с мецанин, който заобикаляше централното стълбище. Вътре бе светло и просторно, приятно и приветливо. Обречените крави навярно влизаха отзад.

На лявата стена висяха обичайните правителствени снимки — президентът, министърът на земеделието и д-р Карл Цолнър. Доста малко портрети за държавна институция, помислих си аз, което ме караше да смятам, че д-р Цолнър може би не е много далеч от Овалния кабинет.

Така или иначе, вътре имаше регистрационно гише и трябваше да се запишем и да сменим сините си пропуски с бели табелки, които закачихме на шиите си с пластмасови верижки. Сериозна охранителна процедура — островът беше разделен на тази сграда и всичко останало. А в тази сграда се намираха зоните. Не трябваше да подценявам господин Стивънс.

Привлекателна млада дама с пола до коленете се бе спуснала по стълбите, преди да успея да огледам бедрата ѝ. Представи се като Дона Алба, асистентка на доктор Цолнър, усмихна се и каза:

— Доктор Цолнър ще дойде след малко. Междувременно ще ви разведе наоколо.

Пол Стивънс се обърна към нас.

— Ще използвам тази възможност да се отбия в кабинета си и да видя дали няма нещо ново. Дона добре ще се грижи за вас. — Шефът на охраната ме погледна и ми напомни:

— Моля, в никакъв случай не се отделяйте от госпожа Алба.

— Ами ако ми се наложи да ида до тоалетната?

— Вече ходихте. — Той се заизкачва по стълбите и отиде, сигурен съм в това, да докладва на доктор Цолнър за петима нарушители.

Огледах Дона Алба. Около двайсет и пет годишна, брюнетка, с хубаво лице и тяло, синя пола, бяла блуза и маратонки. Ако имате

предвид ежедневното пътуване до работа с кораб и вероятността да ви се наложи да ходите някъде из острова, предполагам, че високите токчета не са практични. Всъщност, помислих си, ако обичате нормалното пътуване за работа и средния работен ден, Плъм Айланд няма да е за вас.

Във всеки случай, Дона беше достатъчно привлекателна, за да си спомням, че пътува заедно с нас с ферибота в осем сутринта и че следователно не познава господата Наш и Фостър, и че следователно навярно не участва в нещо скрито-покрито.

Така или иначе, Дона ни помоли да се представим, което и направихме, без да използваме никакви смущаващи професионални титли, като например „детектив от отдел «Убийства»“, „ФБР“ или „ЦРУ“.

Тя се ръкува с всички ни и прати на Наш особена усмивка. Жените толкова зле преценяват характерите!

— Добре дошли в изследователската лаборатория на Центъра за болести по животните Плъм Айланд — започна Дона. — Сигурна съм, че Пол ви е обяснил всичко, а също, че изчерпателно ви е запознал с историята на острова и че ви е разходил из него... Семейство Гордън... Какъв ужас...

Бет ме погледна и открила, струва ми се, слабо място в бронята на Плъм Айланд, отбеляза:

— Джон и Макс са били добри приятели с Том и Джуди.

Впих поглед в очите на Дона Алба и казах:

— Признателни сме за помощта и съдействието, които получаваме от хората тук.

А до този момент това се състоеше от евтината туристическа обиколка на руините и пустошта, организирана ни от господин Стивънс. Но Дона трябваше да повярва, че може да говори свободно — не тук и в момента, разбира се, а когато ѝ отидехме на гости вкъщи.

— Ще ви поразведа наоколо. Последвайте ме — каза тя.

Обиколихме фойето и Дона ни показа различни неща по стените, включително статии и ужасни истории от целия свят за болестта „луда крава“, нещо, наречено „чума по едрия рогат добитък“, свинската чума и други страшни болести. Имаше карти, представящи епидемии на едно или друго, схеми, графики и снимки на крави с

подути устни и точещи се лиги, на свине с ужасни открити рани. Човек не би могъл да си помисли, че е във фоайето на ресторант.

После Дона насочи вниманието ни към вратите в задната част. Те бяха боядисани в специфичното предупредително жълто, като цвета на Плъм Айланд на картите, и изпъкваха на фона на фоайето, боядисано предимно в различни нюанси на сивото. На лявата врата имаше знак с надпис „Съблекалня — жени“, а на дясната — „Съблекалня — мъже“.

И на двете врати пишеше: „Забранено за външни лица“.

— Тези врати водят към лабораториите — съобщи Дона. — Фоайето и административните офиси всъщност представляват отделна сграда, макар да не изглежда така.

Но на практика само двете съблекални свързват тази част тук с лабораториите.

— Има ли други входи към лабораториите? — попита Макс.

— Може да се влезе през сервизния вход, през който се вкарват животните, храната и всичко останало — отвърна Дона. — Но не можете да излезете оттам. Всичко и всички, които напускат района, трябва да минат през обеззаразителните процедури, които включват душовете.

— Как, се изхвърлят останките от дисекциите? — попита господин Фостър.

— През пещите или през специално определени канали, които водят до обеззаразителната станция. Това е — тези две врати, сервизният вход отзад, каналите, пещите и специални въздушни филтри на покрива, които улавят и най-малкия вирус.

Всеки от нас се замисли по собствения си начин за жертвите и за тайното изнасяне на материали от лабораториите.

Дона продължи:

— Съблекалните са все още зона едно, както и това фоайе. Но когато продължите нататък, вие влизате в зона две и трябва да сте облечени в бели лабораторни дрехи. Преди да напуснете зона две, три или четири и да се върнете в зона едно, трябва да вземете душ. Душът спада към зона две.

— Душът общ ли е за мъже и жени? — поинтересувах се.

Тя се засмя.

— Не, разбира се. — После прибави:

— Разбрах, че всички имате разрешение да влезете в зони две, три и четири, ако желаете.

Тед Наш ѝ отправи тъпата си усмивка и каза:

— Вие ще ни придружите ли?

Тя поклати глава.

— Не ми плащат за това.

Нито пък на мен за долар на седмица.

— Защо не ни е позволено да влизаме в зона пет? — попитах.

Тя ме изгледа донякъде изненадано.

— В пет ли? Защо ви е да ходите там?

— Не зная. Защото я има.

Дона поклати глава.

— Само десетина души имат право да влизат в зона пет.

Трябва да си сложите нещо като космонавтски скафандри...

— Семейство Гордън имаха ли право да влизат в зона пет?

Тя кимна.

— Би трябвало да зададете този въпрос на доктор Цолнър. — Дона си погледна часовника. — Последвайте ме.

— И не се отделяйте от мен — прибавих аз.

Качихме се по стълбището. Аз вървах последен, защото болният ми крак започваше да се провлачва, а също защото исках да огледам краката и дупето на Дона. Зная, че съм свиня — спокойно бих могъл да се заразя със свинска чума.

И така, започнахме обиколката на двете крила, които фланкираха двуетажното фоайе. Всичко беше боядисано в същите гълъбово или тъмносиви нюанси, които, предполагам, бяха изместили отвратително зеления цвят на по-старите ни федерални сгради. По стените на коридорите имаше снимки на бивши директори на лабораторията, учени и изследователи.

Забелязах, че почти всички врати по дългите коридори са затворени и че имат номера, но на нито една от тях нямаше име или надпис за предназначението на помещението, освен на тоалетните. Добра система за сигурност, помислих си и отново останах впечатлен от параноичния ум на Пол Стивънс.

Влязохме в научната библиотека. Някакви интелектуални типове се мотаеха сред етажерките или четяха по масите.

— Това е една от най-добрите библиотеки от този вид в света — съобщи Дона.

Не можех да си представя, че във вселената има още много библиотеки за болести по животните, но казах:

— Леле!

Тя взе от една дълга маса купчина брошури, листовки и други пропагандни материали и ни ги раздаде. Брошурите имаха заглавия от рода на „Свинската холера“, „Африканската свинска чума“, „Африканската конска болест“ и нещо, наречено „Болестта на подутата кожа“, от което, ако съдех по ужасните снимки в изданието, страдеше едно от старите ми гаджета. Нямах търпение да се прибера вкъщи и да прочета материалите, затова попитах Дона:

— Може ли да взема още две от брошурите за чумата по добитъка, моля?

— Още две? Естествено... — Тя ми ги подаде. Наистина беше адски мила. После ни раздаде екземпляри от месечното списание, наречено „Селскостопански проучвания“, чиято корица представяше актуалната тема със заглавие „Сексуалните феромони при боровинковия червей“.

— Дали ще се намери нещо, за да завия тези неща? — попитах.

— Хм... а, вие се шегувате. Нали така?

— Не се опитвайте да го възприемате прекалено сериозно — каза й Джордж Фостър.

— Au contraire^[1], господин Фостър — би трябвало да ме възприемате много сериозно. Но ако бъркате тъпанарското ми чувство за хумор с небрежност или разсеяност, толкова по-добре.

И така, продължихме евтината екскурзия, част втора. Видяхме аудиторията, после стигнахме до кафенето на втория етаж, прекрасно, чисто и модерно помещение с големи прозорци. Дона ни предложи кафе и седнахме на кръгла, маса в празното заведение.

Побъбрихме малко, после тя каза:

— Изследователите от лабораторията пращат в кухнята поръчките си за обяд по факса. Не си струва да взимат душ. Някой отнася всички поръчки в зона две и взима душ само той.

Учените са всеотдайни, работят в лабораторията по осем-десет часа дневно. Не зная как го правят.

— Поръчват ли си хамбургери? — попитах аз.

— Моля?

— Учените. Поръчват ли си в кухнята телешко, шунка, агнешко и такива неща?

— Предполагам... Аз излизам с един от учените. Много обича пържоли.

— И в същото време прави дисекции на мъртви и разложени крави?

— Да. Предполагам, че се свиква.

Кимнах. Том и Джуди също бяха правили дисекции и много обичаха пържоли. Странно. Искам да кажа, че аз просто не мога да свикна с миризмата на човешки трупове. Така или иначе, предполагам, че с животните е друго. Различни видове и прочее.

Знаех, че това може би щеше да е единствената ми възможност да се отделя от стадото, затова погледнах към Макс и се изправих с думите:

— До тоалетната.

— Ей там е — каза Дона и посочи към вратата. — Моля ви, не излизайте от кафенето.

Поставих ръка върху рамото на Бет, натиснах я, с което ѝ показах, че трябва да остане с федералните, и казах:

— Внимавай Стивънс да не се върне и да ми сипе антракс в кафето.

Отидох в коридора с двете тоалетни. Макс ме последва и двамата застанахме пред вратите. Много по-вероятно беше да подслушват тоалетните, отколкото коридорите.

— Могат да заявят, че са ни оказали пълно съдействие, че са ни развели из целия остров и цялата сграда, освен зона пет. Всъщност, за да обиколим всичко, ще са ни нужни няколко дни, а за да разпитаме персонала ще ни трябва седмица.

Макс кимна и каза:

— Налага се да приемем, че хората тук също като нас искат да разберат дали не липсва нещо. Трябва да им се доверим.

— Даже да разберат или вече да знаят какво са откраднали Том и Джуди, те никога няма да ни го кажат — отвърнах. — Ще кажат на Фостър и Наш.

— И какво от това? Ние разследваме убийство.

— Когато разбере какво и защо, бързо ще открия кой — отбелязах аз.

— В обикновените случаи... в случаите, свързани с националната сигурност и така нататък, имаш късмет, ако изобщо ти кажат нещо. На този остров за нас няма нищо. Те контролират Плъм Айланд, работното място на жертвите. Навярно можем да разменим известна информация с Фостър и Наш. Но мисля, че на тях не им пука кой е убил семейство Гордън. Те искат да се уверят, че семейство Гордън няма да унищожи страната. Разбираш ли?

— Да, Макс, разбирам. Но инстинктът ми на ченге ми подсказва...

— Хей, ами ако заловим убиеца и не успеем да го изправим пред съда, защото в щата Ню Йорк не са останали живи дванайсет души за съдебни заседатели?

— Престани с мелодрамата. — Замислих се за миг, после казах:

— Това може изобщо да не е свързано с бацилите. Обмисли възможността за наркотици.

— Обмислил съм я. Версията ми допада.

— Да. Наистина. Какво мислиш за Стивънс?

Макс погледна над рамото ми и аз се обърнах. В коридора влизаше пазач в синя униформа.

— Господа — каза той, — мога ли да ви помогна с нещо?

Макс отклони предложението и двамата се върнахме обратно на масата. Щом пращат някого да прекъсне частен разговор, значи не могат да го подслушат.

След няколко минути пиене на кафе и безсмислен разговор госпожа Алба отново си погледна часовника и съобщи:

— Сега можем да разгледаме останалата част от крилото и после да идем в кабинета на доктор Цолнър.

— Казахте същото и преди половин час, Дона — внимателно й напомних аз.

— Тази сутрин той е много зает — отвърна тя. — Телефонът изобщо не престава да звъни. Вашингтон, пресата от цялата страна. — Дона изглеждаше удивена и изненадана.

— Не мога да повярвам в онова, което приказват за семейство Гордън. Ни най-малко. Категорично.

Всички напуснахме кафенето и се заскитахме из мътносивите коридори. Накрая, докато разглеждахме компютърната зала, ми писна и казах на Дона:

— Бих искал да видя лабораторията, в която са работили жертвите.

— Тя е в затворената зона. Навярно ще можете да я видите по-късно.

— Добре. Ами кабинетът на Том и Джуди тук, в административната част?

Тя се поколеба, после отговори:

— Можете да попитате доктор Цолнър. Той не ми каза да ви заведе в кабинета им.

Не исках да ставам груб, затова погледнах Макс по начина, който ченгетата разбират — „Макс, сега ти си лошото ченге“.

— Като началник на полицията на окръг Саутхолд, чиято част е островът — каза той, — искам да ни заведете в кабинета на Том и Джуди Гордън, чието убийство разследвам. Бедната Дона Алба изглеждаше така, като че ли ще припадне.

— Всичко е наред — успокои я Бет. — Направете каквото иска началникът Максвел.

Сега бе ред на господата Фостър и Наш и аз вече знаех какво ще кажат. Джордж Фостър се беше оказал голям хуй.

— Заради характера на работата на семейство Гордън и вероятността в кабинета им да има документи...

— Свързани с националната сигурност — услужливо вметнах аз, — и така нататък, и така нататък.

Приятелчето Теди реши, че трябва да продължи разваления грамофон, и каза:

— Семейство Гордън са имали достъп до секретна информация и следователно документите им се смятат за секретни.

— Глупости.

— Извинете ме, детектив Кори — сега говоря аз. — Той ме прониза с адски гадния си поглед и продължи:

— В интерес на съвместната работа обаче и за да избегнем споровете за юрисдикцията, аз ще проведа телефонен разговор, който, сигурен съм, ще ни осигури достъп до кабинета на семейство Гордън. Става ли?

Всички кимнахме.

Естествено, предишната нощ или рано тази сутрин вече бяха претърсили и изчистили из основи кабинета на семейство Гордън. Както беше казала Бет, ние щяхме да видим само онова, което те искаха да видим. Но трябваше да отдам дължимото на Джордж и Тед за това, че разиграваха целия този театър, като че ли наистина щяхме да открием в кабинета нещо интересно.

Дона Алба, изглежда, се поуспокои и каза:

— Ще телефонирам на доктор Цолнър. — Взе слушалката и включи интеркома. Междувременно Тед Наш извади мобифон, отдалечи се на известно разстояние, обърна се с гръб и започна да разговаря, или поне се правеше, че разговаря, с боговете от Националната сигурност във великата столица на смутената империя.

Когато свърши с представлението, се върна при нас, смъртните, в същия момент, в който Дона завърши разговора си с доктор Цолнър. Тя кимна, че всичко е наред, и Наш направи същото.

— Моля, последвайте ме — каза Дона.

Последвахме я по коридора и се насочихме към източното крило на сградата покрай откритото стълбище, по което се бяхме качили. Стигнахме до стая 265 и Дона отвори вратата с универсален ключ.

В кабинета имаше две бюра, всяко с компютър и модем, лавици и дълга работна маса, покрита с книги и листове хартия. Нямаше лабораторно оборудване — само канцеларски принадлежности, включително факс.

Известно време разглеждахме бюрата на Том и Джуди, отваряхме чекмеджетата, прехвърляхме документи, но както казах, по-рано вече бяха изчистили кабинета. Във всеки случай хората, които са замесени в заговор, не го отбелязват на настолния си календар, нито пък си оставят уличаващи ги записки.

И все пак човек никога не знае какво може да открие. Прерових картотеката им с телефонни номера и открих, че са познавали хора от целия свят, очевидно предимно учени. Погледнах на „Гордън“ и видях картичка на родителите на Том и имена на хора, които трябва да бяха сестра му, брат му и други членове на семейството. Всички в Индиана. Не знаех моминското име на Джуди.

Погледнах на „Кори“ и открих собственото си име, макар че не си спомнях някога да ми са се обаждали от работа. Проверих на

„Максуел, Силвестър“ и намерих служебния и домашния му номер. Отворих на „Уили, Маргарет“, но нея я нямаше и това не ме изненада. После погледнах на „Мърфи“, съседите на семейство Гордън, и ги открих. Едгар и Агнес, което беше логично. Открих „Тобен, Фредерик“ и си спомних как тримата с Том и Джуди бяхме отишли на дегустация във винарната на Тобен. Потърсих и намерих номера на Пеконийското историческо дружество и домашния номер на президентката му, някоя си Ема Уайтстоун.

Погледнах на „Н“ — наркотрафикант, нищо — и на „К“ — колумбийски наркокартел — но безуспешно. Опитах на „Т“ — терористи — и на „А“ — арабски терористи — но постигнах същия резултат. Не видях „Стивънс“ или „Цолнър“, но реших, че за служителите на острова трябва да има отделна директория, от която възнамерявах да получа копие.

Наш си играеше с компютъра на Том, а Фостър с този на Джуди. Навярно това беше единственото нещо, което сутринта не бяха успели да проверят докрай.

Забелязах, че в кабинета на практика няма лични вещи, нито снимки, нито произведения на изкуството, нито дори нещо върху бюрата, което да не е служебно. Попитах Дона за това и тя отвърна:

— Няма забрана за внасяне на лични вещи в зона едно. Но обикновено хората не носят много неща с ферибота, освен козметика и лекарства. Не зная защо. Всъщност в известни граници ние можем да получим всичко, каквото поискаме. В това отношение сме малко разглезени.

— Ето къде отиват данъците ми.

Тя се усмихна.

— Трябва да ни задоволяват на този безумен остров.

Приблжих се до голямото табло на стената. Бет и Макс стояха пред него и четяха няколкото забити с карфици изрезки от вестници.

— Това място вече е прочистено — така, че да не ме чуят федералните, казах аз.

— От кого? — попита Макс.

— Сутринта с Джон видяхме двете ни приятелчета да слизат от плъмайландския ферибот — отвърна Бет. — Вече са били тук да претърсят кабинета.

Макс изглеждаше изненадан, после ядосан.

— Проклятие... това е незаконно!

— Ако бях на твое място, щях да оставя нещата — така — казах аз. — Но сам разбираш защо не съм в настроение.

— Не съм забелязал, но сега аз съм вбесен.

С най-сговорчивия си глас, Дона прекъсна разговора ни.

— Вече малко изоставаме от графика. Навярно ще можете да се върнете тук по-късно.

— Бих искала да се погрижите тази стая да бъде запечатана — отвърна й Бет. — Ще пратя хора от областната полиция и те ще я огледат.

— Предполагам, под „оглед“ имате предвид, че ще вземете вещите в управлението — каза Наш.

— Познахте.

— Според мен е нарушен федерален закон и възнамерявам да взема със себе си всички необходими ми веществени доказателства, които са федерална собственост, Бет — възрази Фостър. — Но ще се постарая да осигуря на съфолкската областна полиция достъп до тях.

— Не, Джордж, аз ще взема всичко от този кабинет и ще се постарая да ти осигуря достъп до него — отсече Бет.

— Да идем до дежурната стая — усетила напрежението, каза Дона. — После ще се срещнем с доктор Цолнър.

Последвахме я до стая 237. Тя набра електронния код и отвори вратата към голямо помещение без прозорци.

— Това е дежурната стая — съобщи Дона, — командният, контролен и комуникационен център на целия Плъм Айланд.

Навсякъде покрай стените имаше маси и с гръб към нас седеше младеж, който разговаряше по телефона.

— Това е Кенет Гибс, заместник на Пол Стивънс — представи ни го Дона. Днес той е дежурен. Кенет Гибс се обърна и ни махна с ръка.

Разгледах помещението. По масите имаше три различни вида радиопредаватели и приемници, компютърен терминал, телевизор, два факса, телефони, мобифони, телетипи няколко други електронни джаджи. На тавана бяха монтирани две видеокамери.

На стената висяха всевъзможни карти, радиочестоти, бележки, график за дежурствата и така нататък. Това бе работата на Пол Стивънс — командване, контрол и комуникации. Но не виждах врата, която да води към личния кабинет на шефа на охраната.

— Оттук сме в директна връзка с Вашингтон и други изследователски центрове в целите Съединени щати, Канада, Мексико и света — каза Дона. — Освен това сме в контакт с центровете за контрол на болестите в Атланта. Имаме и пряка линия с пожарната служба и други ключови места на острова, както и с Националната метеорологична служба и много други управления и организации.

— Като например с армията ли? — попитах аз.

— Да. Особено с бреговата охрана.

Гибс остави телефона, дойде при нас и се представи.

Беше висок мъж на трийсет и няколко години със сини очи и къса руса коса като шефа си, отлично изгладени панталони, риза и синя вратовръзка. На един от столовете бе окачен син блейзер. Бях сигурен, че Гибс е продукт на тукашната лаборатория, клониран от хуя на Стивънс или нещо подобно.

— Мога да отговоря на всичките ви въпроси за този офис — каза той.

— Имате ли нещо против да ни оставите за няколко минути насаме с господин Гибс? — обърна се Бет към Дона.

Тя погледна към Гибс, който ѝ кимна, и Дона излезе в коридора.

Макс, единственият от групата, който живееше в близост до Плъм Айланд, имаше свои собствени цели и попита младежа:

— Какво правите в случай, че към вас се приближава силен вятър или ураган?

— През работно време се евакуираме — отвърна Гибс.

— Всички ли?

— Някои хора трябва да останат тук, за да наглеждат центъра. Например аз. Също господин Стивънс и още неколцина от охраната, няколко пожарникари, човек от поддръжката, за да сме сигурни, че генераторите и въздушните филтри няма да се повредят, и един-двама учени, които да наблюдават бацилите. Предполагам, че доктор Цолнър би искал да потъне заедно с кораба си. — Той се засмя.

Може би просто си бях такъв, но не можех да проумея какво смешно има в това смъртоносни болести да се разпространят навсякъде. Гибс прибави:

— В неработно време, когато островът е почти съвсем пуст, се налага да оставяме на острова ключови хора. В такъв случай трябва да откараме фериботите и другите си кораби в пристанищата за

подводници в Ню Лондон, където ще са в безопасност. Подводниците излизат, в открито море и се потапят надълбоко, където пък те са в безопасност. — Той замълча, после заключи:

— Знаем си работата. Готови сме за всякакви случайности.

— Ако има проблем с изтичане на опасни биологични материали от лабораторията, ще бъдете ли любезни да ми съобщите? — попита Макс.

— Вие може би ще сте първият, който ще разбере — увери го Гибс.

— Зная това — отвърна Макс. — Но бих искал да го науча по телефона или по радиостанцията — а не като започна да кашлям кръв или нещо такова.

Гибс като че ли малко се смути и каза:

— В моя наръчник за стандартни процедури е указано на кого да телефонирам и в какъв ред. Вие сте сред първите.

— Помолих тук да се инсталира предупредителна сирена, която да се чува на континента.

— Ако ви съобщим, вие можете да включите сирена за цивилното население, ако желаете. Но не мисля, че ще има проблеми с изтичане на опасни вещества, така че въпросът е спорен.

— Не, въпросът е, че това място ужасно ме плаши и след като го видях, не се чувствам по-добре.

— Няма за какво да се тревожите.

Радвах се да го чуя и попитах:

— Ами ако на острова проникнат въоръжени хора?

— Искате да кажете терористи ли?

— Да, искам да кажа терористи. Или още по-лошо, недоволни пощенски работници.

Шегата не го развесели.

— Е, ако нашите хора не успеят да се справят, ще повикаме бреговата охрана. Точно оттук. — Той посочи с палец една от радиостанциите.

— Ами ако първо превземат тази стая?

— В сградата има друг команден център.

— В мазето ли?

— Може би. Мислех си, че разследвате убийство.

Обичам да ми се репчат разни наемни ченгета.

— Точно така — потвърдих аз. — Къде бяхте снощи в 17:30 часа?

— Аз ли?

— Вие.

— О... чакайте да помисля...

— Къде е автоматичният ви пистолет?

— Хм... в чекмеджето ей там.

— Скоро да сте стреляли с него?

— Не... е, понякога ходя на стрелбището...

— Кога за последен път видяхте семейство Гордън?

— Чакайте да помисля...

— Добре ли познавахте семейство Гордън?

— Не много добре.

— Някога сядали ли сте на чашка с тях?

— Не.

— На обяд? Вечеря?

— Не. Казах...

— Някога имали ли сте повод официално да разговаряте с тях?

— Не... ами...

— Е?

— Няколко пъти. За яхтата им. Те обичаха да обикалят плажовете на Плъм Айланд. Понякога през почивните дни идваха тук и пускаха котва край пустинните плажове откъм южния бряг на острова, после плуваха до брега и влачеха със себе си надуваем сал. На сала носеха нещата си за пикник. Това не беше проблем. Всъщност на четвърти юли организирахме пикник за всички служители и семействата им. Само веднъж допуснахме да дойдат и външни лица, но трябваше да престанем с това поради финансови съображения...

Опитах се да си представя такъв празничен излет, нещо като лаборатория, изнесена на чаршаф на плажа. Гибс продължаваше:

— Семейство Гордън не водеха никого със себе си, което вече щеше да е нарушение. Но яхтата им представляваше проблем.

— Какъв проблем?

— Ами, през деня тя привличаше други яхти, които смятаха, че също могат да използват острова. А след мръкване представляваше опасност за патрулните ни лодки. Затова обсъдих с тях и двата проблема и се опитахме да ги решим.

— Как се опитахте да ги решите?

— Най-лесното решение щеше да е те да влизат в залива и да взимат някоя от колите ни до другия край на острова. Господин Стивънс не възразяваше, въпреки че това беше нарушение на правилника за използване на служебните превозни средства и така нататък. Във всеки случай, така щеше да е по-добре. Но те не искаха нито да влизат в залива, нито да взимат колите ни. Искяха да го правят по своя си начин — да стигат с яхтата си до брега и да плуват с надуваемия сал. Казаха, че така им било по-приятно. По-спонтанно и рисковано.

— Кой командва този остров? Стивънс, Цолнър или семейство Гордън?

— Трябва да угаждаме на учените, иначе се дразнят. Шегуваме се, че ако ядосаш или се скараш за нещо с учен, ще хванеш някоя тайнствена болест.

Всички се подсмихнаха. Кенет Гибс продължи:

— Така или иначе, успяхме да ги накараме да се съгласят да оставят включени навигационните си светлини и аз се погрижих хеликоптерите и лодките на бреговата охрана да знаят за яхтата им. Освен това ги накарахме да обещаят, че ще хвърлят котва само там, където на брега има знаци „Забранена зона“. Това обикновено отблъсква страхливите.

Замислих се за миг и попитах:

— Имате ли такива проблеми и с други служители?

— Не точно. Повечето нямат право да идват и да си отиват, когато си искат, а тези, които имат право, или нямат собствена яхта, или се задоволяват да ползват залива.

— Какво са правили на острова семейство Гордън?

Гибс сви рамене.

— Предполагам, че са си устройвали пикници. Разхождали са се. Вижте, тук има на разположение почти деветстотин акра пустинна земя, която да се обикаля през почивните дни и след работно време.

— Разбрах, че са били и любители археолози.

— А, да. Много се скитаха из развалините. Събираха разни неща за плъмайландския музей.

— Музей ли?

— Е, обикновена изложба. Предполагаше се, че трябва да е във фойето, струва ми се. А сега е в мазето.

— Какви са експонатите?

— Предимно куршуми за мускети и върхове на стрели. Една халка за крава... месингово копче от униформа на континенталната армия, няколко дреболии от времето на испанско-американската война... стара бутилка от уиски... такива неща. Общо взето боклуци. Всички са каталогизирани и се съхраняват в мазето. Ако искате, можете да ги видите.

— Може би по-късно — отвърна Бет. — Разбрах, че семейство Гордън са организирали официални разкопки. Знаете ли за това?

— Да. Няма нужда разни хора от Стоуни Брук или Пеконийското историческо дружество да ровят из острова. Но те се опитваха да решат въпроса заедно с министерството на земеделието и на вътрешните работи.

Както разбирате, вътрешното министерство има последната дума за находките и всичко останало.

— Не ви ли е идвало наум — попитах, — че семейство Гордън може да замислят нещо? Като например да изнесат материали от централната сграда и да ги скрият на плажа по време на така наречените археологически разкопки, и по-късно да ги вземат с яхтата си?

Кенет Гибс не отговори. Аз настоях:

— Идвало ли ви е наум, че пикниците и археологическите глупости са прикритие за нещо друго?

— Ами... като се замисля... вижте, защо всички ме гледате така, сякаш е трябвало да подозирам нещо. Всички забравят, че онези двамата бяха златни. Можеха да правят каквото си поискат, освен да натикат лицето на Цолнър в купчина кравешки лайна. Нямам нужда от напътствия в понеделник сутрин. Върша си работата.

Навярно си я вършеше. И между другото, отново изпитах онова усещане, че нещо ми убягва.

— Виждали ли сте — лично вие или някой от хората ви — яхтата на семейство Гордън, след като е напуснала залива вчера по обяд? — попита Бет.

— Не. Питам.

— С други думи, можете да сте сигурен, че вчера следобед яхтата не е била закотвена край този остров?

— Не, не мога да съм сигурен.

— На колко време лодките ви обикалят острова? — попита Макс.

— Обикновено използваме една от двете лодки — отвърна Гибс.

— Маршрутът ѝ покрива тринайсет-четиринайсет километра около острова, така че с десетина-дванайсет възела пълната обиколка е от четирийсет минути до един час, освен ако не спрат някого за нещо.

— Значи ако на около осемстотин метра от Плъм Айланд има яхта и човекът на борда наблюдава с бинокъл, може да види патрулната ви лодка — „Прун“, нали така? — попита Бет.

— „Прун“ и „Плъм Пудинг“.

— Та значи, човекът може да види една от патрулните лодки и ако е запознат с процедурата, ще знае, че разполага с четирийсет до шейсет минути, за да се приближи до брега, да слезе на плажа с гумения сал, да направи каквото иска и да се върне на яхтата, без някой да го види.

— Възможно е, но забравяте хеликоптера и патрулните коли, които обикалят брега. Те действат абсолютно случайно.

Бет кимна.

— Ние обиколихме острова за около два часа и аз видях хеликоптера на бреговата охрана и патрулната кола само веднъж. Същото се отнася и за патрулната ви лодка.

— Както казах, те обикалят без система. Вие бихте ли рискували?

— Бих могла — отвърна Бет. — Зависи за какво.

— Освен това има лодки на бреговата охрана — каза Гибс. — От време на време минават насам и ако искате да съм честен, имаме електронна апаратура, която върши повечето работа.

— Къде са мониторите? — попитах и посочих с ръка наоколо.

— В мазето.

— Какво имате? Телевизионни камери? Сензори за движение? Или за шум?

— Нямам право да ви кажа.

— Добре — сложи край на разговора Бет. — Напишете ни името, адреса и телефонния си номер. Ще ви повикаме на разпит.

Младежът изглеждаше раздразнен, но също и облекчен, че засега се е откачил. Изпитвах и силното подозрение, че Гибс, Фостър и Наш са се срещнали по-рано тази сутрин.

Отидох да погледна схемите по стената до радиостанциите. Имаше голяма карта на източната част на Лонг Айланд, пролива и южната част на Кънектикът. На картата се виждаха няколко концентрични кръгчета, в центъра, на които беше Ню Лондон, Кънектикът. Приличаше на някоя от онези карти за атомно унищожение, които ти показват колко ще ти припари под задника в зависимост от това на какво разстояние от епицентъра се намиращ. Забелязах, че Плъм Айланд е в последния кръг, което, предполагам, бе едновременно и добра, и лоша новина, в зависимост от това за какво се отнасяше картата. На нея не пишеше, затова попитах господин Гибс:

— Какво е това?

Той погледна къде му соча и отговори:

— А, това е ядрен реактор в Ню Лондон. Тези кръгчета показват различните опасни зони в случай на експлозия или изтичане на радиация.

Замислих се каква ирония се съдържа в това ядрен реактор в Ню Лондон да представлява опасност за Плъм Айланд, който от своя страна представлява опасност за всеки в Ню Лондон в зависимост от посоката на вятъра.

— Мислите ли, че хората от ядрената електростанция имат карта, която показва опасността за тях в случай на авария на Плъм Айланд?

Господин Гибс трябваше да се усмихне на шегата ми, макар че усмивката му беше странна. Гибс и Стивънс навярно упражняваха тази усмивка заедно.

— Всъщност — каза младежът — хората от ядрената електростанция имат такава карта. Понякога се чудя какво ще се случи, ако земетресение предизвика изтичане на опасни биологични вещества и на радиация едновременно. Дали радиацията ще унищожи бацилите? — Той отново се усмихна. — Странно, странно. — После философски заключи:

— Съвременният свят е пълен с невъобразими ужаси.

Това май бе някаква плъмайландска мантра.

— Ако бях на ваше място — услужливо му предложих аз, — щях да изчакам подходящ южен вятър и да пусна антракса. Да ги прецакате

преди те да прецакат вас.

— Да. Добра идея.

— Къде е кабинетът на господин Стивънс? — попитах.

— Стая 250.

— Благодаря.

Интеркомът иззвъня и по високоговорителя се разнесе мъжки глас:

— Доктор Цолнър ще приеме гостите си сега.

Всички благодарихме на господин Гибс за отделеното време и той ни благодари за посещението, с което всички излъгахме. Бет му напомни, че ще се срещне с него в офиса си.

Излязохме в коридора при Дона и докато вървахме, аз отбелязах:

— На тези врати не са написани нито имена, нито длъжности.

— Съображения за сигурност — напрегнато отвърна тя.

— Кой е кабинетът на Пол Стивънс?

— Стая 225 — каза Дона.

Това за пореден път доказваше, че най-добрата сигурност е лъжата. Тя ни поведе към края на коридора и отвори вратата на стая 200.

[1] Напротив (фр.) — Б.пр. ↑

11.

— Моля, седнете — каза Дона. — Секретарката на доктор Цолнър Джун ще дойде след малко.

Всички седнахме, а Дона остана права, докато чакахме Джун.

След около минута през една странична врата влезе жена на средна възраст със строго изражение.

— Джун, това са гостите на доктор Цолнър — съобщи Дона.

Джун едва ни погледна и без да каже дума, седна на бюрото си.

Дона ни пожела приятен ден и излезе. Забелязах, че нито за миг не ни оставят сами. Ужасно си падам по добрата система за сигурност, освен когато е насочена срещу мен.

Във всеки случай, Дона вече ми липсваше. Тя наистина беше мила. На света има много мили жени, но от неотдавнашния ми развод и още по-неотдавнашното ми пребиваване в болницата и оздравяването ми аз не участвах в играта.

Загледах се в Бет Пенроуз. Тя ме погледна, почти се усмихна, после се извърна.

Тогава се загледах в Джордж Фостър. Той винаги изглеждаше спокоен. Реших, че зад празните му очи се крие остър ум. Поне се надявах.

Силвестър Максвел нетърпеливо почукваше с пръсти по страничната облегалка на стола. Мисля, че в общи линии се радваше, че ме е наел, но навярно се чудеше как би могъл да контролира независим консултант, който обикновено е бесен на всички.

Чакалнята бе боядисана в същото гълъбовосиво с тъмносиви орнаменти и сив килим като останалата част от сградата.

Аз, по отношение на стая 250 — онова, което със сигурност знаех за стая 250, беше, че там не е нито Пол Стивънс, нито дипломата му. В стая 250 навярно имаше двацет бесни кучета, които само чакаха да ме изядат. По отношение на стая 225 не бях сигурен... Нищо на този остров не бе такова, каквото изглеждаше, и на никого не можеше да се вярва напълно.

— Вуйна ми се казваше Джун — съобщих на секретарката.

Тя вдигна поглед от бюрото си и ме погледна.

— Прекрасно име — продължих аз. — Напомня ми за късна пролет и ранно лято. Лятното слънцестоене, нали знаете?

Тя продължаваше да ме гледа с присвити очи. Ужас. Казах на Джун:

— Повикайте доктор Цолнър по интеркома и му кажете, че има десет секунди да ни приеме, иначе ще поискам заповед за арест заради възпрепятстване на правосъдието.

Девет секунди.

Тя натисна интеркома и съобщи:

— Доктор Цолнър, моля, елате тук. Веднага.

— Пет секунди.

Вратата отдясно се отвори и се появи едър мускулест брадат мъж с бяла риза и бяла вратовръзка.

— Да? — попита той. — Какъв е проблемът?

Джун посочи право към мен и рече:

— Той.

Мускулестият ме погледна.

— Да?

Изправих се. Изправиха се и всички останали. Познах доктор Цолнър от снимките във фойето и казах:

— Прекосихме морето, пропътувахме много километри, докторе, и преодоляхме много пречки, за да ви открием, а вие ни се отплащате като ни ебавате.

— Моля?

— Да повикам ли охраната, докторе? — намеси се Джун.

— Не, не. — Той погледна към гостите си и каза:

— Ами, влезте, влезте.

Ние влязохме, влязохме.

Ъгловият кабинет на доктор Цолнър беше голям, но мебелите, стените и килимът бяха същите като навсякъде другаде. На стената зад бюрото висеше внушителен ред от неща в рамки. По другите стени имаше отвратителни абстрактни картини, истински боклук като онзи, който можете да видите в най-добрите музеи.

Все още прави, ние се представихме, като този път посочихме длъжностите и професиите си. Стори ми се — и това също трябваше

да е предположение, — че Цолнър вече се е срещал с Наш и Фостър.

Всички се ръкувахме и Цолнър слънчево се усмихна.

— Е, добре дошли — каза той. — Вярвам, че господин Стивънс и госпожа Алба са ви оказали съдействие?

Говореше с лек акцент, навярно немски, ако името подсказваше нещо. Както вече отбелязах, директорът бе едър — по-скоро дебел, — имаше бяла коса, бяла брада ала Ван Дайк и дебели очила. Доктор Цолнър ни покани да седнем:

— Седнете, седнете. — И ние седнахме, седнахме. Той започна с думите:

— Все още съм шокиран от тази трагедия. Нощес не можах да мигна.

— Кой ви съобщи новината снощи, докторе? — попита Бет.

— Господин Стивънс. Каза, че му телефонирали от полицията. Семейство Гордън бяха блестящи учени и колегите им много ги уважаваха. Надявам се, че бързо ще решите случая.

— Ние също — отвърна Бет.

— Освен това — продължи той, — искам да се извиня, че ви накарах да чакате. Цяла сутрин разговарям по телефона.

— Предполагам, докторе, че са ви посъветвали да не давате интервюта — каза Наш.

Цолнър кимна.

— Да, да. Разбира се. Не, не съм дал никаква информация, но прочетох подготвеното изявление. Онова, което пристигна от Вашингтон.

— Можете ли да ни го прочетете? — попита Фостър.

— Да, разбира се, разбира се. — Той затършува из бюрото си, откри лист хартия, намести си очилата и започна да чете:

— „Министърът на земеделието съжалява за трагичната смърт на доктор Томас Гордън и доктор Джудит Гордън, служители на Министерството на земеделието. Няма да се ангажираме с разсъждения относно обстоятелствата около тази смърт. Въпросите, свързани с разследването, трябва да се насочват към местната полиция, която по-добре може да им отговори.“

Доктор Цолнър свърши с четенето на изявлението, което не казваше нищо.

— Моля, пратете го по факса до саутхолдската полиция, за да можем да го прочетем на пресата вместо ФБР — каза Макс.

— ФБР не участва в това разследване, началник — отвърна господин Фостър.

— Така де. Забравих. Нито пък ЦРУ. — Той погледна Бет.

— Ами областната полиция? Вие участвате ли?

— Участваме и го ръководим — отвърна Бет, после се обърна към доктор Цолнър. — Можете ли да ни опишете задълженията на семейство Гордън?

— Да... Те се занимаваха главно с... генетични изследвания. Генетично изменение на вируси, така че да не са в състояние да причиняват болести, но да могат да стимулират имунната система на тялото.

— Ваксина ли? — попита Бет.

— Да, нов вид ваксина. Много по-безопасна, отколкото използването на отслабени вируси.

— А в процеса на работата си имаха ли достъп до всички видове вируси и бактерии?

— Да, разбира се. Главно до вируси.

Бет продължи, като премина към по-традиционни въпроси от разследването на убийство, отнасящи се до приятели, врагове, дългове, заплахи, връзки с колеги, запомнени разговори с покойните, как изглеждали през последната седмица и така нататък. Добри въпроси, но не особено съществени. И все пак трябваше да се зададат и непрекъснато щяха да се задават на почти всеки, когото бяха познавали Том и Джуди, а после на онези, които вече бяха разпитани, за да видим дали в заявленията им няма противоречия. Онова, което ни трябваше в този случай, ако се приемеше, че става въпрос за кражба на смъртоносни бацили, беше сериозен пробив, нещо, което да заобиколи процедурните глупости, преди да е дошъл краят на света.

Погледнах към абстракциите по стените и разбрах, че не са картини, а цветни снимки... имах чувството, че са болести — бактерии и прочее, заразили кръвта, клетките и всичко останало и фотографирани под микроскоп. Странно, но всъщност не бяха толкова страшни.

Цолнър забеляза погледа ми, прекъсна отговора си на някакъв въпрос и каза:

— Дори организмите, които причиняват болести, могат да са красиви.

— Категорично — съгласих се аз. — Имам костюм с този мотив. Като онези зелени и червени неща ето там.

— Нима? Това е филовирус — всъщност ебола. Мъртъв, разбира се. Тези малки неща могат да ви убият за четирийсет и осем часа. Лекарство за тях не е открито.

— И те са тук, в тази сграда?

— Навярно.

— Ченгетата не обичат тази дума, докторе. Да или не?

— Да. Но се съхраняват в безопасни условия — замразени и под ключ. При това тук се занимаваме само с маймунска ебола, не с човешка.

— Направили ли сте проверка на бацилите си?

— Да. Но за да съм честен, трябва да кажа, че няма начин да преброим всички екземпляри. Освен това стои и проблемът някой да развъжда организми на тайно място. Да, да, зная какво искате да кажете. Вие смятате, че семейство Гордън са взели някакви много екзотични и смъртоносни микроорганизми и че навярно са ги продали на... е, да речем, на чужда сила. Но мога да ви уверя, че те не биха го направили.

— Защо?

— Защото е прекалено ужасно дори само да си го помислиш.

— Много успокоително — отбелязах аз. — Вече можем да се прибираме вкъщи.

— Детектив Кори — каза доктор Цолнър, — ако имахте ключа за адските порти, щяхте ли да ги отворите? Ако го направите, трябва да тичате много бързо.

Замислих се за това за миг, после отвърнах:

— Щом отварянето на адските порти е толкова немислимо, защо тогава се нуждаете от ключалки?

— Предполагам, за да се пазим от безумци — отвърна той.

— Разбира се, семейство Гордън не бяха луди.

Никой не отговори. Снощи всички бяхме минали през това десетки пъти, гласно или мислено.

— Имам друга теория, която ще споделя с вас и която, струва ми се, още днес ще се окаже вярна — каза доктор Цолнър. — Чуйте я.

Семейство Гордън, които бяха прекрасни хора, но малко лекомислени и ужасно небрежни с парите, са откраднали една от новите ваксини, над които работеха. Смятам, че са били по-напреднали с работата си, отколкото ни караха да вярваме. За съжаление, това понякога се случва в науката. Може да са си водили отделни бележки и дори да са имали отделни секвентивни телове — това са прозрачни плаки с генетично променени мутации, които вкарани в причиняващ болест вирус, се виждат като... нещо, което прилича на щрих код.

Всички мълчаха и той продължи:

— И така, семейство Гордън може да са открили прекрасна нова ваксина за ужасна болест — животинска, човешка или и двете — да са запазили това откритие в тайна и да са събрали всичките си бележки, генетични телове и самата ваксина на някакво тайно място в лабораторията или в неизползвана сграда на острова. Целта им, разбира се, е била да продадат ваксината навярно на чужда фармацевтична фирма. Може би са имали намерение да напуснат плъмайландската лаборатория, да започнат работа в частна фирма и да се престорят, че са направили откритието там. После са щели да получат много прилична награда, възлизаща на милиони долари. А патентът би могъл да е десетки милиони долари, в зависимост от ваксината.

Никой не се обади. Погледнах Бет. Всъщност тя беше предсказала всичко това, когато стояхме на скалата.

Доктор Цолнър продължи:

— Логично е. Не е ли? Хората, които работят с живота и смъртта, ще предпочетат да продават живот. Ако не за друго, защото е по-сигурно и по-изгодно. Смъртта е евтина. Аз бих могъл да ви убия със съвсем мъничко, антракс. Животът се предпазва и съхранява по-трудно. Затова, ако смъртта на семейство Гордън по какъвто и да било начин е свързана с работата им тук, връзката е такава, каквата ви я описах. Защо трябва да мислите за смъртоносни вируси и бактерии? Защо умовете ви работят по този начин? Както казваме ние, ако разполагаш единствено с чук, всичките ти проблеми приличат на гвоздеи. Нали? Е, но аз не ви обвинявам. Ние винаги мислим за най-лошото. Пък и работата ни е такава.

Отново никой не се обади.

— Ако семейство Гордън са извършили това, то е било неетично и също така незаконно — въздъхна доктор Цолнър. — А който и да е техният агент — техният посредник — той също е бил неетичен и алчен, а очевидно е бил и убиец.

Очевидно милият доктор Цолнър внимателно бе премислил всичко.

— Няма да е за първи път учени на държавна или корпоративна служба да откраднат собственото си откритие и да станат милионери. За гениите е много неприятно да виждат как други правят милиони от тяхната работа. А залозите са много високи. Ако тази ваксина например може да се използва за широко разпространена болест като СПИН, значи говорим за стотици милиони долари. Даже милиарди за откривателите.

Всички се спогледахме. Милиарди.

— Та така. Семейство Гордън са искали да забогатеят, но колкото повече мисля, толкова повече ми се струва, че са искали да се прочуят. Търсели са признание, искали са ваксината да носи тяхното име, като ваксината на Солк^[1] например.

Това не би могло да се случи тук. Нашата работа в този център се пази в пълна тайна, освен за научната общност. Семейство Гордън бяха малко прекалено показни за учени. Те бяха млади, искаха материални неща. Искяха американската мечта и определено я заслужаваха. Бяха блестящи, работеха много и не получаваха достатъчно. Затова са търсели компенсация. Чудя се само какво са открили и се притеснявам, че няма да си го върнем. Чудя се и кой ги е убил, но съм сигурен, че зная защо. Е, какво мислите? Да? Не?

Тед Наш заговори пръв.

— Мисля, че е така, докторе. Мисля, че сте прав. Джордж Фостър кимна.

— И ние стигнахме до същата идея, но не сме улучили бацила. Ваксина. Разбира се.

Макс също кимна.

— Съвършено логично. Успокоихте ме. Да.

— Все още предстои да открием убиеца — каза Бет. — Но мисля, че можем да престанем да търсим терористи и да започнем да търсим друг човек или хора.

Известно време наблюдавах доктор Цолнър и той погледна към мен. Очилата му бяха дебели, но през тях можеха да се видят сините му блестящи очи.

— Детектив Кори? — каза той. — Вие навярно имате друга идея?

— А, не. По този въпрос съм с мнозинството. Познавах семейство Гордън и очевидно вие също сте ги познавали, докторе. Прав сте. — Погледнах колегите си и казах:

— Не мога да повярвам, че не сме се сетили за това. Не смърт. Живот. Не болест, а лекарство.

— Ваксина — поправи ме доктор Цолнър. — Превантивна мярка. Не лекарство. Във ваксините има повече пари. Ако става дума например за противогрипна ваксина, само в Америка ежегодно се продават сто милиона дози. Семейство Гордън имаха блестящи постижения с противовирусните ваксини.

— Точно така. Ваксина. И казвате, че сигурно са обмисляли това от известно време?

— О, да. Щом са разбрали, че са попаднали на нещо, те са започнали да си водят фалшиви бележки, регистрирали са фалшиви резултати от експериментите и в същото време са продължавали да водят необходимите записки и така нататък. Това е научният еквивалент на двойно счетоводство.

— И никой не би открил какво става? Няма ли никакви проверки или контрол?

— Има, разбира се. Но семейство Гордън бяха партньори и се числяха към най-висшите ни служители. Освен това тяхната експериментална област — вирусното генно инженерство — е до известна степен екзотична и не може лесно да се контролира от други. И накрая, ако става дума за гениален интелект и той поиска, винаги има начини.

Кимнах.

— Невероятно. А как са го измъкнали навън? Искам да кажа, колко е голямо онова нещо с гела?

— Хм... плаката е половин метър широка и към осемдесет сантиметра дълга.

— Как са го изнесли от лабораторията.

— Не съм сигурен.

— Ами бележките си?

— По факса. После ще ви покажа.

— А самата ваксина?

— Това е по-лесно. Анално и вагинално.

— Не искам да съм груб, докторе, но ми се струва, че не биха могли да си напъхат осемдесетсантиметрова плака в задника, без да привлекат поне малко внимание.

Доктор Цолнър се прокашля и каза:

— Всъщност, самите гелови плаки не са ви нужни, ако успеете да ги фотокопирате или да ги заснемете с някое от вашите малки шпионски апаратчета.

— Невероятно. — Сетих се за факса в кабинета на Том и Джуди.

— Да. Е, да идем да видим дали ще успеем да разберем какво и как се е случило. — Той се изправи. — Ако някой не иска да влезе в лабораторията, може да остане във фоайето или в кафенето. — Никой не се обади. Директорът се усмихна. — Е, значи всички са достатъчно смели. Моля, последвайте ме.

Всички се изправихме и аз казах:

— И не се отделяйте от мен.

Доктор Цолнър ми се усмихна и отвърна:

— Когато сте в лабораторията, приятелю, съвсем естествено ще искате да стоите колкото е възможно по-близо до мен.

Помислих си, че май трябваше да отида да се възстановявам на Карибите.

[1] Джонъс Едуард Солк р. 1914 — американски бактериолог, създател на ваксината за полиомиелит. — Б.пр. ↑

12.

Върнахме се във фоайето и застанахме пред двете жълти врати.

— Дона ви чака в съблекалнята — каза доктор Цолнър на Бет. — Моля, изпълнявайте инструкциите ѝ и после ще се срещнем до задната врата на дамската съблекалня. — Директорът я проследи с поглед и се обърна към нас:

— Заповядайте, господа.

Влязохме в мъжката съблекалня, която се оказа просторно оранжево помещение, но иначе типично за предназначението си. Служител от центъра ни раздаде бели лабораторни дрехи, току-що излезли от пералнята. В найлонови торбички имаше книжно бельо, чорапи и памучни пантофи.

Цолнър ни показва редица празни шкафчета.

— Моля, оставете тук всичко, включително бельото и бижутата си.

И така, всички се съблякохме както майка ни е родила и аз нямах търпение да кажа на Бет, че Тед Наш носи 38-калибров пистолет със седем и половина сантиметрова цев, сто на сто по-дълга от пишката му.

— Съвсем близо до сърцето — каза Джордж Фостър, като посочи раната ми.

— Аз нямам сърце.

Доктор Цолнър ни огледа и каза:

— Е, всички ли сме готови? Моля, последвайте ме.

— Почакайте — рече Макс. — Няма ли да си сложим маски, респиратори или нещо подобно?

— Не и в зона две, господин Максвел. Може би в зона четири, ако проявите желание да стигнете чак дотам. Хайде.

Насочихме се към дъното на съблекалнята и Цолнър отвори една червена врата, обозначена със странен на вид символ за биологична опасност. Под символа пишеше „Зона две“. Чуваше се някакво шумолене.

— В момента чувате отрицателното въздушно налягане — обясни докторът. — Налягането тук е до килограм на шест квадратни сантиметра по-ниско, отколкото навън, така че да не могат да се изплъзнат никакви патогенни организми.

— Това би било ужасно.

— Освен това специални въздушни филтри на покрива пречистват целия въздух, който излиза оттук.

Влязохме в циментов коридор и Цолнър се огледа и попита:

— Къде е госпожа Пенроуз?

— Женен ли сте, докторе? — казах аз.

— Да. А... разбира се, на нея може да ѝ трябва повече време да се преоблече.

— Никакво „може“, приятел.

Накрая на вратата, обозначена „Жени“, се появи лейди Пенроуз, облечена в широки бели дрехи и памучни пантофи. Все още изглеждаше секси, макар и вече в не толкова плътски смисъл.

Цолнър обясни и на нея за отрицателното въздушно налягане, после ни даде някои инструкции: да внимаваме да не се блъскаме в колички, стойки с епруветки, шишета, пълни със смъртоносни бактерии или химикали, и така нататък.

— Добре, последвайте ме, моля, и ще ви покажа какво става тук, за да можете да обясните на приятелите и колегите си, че не произвеждаме антраксови бомби — каза директорът, засмя се и после продължи сериозно:

— Зона пет е забранена за вас, защото ви трябва специални ваксинации, както и опит с обличането на костюми за биологично опасни условия, респиратори и прочее. Мазето също е затворено за вас.

— Защо? — попитах аз.

— Защото там крием мъртвите извънземни и нацистките учени — отново се засмя Цолнър.

Обичам да тормозя дебели доктори с чужд акцент. Наистина. За да се върна на въпроса, сега вече знаех, че Стивънс наистина е разговарял с Цолнър.

Господин Фостър се опита да прояви чувство за хумор.

— Мислех, че извънземните и нацистите са в подземните, бункери.

— Не, мъртвите извънземни са във фара — отвърна директорът.
— Изкарахме нацистите от бункерите, когато започнаха да се оплакват от вампирите.

Всички се засмяха — ха, ха, ха. Хумор в опасна биологична лаборатория.

Докато вървахме, доктор Цолнър обясняваше:

— В тази зона не е опасно — тук са главно лабораториите по генно инженерство, някои кабинети и електронни микроскопи. Изобщо работата тук не е свързана със сериозни рискове и опасност от заразяване.

Вървахме по циментови коридори и доктор Цолнър постоянно отваряше жълти стоманени врати, за да поздрави някого в кабинет или лаборатория и да го попита за работата му. Имаше всевъзможни странни помещения без прозорци, включително стая, която приличаше на винарска изба, само дето според Цолнър шишетата на стойките бяха пълни с култури от живи клетки.

Докато обикаляхме из сивите като в боен кораб коридори, директорът продължаваше да обяснява:

— Съществуват новопоявили се вируси, които въздействат върху животните или хората, или пък върху двете. Ние, хората и висшите животински видове, нямаме имунна защита за много от тези смъртоносни болести. Сегашните лекарства за животни не са много ефикасни и затова ключът към предотвратяването на бъдеща глобална катастрофа са противовирусните ваксини. А ключът към новите ваксини е генното инженерство.

— Каква катастрофа? — попита Макс.

Доктор Цолнър продължаваше да върви и да говори прекалено оживено — поне според мене, като се имаше предвид темата.

— Е, по отношение на болестите по животните например, шапната епидемия би могла да унищожи голяма част от добитъка в страната и да съсипе поминъка на милиони хора.

Стойността на другите храни навярно ще се увеличи четирикратно. Шапният вирус е може би най-заразният и жизнеспособен, поради което специалистите по биологични оръжия винаги са си падали по него. Тези господа ще са щастливи, ако успеят чрез генно инженерство да получат шапен вирус, който да заразява хора. Но още по-лошо е, струва ми се, че някои от тези вируси могат самостоятелно да мутират и да стават опасни за човека.

Никой нямаше забележки или въпроси. Продължихме да надничаме в други лаборатории и Цолнър винаги казваше по няколко насърчителни думи на бледите интелектуалци в бели дрехи, трудещи се в условия, които ме изнервяха дори само като ги гледах. Питаше ги например: „Какво научихме днес? Открихме ли нещо ново?“ И така нататък. Очевидно учените го обичаха или поне го търпяха.

Завихме по други безкрайни коридори. Цолнър продължаваше лекцията си:

— През 1983-та например в Ланкастър, Пенсилвания, избухна епидемия на изключително заразен и смъртоносен грип. Загинаха седемнайсет милиона. Пилета, искам да кажа. Домашни птици. Но разбирате какво имам предвид.

Последната голяма епидемия на смъртоносен човешки грип в света е била през 1918-а. Загинали са двајсетина милиона души, от които петстотин хиляди в Съединените щати. На основата на сегашното ни население, еквивалентният брой на жертвите днес би бил приблизително един и половина милиона души. Можете ли да си го представите? А вирусът от 1918-а не е бил особено жизнеспособен и разбира се, пътуването е било много по-бавно и не толкова често. Днес магистралите и самолетните линии могат да разпространят заразен вирус из целия свят за дни. Хубавото при най-смъртоносните вируси като еболатата е, че убиват невероятно бързо и нямат достатъчно време да напуснат африканските села преди всички в тях да са мъртви.

— Има ли ферибот в един часа? — попитах аз.

Доктор Цолнър се засмя.

— Малко сте изнервени, нали? Тук няма от какво да се страхувате. Много сме предпазливи. В тази сграда се отнасяме към малките организми с изключително уважение.

— Това ми звучи като: „Моето куче не хапе“.

Доктор Цолнър не ми обърна внимание и продължи:

— Задачата на министерството на земеделието на Съединените щати е да предотврати разпространението на болести по животните от чужбина. Ние сме животинският еквивалент на центровете за контрол на болестите в Атланта. Както можете да си представите, работим в тясно сътрудничество с тях заради тези взаимно предаващи се болести — от животните на човека и обратно. Имаме огромен карантинен комплекс в Нюбърг, щата Ню Йорк, в който трябва да прекарат

определен карантинен период всички влезли в тази страна животни. Нали разбирате, всеки ден пристига цял Ноев ковчег с животни — чуждестранни расови коне, животни за циркове и зоологически градини, за разплод, екзотични животни за пазара като например щрауси и ламы, екзотични домашни любимци като виетнамските прасета и всевъзможни птици от джунглата... Два и половина милиона ежегодно. Трябва да ви кажа, че внасянето на всички тези животни в страната ни докарва много работа и главоболия. Въпрос е единствено на време... Можете да екстраполирате данните от животинското царство за човешкото население.

Аз определено можех.

Той помълча малко, после продължи:

— Някога плъмайландските топове са пазили бреговете на тази страна, сега същото прави лабораторията.

Доста поетично за учен, помислих си, после си спомних същия цитат от един от материалите, които ми даде Дона.

Цолнър обичаше да приказва, а моята работа бе да слушам, така че всичко си беше на мястото.

Влязохме в помещение, което според Цолнър бе лаборатория за рентгенова кристалография. Нямах намерение да споря с него. Над един микроскоп се беше навела жена и директорът ни я представи като доктор Чен, колега и добра приятелка на Том и Джуди. Доктор Чен бе трийсетинагодишна и много привлекателна, с дълга гъста черна коса, завързана отзад на някаква плитка, подходяща за работата с микроскоп през деня, предполагам, и кой знае за какво нощем, когато я разплиташе. Дръж се прилично, Кори. Тя е учен и е много по-умна от теб.

Доктор Чен ни поздрави. Изглеждаше много сериозна, но навярно просто беше разстроена от смъртта на приятелите си.

Бет за пореден път се погрижи да стане ясно, че съм бил приятел на семейство Гордън и ако не за друго, поне заради това заслужавам своя един долар седмично. Искам да кажа, че хората не обичат разни ченгета да им досаждат с въпроси, но ако едно от ченгетата е общ приятел на покойните, то става малко по-особено. Така или иначе, всички се съгласихме, че смъртта на семейство Гордън е трагедия, и се разговорихме за тях.

После разговорът се насочи към работата на доктор Чен. Тя ни обясни с лаишки термини, така че почти я разбрах.

— В състояние съм да снимам на рентген вирусни кристали и после мога да картирам молекулярната им структура. Щом постигнем това, можем да се опитаме да изменим вируса, за да го направим негоден да причинява болест, но така, че ако инжектираме този видоизменен вирус на животно, то да може да произведе антитела, които, надяваме се, ще атакуват естествения заразен вариант на вируса.

— И семейство Гордън ли работеха върху това? — попита Бет.

— Да.

— Върху какво конкретно работеха? Върху какъв вирус?

Доктор Чен погледна доктор Цолнър. Не ми е приятно, когато свидетелите се държат така. Искам да кажа, че просто си личи, че си прехвърлят топката. Директорът сигурно ѝ даде някакъв знак, защото доктор Чен директно отговори:

— Ебола.

Всички мълчаха и доктор Цолнър поясни:

— Маймунска ебола, разбира се. Щях да ви го кажа по-рано, но си помислих, че ще искате да ви го обясни по-подробно някой от колегите на семейство Гордън. Кимна на доктор Чен и тя продължи:

— Те се опитваха генетично да изменят вируса на маймунска ебола така, че да не причинява болест, а да предизвика в животното имунна реакция. Има много разновидности на вируса на ебола и ние дори не сме сигурни кои от тях могат да преминават междувидовата бариера...

— Искате да кажете — прекъсна я Макс, — да заразяват хора ли?

— Да, да заразяват хора. Но това е важна първа стъпка към разработването на ваксина за човешка ебола.

— По традиция тук обикновено работим с животни, които бихте нарекли селскостопански — каза доктор Цолнър.

— През годините обаче някои държавни институции финансираха и други проучвания.

— Като например разработките на биологични оръжия от военните ли? — попитах аз.

Директорът не отговори директно.

— Този остров представлява уникална изолирана екосистема, но се намира в близост до големи транспортни и комуникационни центрове, а също до големите университети и високообразовани учени. Освен това нашата лаборатория е оборудвана с най-модерна техника. Затова, освен с военните, ние работим с други институции, американски и от чужбина, винаги, когато се появи нещо много необичайно или потенциално... опасно за хората. Като еболатата.

— С други думи — казах аз, — в известен смисъл вие тук давате помещения под наем.

— Лабораторията е голяма — отвърна той.

— Семейство Гордън за министерството на земеделието ли работеха? — продължих атаката си аз.

— Нямам право да ви кажа.

— Откъде пристигаха чековете за заплатата им?

— Всички чекове са от министерството на земеделието на САЩ.

— Но не всички учени, които получават заплатата си от там, са служители на това министерство. Така ли е?

— Нямам намерение да влизам в семантичен дуел с вас, господин Кори. — Той погледна доктор Чен. — Продължете, моля.

— В тази работа има толкова много отделни задачи и стъпки — каза тя, — че само ръководителят на проекта може да я види в цялост. Ръководителят беше Том, Джуди бе заместник-ръководител. И двамата бяха отлични учени. Сега вече разбирам какво са правили — искаха изпълнение на тестове по процедури, които са били само за заблуда, и понякога казваха, че са стигнали до задънена улица по проекта. Те следяха отблизо действителните клинични тестове върху маймуните, а хората, които се занимаваха с животните, не получаваха цялата информация. Том и Джуди бяха единствените, които имаха достъп до нея. — Доктор Чен се замисли за миг, после продължи:

— Не вярвам да са замислили измамата още от самото начало... Предполагам, че когато са разбрали колко са близо до получаването на ефикасна ваксина за маймунска ебола, те са осъзнали възможността да прехвърлят методиката в частна лаборатория, в която следващата им логична стъпка е щяла да е ваксината за хора. Може да са смятали, че това е в интерес на човечеството. Навярно са си мислели, че могат да разработят тази ваксина по-бързо и ефикасно извън този център, който

— подобно на повечето държавни институции е склонен към бюрократични протакания.

— Нека се върнем на възможността мотивът им да е бил лична изгода, доктор Чен — каза Макс. — Интересите на човечеството нещо не ми се струват достатъчни.

Тя сви рамене.

Бет посочи микроскопа и попита:

— Може ли да погледна?

— Това са мъртви вируси на ебола, разбира се — поясни доктор Чен. — Живата ебола се съхранява само в зона пет. Но мога да ви покажа живите вируси на видеозапис, при това съвсем безопасно.

Тя включи телевизионния монитор и натисна бутона на видеото. Екранът изсветля и показва четири почти съвсем прозрачни кристала, оцветени във възрозов нюанс. Кристалите бяха триизмерни и ми напомняха за призма. Дори да бяха живи, се преструваха на умрели.

— Както споменах, задачата ми е да картирам молекулярната им структура — каза доктор Чен, — така че генните инженери да могат да отрежат и пришият едно или друго парче. После промененият вирус се размножава и инжектира на маймуна. Животното може да реагира по три начина — да се зарази от ебола и да умре, да не се зарази, но и да не произведе антитела, и последно, да не се зарази и да произведе антитела. Тъкмо това е реакцията, към която се стремим. Това означава, че имаме ваксина. Но не непременно безопасна или ефикасна ваксина. Маймуната може да развие ебола по-късно или, както се случва по-често, когато я инжектираме с естествен вирус на ебола, антителата да не са достатъчно силни, за да преодолеят болестта.

Имунната реакция е прекалено слаба. Или пък не действа срещу всички видове вируси. Тази работа носи много разочарования. Вирусите са изключително прости и в молекулярно, и в генетично отношение, но представляват много по-голямо предизвикателство от бактериите с това, че лесно мутират, трудно могат да бъдат разбрани и унищожени. Всъщност въпросът е наистина ли тези кристали са живи в този смисъл, в който ние възприемаме живота. Погледнете ги. Приличат на парченца лед.

Всички погледнахме към кристалите на екрана. Приличаха на нещо, което е паднало от полилея. Трудно можеше да се повярва, че тези приятелчета и техните братовчеди и братчета бяха донесли

толкова много нещастие и смърт на човека, да не споменаваме за животните. Има нещо страшно в организъм, който изглежда мъртъв, но при попадането си в живи клетки се съживява и се размножава толкова бързо, че е в състояние за четирийсет и осем часа да убие здрав деветдесеткилограмов мъж. Какво си мислеше Господ?

Доктор Чен изключи монитора.

Бет я попита за поведението на семейство Гордън предишната сутрин и тя отговори, че двамата изглеждали малко напрегнати.

— Смятате ли, че вчера са взели нещо оттук? — директно поставих въпроса аз.

Доктор Чен се замисли за миг, после отвърна:

— Не зная.

— Трудно ли е да се изнесе нещо оттук? — попита Бет. — Как бихте го направили самата вие?

— Ами... бих могла да взема която и да било епруветка оттук или даже от друга лаборатория и да я скрия в дамската тоалетна. Никой няма да забележи липсата на една епруветка, особено ако не е регистрирана в дневниците.

После влизам в помещението с душовете, хвърлям лабораторните си дрехи в кош, взимам душ и отивам при шкафчето си. В този момент мога да извадя епруветката и да я прибера в ръчната си чантичка. Обличам се, минавам през фойето, взимам микробуса до ферибота и се прибирам вкъщи. Никой не ви наблюдава, докато взимате душ. Там няма камери. Ще се убедите, когато си тръгвате.

— Ами по-големи предмети? — попитах аз. — Прекалено големи, за да... е, прекалено големи.

— Стига да сте в състояние да ги скриете под лабораторните си дрехи, можете да ги отнесете до душа. Това е мястото, на което трябва да проявите ловкост. Например, ако аз отнеса секвентивен гел там, бих могла да го скрия в хавлията си.

— Бихте могли също да го скриете в кошчето с лабораторните си дрехи — отбеляза Бет.

— Не, няма начин. Дрехите са замърсени. Всъщност, след като използвате хавлията, тя също трябва да бъде поставена в отделно кошче. Тъкмо там е мястото онзи, който ви наблюдава, да види дали носите нещо. Но ако вземете душ по необичайно време, едва ли има опасност да ви видят.

Опитах се да си представя как Том и Джуди изнасят Бог знае какво от тази сграда вчера сутринта, когато при духовете няма никой друг.

— Ако приемем, че всичко тук в някаква степен е заразено, защо ще поставяте епруветката там, където казахте? — попита доктор Чен.

— Първо ще вземете някои основни предпазни мерки, разбира се — отвърна тя.

— Ще си измиете ръцете със специален сапун, можете да поставите епруветката в кондом, — а за по-големи предмети да използвате стерилни ръкавици или латексов чаршаф. Трябва да внимавате, но не и да изпадате в параноя.

— Компютърната информация — продължи доктор Чен, — може да се прати по електронен път от лабораторията в зоната с административните офиси. Така че не е необходимо да се крадат дискети. Що се отнася до ръкописни или машинописни бележки, графики, схеми и така нататък, разпространена практика е да пращаме по факса всички тези неща в собствения си кабинет. Както сами можете да видите, навсякъде тук има факсови апарати и същото се отнася за всеки офис извън лабораториите. Това е единственият начин за изнасяне на бележки. Преди години трябваше да използваме специална хартия, да я изплакваме в обеззаразяваща течност, да я оставяме да изсъхне и да си я взимаме чак на следващия ден. А сега, когато се върнете в кабинета си, бележките ви очакват на бюрото.

Удивително. Можех да се обзаложа, че приятелчетата, които са изобретили факса, изобщо не са си помисляли за това. Направо си представям рекламата по телевизията — „Лабораторни бележки“, покрити с микроби ли? Пратете ги по факса в кабинета си. Вие трябва да вземете душ, но не и те. Или нещо такова.

— Смятате ли, че семейство Гордън са изнесли оттук нещо опасно за живи същества? — попита Бет.

— О, не. Не, не. Каквото и да са взели — ако изобщо са взели нещо, — то не е било патогенно. Било е терапевтично, полезно, противоотровно, както и да го наречем. Било е нещо добро. Бих си заложила живота за това.

— Животът на всички ни е заложен за това — отвърна Бет.

Оставихме доктор Чен и продължихме обиколката си. Докато вървахме, доктор Цолнър отбеляза:

— Както вече казах и както очевидно се съгласи доктор Чен, ако семейство Гордън са откраднали нещо, то е било генетично изменена вирусна ваксина. Най-вероятно ваксина за ебола, тъй като това беше основната насока на работата им.

Очевидно всички бяха съгласни с това. Моето собствено мнение бе, че доктор Чен отговаряше малко прекалено бързо и точно и че не е познавала Том и Джуди, както излизаше от думите на Цолнър.

Докато крачехме из лабиринта от коридори, директорът продължаваше да обяснява.

— Сред вирусните болести, които изследваме, са злокачественият катар и конгоанската кримска треска. Занимаваме се също с различни пневмонии и рикетсии, като например широка гама от бактериални и паразитни болести.

— Докторе, по биология имах тройка и затова не съм много наясно с нещата. Но нека ви задам следния въпрос:

— За да изследвате всички тези неща, трябва да произвеждате голямо количество от тях, нали така?

— Да, но мога да ви уверя, че не сме в състояние да произвеждаме такива количества от който и да било микроорганизъм, че да са достатъчни за биологично оръжие, ако имате предвид това.

— Имам предвид случайни терористични актове. Произвеждате ли достатъчно микроби за това?

Той сви рамене.

— Навярно.

— Повторете го пак, докторе.

— Ами да — достатъчно за терористичен акт.

— Вярно ли е — продължих атаката си аз, — че чаша, пълна с антракс, разпръсната във въздуха около Манхатън Айланд, е в състояние да унищожи двеста хиляди души?

Той се замисли за миг, после отвърна:

— Възможно е. Кой знае? Зависи от вятъра. Ако е лято.

И ако е време за обяд.

— Ами ако е утре в някой от пиковите часове?

— Ами... двеста хиляди. Триста хиляди. Милион. Няма значение, защото никой не знае и никой няма чаша, пълна с антракс. Мога да ви уверя в това. Тези неща се водят на строг отчет.

— Това е добре. Но за други неща отчетността ви не е толкова строга, нали?

— Както вече ви казах, ако нещо липсва, то е противовирусна ваксина. Върху това работеха семейство Гордън. Ще видите. Утре ще се събудите жив. И вдругиден, и по-вдругиден. Но след шест-седем месеца някоя фармацевтична фирма или чужда държава ще съобщи за създаването на ваксина за ебола и Световната здравна организация ще купи за начало двеста милиона дози, а когато разберете кой най-много се е обогатил от ваксината, ще откриете вашия убиец.

Няколко секунди никой не каза нищо, после Макс заяви:

— Назначаваме ви на работа при нас, докторе.

Всички се усмихнаха. Всъщност на всички ни се искаше да повярваме, дори наистина вярвахме и изпитвахме такова облекчение, че бяхме на седмото небе, зашеметени от добрата новина, развълнувани, че няма да се събудим с посинял език или нещо подобно, и вече никой не мислеше конкретно за случая като преди. Освен мен.

Така или иначе, Цолнър продължаваше да ни показва различни стаи и да говори за диагнози, получаване на реагенти, проучване на едноклетъчни антитела, генно инженерство, вируси, разпространявани от кърлежи, разработване на ваксини и така нататък. Направо ми се завиваше свят.

Човек трябва да е доста странен, за да се занимава с това, помислих си, а семейство Гордън, които смятах за нормални хора, трябва да са били възприемани от колегите си като малко прекалено показни — така поне ги бе описал Цолнър. Споменах му това и той отвърна:

— Да, моите учени тук са прекалено интровертни... като повечето учени. Знаете ли каква е разликата между интровертния и екстровертния биолог?

— Не.

— Когато разговаря с вас, екстровертният биолог гледа към обувките ви. — Директорът весело се засмя и дори аз се подсмихнах, макар че не обичам никой да ме превъзхожда в тази област. Но това си беше неговата лаборатория.

Така или иначе, все пак видяхме различните места, където се работеше по проекта на семейство Гордън, видяхме и собственото им

работно място.

В малката лаборатория на Том и Джуди доктор Цолнър каза:

— Като ръководители на проекта, те главно контролираха работата, но тук извършваха и свои собствени изследвания.

— Никой друг ли не е работил в тази лаборатория? — попита Бет.

— Е, имаха асистенти. Но тази лаборатория беше само на семейство Гордън. Мога да ви уверя, че тази сутрин прекарах цял час тук в търсене на нещо нередно, но те не биха оставили улики.

Кимнах.

Всъщност преди можеше и да е имало някакви улики, но ако вчерашният ден е бил кулминацията в тайната работа на Том и Джуди, преди да си тръгнат те бяха унищожили всички следи. Но това предполагаше, че вярвам на глупостите за ваксината за ебола, а аз не бях сигурен, че съм се оставил да ме убедят.

— Не е трябвало да влизате на работното място на жертви на убийство, нито пък да докосвате каквото и да било — каза Бет.

Цолнър сви рамене, както и трябваше да се очаква при тези обстоятелства.

— Ами откъде да зная? Вие запозната ли сте с моята работа?

— Просто исках да знаете... — започна Бет.

— За следващия път ли? Добре, следващия път, когато убият двама от най-добрите ми учени, няма да влизам в тяхната лаборатория.

Бет Пенроуз бе достатъчно интелигентна, за да пропусне забележката покрай ушите си.

Очевидно не се справяше много добре с уникалните обстоятелства на този случай. Но трябваше да ѝ призная, че поне се опитва. Ако беше от екипажа на „Титаник“, щеше да накара всички да се разпишат за спасителните жилетки.

Огледахме цялата лаборатория, но не открихме никакви бележници, мензури с надпис „Еврика“, тайни записки върху черна дъска, трупове в килера — всъщност тук нямаше абсолютно нищо, което обикновеният лаик да е в състояние да разбере. Дори да бе имало нещо интересно или уличаващо, то вече беше изчезнало благодарение на семейство Гордън, Цолнър или даже на Наш и Фостър, ако по време на предишното си идване тази сутрин бяха стигнали чак дотук.

Така че просто стоях и се опитвах да общувам с духовете, които навярно все още обитаваха това помещение — „Джуди, Том... дайте ми някакъв знак“.

Затворих очи и зачаках. Фанели твърди, че мъртвите му говорели. Че му съобщавали убийците си, но винаги приказвали на полски, испански или понякога на гръцки, така че не можел да ги разбере. Мисля, че ме поднася. Той е по-луд от мен.

За съжаление в лабораторията на семейство Гордън нямаше нищо и ние продължихме нататък.

Разговаряхме с десетина учени, които бяха работили с или под ръководството на жертвите. Бе очевидно, че всички са обичали Том и Джуди, Том и Джуди са били блестящи, Том и Джуди не биха убили и муха, освен ако не е в интерес на науката и за благото на човека и животните, макар да били обичани и уважавани, семейство Гордън били различни; макар и педантично честни в личните си дела, семейство Гордън навярно биха прекарвали държавата и биха откраднали ваксина, струваща теглото си в злато, както се изрази някой. Дойде ми наум, че всички четат от един и същ сценарий.

Продължихме обиколката си и се качихме на втория етаж. Болният ми крак се провлачваше и болният ми бял дроб хриптеше толкова силно, че навярно всички го чуваха.

— Мислех си, че няма да е толкова уморително — казах на Макс.

Началникът ме погледна и се насили да се усмихне.

— Понякога получавам клаустрофобия — тихо ми отвърна той.

— И аз.

Всъщност не го измъчваше клаустрофобия. Също като повечето смели и действени мъже, включително и самия мен, Макс не обичаше опасността, срещу която не може да извади пистолет.

Доктор Цолнър продължаваше да обяснява за различните програми, по които се работело тук, за гостуващи учени, студенти и ветеринари, които идвали от целия свят да се учат и да преподават в центъра. Говореше също за съвместни международни програми, осъществявани в Израел, Кения, Мексико, Канада и Англия.

— Всъщност — каза той — преди около година семейство Гордън ходиха в Англия.

В лабораторията „Питбрайт“, на юг от Лондон. Тя е подобна на нашата.

— Имате ли посетители от химическите подразделения на армията? — попитах.

Доктор Цолнър ме погледна и отбеляза:

— Както вече казах, вие винаги задавате подходящи въпроси. Радвам се, че ме слушате внимателно.

— Очаквам отговор на въпроса си.

— Отговорът е, че това не е ваша работа, господин Кори.

— Моя е, докторе. Щом подозираме, че семейство Гордън са откраднали микроорганизми, които могат да се използват като биологично оръжие, и че това е причината за убийството им, трябва да знаем дали тук има такива организми. С други думи, в сградата има ли специалисти по биологични оръжия? Работят ли тук? Извършват ли експерименти?

Доктор Цолнър погледна към господата Фостър и Наш, после отвърна:

— Ще ви излъжа, ако ви кажа, че тук не идва никой от химическите подразделения на армията. Те проявяват изключителен интерес към ваксини и противоотрови за биологично опасни вещества... Правителството на Съединените щати не проучва, не разработва и не произвежда нападателни биологични оръжия. Но би било национално самоубийство да не проучва отбранителни средства. Защото някой ден, когато вашият престъпник с чашата с антракс се приближи с кануто си до Манхатън Айланд, ние трябва да сме готови да защитим населението. Давам ви уверението си, че семейство Гордън нямаха нищо общо с когото и да е от армията, че не работеха в тази област и нямаха достъп до нищо толкова опасно...

— Освен до ебола.

— Вие наистина внимавате. Собствените ми хора би трябвало да взимат пример от вас. Но защо да си правим труда да разработваме оръжие от ебола? Нали имаме антракса. Опитите за усъвършенстване на антракса са като тези за усъвършенстване на барута. Антраксът лесно се размножава, лесно се отглежда, бързо се разпространява по въздух, убива достатъчно бавно, че заразените да го разпространят, и осакатява също толкова хора, колкото и унищожава, изобщо тотално съсипва вражеската система за здравеопазване. Но официално ние нямаме антраксови бомби или артилерийски снаряди. Въпросът е, че ако семейство Гордън са се опитвали да разработят биологично

оръжие, което да продадат на чужда сила, те не биха си правили труда да използват ебола. Бяха прекалено умни. Затова можете да оставите тези си подозрения.

— Сега се чувствам много по-добре. Между другото, те кога са ходили в Англия?

— Чакайте да помисля... През май миналата година. Спомням си колко им завиждах, че отиват в Англия през май. Защо питате?

— Докторе, учените знаят ли защо задават всичките си въпроси?

— Не всичките.

— Предполагам, че разноските по пътуването им е поела държавата, нали?

— Разбира се. Това беше служебна командировка. — Той се замисли за миг. — Всъщност те прекараха една седмица в Лондон на собствени разноски. Да, спомням си.

Кимнах. Аз пък си спомнях, че през май или юни миналата година Том и Джуди бяха изплащали необичайно големи суми от кредитните си карти. Чудех се къде ли са прекарвали тази седмица. Не в лондонски хотел, освен ако не бяха скрили сметката. Не си спомнях и да са теглили някакви големи суми в брой. Нещо, върху което трябваше да се замисля.

Проблемът със задаването на наистина сериозни въпроси пред Фостър и Наш бе, че те чуваха отговорите. А даже да не знаеха откъде идват въпросите, бяха достатъчно умни, за да разберат — обратно на онова, което казах на Цолнър — че повечето въпроси имат цел.

Вървахме по много дълъг коридор и всички мълчахме. После директорът попита:

— Чувате ли? — Той замръзна на място и прилепи ръка до ухото си.

— Чувате ли?

Всички спряхме и се заслушахме. Накрая Фостър попита:

— Кое?

— Тътена. Това е...

Наш коленичи и постави длани на пода.

— Земетресение ли?

— Не — отвърна Цолнър, — това е стомахът ми. Гладен съм. — Той се засмя и се плесна по шкембето.

— Успокойте се — каза той с немския си акцент, който правеше думите му още по-смешни. Всички се усмихнаха. Освен Наш, който сковано се изправи и изтупа ръцете си.

Цолнър се приближи до една яркочервена врата, върху която имаше шест стандартни предупреждения: „биологична опасност“, „радиация“, „химически отпадъци“, „високо напрежение“, „отрова“ и накрая, „необработени човешки отпадъци“. Отвори вратата и събщи:

— Столовата.

В обикновеното бетонно помещение имаше десетина празни маси, мивка, хладилник, микровълнова фурна, информационни табла, покрити с бележки и съобщения, и кафеварка, но нямаше автомати за напитки и закуски, тъй като очевидно никой не искаше да идва тук и да ги обслужва. Върху друга маса имаше факс, меню за деня, хартия и молив. Директорът каза:

— Обедът е от мен. — И си написа голяма поръчка, включваща супата за деня, която бе от говеждо.

Даже не исках да мисля откъде идва месото. За първи път, откакто ме изписаха от болницата, си поръчах за десерт плодово желе и за първи път през живота си пропуснах месните ястия. Никой не изглеждаше особено гладен и всички си поръчаха салата.

Доктор Цолнър прати по факса поръчката и събщи:

— Обедът тук не започва преди един часа, но ще изпълнят поръчката бързо, защото я пратих аз.

Предложи ни да си измием ръцете и всички го направихме — със странен кафяв течен сапун, който миришеше на йод.

Всички си взехме кафе и седнахме. Появиха се и неколцина други хора, които си взимаха кафе, вадеха разни неща от хладилника или пращаха по факса поръчките си. Погледнах си часовника да видя колко е часът и видях само празната си китка.

— Ако бяхте влезли с часовника си — каза Цолнър, — щеше да ми се наложи да го обеззаразя и да го оставя под десетдневна карантина.

— Часовникът ми не би оцелял след обеззаразяване. — Погледнах часовника на стената. Беше един без пет.

Няколко минути разговаряхме на различни теми. Вратата се отвори и влезе мъж в бели лабораторни дрехи. Буташе количка от

неръждаема стомана. Най-обикновена количка за сервиране, само дето бе покрита с найлон.

Доктор Цолнър свали найлона и го изхвърли, после като свършен домакин — раздаде поръчките ни и освободи мъжа с количката.

— През душа ли трябва да мине сега този човек? — попита Макс.

— О, да. Количката първо се оставя в помещението за обеззаразяване и се взима по-късно.

— Възможно ли е тази количка да се използва за тайно изнасяне на големи предмети оттук? — попитах аз.

Доктор Цолнър — подреждаше обилния си обед пред себе си с опита на истински лакомник — вдигна поглед от любимото си занимание и отвърна:

— Всъщност да. Тази количка е единственото нещо, което редовно циркулира между административната и лабораторната зона. Но ако ще я използвате за тайни цели, трябва да включите още двама души. Човека, който я вкарва и изкарва, и онзи, който я мие и я връща в кухнята. Много сте умен, господин Кори.

— Разсъждавам като престъпник.

Той се засмя и загреба в говеждата си супа. Пфу.

Докато поглъщах желето си, наблюдавах директора. Харесваше ми. Беше забавен, добродушен, гостоприемен и интелигентен. Лъжеше като циганин, разбира се, но други го бяха накарали да го прави. Навярно двамата клоуни, които седяха срещу него, а и Бог знае кой друг от Вашингтон цяла сутрин го бе инструктирал по телефона, докато ние скитаме из руините и разглеждахме брошури за чумата по едрия рогат добитък. Доктор Цолнър беше инструктирал доктор Чен, която се държеше малко прекалено свършено. Искам да кажа, че от всички хора, които бихме могли да разпитаме, директорът ни заведе при доктор Чен, чиято работа, изглежда, беше съвсем далечно свързана с проучванията на семейство Гордън. И ни я представи като тяхна добра приятелка, но това не бе така — никога не бях чувал да споменават името ѝ. И после другите учени, с които за кратко бяхме разговаряли, преди Цолнър да ни подкара по-нататък — те четяха същите реплики като Чен.

— Не вярвам в тази история с ваксината за ебола — казах на Цолнър. — Зная какво криете.

Челюстта му замръзна и той ме изглежда втренчено.

— Извънземните от Розуел, нали, докторе? — продължих аз. — Семейство Гордън са се готвели да изплюят камъчето за извънземните от Розуел.

В столовата бе настанала пълна тишина. Гледаха ни. Усмихнах се.

— Това зелено желе е от мозъци на извънземни, нали? В момента изяждам уликите.

Всички се усмихнаха. Цолнър се засмя толкова силно, че едва не се задави. Божичко, колко съм забавен. Двамата с директора можем да направим страхотен дует — Кори и Цолнър.

Известно време кротко си приказвахме. Огледах спътниците си. Когато споменах, че не вярвам във версията с ваксината за ебола, Джордж Фостър беше придобил малко паникьосано изражение, но сега изглеждаше нормално и гълташе салатата от люцерна. Тед Наш бе приел заявлението ми с по-малко паника и повече кръвожадност. Искам да кажа, че каквото и да ставаше тук, сега не беше нито времето, нито мястото да го наричам лъжец. Среცнах погледа на Бет и както обикновено не бих могъл да кажа дали я забавлявам, или дразня. Пътят към сърцето на жената минава през чувството ѝ за хумор. Жените харесват мъжете, които могат да ги карат да се смеят. Така поне смятам.

Погледнах Макс, който, изглежда, не изпитваше кой знае каква клаустрофобия в тази почти нормална стая. Бодеше салатата си от боб, която не би трябвало да се включва в менюто в затворено пространство като това.

Довършихме храната си, после разговорът се върна към вероятната открадната ваксина.

— Някой спомена, че тази ваксина би струвала теглото си в злато и това ми припомня за нещо — каза доктор Цолнър. — Няколко от ваксините, които изследваха Гордънови, имаха златист цвят и веднъж те ги нарекоха „течно злато“. Стори ми се странно, навярно защото тук никога не говорим за пари или печалба...

— Разбира се, че не — прекъснах го аз. — Вие сте държавна институция. Парите не са ваши и никога не трябва да имате печалба.

— Същото е и във вашата работа, нали? — усмихна се той.

— Абсолютно същото. Във всеки случай, сега смятаме, че семейство Гордън са се опомнили и тъй като вече не са били доволни да работят в полза на науката с държавна заплата, са открили капитализма и са се устремили към златото.

— Точно така. Вие разговаряхте с колегите им, видяхте с какво се занимават и можете да направите едно-единствено заключение. Все още ли се съмнявате?

— Не се съмнявам — излъгах. Разбира се, че се съмнявах — аз съм от Ню Йорк и съм ченге. Но не исках да разстройвам доктор Цолнър, господин Фостър или господин Наш, затова казах:

— Просто се опитвам да проверя дали фактите си пасват. Така, както го виждам, или убийците на семейство Гордън не са имали нищо общо с работата им тук и ние сме тръгнали по лъжлива следа, или, ако убийците им са свързани с тяхната работа, най-вероятно става дума за кражба на противовирусна ваксина за милиони долари. Течно злато. И очевидно семейство Гордън са били измамани или те са се опитали да измамят партньора си и са били убити.

Отново изпитах усещането, че ми се губи нещо.

Господи. Ето го пак. Какво?... Беше някъде тук. Не можех да го видя, но чувах ехото му и можех да усетя присъствието му, но какво бе то?

— Господин Кори?

— А?

Блестящите сини очи на доктор Цолнър ме преценяваха иззад телените рамки на очилата.

— За какво толкова сте се замислили?

— Хм, да. Щом аз трябваше да си оставя часовника, защо вие не си свалихте очилата?

— Това е единственото изключение. На излизане очилата ми минават през специална обеззаразителна баня. Това навежда ли ви на някоя нова теория?

— За гелови плаки, замаскирани като очила.

Той поклати глава.

— Идиотска мисъл. Според мен геловите плаки са били изнесени с количката за храна.

— Точно така.

Доктор Цолнър погледна към часовника на стената и каза:

— Ще продължим ли?

Всички се изправихме и изхвърлихме пластмасовите и картонени съдове в червено кошче за боклук с червен найлонов чувал.

Когато излязохме в коридора, директорът съобщи:

— Сега ще влезем в зона три. Рискът от заразяване в нея е по-голям, разбира се, така че ако някой не иска да влезе, ще помоля да го придружат до душа.

Очевидно всички горяха от нетърпение да потънат още по-надълбоко в адските недра. Е, навярно преувеличавам. Влязохме през червена врата с надпис „Зона три“. Тук, обясни ни Цолнър, неговите учени работели с живи патогени — паразити, вируси, бактерии, плесени и други гадости — и ни показва лаборатория, в която на столче пред някакъв отвор в стената седеше жена. Носеше маска и бе с латексови ръкавици. На лицето ѝ имаше пластмасов предпазител, нещо като прозрачния капак над витрината със салатите в заведение, но тя не си взимаше от зелената салата.

— Въздухът в отвора, където са патогените, се всмуква навън, така че почти няма риск нещо да влезе в стаята — каза Цолнър.

— Защо тя е с маска, а ние не? — попита Макс.

— Добър въпрос — съгласих се аз.

— Тя е много по-близо до патогените — отвърна директорът. — Ако искате да се приближите и да погледнете, вие също ще си сложите маски.

— Пас — казах аз.

— Пас — присъединиха се и останалите.

Доктор Цолнър се приближи до жената и тихо размени с нея няколко думи. После се върна при нас.

— Тя работи върху вируса, който причинява болестта на синия език. — Той се замисли за миг, после прибави:

— Може би прекалено много се приближих. — Изплезе езика си, който наистина бе яркосин, и се опита да го погледне. — Мили Боже... или пък е от боровинковия сладкиш, който ядох за десерт? — Той се засмя. Всички се засмяхме. Всъщност черният хумор започваше да се изтъква, даже за мен, а аз съм много търпелив към тъпи шеги.

Излязохме от стаята.

Тази част от сградата изглеждаше по-безлюдна от зона две и хората, които видях, не бяха толкова жизнерадостни.

— Тук няма какво толкова да се види — рече Цолнър, — но ако го кажа, господин Кори ще настоява да види всяко ъгълче и цепнатинка.

— О, доктор Цолнър — отвърнах, — дал ли съм ви повод да говорите за мен такива неща?

— Да.

— Добре тогава, да видим всяко ъгълче и цепнатинка.

Чух няколко изпъшквания, но директорът каза:

— Много добре, последвайте ме.

Прекарахме следващия половин час в оглеждане на ъгълчетата и цепнатинките и наистина, по-голямата част от зона три изглеждаше еднаква — стая след стая с мъже и жени, които гледаха през микроскопи, взимаха проби от слуз, кръв и тъкан на живи и мъртви животни и така нататък. Някои от тези хора наистина си носеха обела със себе си и се хранеха, докато се занимаваха с такива отвратителни неща.

Разговаряхме с още десетина души, които бяха познавали или работили с Том и Джуди, и макар че придобихме по-ясна и пълна картина за тяхната работа, не научихме нещо ново за самите тях.

И все пак смятах, че това занимание е полезно — обичам да съм наясно със средата на жертвите и след време обикновено се сецам за някаква следа, по която да тръгна. Понякога от съвсем случайни разговори с приятели, членове на семейството и колеги изплува по някоя дума, която да доведе до решението. Понякога.

— Повечето от тези вируси и бактерии не са в състояние да прескачат междувидовата бариера — обясни Цолнър. — Можете да изпиете пълна епруветка с шапен вирус и само ще ви се разстрои стомахът, докато една крава ще умре от количество, което да се задържи на върха на топлийка.

— Защо?

— Защо ли? Защото генният строеж на вируса трябва да е в състояние... ами, да се слее с клетката, за да я зарази.

Човешките клетки не могат да са слоят с шапния вирус.

— Но има данни, че хора са се заразявали с болестта на лудата крава — възрази Бет.

— Всичко е възможно. Тъкмо затова трябва да сме внимателни. Все пак гадинките хапят.

Всъщност гадинките смучат кръв.

Влязохме в друга ярко осветена стая и Цолнър каза:

— Тук работим с паразити. Най-гадни са ларвите на мухите месарки. Разработихме хитър начин да се справяме с тях. Открихме, че мъжките и женските се сношават само веднъж в живота си, така че стерилизираме милиони мъжки с гама-лъчи и ги пускаме от самолет над Централна Америка. Когато мъжките се сношават с женските, резултат няма. Хитро, нали?

— Но задоволени ли са женските? — трябваше да попитам аз.

— Трябва да са — отвърна Цолнър. — Защото повече никога не се сношават.

— Има и друга гледна точка — подхвърли Бет.

Директорът се засмя.

— Да. Женската гледна точка.

С това разговорът приключи и всички се изредихме да гледаме ларвите на месарката под микроскоп. Отвратително.

Продължихме да обикаляме лаборатории и стаи, в които се отглеждаха и съхраняваха ужасни микроби и паразити. Минавахме през всевъзможни странни места, чиито цели и функции разбирах съвсем смътно.

Но нито за миг не преставах да мисля, че моите приятели Том и Джуди са вървели по тези коридори и всеки ден са влизали в тези стаи и лаборатории. И все пак изобщо не изглеждаха депримирани или притеснени от това. Поне аз не бях забелязал.

Накрая доктор Цолнър каза:

— Това е краят на зона три. Сега отново трябва да ви попитам дали искате да продължите нататък. Зона четири е най-опасната, всъщност по-опасна е даже от зона пет. В зона пет винаги сте в защитен костюм и с респиратор и всичко постоянно се обеззаразява. Но в зона четири можете да видите животинските кошари, болните и умиращите животни, а също така пещите и стаите за дисекция, ако желаете. Макар че тук работим само с животински болести, в околната среда може да има и други патогени. Това означава микроби във въздуха.

— Ще получим ли маски? — попита Макс.

— Ако желаете. — Директорът се огледа. — Добре. Последвайте ме.

Приблжихме се до друга червена врата с надпис „Зона четири“ и със знака за биологична опасност. Някой шут беше нарисувал на вратата особено страшен череп с кръстосани кости — черепът бе пропукал и от цепнатината изпълзяваше змия, която се промушваше през една от очните му кухини. От ухилената му уста излизаше паяк.

— Смятам, че за това ужасно нещо е отговорен Том — каза Цолнър. — Семейство Гордън донесоха тук много лекомислие.

— Разбирам. — Докато не бяха убити.

Домакинът ни отвори червената врата и се оказахме в нещо като преддверие. В малкото помещение имаше метална количка с кашон латексови ръкавици и друг с хартиени маски за лице.

— За всеки, който иска — каза доктор Цолнър.

Все едно да беше заявил, че парашутите или спасителните жилетки се раздават по желание. Искам да кажа, че тези проклети неща или ти трябват, или не.

Директорът изясни предложението си.

— Не е задължително. После така или иначе ще вземем душ. Аз лично не си правя труда да нося ръкавици и маска. Пречат ми. Но вие може би ще се чувствате по-добре с тях.

Имах смътното усещане, че ни предизвиква, все едно че ни казва: „Аз винаги минавам напърно през гробището, но нямам нищо против, щом искате да минем по дългия път“. Идиот.

— Тук едва ли е по-мръсно, отколкото в банята ми — отбелязах аз.

— Най-вероятно е много по-чисто — усмихна се доктор Цолнър.

Очевидно никой не искаше да изглежда страхлив като вземе необходимите предпазни мерки. Ето как накрая ни пипват бацилите. Влязохме през втората червена врата и се оказахме в същия сив бетонен коридор като в останалите части на лабораторията. Разликата бе, че вратите бяха по-широки и всички бяха със секретни брави.

— Това са херметични врати — поясни директорът.

Забелязах, че на всички врати има малки прозорчета и че на стената до тях са закачени бележници.

Доктор Цолнър ни отведе до най-близката врата и каза:

— Всички тези стаи са кошари и имат прозорци за наблюдение. Онова, което видите, може да ви разстрои или да ви разбърка стомаха. Така че не е задължително да гледате. — Той прочете написаното на бележника, който висеше на бетонната стена, и съобщи: — Африканска конска треска... — Погледна през прозорчето и прибави:

— Този приятел не е зле. Само е малко апатичен. Погледнете го.

Всички се изредихме да погледнем красивия черен кон в напомнящата на затвор стая. Наистина, той изглеждаше добре, само дето от време на време с усилие се надигаше, сякаш имаше проблеми с дишането.

— Всички животни тук са заразени с вируси или бактерии — поясни Цолнър.

— И какво става с тях? Стават все по-зле и накрая спират да дишат, така ли?

— Точно така. Разболяват се и умират. Понякога обаче ги жертваме. Това означава, че ги убиваме преди болестта да достигне пълното си развитие. Мисля, че всички, които работят тук, обичат животните и тъкмо затова се занимават с такава дейност. Никой в тази лаборатория не иска да гледа страданията им, но ако някога сте виждали милиони глави добитък, заразени с шап, ще разберете защо е необходимо да пожертваме няколко десетки.

Тъжните помещения сякаш бяха безброй. Минавахме покрай върволица животни в различна степен на умиране. Една крава ни видя, със залитане се приближи до вратата и се загледа в нас.

— Тази е в лоша форма — съобщи доктор Цолнър. — Напреднал шап — виждате ли как ходи? Погледнете и мехурите по устата ѝ. В тази фаза тя дори вече не може да се храни от болка. Слюнката ѝ прилича на въже, толкова е гъста. Това е ужасна болест, стар враг на добитъка. Сведения за нея се откриват още в древните извори. Както казах, това заболяване е много заразно. Някога вятърът разпространил шапна епидемия от Франция през Кале в Англия. Това е един от най-малките откривани досега вируси, очевидно е в състояние продължително време да живее в сънно състояние.

Мисля, че всички вече бяхме умствено и физически заразени. С други думи, мозъците ни бяха вцепенени и едва-едва се влачехме. Полошото обаче беше, че бяхме в отвратително настроение и ако имах душа, тя щеше да е в смут.

— Не зная за другите, но аз вече видях достатъчно — казах накрая.

Всички се присъединиха към мен.

Аз обаче имах една последна тъпа идея и попитах:

— Можем ли да видим с какво са работели семейство Гордън? Искам да кажа, маймунската ебола?

Той поклати глава.

— Това е в зона пет. — Замисли се за миг, после рече:

— Но мога да ви покажа свиня с африканска свинска чума — тя е много подобна на еболата.

Поведе ни по друг коридор и спря пред врата с номер „1130“. Погледна бележника на стената и каза:

— Това е една от последните фази... фазата на кръвоизливите... до сутринта ще умре... ако умре по-рано, ще я поставят в хладилна камера, на сутринта ще ѝ направят дисекция и ще я изгорят. Това е много страшна болест, която почти е унищожила свинете в определени части на Африка. Ваксина още не е открита. Както казах, тя е много сходна с еболата... Вижте сами.

Пристъпих към вратата и погледнах. Подът на помещението бе боядисан в червено, което отначало ме изненада, но после разбрах. Почти по средата на стаята лежеше голяма неподвижна свиня и около устата, муцуната и дори ушите ѝ имаше кръв. Въпреки червения под забелязах блестяща локва кръв до задните ѝ части.

Зад мен директорът каза:

— Виждате, че има кръвоизлив, нали? Тази треска е ужасна. Органите стават на каша... Сега разбирате, защо еболата е толкова страшна.

По средата на пода забелязах, голям метален канал — кръвта се стичаше в него. Не можех да не се върна обратно на Западна 102-ра улица, когато животът ми се оттичаше в проклетата канализация и аз можех да го видя. Знаех как се чувства свинята, докато гледа собствената си кръв да изтича, докато чува свистенето в ушите си и пулсирането в гърдите от падането на кръвното налягане и опитите на сърцето да го компенсира, като бие все по-бързо — докато накрая разбираш, че ще спре.

Някъде в далечината чух гласа на Цолнър.

— Господин Кори? Господин Кори? Дръпнете се. Оставете и другите да погледнат. Господин Кори?

13.

— Не искаме никакви вируси или бактерии да стигнат до континента, нали? — излишно каза доктор Цолнър.

Съблякохме се, оставихме белите лабораторни дрехи и пантофите в коша и изхвърлихме хартиеното бельо.

Аз не бях съвсем фокусиран и просто правех каквото и всички останали.

Последвахме директора до душа — аз, Макс, Наш и Фостър. Измихме си косата със специален шампоан и си изтъркахме ноктите с четка и дезинфектант. Направихме си гаргара с някаква ужасна течност и си изплакнахме устата. Аз продължавах да се сапунисвам и мия, докато накрая Цолнър каза:

— Достатъчно. Ще хванете пневмония и ще умрете. — И се засмя.

Изсуших се с предложената ми хавлия, оставих я в коша, после гол се върнах при шкафчето си, вече без бацили и чист до блясък, поне отвън.

Освен мъжете, с които бях влязъл, нямаше никого. Разбих как могат да се изнесат големи предмети от лабораторията и да се внесат в съблекалнята. Но не мислех, че се е случило така, затова нямаше, значение дали е възможно.

Цолнър беше изчезнал и се върна с ключовете за шкафчетата.

Отворих моето и започнах да се обличам. Някой много мил приятел, навярно господин Стивънс, бе проявил любезността да ми изпере късите панталони и по невнимание беше измил червената глина от джоба ми. Е, нищо. Добър опит, Кори.

Проверих пистолета си. Изглеждаше наред, но човек никога не знае кога някой майтапчия ще му изпили ударника, ще му задръсти цевта или ще му извади барута от патроните. Мислено си отбелязах къщи по-внимателно да проверя оръжието и мунициите.

Макс, чието шкафче бе до моето, тихо каза:

Сега чувстваш ли се по-добре, че живееш от подветрената страна на Плъм Айланд?

— О, да, чувствам се направо страхотно. Останах впечатлен от лабораторията. Последна дума на техниката.

— Да. Но си мисля за ураган или терористичен удар.

— Господин Стивънс ще защити Плъм Айланд от терористичен удар.

— Ами ураганът?

— Същото като с ядреното нападение — навеждаш се, пъхаш си главата между краката и се целуваш по гъза за сбогом.

— Точно така. — Той ме погледна и попита: — Добре ли си?

— Естествено.

— Там вътре ми се стори нещо странен.

— Уморен съм. Дробът ми хрипти.

— Чувствам се отговорен, че те въвлякох в това.

— Не разбирам защо.

Той се усмихна.

— Ще ми дължиш едно пиене, ако свалиш онзи ходещ правилник.

— Нямам никаква представа какво искаш да кажеш. — Изправих се и го погледнах: — Май имаш алергична реакция към този сапун. Лицето ти е на петна.

— Какво? — Той вдигна ръце към бузите си и се хвърли към най-близкото огледало.

— За какво говориш, по дяволите? Кожата ми си е наред.

— Трябва да е от светлината.

— Стига с тези глупости, Кори. Изобщо не е смешно.

— Добре. — Отидох до вратата на съблекалнята, където ни чакаше доктор Цолнър, и му казах:

— Въпреки лошите ми обноси, аз съм много впечатлен от лабораторията ви и ви благодаря, че ни отделихте от времето си.

— Много ми беше приятно, господин Кори. Съжалявам, че се срещаме при такива тъжни обстоятелства.

— Възнамерявам да напиша благоприятен доклад за мерките ви за безопасност — каза Джордж Фостър.

— Благодаря ви.

— Но мисля, че външната охрана би трябвало да се засили, и ще препоръчам да се направи проучване.

Цолнър кимна.

— За щастие — продължи Фостър, — изглежда, семейство Гордън не са откраднали каквито и да било опасни вещества и ако изобщо са откраднали нещо, това е било експериментална ваксина.

Доктор Цолнър отново кимна.

— Ще препоръчам постоянно дислоциране на морски пехотинци във Форт Тери — завърши Фостър.

Нямах търпение да изляза от оранжевата съблекалня, затова се насочих към вратата. Всички ме последваха.

В голямото светло фоайе доктор Цолнър се озърна за Бет. Очевидно все пак не беше проумял някои неща.

Така или иначе, ние се насочихме към рецепцията, където разменихме белите си пластмасови пропуски за първоначалните сини.

— Имате ли магазин, от който да си купя сувенири и тениска? — попитах.

Директорът се засмя.

— Не, но ще го предлага на Вашингтон. Междувременно би трябвало да се молите да не сте си лепнали друг вид сувенир.

— Благодаря, докторе.

Доктор Цолнър си погледна часовника и каза:

— Ако искате, можете да хванете ферибота в 15:45 или да се върнете в кабинета ми, ако имате да обсъждате и други въпроси.

— Искаше ми се да се върна при артилерийските съоръжения и да проуча подземните проходи, но си помислих, че ако го предлага, другите ще вдигнат бунт. Освен това, за да съм искрен, нямах намерение да правя още една обиколка из острова.

— Чакаме шефката — казах на доктор Цолнър. — Без нея не взимаме важни решения.

Директорът кимна и се засмя.

Стори ми се, че не изглежда особено притеснен от последните събития — от това, че разпитват охраната му или че проверяват мерките му за сигурност в лабораторията, или дори от вероятността двама от най-добрите му учени да са откраднали нещо добро и ценно, или пък нещо лошо и смъртоносно. Стори ми се, че не се притеснява, защото даже някак си да го бяха прекарвали или да му потърсеха

отговорност за нечие друго прекарване, той вече се е откачил — вече е сключил сделката си с правителството и оказва съдействие за прикриването на нещо в замяна на оневиняването си. Имаше също вероятност, макар и твърде далечна, доктор Цолнър да е убил семейство Гордън или да знае кой е убиецът. Колкото до мен, подозирах всеки, който е бил близо до жертвите.

Бет излезе от дамската съблекалня и се присъедини към нас на рецепцията. Забелязах, че не се е гримирала внимателно и че бузите ѝ блестят — все пак нали бяха току-що изтъркани.

Тя размени пропуските си, след което доктор Цолнър ѝ повтори предложенията си.

Бет ни погледна и каза:

— Аз видях достатъчно, освен ако не искате да слезем в подземните бункери или нещо друго.

Всички поклатихме глави. Тя отново се обърна към директора.

— Запазваме си правото да посетим острова по всяко време до приключването на случая.

— Що се отнася до мен, винаги сте добре дошли. — И прибави:

— Но не зависи от мен.

Навън прозвуча сирена и аз погледнах през стъклените врати. Неколцина служители се качваха в един бял автобус.

— Простете ми, че няма да ви придружа до ферибота — каза доктор Цолнър, ръкува се с всички ни и топло се сбогува, без изобщо да покаже, че се радва да се отърве от нас.

Истински джентълмен.

Излязохме и преди да се кача в автобуса, вдишах огромно количество свеж въздух. Шофьорът бе от охраната и предполагам, че изпълняваше задачата да ни придружи.

В автобуса имаше само шестима служители — не бях видял никого от тях по време на обиколката ни. Автобусът измина за пет минути разстоянието до кея и спря.

Слязохме, качихме се на синьо-белия ферибот, той наду сирената си и потеглихме.

Един от екипажа, очукан от времето господин, дойде при нас, събра пропуските ни и попита:

— Е, хареса ли ви островът на доктор Моро?

Литературният намек ме изненада, тъй като идваше от стар моряк. Побъбрихме си малко и научих, че се казва Пит. Каза, че адски съжалявал за семейство Гордън.

После се извини и се качи по стълбите, които водеха към горната палуба и мостика. Последвах го и преди да отвори вратата на мостика, го повиках.

— Може ли за минутка?

— Естествено.

— Познаваше ли семейство Гордън?

— Естествено, че ги познавах. Пътувахме заедно на този кораб цели две години.

— Казаха ми, че идвали на работа със собствената си яхта.

— Понякога. Прекрасна нова „Формула 303“. Адски бърза.

Беше време да действам директно, така че го попитах:

— Има ли вероятност да са карали дрога с това нещо?

— Дрога ли? По дяволите, не. Не биха могли да открият остров, та какво остава за кораб, от който да вземат дрогата.

— Откъде знаеш?

— Веднъж си поговорих малко с тях за лодки. Изобщо не разбираха от навигация. Даже нямаха навигационна система на борда. Разбираш ли?

— Да. — Сега, когато се заговорихме, се сетих, че никога не бях виждал на яхтата им сателитно навигационно устройство. Защото ако се занимава с наркотици, човек непременно се нуждае от такова.

— Може би са те будалкали — казах му. — Може да са били най-добрите моряци след Магелан.

— След кой?

— Защо смяташ, че не са разбирали от навигация?

— Опитах се да ги пратя по маршрута на Мощната ескадра. Схващаш ли? И те не проявиха интерес.

Пит бе малко напрегнат. Опитах отново:

— Може да са се правели, че не разбират. Нали разбираш, за да не си помисли някой, че превозват дрога.

— Така ли? — Той се почеса по главата. — Може би. Обаче едва ли. Не обичаха да излизат в открито море. Ако бяха с яхтата си и видяха ферибота, минаваха откъм наветрената страна и през целия път

вървяха с нас. Не обичаха да губят сушата от поглед. Това звучи ли ти като да са превозвали дрога?

— Май не. Тогава кой ги е убил и защо, Пит?

Той пак се почеса, после отвърна:

— Проклет да съм, ако знам.

— Знаеш, че си мислил за това, Пит. Кой и защо? Какво си помисли отначало? Какво приказват хората?

— Ами, помислих си, че са откраднали нещо от лабораторията — измънка той. — Нали разбираш? Например нещо, което може да унищожи света. И че са щели да го продадат на чужденци или нещо такова. Нали разбираш? И че сделката се е прецакала и са ги очистили.

— Но вече не мислиш така?

— Ами, чух нещо друго.

— Какво например?

— Например, че са откраднали ваксина за милиони долари. — Той ме погледна. — Така ли е?

— Така е.

— Искали са бързо да забогатеят и вместо това са ритнали камбаната.

— Отплатата за греха е смърт.

— Аха.

Пит се извини и се качи на мостика. Интересно, че Пит и навярно всички останали, включително моя милост, първоначално бяхме реагирали по един и същ начин на смъртта на Том и Джуди. После, като се порових повече, ми хрумна версията с наркотиците. Сега бе наред ваксината. Но понякога е вярна тъкмо първата ти, инстинктивната ти реакция. Във всеки случай, общото между всички теории бяха парите.

Стоях на горната палуба и гледах как зеленият бряг на Плъм Айланд се смалява в далечината. Слънцето бе още високо на запад и лъчите приятно топлеха кожата ми. Наслаждавах се на пътуването, на мириса на море, дори на движението на кораба. Хрумна ми неприятната мисъл, че започвам да свиквам с този край. Скоро щях да започна да бера миди, каквото и да означаваше това.

Бет Пенроуз се качи на палубата и известно време погледа следата на кораба, после се обърна и се облегна с гръб на перилата и с лице към слънцето.

— Ти предвиди какво ще каже Цолнър — казах аз.

— В тази версия има логика — отвърна тя. — Тя съответства на фактите и вече няма нужда да се тормозим, че семейство Гордън не били способни да откраднат смъртоносни микроорганизми. Така отпада и теорията за наркотиците. Откраднали са нещо ценно. Нещо изгодно. Пари. Парите са мотивът им. Златото, което прелъстява и светци, както е казал Шекспир.

— Струва ми се, че за тази година достатъчно се наслушах на Шекспир. — Замислих се за миг и казах: — Не зная защо изобщо не съм се сетил за това — искам да кажа, толкова бяхме впечатлени от разни чуми, че изобщо не помислихме за противоотровите ваксини, антибиотици и така нататък. Нали тъкмо това изследват учените на Плъм Айланд и тъкмо това са откраднали Гордънови. Божичко, започнал съм да затыпявам.

— Е, да ти кажа честно, започнах да си мисля за ваксини и така нататък още снощи. После, когато Стивънс спомена за шапната ваксина, разбрах накъде води това.

— Точно така. Сега всички могат да се успокоят. Край на паниката и истерията. Божичко, мислех си, че до Все светии всички ще сме мъртви.

Спогледахме се и Бет каза:

— Всичко е лъжа, разбира се.

— Да. Но е адски добра лъжа. Тя сменя напрежението от Плъм Айланд и изобщо от федералните власти. Междувременно ФБР и ЦРУ могат спокойно да работят по случая без нас и без да привличат вниманието на пресата. Нас с теб и с Макс просто ни разкараха от плъмайландската следа.

— Прав си. Макар че все още ни предстои да разследваме двойно убийство. Самостоятелно.

— Така е — потвърдих аз. — Но си мисля, че Тед Наш ще ми липсва.

Тя се усмихна, после ме погледна сериозно.

— Аз не бих се пречкала на такъв човек...

— Остави го.

— Ти си труден характер.

— Виж, раниха ме с десет куршума и първо си допих кафето и чак после отидох в болницата.

— Били са три, прекарал си в болницата цял месец и все още не си се възстановил напълно.

— Приказвала си с Макс. Колко мило.

Тя не отговори. Рядко се хващаше на въдицата, вече го бях забелязал. Трябваше да го запомня.

— Какво мислиш за Стивънс? — попита ме Бет.

— Точно човек за тази работа.

— Дали лъже?

— Разбира се.

— Ами Цолнър?

— Харесах го.

— Дали лъже?

— Не по природа, така, както Стивънс. Накарали са го. Отрепетирал го е.

Тя кимна, после попита:

— Уплашен ли е?

— Не.

— Защо?

— Няма от какво да се плаши. Всичко е под контрол.

Стивънс и Цолнър са сключили сделките си с правителството.

Бет кимна разбиращо.

— И аз останах с такова впечатление. Версията е била разработена, подписана и пратена късно снощи или рано тази сутрин. Във Вашингтон и Плъм Айланд цяла нощ са будували. Видяхме какво се случи сутринта, нали?

— Права си. Казах ти да не вярваш на онези двама клоуни.

Тя отново кимна.

— Никога не съм попадала в ситуация, в която да не мога да вярвам на хората, с които работя.

— Аз пък съм попадал. Това е истинско предизвикателство — държиш си езика зад зъбите, прикриваш си задника, слагаш си очи на гърба, душиш за плъхове и слушаш онова, което не се казва гласно. Бет ме погледна и попита:

— Добре ли се чувстваше там?

— Прекрасно.

— Трябва да си починеш.

Не й обърнах внимание и й казах:

— На Наш онази работа му е микроскопична.

— Благодаря, че го сподели с мен.

— Ами исках да знаеш, защото видях, че проявяваш интерес към него и не ми се щеше да си губиш времето с тип, който има трето кутре между краката си.

— Много мило от твоя страна. Защо не си гледаш работата?

— Добре.

Насред пролива морето стана малко по-бурно и се хванах по-здравео за перилата. Погледнах към Бет, която сега беше затворила очи и с отметната глава ловеше ултравиолетови лъчи. Може и да съм споменал, че имаше ангелско лице, невинно и в същото време чувствено. В началото на трийсетте, както вече казах, и веднъж омъжвана, както също казах. Чудех се дали бившият ѝ е бил ченге и дали не е можел да понася, че тя е ченге, и изобщо какъв им е бил проблемът. Хората на нейната възраст имат някакъв багаж, а хората на моята възраст имат цели гардероби с куфари.

Все още със затворени очи, Бет попита:

— Какво ще правиш, ако те пенсионират по болест?

— Не зная. — Замислих се, после отвърнах:

— Макс ще ме назначи.

— Мисля, че в такива случаи не позволяват да вършиш полицейска работа. Ти как смяташ?

— Сигурно си права. Не зная какво ще правя. В Манхатън е скъпо. А пък аз живея там. Мисля, че ще трябва да се преместя. Може би тук.

— Какво ще правиш тук?

— Ще гледам вино.

— Грозде. Гледаш грозде и правиш вино.

— Точно така.

Тя отвори синьо-зелените си очи и ме погледна. Очите ни се срещнаха, потърсиха, пронизаха и така нататък. После тя отново затвори клепачи.

Известно време и двамата мълчахме, после Бет отвори очи и попита:

— Защо не вярваме, че семейство Гордън са откраднали чудотворна ваксина, за да направят богатство?

— Защото това оставя без отговор още много въпроси. Първо, за какво им е бързоходна лодка? Човек няма нужда от яхта за сто и трийсет хиляди долара, само за да открадне златна ваксина. Нали така?

— Може да са знаели, че ще откраднат ваксината и че в крайна сметка ще са в състояние да си позволят яхтата, така че просто да са се позабавявали. Кога са си я купили?

— През април миналата година. Точно преди сезона на яхтите. Десет хиляди долара първа вноска, после са продължили да я изплащат.

— Добре. Друга причина да не вярваме в плъмайландската версия?

— Ами, защо им е на купувачите на ваксината да убиват двама души? Особено ако човекът или хората на верандата им не са могли да са сигурни какво носят в сандъка за лед Том и Джуди.

— Що се отнася до убийците — отвърна тя, — и двамата знаем, че хора са били убивани и за по-дребни неща. Що се отнася до съдържанието на сандъка... ами ако семейство Гордън са имали съучастник на Плъм Айланд, който е натоварил ваксината на яхтата им? Човекът от острова се свързва с купувача и съобщава, че стоката е на път. Помисли си кой може да им е бил съучастник на Плъм Айланд. Помисли за господин Стивънс. Или доктор Цолнър.

Или доктор Чен. Или Кенет Гибс. Или който и да е друг от лабораторията.

— Добре... ще приберем и тази възможност в торбата.

— Какво друго? — попита Бет.

— Не съм специалист по геополитика, но еболата се среща много рядко и вероятността Световната здравна организация или засегнатите африкански държави да поръчат ваксината в голямо количество ми се струва малко далечна. Хората в Африка умират от всякакви предотвратими болести като малария и туберкулоза и никой не купува за тях по двеста милиона дози.

— Добре... но ние не разбираме пътищата на търговията с терапевтични средства.

— Така е, но си съгласна, че не изглежда много правдоподобно семейство Гордън да са откраднали тази ваксина, нали?

— Не съм — възрази тя. — Правдоподобно е. Просто инстинктът ми подсказва, че е лъжа.

— Добре. Правдоподобна лъжа.
— Ужасна лъжа.
— Ужасна лъжа — съгласих се аз. — И това променя всичко.
— Естествено. Какво друго?
— Ами — казах, — онзи атлас с картите. Там няма много, но бих искал да зная какво означава 44106818.
— Добре. А какво ще кажеш за археологическите разкопки на Плъм Айланд?
— Точно така. За мен това беше пълна изненада и повдига всевъзможни въпроси.
— Защо ни го каза Пол Стивънс?
— Защото е общоизвестно и така или иначе скоро щяхме да го научим.
— Добре. Какво означават тези разкопки?
— Нямам представа. Но нямат нищо общо с археологическата наука. Били са прикритие за нещо друго, повод да ходят до отдалечени части на острова.
— Може и да няма никакъв смисъл — предположи тя.
— Възможно е. Тогава остава червената глина, която видях по маратонките на Том и Джуди, а после и на Плъм Айланд. По целия път от централната сграда, на паркинга, после на автобуса, след това на кея няма къде да нагазиш в такава мека червена глина.
— Взел си малко глина, когато ходи да пишкаш, нали?
Усмигнах се.
— Наистина. Но след като оставих дрехите си в съблекалнята, някой е проявил любезността да ми изпере шортите.
— Де да бяха изпрали и моите — въздъхна Бет.
И двамата се усмигнахме.
— Ще поискам почвени проби — продължи тя. — Могат да ги обеззаразят, ако искат. Виждам, че имаш склонност да подхождаш директно, като например да задигнеш финансовите разпечатки, после да крадеш държавна почва и кой знае какво още си направил. Трябва да се научиш да изпълняваш протоколите и правилниците, детектив Кори. Особено след като случаят не е в твоята юрисдикция, нито пък ти водиш разследването. Ще загазиш и аз няма да си вкарам главата в торбата заради теб.

— Естествено. Между другото, обикновено съм много добър с веществените доказателства, правата на заподозрените, командната структура и всички тези глупости, когато се разследва обикновено убийство. А тук може да е ставало дума — и все още може — за ужасна чума. Затова на няколко пъти си позволих да мина през просото. Времето е от значение, спомни си доктрината за горещата следа и така нататък. Ако спася планетата, ще стана герой.

— Ще играеш по правилата и ще изпълняваш съответните процедури. Не прави нищо, което да провокира обвинения и дори процес.

— Стига де! Ние нямаме дори половин заподозрян, а ти вече говориш за съд.

— Така съм свикнала да работя.

— Мисля, че направих тук каквото можах — казах. — Подавам си оставката като консултант по случая.

— Стига си се цупил. — Тя се поколеба, после прибави: — Искам да останеш. Може наистина да науча нещо от теб.

Очевидно се харесвахме, въпреки някои пререкания и неразбирателства, някои разлики в мненията, в темпераментите, във възрастта, миналото и навярно в кръвната група, в музикалните вкусове и в Бог знае още какво. Всъщност, ако се замислех за това, ние нямахме нищо общо, освен работата, и не можехме да постигнем съгласие дори само по нея. И все пак бях влюбен. Е, добре де, изпълнен с похот. Но значителна похот. Бях дълбоко свързан с тази похот.

Пак се спогледахме и отново се усмигнахме. Беше тъпо. Искам да кажа, наистина идиотско. Чувствах се като кретен. Тя бе толкова невероятно красива... харесвах гласа ѝ, усмивката ѝ, медната ѝ коса на слънчевите лъчи, движенията ѝ, ръцете ѝ... и тя отново ухаеше на сапун от душа. Обичам този аромат. Свързвам сапуна със секса. Това е дълга история.

— Каква безполезна земя? — попита Бет.

— А? А, да. Семейство Гордън. — Обясних ѝ за данните от чековата книжка и за разговора си с Маргарет Уили. — Не съм селско момче — заключих аз, — но не мисля, че хора без пари ще пръскат двайсет и пет бона просто за да имат свои собствени дървета, които да прегръщат.

— Странно е — съгласи се тя. — Но земята е нещо емоционално. Баща ми беше един от последните фермери в западен Съфолк. Обичаше земята си, но провинцията се бе променила — горите, потоците и другите ферми ги нямаше, така че той също продаде имота си. Но после вече не беше същият човек, даже с един милион в банката.

Замълча за миг, после продължи:

— Предполагам, че би трябвало да идем да поговорим с Маргарет Уили, да хвърлим един поглед на тази земя, въпреки че едва ли има връзка със случая.

— Според мен фактът, че семейство Гордън никога не са ми споменавали за това, е много важен. Същото като с археологическите разкопки. Трябва да се търсят обяснения на нещата, които не изглеждат логични.

— Благодаря, детектив Кори.

— Не искам да ти чета лекции — отвърнах, — но преподавам в „Джон Джей“ и понякога просто ми се изплъзва от устата.

Тя ме погледна за миг, после каза:

— Никога не мога да разбера кога се майтапиш с мен.

— Наистина преподавам в „Джон Джей“.

Става дума за колежа по криминалистика „Джон Джей“ в Манхатън, едно от най-добрите по рода си учебни заведения в страната и предполагам, че тя не можеше да си представи Джон Кори като преподавател.

— Какво преподаваш? — попита Бет.

— Не е точно правилникът за работа с веществени доказателства, правата на заподозрените и така нататък.

— Определено.

— Преподавам практическо разследване на убийства. Местопрестъпление и такива неща. Петък вечер. Това е нощта на най-тайнствените убийства. Добре си дошла, ако изобщо се върна в колежа. Може би през януари.

— Може и да дойда.

— Ела рано. Студентите винаги се избиват да идват. Аз съм страхотно забавен.

— Сигурна съм.

И аз бях сигурен. Госпожа Бет Пенроуз най-после се сещаше за това. Фериботът намали скорост. Пристигнахме.

— Успя ли да разговаряш със семейство Мърфи? — попитах.

— Не. Макс е разговарял. Включила съм ги в списъка си за днес.

— Добре. Ще дойда с теб.

— Мислех си, че напускаш.

— Утре.

Тя извади бележника от чантата си и започна да го прелиства, после каза:

— Трябват ми компютърните распечатки, които си взел.

— Вкъщи са.

— Добре... — Тя плъзна поглед по страницата и продължи:

— Ще се свържа с лабораторията за отпечатъците и с патоанатомите. Освен това поисках от областната прокуратура заповед за проверка на телефонните разговори на семейство Гордън за последните две години.

— Чудесно. Вземи и списък на законните притежатели на пистолети в окръг Саутхолд.

— Мислиш, че оръжието на убийството може да е регистрирано в окръга?

— Възможно е.

— Защо смяташ така?

— Интуиция. Междувременно нареди да продължават с търсенето на куршумите в морето.

— Продължаваме, но това наистина е безнадеждно.

— Точно така. Освен това, ако събираш патлаците от Плъм Айланд, погрижи се балистичните изпитания да направи областната лаборатория, а не ФБР.

— Зная.

Тя изреди куп други задачи, които трябваше да се изпълнят, и можах да се убедя, че има стройно и логично мислене. Освен това проявяваше интуиция и любопитство. Липсваше й единствено опит, за да е наистина добър детектив. А за да стане страхотен детектив, трябваше да се научи да се отпуска, да кара хората да разговарят свободно и прекалено много. Бет започваше малко строго и твърдо и повечето свидетели, да не споменавам за колегите, се ограждаха със защитна стена.

— Отпусни се.

Тя вдигна поглед от бележника си.

— Моля?

— Отпусни се.

Бет помълча малко, после отвърна:

— Този случай ме прави малко нервна.

— С всички е така. Отпусни се.

— Ще се помъча. — Тя се усмихна. — Мога да се vyplъзвавам в различни образи. Например в твоя. Искаш ли да видиш?

— Не.

Бет се прегърби и се сгърчи, пхна ръка в джоба си и се почеса по гърдите с другата, после заговори с басов глас и нюйоркски акцент:

— Значи, кво става с тоя случай, по дяволите? И кво му е на тоя кретен Наш? А? Бе тоя тип не може да различи пай от пица. Мозъкът му е кат топлийка. Той значи...

— Благодаря — хладно я прекъснах аз.

Тя се засмя, после каза:

— Отпусни се.

— Аз не говоря така.

— Е, поне на мен ми звучи така.

Малко се ядосах, но и се поразвеселих. Отчасти. Няколко минути помълчахме, после отбелязах:

— Струва ми се, че този случай вече не е на такова високо равнище и това е добре.

Тя кимна.

— Така няма да се занимаваш с толкова много хора продължих аз, — с федералните, политиците и медиите. — Замълчах, после прибавих:

— Когато решиш този случай, ще се прочуеш.

Бет продължително ме изгледа и попита:

— Смяташ ли, че ще успеем да го решим?

— Разбира се.

— Ами ако не успеем?

— Няма такава опасност. От друга страна, ти ще имаш проблем с кариерата, не аз.

— Благодаря ти.

Фериботът се блъсна в гумения буфер и екипажът хвърли на кея две въжета.

Бет се размисли на глас.

— И така... освен опасните бацили и наркотици, сега имаме хипотезата за ваксината и не забравяй какво съобщи на медиите Макс, че случаят бил двойно убийство на собствениците на къщата, появили се на местопрестъплението на обикновен грабеж. И знаеш ли какво? Все още е възможно да е така.

Погледнах я и отвърнах:

— Ето ти още една възможност — казвам я само на теб. Ами ако Том и Джуди са знаели нещо, което не е трябвало да знаят, или са видели нещо на Плъм Айланд, което не е трябвало да виждат? Ами ако някой като господин Стивънс или твоето приятелче господин Наш ги е очистил! Помисли си за това.

Тя помълча доста дълго, после каза:

— Звучи ми като слаб телевизионен сериал. Но ще си помисля.

Макс извика от долната палуба:

— Всички на брега.

Бет тръгна към стълбите, после се обърна и попита:

— Какъв е номерът на клетъчния ти телефон?

Дадох ѝ го и тя каза:

— Ще се разделим на паркинга и ще ти се обадя след двайсетина минути.

Присъединихме се към Макс, Наш и Фостър на кърмата и слязохме на брега заедно с шестимата плъмайландски служители. На кея чакаха само трима души за обратния курс и аз отново останах поразен колко изолиран е островът.

На паркинга началникът на саутхолдското полицейско управление Силвестър Максуел ни каза:

— Доволен съм, че свършихме с най-неприятната част от този случай. Имам и други задачи, така че оставям детектив Пенроуз да работи по убийството.

Господин Тед Наш от Централното разузнавателно управление отвърна:

— Аз също съм доволен и тъй като в случая очевидно няма проблем с националната сигурност, нито пък от международно

естество, ще препоръчам управлението ми и аз да бъдем освободени от разследването.

Господин Джордж Фостър от Федералното бюро за разследване каза:

— Изглежда, е била открадната държавна собственост, така че ФБР ще продължи да участва в разследването. Днес се връщам за доклад във Вашингтон. Със случая ще се заеме местното представителство на Бюрото и някой ще поддържа връзка с вас, началник. — Той погледна към Бет. — Или с вас, или пък с вашия шеф.

Детектив Елизабет Пенроуз от съфолкското областно полицейско управление отвърна:

— Е, очевидно оставам аз. Благодаря на всички ви за оказаната ми помощ.

Бяхме готови да се разделим, но двамата с Тед трябваше да разменим няколко последни приятелски удара. Той започна пръв.

— Искрено се надявам, че пак ще се срещнем, детектив Кори.

— О, сигурен съм в това, Тед. Следващия път се опитай да се превъплътиш в жена. Това би трябвало да ти е по-лесно, отколкото да се правиш на сухар от министерството на земеделието.

Той ме изгледа и отвърна:

— Между другото, забравих да спомена, че познавам шефа ти, детектив лейтенант Улф.

— Светът е малък. И той е задник. Но ще му кажеш някоя добра дума за мен, нали, приятел?

— Ще се погрижа да му съобщя, че му пращаш своите уважения и че изглеждаш в отлична форма да се върнеш на служба.

— Последните двайсет и четири часа бяха интересни и напрегнати — както обикновено го прекъсна Фостър. — Мисля, че нашата група може да се гордее с постиженията си и не се съмнявам, че местната полиция ще доведе този случай до задоволителен край.

— Като цяло — дълъг ден, добра работа и късмет — обобщих аз.

Всички се ръкувахме, дори аз, макар че не знаех дали съм напуснал работа и изобщо дали е имало какво да напускам. Така или иначе, размениха се кратки сбогувания и никой не почна да се мазни и да обещава, че ще пише или че пак ще се срещнем, нито пък някой се разцелува и запрегръща и така нататък. След минута Макс, Бет, Наш и Фостър бяха в автомобилите си и потеглиха, а аз останах сам на

паркинга с пръст в носа. Странно. Снощи всички смятаха, че е настанал Апокалипсисът и че Бледият ездач е започнал ужасното си препускане. А сега никой не даваше и пукната пара за двамата убити крадци на ваксина в моргата. Нали така?

Насочих се към колата си. Кой участваше в тази инсценировка? Очевидно Тед Наш и хората му, а и Джордж Фостър, тъй като той също беше на сутрешния ферибот заедно с Наш и с четиримата костюмирани, изчезнали с черната кола. Навярно и Пол Стивънс, както и доктор Цолнър.

Бях сигурен, че някои управления на федералното правителство са измислили сценарий и че той е съвсем достатъчен за пресата, нацията и света. Но не бе достатъчен за детективите Джон Кори и Елизабет Пенроуз. Чудех се дали Макс вярва във всичко това. Общо взето хората са склонни да вярват в благополучния край, а Макс страдеше от такава параноя от бацилите, че с искрена радост би приел версията, че Плъм Айланд не пръска антибиотици и ваксини във въздуха. Би трябвало да поговоря по-късно с Макс.

Може би. Ако прикриваха нещо, другият въпрос бе какво е то? Хрумна ми, че е възможно да не знаят какво прикриват. Трябваше да превърнат случая от масов ужас в обикновен грабеж, при това да го направят бързо, за да не стане напечено. Дори можеха да започнат да се опитват да разберат за какво точно става дума, по дяволите. Навярно Наш и Фостър също като мен си нямаха и представа каква е причината за убийството на семейство Гордън.

Теория две — те знаеха защо и кой е убил жертвите, а може би това бяха самите Наш и Фостър. Всъщност нямах представа какви са тези двама клоуни.

С всички тези подозрения наум си спомних какво беше казала Бет за Наш... „Аз не бих се пречкала на такъв човек.“

На двайсетина метра от джипа си се огледах.

Сега на паркинга имаше стотина автомобили на плъмайландски служители, но нямаше хора, така че се настаних зад един микробус и извадих връзката с ключовете си. Още една екстра, която бях получил за моите четирийсет бона, бе дистанционното запалване. Натиснах последователно бутона — две дълги и едно късо натискане — и зачаках експлозията. Експлозия не последва. Автомобилът запали. Оставих го да загрее около минута, после се приближих и се качих.

Чудех се дали не съм прекалено подозрителен. Предполагам, че ако джипът ми беше избухнал, отговорът щеше да е отрицателен. По-добре в безопасност, отколкото после да съжаляваш, както казвам аз. Докато не откриех кой е убиецът, нямаше да се отърва от параноята.

14.

Отправих се на запад по Мейн Роуд. Двигателят бръмчеше, радиото свиреше популярни мелодии, покрай мен се редуваха селски пейзажи, сини небеса, чайки, категорично най-доброто, което може да предложи третата планета от слънчевата система. Телефонът в колата иззвъня и аз отговорих:

— Какво обичате?

— Ще се срещнем в къщата на семейство Мърфи — каза детектив Пенроуз.

— Няма да стане — отвърнах.

— Защо?

— Мисля, че съм уволнен. Ако не, напускам.

— Назначен си за цялата седмица. Трябва да си свършиш работата.

— Кой го казва?

— В къщата на семейство Мърфи — повтори тя и затвори.

Мразя властните жени. Въпреки това след двайсет минути стигнах до дома на Мърфи и забелязах детектив Пенроуз — беше паркирала необозначения си черен форд отпред и седеше вътре.

Оставих джипа си няколко къщи по-нататък, изключих двигателя и слязох. Вдясно от къщата на Мърфи местопрестъплението продължаваше да е оградено с лента и отпред пазеше човек от саутхолдската полиция. Микробусът на областното управление все още бе на моравата.

Бет разговаряше по клетъчния си телефон и когато приближих, затвори и слезе от колата.

— Току-що приключих дълъг разговор с шефа си — каза тя. — Очевидно всички са доволни от версията с ваксината за ебола.

— Информира ли шефа си, че според теб това са пълни глупости?

— Не... хайде да оставим това. Нека се задоволим да разследваме двойно убийство.

Отидохме до входната врата на семейство Мърфи и позвънихме. Къщата беше ранчо от 60-те години в оригиналния си вид, както казват, доста грозна, но добре поддържана.

Вратата отвори жена на седемдесетина години, ние се представихме. Тя погледна към късите ми панталони — навярно бе забелязала току-що изпрания им вид и аромат, усмихна се на Бет и ни покани да влезем. После изчезна някъде и извика:

— Ед! Пак полицията!

Върна се в дневната и ни покани да седнем на двойното кресло. Показах се буза до буза с Бет.

— Нещо за пиене? — попита ни госпожа Агнес Мърфи.

— Не, госпожо, благодаря. На служба съм — отвърнах аз.

Бет също отклони предложението.

Госпожа Мърфи седна на люлеещия се стол срещу нас.

Огледах се. Декоративният стил се отнасяше към онази категория, която наричам „класическа стара пръдня“ — тъмни мухлясали претрупани мебели, шестстотин грозни дреболии, невероятно безвкусни сувенири, снимки на внуците и така нататък. Стените бяха тебеширено зелени, като мента за след вечеря, а килимът беше... е, на кого му пука?

Госпожа Мърфи бе облечена в розов костюм с панталони, ушит от синтетична материя, която щеше да изтрае три хиляди години.

— Харесвахте ли семейство Гордън? — попитах я.

Въпросът я стъписа, както се очакваше. Тя събра мислите си и отвърна:

— Не ги познавахме много добре, но те бяха изключително кротки хора.

— Защо според вас са били убити?

— Ами... откъде да зная? — Известно време се гледахме, после тя прибави: — Може да е нещо, свързано с работата им.

В стаята влезе Едгар Мърфи, бършеше ръцете си с парцал. Бил в гаража, поясни той, и поправял електрическата си косачка. Изглеждаше някъде към осемдесет и ако бях на мястото на Бет Пенроуз и мислено подготвях бъдещ съдебен процес, не бих разчитал, че Едгар ще издържи дотогава.

Носеше зелен гащеризон и работни обувки и изглеждаше също толкова блед, колкото и жена му. Така или иначе, аз се изправих и се

ръкувах с господин Мърфи. Върнах се на мястото си, а Едгар се настани на стола с подвижна облегалка, която старецът нагласи така, че да гледа към тавана. Опитах се да срещна погледа му, но това беше трудна задача, като се имаше предвид положението ни един спрямо друг. Спомних си защо не ходя на гости на родителите си.

— Вече разговарях с началника Максвел — каза Едгар Мърфи.

— Да, сър. Аз съм от отдел „Убийства“ — каза Бет.

— А той откъде е?

— От хората на началника Максвел — отвърнах аз.

— Не, не сте. Познавам всяко ченге от управлението.

Положението клонеше към тройно убийство. Вдигнах поглед към мястото на тавана, в което бяха фокусирани очите му, и заговорих — нещо като излъчване към сателит, който отразява сигнала към получателя му.

— Аз съм консултант. Вижте, господин Мърфи...

— Не можеш ли да седнеш нормално, Ед? — прекъсна ме госпожа Мърфи. — Не е учтиво да седиш така.

— Майната му. Това си е моята къща. Може да ме чува добре. Можете да ме чувате добре, нали?

— Да, сър.

Бет каза няколко въвеждащи думи, но нарочно сбърка някои подробности и часове. Господин Мърфи я поправи, с което демонстрира, че паметта му за неотдавнашни събития е добра. Госпожа Мърфи също добави някои детайли към случилото се предишния ден. Изглеждаха достоверни свидетели и аз се засрамах, че бях проявил нетърпение със старците — по-точно, че ми се бе приискало да размажа Едгар на стола му.

Така или иначе, докато Бет разговаряше с Едгар и Агнес, стана очевидно, че не можем да научим нищо ново по отношение на голите факти: в 17:30 ч. съпрузите били на остъклената си веранда и довършвали вечерята си — старците вечерят към четири следобед. Във всеки случай, гледали телевизия, когато чули яхтата на жертвите — познали мощните двигатели. И тук госпожа Мърфи се отклони, за да даде личното си мнение:

— Господи, двигателите бяха толкова шумни. Защо са им на хората такива големи шумни двигатели?

За да дразнят съседите си, госпожо Мърфи.

— Видяхте ли яхтата? — попитах ги.

— Не — отвърна госпожа Мърфи. — Не си направихме труда да погледнем.

— Но бихте могли да видите яхтата от верандата си?

— Можем да виждаме морето, да. Но тогава гледахме телевизия.

— По-добре е, отколкото да зяпаш тъпия залив.

— Джон — предупреди ме Бет.

Честно казано, аз съм човек с много предразсъдъци и се мразя заради това, но съм продукт на времето, пола, епохата и културата си. Усмихнах се на госпожа Мърфи.

— Имате прекрасна къща.

— Благодаря ви.

Известно време разпита пое Бет.

— И сте сигурни, че не сте чули какъвто и да било шум, който може да е от изстрел? — попита тя.

— Не — отвърна Едгар Мърфи. — Слухът ми е доста добър. Чух, че Агнес ме вика, нали?

— Понякога изстрелите не звучат така, както си мислим, че би трябвало — продължи Бет. — Нали разбирате, по телевизията звучат по един начин, но в действителния живот понякога звучат като пиратки, като остро изпукване или като задавяне на автомобилен двигател. Чухте ли какъвто и да било шум след спирането на двигателите?

— Не.

Беше мой ред.

— Добре, чули сте, че двигателите замлъкват — казах аз. — Все още ли гледахте телевизия?

— Да. Но не пускаме звука силно. Просто седим близо до телевизора.

— С гръб към прозорците ли?

— Да.

— Добре, гледали сте телевизия още десет минути — какво ви накара да се изправите?

— Започна едно от предаванията на Агнес. Някаква адски тъпа дискусия. Водещ е Монтъл Уилямс.

— И сте отишли при съседите да си побъбрите с Том Гордън.

— Трябваше да взема на заем електрически удължител.

Едгар обясни, че влязъл през дупка в живия плет, качил се на дървената веранда на семейство Гордън и хоп, там били Том и Джуди, съвсем мъртви.

— На какво разстояние от трупите бяхте? — попита Бет.

— На около пет метра.

— Сигурен ли сте?

— Да. Бях на края на верандата, а те лежаха срещу плъзгащата се стъклена врата. Около пет метра.

— Добре. Как разбрахте, че са семейство Гордън?

— Отначало не разбрах. Просто замръзнах и се сетих чак после.

— Как разбрахте, че са мъртви?

— Отначало нямах представа. Но видях... ами, нещо, което приличаше на трето око на челото му. Нали разбирате? Бяха абсолютно неподвижни. И очите им бяха отворени, но не дишаха и не стенеха. Нищо.

Бет кимна.

— Какво направихте после?

— Плюх си на петите.

Беше мой ред.

— Според вас колко време всъщност сте стояли на верандата?

— О, не зная.

— Половин час?

— Не, по дяволите. Петнайсетина секунди.

Навярно по-скоро пет, подозирах аз. Два пъти разкарах Едгар из тези няколко секунди, като се опитвах да го накарам да си спомни дали в този момент е чул или видял нещо необичайно, нещо, за което е забравил да спомене. Напразно. Попитах го дори дали си спомня да му е замирисало на барут, но той бе непреклонен — казал всичко по време на първия си разговор с началника Максвел и толкова. Госпожа Мърфи потвърди думите му.

Чудех се какво е щяло да се случи, ако Едгар беше минал през живия плет десетина минути по-рано. Навярно сега нямаше да седи тук. Чудех се дали това му е минавало през ума.

— Как според вас се е измъкнал убиецът, щом не сте чули или видели нито кола, нито лодка? — попитах го аз.

— Ами мислих за това.

— И?

— Е, наоколо има много хора, които вървят, карат велосипеди, тичат за здраве и така нататък. Нали разбирате? Струва ми се, че никой не би обърнал внимание, ако някой прави нещо такова.

— Добре. — Но тичащият за здраве човек със сандък за лед на главата би могъл да привлече вниманието. Имаше голяма вероятност убиецът все още да е бил някъде из района, когато Едгар се е натъкнал на трупове.

Оставих времето и мястото на убийството и започнах друга поредица въпроси.

— Семейство Гордън често ли имаха гости? — попитах госпожа Мърфи.

— Доста — отвърна тя. — Често готвеха навън. У тях винаги имаше по няколко души.

— Излизаха ли с яхтата си късно вечер? — попита Бет.

— Понякога — отвърна Едгар. — Двигателите им не можеха да се сбъркат. Понякога се връщаха ужасно късно.

— Колко късно?

— О, към два-три през нощта. Нощен риболов ако питате мен.

Човек може да лови риба от „Формула 303“, на няколко пъти го бях правил и аз заедно с Том и Джуди, но тази яхта не е за риболов и бях сигурен, че Едгар го знае. Но Едгар беше от старата школа и смяташе, че никой не бива да говори лошо за мъртвите — освен под натиск.

Продължихме да ги разпитваме — за навиците на семейство Гордън, за странни автомобили и така нататък. Никога не бях работил с Бет Пенроуз, разбира се, но двамата бяхме на една и съща дължина на вълната и свирехме доста добре в дует.

След няколко минути госпожа Мърфи каза:

— Те изглеждаха наистина прекрасна двойка.

Долових намека и попитах:

— Смятате, че той е имал приятелка?

— О... не исках да кажа...

— А тя имаше ли си приятел?

— Ами...

— Когато Том не си е бил вкъщи, тя е имала посетител. Нали така?

— Ами, не казвам, че е бил приятел или нещо такова.

— Разкажете ни.

И тя го направи, но изобщо не бе чак толкова пикантно. Веднъж през юни, когато Том бил на работа, а Джуди си останала вкъщи, пристигнал приятен на вид, добре облечен брадат господин с бяла спортна кола от неопределен модел, който си тръгнал един час по-късно. Странно, но нямаше никакви улики за пламенна връзка, която би могла да доведе до престъпление от страст. После, преди няколко седмици, една събота, когато Том бил в морето с яхтата, в отбивката спрял „зелен джип“. От него слязъл мъж, който минал в задния двор, а там госпожа Гордън се печала на слънце по миниатюрни бикини. Той си свалил ризата и известно време двамата се пекли заедно.

— Не мисля, че беше редно, след като съпруга го нямаше — отсъди госпожа Мърфи. — Искам да кажа, че тя бе полугола, а този приятел си съблича ризата, ляга до нея и двамата просто си бърбят, после той се изправя и си тръгва преди съпругът да се върне.

— Беше свършено невинно — отвърнах аз. — Просто наминах да видя Том по работа.

Госпожа Мърфи ме изгледа. Усетих, че Бет също ме пронизва с поглед.

— Със семейство Гордън бяхме приятели — казах на госпожа Мърфи.

— О...

Господин Мърфи се подсмихна към тавана и ме информира:

— Жена ми има мръсно подсъзнание.

— Аз също. — Обърнах се към госпожа Мърфи. — Някога общували ли сте със семейство Гордън?

— Веднъж ги поканихме на вечеря, преди около две години, когато се преместиха тук. Те пък ни поканиха на барбекю веднага след това. Оттогава не сме се събирали.

Не можех да си представя защо.

— Познавахте ли някой от приятелите им по име? — попитах госпожа Мърфи.

— Не. Предполагам, че повечето са били от Плъм Айланд. Ако питате мен, те са странни хора.

И така нататък. Обичаха да приказват. Госпожа Мърфи се люлееше, господин Мърфи си играеше с лостчето на стола и

постоянно променяше наклона на облегалката. Когато зае едно от легналите си положения, ме попита:

— Какво са направили? Откраднали са цял куп бацили, за да унищожат света ли?

— Не, откраднали са ваксина за много пари. Искали са да забогатеят.

— Да? Ами че те бяха само наематели на съседната къща. Знаехте ли го?

— Да.

— И плащаха адски много за такава къща.

— Откъде знаете?

— Познавам собственика. Един младок, Сандърс. Той е строител. Купи мястото от семейство Хофман, наши приятели. Сандърс плати прекалено много, после ремонтира къщата и я даде на семейство Гордън. Плащаха прекалено висок наем.

— Нека ви попитам направо, господин Мърфи — каза Бет. — Някои смятат, че жертвите са се занимавали с наркотици. Вие как мислите?

— Възможно е — без колебание отвърна той. — Излизаха с яхтата по странно време. Не бих се изненадал.

— Освен брадатия със спортната кола и мен виждали ли сте някога подозрителни типове в двора или отпред? — попитах аз.

— Ами... честно казано, не мога да твърдя, че съм виждал...

— Госпожо Мърфи?

— Не, мисля, че не. Повечето хора изглеждаха почтени. Пиеха прекалено много вино... кошът за отпадъци беше пълен с бутилки от вино... понякога ставаха шумни, след като се напиеха, но музиката бе тиха — не тези ужасни неща, които се слушат напоследък.

— Имате ли ключ от тяхната къща?

Видях, че госпожа Мърфи стрелва с поглед господин Мърфи, който гледаше към тавана. Настана тишина, после господин Мърфи отвърна:

— Да, имахме ключ. Наглеждахме къщата, защото обикновено сме си тук.

— И?

— Ами... може би миналата седмица видяхме, че пристига ключар, и когато си тръгна, хм, просто отидох да проверя и ключът не

ставаше. Почти очаквах Том да ми даде нов ключ, но не стана така. Той има ключ за моята къща. Нали разбирате? Затова телефонирах на Джил Сандърс и го попитах, нали разбирате, защото собственикът би трябвало да има ключ, но той не знаеше нищо. Не е моя работа, но ако семейство Гордън искаха да им наглеждам къщата, би трябвало да ми дадат ключ, нали? Сега се чудя дали не са криели нещо там.

— Ще ви направим почетен шериф, господин Мърфи. Но, не повтаряйте нищо от разговора ни пред никого освен пред началника Максвел. Ако някой дойде и заяви, че е от ФБР, от съфолкското областно управление, от нюйоркската полиция или нещо такова, може да лъже. Свържете се с началника Максвел или с детектив Пенроуз. Става ли?

— Става.

— Вие имате ли яхта? — попита Бет.

— Вече не. Прекалено много работа и пари.

— Някой посещавал ли е семейство Гордън с яхта?

— От време на време виждах яхти на кея им.

— Знаете ли на кого са принадлежали?

— Не, но веднъж беше яхта, също като тяхната. Бързоходна, но не тяхната. Имаше друго име.

— Бяхте ли достатъчно близо, за да го видите? — попита аз.

— Понякога гледам с бинокъл.

— Как се казваше яхтата?

— Не мога да си спомня. Но не беше тяхната.

— Видяхте ли някого на борда? — попита Бет.

— Не. Просто случайно забелязах яхтата. Изобщо не видях някой да се качва или да слиза.

— Кога е било това?

— Чакайте да помисля... към юни... в началото на сезона.

— Семейство Гордън вкъщи ли си бяха?

— Не зная. Наблюдавах, за да видя кой ще излезе от къщата, но някак си са ми се изплъзнали, защото после чух двигателя и яхтата отплава.

— Добре ли виждате надалече?

— Не много добре, освен с бинокъл.

— А вие, госпожо Мърфи?

— Също.

Допуснах, че семейство Едгар и Агнес са наблюдавали с бинокъл къщата на Том и Джуди повече, отколкото признават, и попитах:

— Ако ви покажем снимки на различни хора, ще можете ли да ми кажете дали сте виждали някой от тях при семейство Гордън?

— Навярно.

Кимнах. Любопитните съседи могат да бъдат добри свидетели, но понякога, подобно на евтина камера за видеонаблюдение, те прекалено много свидетелстват за незначителни, неясни и досадни неща.

Прекарахме още половин час в задаване на въпроси, но информацията намаляваше с всяка минута. Всъщност господин Мърфи постигна почти невъзможното, като заспа по време на полицейски разпит. Хъркането му започваше да ми лази по нервите.

Изправих се и се протегнах. Бет също стана и подаде на госпожа Мърфи визитната си картичка.

— Благодаря, че ни отделихте от времето си. Потърсете ме, ако някой от двамата ви се сети за нещо друго.

— Непременно.

— И запомнете — подчерта Бет, — аз водя разследването на този случай. Това е партньорът ми. Началникът Максвел ни помага. Не трябва да разговаряте за случая с никой ДРУГ.

Тя кимна, но не знаех дали семейство Мърфи биха могли да издържат пред атаките на някой като Тед Наш от Централното разузнавателно управление.

— Имате ли нещо против да се поразходим из двора ви? — попитах госпожа Мърфи.

— Не.

Сбогувахме се и аз й казах:

— Съжалявам, ако съм отегчил господин Мърфи.

— Това е времето му за следобеден сън.

— Разбирам.

Тя ни изпрати до входната врата и рече:

— Страх ме е.

— Няма причина — отвърна Бет. — Полицията наблюдава района.

— Могат да ни убият в леглото.

— Според нас е бил някой, когото жертвите са познавали — каза Бет. — Завистник. Вие няма за какво да се тревожите.

— Ами ако се върнат?

Отново започвах да се дразня и попитах малко остро:

— Защо му е на убиеца да се връща?

— Те винаги се връщат на местопрестъплението.

— Те никога не се връщат на местопрестъплението.

— Връщат се, ако искат да убият свидетелите.

— Вие или господин Мърфи бяхте ли свидетели на убийството?

— Не.

— Тогава не би трябвало да се притеснявате.

— Убиецът може да си мисли, че сме го видели.

Хвърлих поглед към Бет.

— Ще пратя патрулна кола да обикаля района — отвърна тя.

— Ако се почувствате нервна или чуете нещо, съобщете в полицията. Не се тревожете.

Агнес Мърфи кимна.

Отворих вратата и излязох навън.

— Тя наистина има право — казах на Бет.

— Зная. Ще се погрижа.

Двамата заобиколихме към страничния двор и открихме дупката в живия плет. Оттам се виждаше задната част на къщата на семейство Гордън и верандата, а ако човек минеше през плета и погледнеше наляво, можеше да види морето. В залива плаваше синьо-бяла яхта.

— Това е лодката на пристанищната полиция — каза Бет.

— Пратили сме четирима леководолази да търсят два малки куршума в тинята и водораслите. Ще е страхотен късмет, ако ги открият.

От престъплението още не бяха минали двайсет и четири часа и мястото щеше да е блокирано поне до следващата сутрин, така че не влязохме в двора на жертвите, защото това щеше да означава отново да се регистрираме. Но тръгнахме покрай живия плет към залива откъм страната на семейство Мърфи. Колкото повече се приближавахме до солената вода, толкова по-ниски ставаха храстите и в един момент, на десетина метра от морето, вече можех да виждам над тях. Продължихме да вървим към мястото, където вълните се плискаха във вълнолома. Наляво беше старият подвижен кей на семейство Мърфи, а

надясно — неподвижният кей на семейство Гордън. „Спирохета“ я нямаше.

— От Корабната служба откараха яхтата на техните докове. Хората от лабораторията ще работят по нея там — каза Бет: — Какво мислиш за семейство Мърфи?

— Мисля, че са го направили те.

— Какво?

— Че те са убили семейство Гордън. Не директно. Но са пресрещнали Том и Джуди на верандата, разговаряли са с тях половин час за супермаркетните продажби в съботния вестник, семейство Гордън са извадили пистолетите и са си пръснали черепите.

— Възможно е — призна Бет. — Но какво е станало с пистолетите?

— Едгар е направил от тях поставки за тоалетна хартия.

Тя се засмя.

— Ужасен си. Но някой ден ще пораснеш.

— Не, няма.

Няколко секунди помълчахме. Стояхме и гледахме залива. Водата, както и огънят, е хипнотизираща.

Накрая Бет попита:

— Имал ли си връзка с Джуди Гордън?

— Ако бях имал, щях да ти кажа, а и щях да го призная на Макс.

— На Макс да. Но не и на мен.

— Добре — не съм имал връзка с Джуди Гордън.

— Но тя те е привличала.

— Тя привличаше всички мъже. Беше красива. — Не забравих да прибавя: „И много умна“, като че ли ми пукаше за това. Е, понякога ми пука, но друг път забравям да включа интелекта като положително качество. — Когато ти се случи млада, сексуално привлекателна двойка, може би трябва да имаш предвид и секса като мотив.

Тя кимна.

— Ще си помисля.

От мястото, на което стояхме, можех да видя стълба в двора на семейство Гордън. Пиратското знаме все още се вееше на мачтата и двете сигнални флагчета висяха на рейката, известна също и като „нок“.

— Можеш ли да нарисуваш онези флагчета? — попитах Бет.

— Естествено. — Тя извади бележника си и химикалка и ги скицира. — Мислиш ли, че е нещо важно? Може би сигнал?

— Защо не? Това са сигнални флагчета.

— Според мен са просто за красота. Но ще разберем.

— Хайде да се върнем на местопрестъплението — казах аз.

Пресякохме границата между имотите и се спуснахме на кея на семейство Гордън.

— Добре, аз съм Том, ти си Джуди. Напускаме Плъм Айланд по обед, а сега е към пет и половина. Вкъщи сме си. Аз изключвам двигателите. Ти първа слизаш от яхтата и завързваш въжето. Аз смъквам сандъка на кея. Така ли е?

— Точно така.

— Слизам на кея, двамата хващаме сандъка за дръжките и тръгваме нагоре.

Престорихме се, че го правим, и тръгнахме един до друг.

— Поглеждаме към къщата — продължих аз. — Ако на което и да е от трите равнища на верандата има някой, можем да го видим. Нали така?

— Да — съгласи се тя. — Да речем, че там има някой, но ние го познаваме и продължаваме да вървим.

— Добре. Но е логично този човек да се спусне към кея, за да помогне. Обикновена любезност. Така или иначе, продължаваме да вървим.

Продължихме един до друг и стигнахме до второто равнище на верандата.

— В някой момент ще забележим, че плъзгащата се стъклена врата е отворена — каза Бет. — Ако е така, ще се замислим и навярно ще спрем или ще се върнем. Вратата не би трябвало да е отворена.

— Освен ако не са знаели, че някой ще ги очаква в къщата.

— Точно така — потвърди Бет. — Но това би трябвало да е някой, който има новия ключ.

Продължихме към къщата, стигнахме до последното равнище на верандата и спряхме близо до двете тебеширени очертания.

Бет срещу това на Джуди и аз срещу това на Том.

— Семейство Гордън имат да направят още няколко стъпки — казах аз, — още минута или по-малко живот. Какво виждат те?

Бет погледна надолу към тебеширените силуети, после към къщата пред нас, към стъклените врати и непосредствено вляво и вдясно. Накрая отвърна:

— Те продължават да вървят към къщата, която е на пет-шест метра от тях. По нищо не личи да са се опитвали да избягат. Все още са един до друг, освен в къщата няма къде другаде да се скрият, а от това разстояние никой не може да избегне два изстрела в главата. Трябва да са познавали убиеца или той да не ги е разтревожил.

— Точно така. Мисля, че убиецът може да е лежал на шезлонга и да се е преструвал на заспал — ето защо не е слязъл да ги посрещне на кея. Дватамата са познавали този човек и Том може да е извикал: „Хей, Джо, стани и ни помогни с този сандък, пълен с ваксина за ебола“. Или с антракс. Или с пари. И така, човекът се изправя, прозява се, прави няколко крачки към тях от някой от шезлонгите, приближава се, вади пистолет и им пръска черепите. Става ли?

— Възможно е — отвърна Бет, заобиколи тебеширените очертания и застана на мястото, където трябва да беше стоял убиецът, няма и метър и половина от краката на жертвите. Аз заех мястото на Том. Бет вдигна дясната си ръка и с лявата стисна дясната си китка. Насочи показалец право към лицето ми и каза:

— Бум.

— Когато са ги застреляли, те не са носели сандъка. Иначе е щял да излети от ръката на Том. Първо са го оставили на земята.

— Не съм сигурна, че са носили сандък. Това е твоя теория, не моя.

— Тогава къде е сандъкът, който винаги беше на яхтата?

— Кой знае? Някъде. Виж тези две очертания, Джон.

Толкова са близо едно до друго, че се чудя дали изобщо биха могли да носят помежду си сандък, дълъг метър и двайсет.

Погледнах силуетите. Тя имаше право. Но все пак казах:

— Може да са го оставили няколко крачки по-назад, после да са се приближили към убиеца си, който е лежал на шезлонга или е стоял тук, или пък току-що е излязъл през вратата.

— Възможно е. Във всеки случай, според мен семейство Гордън са се познавали с убиеца или убийците си.

— Съгласен съм — казах. — Струва ми се, че убиецът и жертвите неслучайно са били на тези места. За него е било по-лесно да

ги застреля в къщата, отколкото навън. Но той е избрал това място — стрелял е точно тук.

— Защо?

— Единствената причина, за която мога да се сетя, е, че пистолетът му е бил регистриран и че не е искал по-късно, ако го заподозрат, да подложат куршумите на балистична експертиза.

Тя кимна и погледна към залива.

— В къщата — продължих аз — куршумите биха могли да се забият някъде и той да не е в състояние да ги извади.

Затова се спира на изстрели отблизо в главата с едрокалибрен пистолет, така че куршумите да паднат в дълбокия залив.

Бет отново кимна и каза:

— Изглежда е така. Това обаче променя профила на убиеца. Не е някой наркоман или убиец с нерегистриран пистолет. Това е човек, който няма достъп до непроследимо оръжие — това е добър гражданин с регистриран пистолет. Това е твоята версия, така ли?

— Тя отговаря на това, което виждам тук — отвърнах аз.

— Значи затова искаш имената на местните жители с регистрирани оръжия.

— Точно така. Едрокалибрен пистолет, при това регистриран, а не незаконен, и навярно автоматичен, а не револвер, защото е почти невъзможно да сложиш заглушител на револвер. Да започнем с тази теория.

— Как този добър гражданин с регистриран пистолет се е сдобил с незаконен заглушител? — попита Бет.

— Добър въпрос. — Замислих се върху целия профил, който бях развил, и отвърнах:

— Както и всичко останало в този случай, винаги има някакво несъответствие, което прецаква добрата теория.

— Точно така. И после идват онези двайсет 45-калиброви автоматични пистолета на Плъм Айланд.

— Да, точно така.

Известно време продължихме да разговаряме, като се опитвахме да наредим парченцата от мозайката — опитвахме се да се върнем в 17:30 вчера, вместо в 17:30 днес.

През стъклени врати видях униформен саутхолдски полицаи, но той не ни забеляза и се отдалечи.

— Когато бях дете, често идвах тук от Манхатън с типично американското си семейство татко, мама, брат ми Джим и сестра ми Лин — казах на Бет след около пет минути импровизации. — Обикновено наемахме една и съща вила близо до къщата на вуйчо Хари и прекарвахме две седмици като храна на комарите. Въргаляхме се в отровен бръшлян, забивахме си рибарски кукички в пръстите и след това изгаряхме от слънцето. Трябва да ни е доставяло удоволствие, защото всяка година с нетърпение го очаквахме — семейство Кори на ежегодната си мазохистична ваканция.

Тя се усмихна.

— Една година — продължих аз, — когато бях десетинагодишен, намерих куршум от мускет и нещо ми стана. Искам да кажа, че някакъв тип беше изстрелял това нещо преди сто или може би двеста години. Тогава вуйна Джун — Бог да я прости — ме заведе на едно място близо до селцето Къчог, което според думите ѝ някога било селище на индианците корчауг, и ми показа как да търся върхове на стрели, готварски гърнета, игли от кост и така нататък. Невероятно.

Бет не отговори нищо, но ме гледаше така, сякаш ѝ е много интересно.

— Спомням си, че нощем не можех да спя и си мислех за куршуми за мускети и върхове на стрели, за заселници и индианци, за британски и континентални войници и така нататък. Преди двете вълшебни седмици да свършат, разбрах, че когато порасна, искам да стана археолог. Не се получи така, но мисля, че това е една от причините, поради които станах детектив.

Разказах ѝ за отбивката на вуйчо Хари и как някога използвали сгурия и мидени черупки, за да няма прах и кал.

— И така, след хиляда години — казах аз, — из тези земи копае археолог, открива сгурията и черупките и прави предположението, че това е дълга готварска яма. Всъщност е открил път, но той ще направи така, че онова, което смята за готварска яма, да съответства на теорията му. Схващаш ли?

— Естествено.

— Чудесно. Добре, ето какво казвам на студентите си. Искаш ли да го чуеш?

— Давай.

— Добре, студенти — онова, което виждате на местопрестъплението при убийство, е замръзнало във времето, то вече не се движи, не е динамично. Можете да пресъздадете няколко версии за него, каквото е било като живо, но това са само теории. Детективът, подобно на археолога, може да събира твърди факти и научни доказателства и въпреки това да прави погрешни заключения. Прибавете към това няколко лъжи, лъжливи следи и хора, които се опитват да помогнат, но допускат грешки. Плюс хора, които ви казват онова, което искате да чуете в съответствие с теорията ви, други хора със скрити цели и самия убиец, който може да е подхвърлил фалшиви улики. Истината се намира сред цялата тази каша от противоречия, несъответствия и лъжи. В този момент — казах на Бет, — ако правилно съм разчел времето си, звънецът бие и аз заявявам:

— Дами и господа, вашата работа е да откриете истината.

— Браво — отвърна тя.

— Благодаря.

— И така, кой е убил семейство Гордън? — попита Бет.

— Тук ме хвана натясно — отвърнах аз.

15.

Стояхме на окъпаната от слънчевите лъчи уличка до черния форд на Бет Пенроуз. Наближаваше шест часът.

— Какво ще кажеш за един коктейл? — попитах.

— Можеш ли да откриеш къщата на Маргарет Уили — отвърна тя.

— Сигурно. Тя сервира ли коктейли?

— Ще я питаме. Скачай вътре.

Качих се. Бет запали мощния двигател и потеглихме на север през Насау Пойнт.

— По кой път? — попита тя.

— Надясно, струва ми се.

Бет взе завоя така, че гумите изсвириха.

— Намали — помолих я аз.

Тя намали.

Пътуването беше приятно — със свалените прозорци, залязващото слънце, чистия въздух, всичко. Бяхме далеч от залива и се намирахме във фермерски и лозарски район.

— Когато бях дете — казах, — имаше два вида ферми — за картофи, собственост главно на полски и немски семейства, пристигнали тук някъде към началото на века, и ферми за зеленчуци, собственост главно на първоначалните заселници. Тук има ферми, които са на една и съща фамилия повече от триста и петдесет години. Направо не е за вярване.

Известно време тя помълча, после отвърна:

— Моето семейство е притежавало фермата си сто години.

— Наистина ли? И баща ти я е продал?

— Трябваше. Когато съм се родила аз, фермата се е намирала по средата на предградията. — Смятаха ни за странни. В училище ми се смееха. За това, че съм дъщеря на фермер. — Тя се усмихна. — Но татко се смя последен. Един милион долара за земята. Тогава бяха големи пари.

— И сега са големи. Ти ли ги наследи?

— Още не. Но прахосвам парите на тръстов фонд.

— Ще се омъжиш ли за мен?

— Не, но ще ти дам да покараш БМВ-то ми.

— Тук намали и завий наляво.

Тя зави и отново се насочихме на север. Бет ме погледна и каза:

— Разбрах, че си бил женен.

— Разведен съм.

— Подписано, подпечатано и доставено на адресата?

— Така ми се струва.

— Спомням си един материал по телевизията... когато са те ранили... привлекателна жена посещава болницата за едно с кмета, шефа на полицията... спомняш ли си го?

— Не. Но чух за това — отвърнах аз. — Надясно и веднага наляво.

Оказахме се на Лайтхауз Роуд и аз казах:

— Карай бавно и ще четем номерата.

От двете страни на уличката — която около километър и половина по-нататък водеше до фара Хортън Пойнт — бяха пръснати малки къщи, заобиколени от лози.

Стигнахме до приятна тухлена вила, на пощенската кутия на която пишеше „Уили“. Бет спря колата на тревата.

— Предполагам, че е тук.

— Навярно. Между другото телефонният указател е пълен с фамилии като нейната. Сигурно стари чешити.

Слязохме и тръгнахме по каменната пътека към входната врата. Нямаше звънец и почукахме. Почакахме. Под големия дъб до къщата бе паркиран автомобил, затова заобиколихме отстрани, после и отзад.

Една слаба седемдесетинагодишна жена, облечена в лятна рокля на цветя, се мотаеше из зеленчукова градина.

— Госпожо Уили? — повиках я аз, детективът.

Тя вдигна глава, после тръгна към нас. Пресрещнахме я на моравата между къщата и градината.

— Аз съм детектив Джон Кори. Снощи ви се обадох по телефона. Това е партньорката ми детектив Бет Пенроуз.

Тя погледна късите ми панталони и аз си помислих, че ципът ми може да се е отворил.

Бет показа на госпожа Уили значката си и възрастната дама очевидно се успокои по отношение на нея, но като че ли изпитваше съмнения по отношение на мен.

Усмихнах ѝ се. Тя имаше сиви очи, сива коса и интересно лице с прозрачна кожа — лице, което ми напомняше за стара картина. Не някоя конкретна картина, художник или стил, просто за стара картина.

Тя ме погледна и каза:

— Телефонирахте ми много късно.

— Не можах да спя. Това двойно убийство не ми дава мира, госпожо Уили. Извинявам се.

— Мисля, че няма нужда да се извинявате. С какво мога да съм ви полезна?

— Ами — отвърнах аз, — интересува ни земята, което сте продали на семейство Гордън.

— Струва ми се, че ви казах всичко, каквото зная.

— Да, госпожо. Навярно е така. Само още няколко въпроса.

— Елате да седнем.

Седнахме на столове под една плачеща върба.

Маргарет Уили бе третият възрастен човек, с когото се срещах днес, и реших да постигна с нея по-добри резултати, отколкото с Едгар и Агнес. Всъщност тя изобщо нямаше да ме ядоса, можех да го усетя. Беше сериозна, от стар род, делова и сдържана. Аз съм много добър в разпитите, защото мога да разбирам характерите и типове и в съответствие с тях да променям подхода си. Това не означава, че съм мекушав, чувствителен или състрадателен. Аз съм високомерен, егоцентричен и упорит шовинистичен нерез. Това е моето амплоа. Но слушам и казвам онова, което трябва да се каже. Това е част от работата.

— Сама ли поддържате всичко тук? — попитах я.

— Почти. Имам син и две дъщери. И тримата са семейни и живеят наблизо. Четири внучета. Съпругът ми Тад почина преди шест години.

Бет изказа съболезнованията си, после попита:

— Ваши ли са тези лозя?

— Част от земята е моя. Давам я под наем на винопроизводителите. Трябвали им двацет години, така казаха. Аз не

разбирам нищо от лозарство. — Тя погледна Бет. — Това отговаря ли на въпроса ви?

— Да, госпожо — каза Бет и после попита: — Защо сте продали онзи един акър на семейство Гордън?

— Какво общо има това с убийството им?

— Не зная, докато не разберем повече за сделката — отвърна Бет.

— Това е обикновена продажба на земя.

— Честно казано, госпожо — намесих се аз, — струва ми се странно, че семейство Гордън са похарчили толкова много пари за земя, която не може да се обработва.

— Мисля, че вече ви казах, детектив — те искаха изглед към пролива.

— Да, госпожо. Споменаха ли някаква друга причина, поради която искат земята? Например за риболов, излизане с лодка или лагеруване?

— За лагеруване. Споменаха, че щели да си опъват палатка. И за риболов. Искаха да карат сърф нощем край свой собствен плаж. Освен това казаха, че искали да си купят телескоп. Искаха да се занимават с астрономия. Били ходили в института „Къстър“. Били ли сте там?

— Не, госпожо.

— Това е малка обсерватория в Саутхолд. Семейство Гордън се били запалили по астрономията.

Това беше ново за мен. Логично е хората, които по цял ден гледат бацили под микроскоп, да не искат нощем други лещи пред очите си. Но човек никога не знае.

— Ами излизането с лодка? — попитах аз.

— Оттам не може да се излезе с нищо, освен може би с кану. Земята е на висока скала и е трудно да качиш горе нещо друго, освен кану, и после да го спуснеш пак долу.

— Но до брега може да се стигне с лодка, нали?

— По време на прилив може, но по целия бряг има коварни подводни скали. При отлив навярно е възможно да спуснеш котва и да доплуваш до брега.

Кимнах, после попитах:

— Споменаха ли за някакви селскостопански интереси към земята?

— Не. Тя не става за обработка. Нали ви казах?

— Не си спомням.

— Е, казах ви. Ако нещо изобщо може да расте на онази скала, трябва му много време, за да свикне с вятъра и соления въздух.

— Добре. — Тръгнах по друга следа. — Какво беше впечатлението ви от семейство Гордън?

Тя ме погледна, замисли се за миг, после отвърна:

— Мила двойка. Много приятни хора.

— Щастливи ли бяха?

— Изглеждаха щастливи.

— Бяха ли възбудени от покупката си?

— Може да се каже.

— Те ли се обърнаха към вас за сделката?

— Да. Първо направили някои проучвания — чух за това много преди да дойдат при мен. Когато ме попитаха, им отговорих, че не проявявам интерес.

— Защо?

— Не обичам да продавам земя.

— Защо?

— Земята трябва да се пази и да се предава в семейството. Наследих няколко участъка от майчиния си род. Онзи, от който се интересувах Гордънови, беше от страна на съпруга ми. — Тя като че ли се замисли за миг, после прибави: — Тад ме накара да обеща, че няма да я продавам. Искаше да остане за децата. Но това беше само един акър. Парите не ми трябваха, разбира се, но Гордънови изглеждаха толкова влюбени в тази скала... Попитах децата и те решиха, че баща им би го одобрил.

Винаги се удивлявам, че вдовиците и децата, които нямат представа какво да купят на старото момче за Коледа или Деня на бащата, знаят точно какво би искал покойният страхотен татко.

Госпожа Уили продължи:

— Семейство Гордън знаеха, че земята не може да се обработва.

— Вие споменахте за това — казах аз и подчертано попитах:

— Като стана дума, не сте ли съгласна, че двацет и пет хиляди долара са повече от пазарната цена?

Тя се наведе напред и ми съобщи:

— Освен това им дадох право да минават през моята земя, за да стигнат до тяхната. Пък и цените растат.

— Госпожо Уили, не ви обвинявам за това, че сте сключили изгодна сделка. Чудя се защо семейство Гордън са искали или за какво им е трябвала чак толкова онази земя.

— Вече ви казах. Това е всичко, което зная.

— Гледката от земя за двайсет и пет хиляди трябва да е поразителна.

— Така е.

— Споменахте, че давате под наем обработваемата си земя казах аз.

— Да. Синовете ми не се интересуват от земеделие.

— Сделката със семейство Гордън ли ви подсети за това? Искам да кажа, да давате земята си под наем?

— Всъщност не.

— И те не са ви питали дали бихте им дали под наем част от скалите?

Тя се замисли за миг, после отвърна:

— Не.

Погледнах Бет. Не виждах никаква логика. Двама държавни служители, които всеки момент могат да бъдат прехвърлени на друго място, наемат къща на слънчев плаж, после купуват един акър земя на северния бряг за двайсет и пет хиляди долара, за да имат още една гледка към морето.

— Щяхте ли да се съгласите, ако ви бяха предложили да им дадете под наем около акър от онази скала? — попитах госпожа Уили.

Тя кимна.

— Може би щеше да е по-добре.

— Колко бихте поискали на година?

— О... не зная... земята не може да се използва... предполагам, че хиляда би било честно. Гледката е много хубава.

— Ще бъдете ли така любезна да ни покажете тази земя?

— Мога да ви упътя. А можете да видите и картата в общината.

— Ще ви бъдем много признателни, ако дойдете с нас — каза Бет.

Госпожа Уили погледна часовника си, после погледна Бет и каза:

— Добре. Изчакайте минутка. И влезе в къщата през задната врата.

— Мръсна дъртофелница — казах на Бет.

— Виждаш в хората само най-лошото.

— Този път се държах любезно.

— На това ли му казваш любезно?

— Да, държах се любезно.

— Ужас!

Реших да сменя темата.

— Семейство Гордън е трябвало да станат собственици на земята.

Тя кимна.

— Защо?

— Не зная... Ти ми кажи.

— Помисли.

— Добре...

Госпожа Уили излезе през задната врата — остави я отключена. Носеше чантичката си и ключове за кола. Приближи се до автомобила си, сив додж на около пет години. Ако Тад беше жив, щеше да одобри.

Двамата с Бет потеглихме след нея. Завихме надясно по Мидъл Роуд, шосе с четири платна, ориентирано изток-запад, успоредно на стария Мейн Роуд, останал от колониалната епоха. Мидъл Роуд минаваше през сърцето на лозарския район, прострял се сякаш безкрай във всички посоки. Слънцето напичаше предното стъкло, въздухът миришеше на грозде, зад волана седеше меднокосо маце и ако не разследвах убийството на двама приятели, щях да си подсвирквам.

На около километър и половина на север обработваемата земя внезапно се издигаше като стена, толкова стръмна, че не можеше да се използва, за земеделие, и склонът бе покрит с дървета и храсти. Това всъщност беше скалата, чийто северен склон се спускаше към морето, но оттук водата не можеше да се види.

Пътен знак ни показва, че сме в селцето Пеконик. От двете страни на пътя имаше много лозя, всички обозначени с дървени табели с позлатени и лакирани емблеми, обещаващи скъпи вина.

— Картофена водка — казах на Бет. — Това е. Трябват ми само двајсет акра и дестилатор. Кори и Крумпински, прекрасна картофена водка, естествена и с есенция. Ще наема Марта Стюарт да пише готварски книги и да предлага мезета за водката — миди, стриди, такива неща. Много шикозно. Какво мислиш?

— Кой е Крумпински?

— Не зная. Някой. Полска водка. Стаили Крумпински. Той е рекламно творение. Седи си на верандата и говори мъгляви неща за водката. На деветдесет и пет години е. Неговият брат близък Стивън е бил производител на вино и е починал на трийсет и пет. Какво ще кажеш?

— Чакай да помисля. Междувременно, този прекалено скъп акър земя ми се струва по-странен, като имаш предвид, че семейство Гордън биха могли да го вземат под наем за хиляда долара. Това важно ли е за убийствата?

— Може би. От друга страна, възможно е да става дума и за лоша преценка от страна на Том и Джуди или даже за измама. Може да са измислили начин да откупят правата за обработване на земята. Така за двайсет и пет хиляди ще имат цял акър точно до морето, който навярно ще струва сто хиляди, ако може да се застроява. Добра печалба.

Тя кимна.

— Ще поговоря с хората в общината за средните продажни цени. Очевидно си измислил нова теория.

— Може би. Не е очевидно.

Известно време помълча, после продължи:

— Искали са непременно да станат собственици на земята. Нали така? Защо? За да я разработят ли? Веднага? Някакъв голям проект? Нефт, газ, въглища, диаманти, рубини...? Какво?

— На Лонг Айланд няма минерали, благородни метали и скъпоценни камъни. Само пясък, глина и скала. Зная го даже аз.

— Така е... но имаш нещо предвид.

— Не е нещо конкретно. Имам онова... чувство... като че зная какво е важно и какво не, като някой от онези образно асоциативни тестове. Нали разбираш? Виждаш четири картини — птица, пчела, мечка и тоалетна чиния. Коя от четирите не си е на мястото?

— Мечката.

— Мечката ли? Защо мечката?

— Тя не лети.

— И тоалетната чиния не лети — отбелязах аз.

— Тогава и мечката, и тоалетната чиния не са си на мястото.

— Ти не... Така или иначе, усещам кое е на мястото си в цялостната картина и кое не.

— За това усещане ли ми говореше сутринта?

— Да.

Стоповете на госпожа Уили светнаха и тя отби от магистралата по черен фермерски път. Бет не внимаваше и след като за малко не пропусна завоя, трябваше да го вземе едва ли не на две колела.

Поехме на север към скалите по пътя, който минаваше между картофена нива наляво и лозя надясно. Друсахме се с петдесетина километра в час. Вдигахме адски много прах и аз действително можех да го усетя в устата си. Вдигнах си прозореца и казах на Бет да ме последва.

Тя го направи и без никаква връзка каза:

— Амчи веч сме близо бе.

— Аз не говоря така. И не го намирам за смешно.

— Ясен си ми бе.

Госпожа Уили зави по още по-тясна пътека с дълбоки коловози и след неколкостотин метра спря. Спряхме и ние.

Възрастната дама слезе. Ние също. Бяхме покрити с прах, както и колата — и отвън, и отвътре.

Приближихме се до госпожа Уили, която стоеше в основата на скалата.

— Не е валяло от две седмици — каза тя. — Лозарите обичат да е така по това време на годината. Казват, че гроздето ставало по-сладко и не толкова воднисто. Готово за гроздобер.

Отупвах праха от тениската и челото си и изобщо не ми пукаше.

Госпожа Уили продължи:

— По това време на годината картофите също нямат нужда от дъжд. Но за зеленчуците и овощните дървета няма да е зле да се понаквасят.

Наистина, ама наистина не ми пукаше, но не знаех как да изразя това, без да ставам груб. Предполагам, че някои хора се молят за дъжд, а други за слънце — казах. — Такъв е животът.

Тя ме погледна и отвърна:

— Вие не сте оттук, нали?

— Не, госпожо. Но вуйчо ми има къща тук. Хари Бонър. Брат на майка ми. Има ферма до залива долу в Матитък.

— А, да. Жена му Джун се спомина приблизително по същото време като моя Тад.

Горе-долу. — Не се изненадвах толкова, че Маргарет Уили познава вуйчо Хари — искам да кажа, че постоянното население тук е двайсетина хиляди, тоест с пет хиляди души по-малко, отколкото работят в Емпайър Стейт Билдинг. Не искам да кажа, че всичките двайсет и пет хиляди души, които работят в Емпайър Стейт Билдинг, се познават, но така или иначе, предполагам, че Маргарет и покойният Тад Уили са познавали покойната Джун Бонър. Хрумна ми странната мисъл, че ако събера Маргарет и лудия Хари, ако те се оженят и ако умрат, ще ми оставят хиляди акри земя в Северния край. Първо щеше да ми се наложи да очистя братовчедите си, разбира се. Това звучеше малко прекалено като в Шекспир. Имах силното чувство, че съм прекарал прекалено дълго време тук, в седемнайсети век.

— Джон? Госпожа Уили те попита нещо.

— О, извинете! Раниха ме тежко и все още от време на време губя съзнание.

— Изглеждате ужасно — съобщи ми госпожа Уили.

— Благодаря.

— Питам ви как е вуйчо ви?

— Много добре. Сега си е в града. Прави много пари на Уолстрийт. Но е много самотен, откакто почина вуйна Джун.

— Предайте му моите почитания.

— Непременно.

— Вуйна ви беше прекрасна жена.

— Да. — Каза го с онази интонация, която означава: „Как ли племенникът се е пръкнал такъв кретен?“

— Джун беше добър археолог любител и историк — продължи Маргарет.

— Точно така. Членуваше в Пеконийското историческо дружество. И вие ли членувате там?

— Да. Така се запознахме. Вуйчо ви не проявяваше интерес, но финансира няколко разкопки. Разкопахме основите на фермерска къща от 1681 година. Би трябвало да разгледате музея ни, ако досега не сте го направили.

— Всъщност днес имам намерение да ида, но изникна този случай.

— Отваряме само през уикендите след Деня на труда. Но аз имам ключ.

— Ще ви се обадя по телефона. — Погледнах нагоре към скалата, която се издигаше от равнината, и попитах:

— Това ли е земята на семейство Гордън?

— Да. Виждате ли онзи кол ей там? Това е югозападният ъгъл. На стотина метра по тази пътека е югоизточният ъгъл. Участъкът започва оттук и стига до върха на скалата, после се спуска от другата страна и свършва при горната граница на прилива.

— Наистина ли? Не ми звучи много точно.

— Съвсем точно е. Такива са и обичаят, и законът. До горната граница на прилива. Плажът е на всички.

— Ето затова обичам тази страна.

— Нима?

— Категорично.

Тя ме погледна и каза:

— Аз съм от Дъщерите на американската революция.

— Веднага го разбрах, госпожо.

— Семейството ми живее в този окръг от 1653-та.

— Мили Боже!

— Пристигнали са от Масачузетс с „Форчън“, корабът след „Мейфлауър“. После са дошли тук, на Лонг Айланд.

— Невероятно. За малко да сте наследничка на първооснователите от „Мейфлауър“.

— Наследничка съм на първооснователите от „Форчън“ — отвърна госпожа Уили, огледа се и аз проследих погледа ѝ. На юг от нас се простираше картофената нива надясно и лозята наляво. Трудно е да си представиш какъв е бил животът през седемнайсети век. На хиляди километри от Англия, гори на мястото на днешните полета, прочистени с помощта на брадви и волове, непознат климат, непозната почва, малко домашни животни, несигурни източници на облекло, оръдия, семена, барут, и навсякъде враждебно настроени индианци.

— Звучи по-ужасно от Сентръл Парк посред нощ през август.

Маргарет Уили не ми обърна внимание и продължи:

— За хора като нас — искам да кажа за моя народ — е много трудно да се разделим дори само с един акър земя.

— Така е. — Но за двайсет и пет бона можем да поговорим. — Веднъж намерих куршум от мускет — информирах я аз.

Госпожа Уили ме изгледа така, сякаш съм кретен. После насочи вниманието си към Бет и известно време поговори с нея, а накрая каза:

— Е, няма нужда да ви водя догоре. Има пътека. Изкачването не е трудно, но внимавайте откъм морето. Склонът е стръмен и няма за какво да се задържи човек. Тази скала всъщност е морена от последната ледникова епоха. Ледникът е свършвал точно тук.

Всъщност сега ледникът стоеше пред мен.

— Благодаря за времето и търпението ви, госпожо Уили — казах аз.

Тя понечи да си тръгне, после погледна Бет и я попита:

— Имате ли представа кой може да го е направил?

— Не, госпожо.

— Свързано ли е с работата им?

— В известен смисъл. Но няма нищо общо с биологични оръжия или нещо опасно.

Маргарет Уили не изглеждаше убедена. Тя се върна в колата си, запали двигателя и потегли сред облак прах. Извиках след нея:

— Яж ми праха, Маргарет. Дърта кучка такава...

— Джон!

Отново изтупах праха от дрехите си и попитах Бет:

— Знаеш ли защо Дъщерите на американската революция не правят групов секс?

— Не, но очевидно след малко ще разбере.

— Права си. Дъщерите на американската революция не правят групов секс, защото не искат да им се налага да пишат благодарствени писма.

— Неизчерпаем източник ли имаш на такива вицове?

— Естествено.

Вдигнахме поглед към скалата.

— Хайде да видим тази гледка за двайсет и пет бона — казах аз.

Открихме тясната пътека и аз тръгнах пръв. Пътеката минаваше сред гъсти храсти, много дъбови шубраци и няколко по-високи дървата, които приличаха на кленове, но със същия успех можеха да са и бананови.

Бет беше облечена в поплинова пола и носеше обикновени обувки, което изобщо не и помагаше. Затова ѝ помогнах на няколко

стръмни места. Тя придърпа полата си нагоре и имаш възможността да разгледам два свършени крака.

До върха оставаха само петнайсетина метра, приблизително колкото да изкачиш пететажна сграда, което някога правех с лекота и ми оставаше достатъчно енергия, за да разбия с крак някоя врата, да поваля престъпника на пода, да му щракна белезниците и да го извлека на улицата. Но това бе преди. Сега краката ми трепереха. Пред очите ми танцуваха черни кръгове и трябваше да спра и дори да коленича.

— Добре ли си? — попита Бет.

— Да... Само минутка... — Поех си няколко пъти дъх и продължих напред.

Стигнахме до върха. Растителността тук беше по-оскъдна заради вятъра и соления въздух. Погледнахме към Лонгайландския пролив. Панорамата наистина бе невероятна. Въпреки че южният склон на скалата беше само петнайсетина метра от основата до хребета, северният склон към плажа бе дълъг трийсетина метра. Както ни беше предупредила госпожа Уили, той се спускаше към водата почти отвесно и когато погледнахме надолу, можехме да видим водорасли, изтъркани от водата улеи, тинести свлачища и ронещи се скали, спускащи се към прекрасен дълъг плаж, който се простираше на километри в двете посоки.

Проливът беше спокоен и видяхме няколко яхти и кораби. Голям товарен кораб плаваше на запад към Ню Йорк или към някое от кънектикътските пристанища. На петнайсетина километра можехме да различим брега на Кънектикът.

Скалата продължаваше около километър и половина на запад и изчезваше като нос в пролива. На изток минаваше няколко километра успоредно с плажа и свършваше при Хортън Пойнт, който ясно можехме да различим заради фара.

Зад нас, натам, откъдето бяхме дошли, се простираха равнинни обработваеми земи и картофените ниви, лозята, овощните градини и царевицата се виждаха като кръпки. Стари дървени къщи и бели, а не червени плевници осейваха зеления пейзаж.

— Каква гледка, а? — казах.

— Великолепна — съгласи се Бет. — И струва ли наистина двайсет и пет хиляди?

— Това е въпросът. — Погледнах я. — Ти как мислиш?

— На теория, не. Но оттук, отгоре — да.

— Добре казано. — Видях голям камък сред високата трева, седнах на него и се загледах в морето.

Бет застана до мен и също се загледа към водата. И двамата бяхме потни, мръсни, прашни, останали без дъх и уморени.

— Време е за коктейлите — казах. — Да си тръгваме.

— Почакай малко. Хайде да си представим, че сме Том и Джуди. Кажете ми какво са искали, какво са търсили тук. Добре... — Стъпих върху камъка и се огледах. Слънцето залязваше и небето на изток беше лилаво. На запад бе розово, а над нас — синьо. Летяха чайки, из пролива се разбиваха белите гребени на вълните, по дърветата пееха птици, от североизток духаше вятър, миришеше на есен и на сол.

— Идваме от Плъм Айланд — казах. — Прекарали сме целия ден на закрито, в лабораторни дрехи, заобиколени от вируси. Взели сме душ, бързо сме се качили на „Спирохета“ или на ферибота, пресекли сме пролива, взели сме колата и сме дошли тук. Тук е открито, чисто и освежаващо. Тук е животът... Взели сме си бутилка вино и одеяло. Пием си виното, любим се, лежим на одеялото и гледаме как изгряват звездите. Може би слизаме долу на плажа и плуваме или караме сърф под звездите и луната. Намираме се на безброй километри от лабораторията. Прибираме се вкъщи, готови за още един работен ден.

Известно време Бет помълча, после, без да отговаря, се приближи до ръба на скалата, след това се обърна и отиде до единственото по-нормално дърво на хребета — триметров чворест дъб. Наведе се и се изправи с навито въже в ръка.

— Виж това.

Отидох при нея и погледнах находката ѝ. Направено от зелен найлон и дебело сантиметър и нещо, въжето беше на възли на разстояние от около метър един от друг. Единият му край бе завързан за дървото.

— Навярно е достатъчно дълго, за да стигне до плажа — каза Бет.

Кимнах.

— Така спускането и изкачването определено ще е по-лесно.

— Да. — Тя коленичи и погледна надолу. Аз направих същото. Въжето беше оставило следа в тревата. Както вече казах, склонът бе

стръмен, но не чак толкова труден за преодоляване от човек в добра форма, дори без въже.

Наведох се още повече над ръба и забелязах, че там, където тревата се бе изтрила от въжето, в почвата се виждаха червеникави жилки глина и желязо. Забелязах и още нещо на около три метра надолу имаше нещо като скален перваз. Бет също го видя и каза:

— Ще ида да погледна.

Дръпна въжето и доволна, че е здраво завързано за дънера и че дънерът е здраво закрепен за земята, се хвана с две ръце и се спусна заднишком на перваза. После ми извика:

— Ела. Тук има нещо интересно.

— Добре. — Тръгнах по склона, хванал въжето в една ръка. Застанах на перваза до Бет.

— Виж това — каза тя.

Первазът беше дълъг около три метра и около метър в най-широката си част. По средата му имаше пещера, но се виждаше, че не е естествена. Всъщност следите от лопата си личаха съвсем ясно. Приклекнахме и надникнахме в отвора. Пещерата бе малка, около един метър в диаметър и само около метър и двайсет дълбока. Нямах представа за какво е, но предположих:

— Тук можеш да скриеш обяда за пикника и хладилната чанта с вино.

— Можеш дори да си сложиш краката вътре и като полегнеш на перваза, да си поспиш — прибави Бет.

— Или да правиш секс.

— Защо ли веднага се сетих, че ще кажеш тъкмо това?

— Ами, вярно е. — Аз се изправих. — Може да са имали намерение да я разширят.

— Защо?

— Не зная. — Обърнах се към пролива и седнах с крака, увиснали от перваза. — Тук е страхотно. Защо не седнеш?

— Студено ми е.

— Ето, вземи ми тениската.

— Не, смърди.

— И ти не ухаеш на рози.

— Уморена съм, мръсна съм, чорапогащникът ми е скъсан и трябва да се изкъпя.

— Тук е романтично.

— Би могло да е. Но не и сега. — Тя се изправи, хвана въжето и се заизкачва към върха. Изчаках я, после я последвах.

Бет навнн въжето и пак го остави под дървото, както го беше намерила. Обърна се и двамата се оказахме лице в лице, на трийсетина сантиметра един от друг. Знаете ги тия неловки моменти. Постояхме така точно три секунди, после аз протегнах ръка и я погалих по косата, сетне и по лицето. Приблнжих се за големия целуфан, сигурен, че най-после ще слеем устни, но тя отстъпи и промълви вълшебната думичка, на която всички модерни мъже в Америка са тренирани да реагират като кучето на Павлов.

— Не.

Незабавно отскочих два метра назад и плеснах с ръце зад гърба си. Оная ми работа увисна като отсечено дърво и аз възкликнах:

— Погрешно съм взел приятелските ти закачки за сексуална покана. Прости ми.

Всъщност не се случи точно така. Тя наистина промълви „не“, но аз се поколебах с изражение на жалко разочарование и Бет каза: „Не сега“, което е хубаво, после добави: „Може би по-късно“, което беше още по-хубаво, и накрая рече: „Харесвам те“, което бе най-хубаво.

— Не бързай — отвърнах аз и бях искрен, стига тя да се вместеше в рамките на седемдесет и два часа, което за мен е нещо като краен срок. Всъщност чакал съм и повече време.

Не казахме нищо повече по този въпрос, спуснахме се от другата страна на скалата и се качихме в колата.

Тя запали двигателя, превключи на скорост, после пак изключи, наведе се към мен и леко ме целуна по бузата, след това отново включи на скорост и потеглихме сред облак прах.

Километър и половина по-нататък излязохме на Мидъл Роуд. Бет имаше добро чувство за ориентация и се отправихме обратно към Насау Пойнт без моя помощ.

Стояхме до отворена бензиностанция и използвахме съответните тоалетни, за да се освежим, както се казва. Не мога да си спомня кога за последен път бях изглеждал толкова мръсен. Аз съм доста спретнат тип, манхатънско конте с ушити по поръчка костюми. Сега отново се чувствах като хлапе — като мръсния Джони, който рови наоколо из индианските гробища.

От магазинчето на бензиностанцията купих няколко страхотни закуски — говежда пастърма, фъстъчени бисквити и желирани мечета. В колата предложих на Бет, но тя отказа.

— Ако сдъвчеш всичко това заедно, има вкус на един тайландски специалитет, казва се Сандан Фон. Съвсем случайно го открих.

— Разбрах те.

Няколко минути пътувахме в мълчание. Съчетанието от говежда пастърма, фъстъчени бисквити и желирани мечета имаше ужасен вкус, но аз умирах от глад и исках да изчистя праха от устата си.

— Какво мислиш? — попитах. — Искам да кажа, за скалата?

Тя помълча малко, после отвърна:

— Мисля, че и аз щях да харесвам семейство Гордън.

— Сигурен съм.

— Мъчно ли ти е?

— Да... искам да кажа, че не бяхме чак толкова големи приятели... познавах ги само от няколко месеца, но бяха добри хора, адски забавни и жизнерадостни. Бяха прекалено млади, за да завършат така живота си.

Тя кимна.

Пресякохме издигнатия път към Насау Пойнт. Започваше да се здрачава.

— Разумът ми подсказва, че онова парче земя е такова, каквото изглежда. Романтично кътче, място, което да е само за тях двамата. Били са от Средния Запад, навярно са имали там своя земя, а тук са се оказали наематели в район, в който земята означава много, също като там, откъдето са дошли... Нали така?

— Точно така.

— И все пак...

— Да. И все пак... И все пак, ако бяха взели скалата под наем за пет години, са могли да си спестят двайсетина бона. Но е трябвало да са собственици на земята. Помисли за това.

— Мисля.

Завихме към къщата, в която бяха живели Том и Джуди, и Бет спря зад джипа ми.

— Беше дълъг ден — каза тя.

— Ела до вкъщи. Карай след мен.

— Не, тази вечер си отивам у нас.

— Защо?

— Вече няма причина да оставам денонощно тук и управлението няма да ми плати мотела.

— Мини първо през вкъщи. Трябва да ти дам компютърните разпечатки.

— Ще почакат до утре. Сутринта трябва да ида до службата. Защо не се срещнем към пет часа?

— При мен.

— Добре. При теб, в пет часа. Дотогава ще съм събрала някаква информация.

— И аз.

— Искам да не правиш нищо без мен — отвърна Бет.

— Добре.

— Уточни положението си с началника Максвел.

— Ще го направя.

— И си почини малко — рече тя.

— И ти.

— Хайде, махай се от колата ми. — Бет се усмихна. — Прибирай се вкъщи. Наистина.

— Ще го направя. Наистина. — Слязох от колата й. Тя направи обратен завои, махна ми с ръка и потегли.

Седнах в джипа си и реших да не правя нищо, което да ме накара да говоря на френски. Закопчах си колана, заключих вратите, свалих ръчната спирачка. Запалих двигателя и колата просто нямаше какво да ми каже.

Докато шофирах към къщи, ми дойде наум, че не съм се сетил да използвам дистанционното управление, за да запала джипа. Е, какво значение имаше? Така или иначе, новите бомби за коли избухваха след около пет минути. Освен това никой не се опитваше да ме убие. Е, един се беше опитал, но това нямаше нищо общо със сегашния случай. Имаше голяма вероятност да е било случайно, или ако е било предварително подготвено, убийците да смятаха, че съм извън играта и че за онова, с което съм ги ядосал, вече е отмъстено и без да съм мъртъв... Така действа мафията — ако оцелееш, обикновено те оставят на мира. Но онези господа, които бяха стреляли по мен, решително приличаха на латиноамериканци. А тези *hombres* никога не смятат работата за свършена, докато не гушнеш чимшира.

Но в момента това не ме вълнуваше. Повече ме интересуваше какво става тук. Искам да кажа, седя си аз в най-мирното кътче на планетата, опитвам се да накарам мозъка и тялото си да се възстановят, а точно под повърхността се случват всякакви странни неща. Продължавах да си мисля за свинята, от ушите, носа и устата на която течеше кръв... Осъзнах, че хората на този малък остров са открили нещо, което е в състояние да изтребят всичко живо на земята.

Най-удобното в използването на биологични оръжия е това, че лесно може да се отречеш от тях и че произходът им е неустановим. Биологичните проучвания и разработването на оръжия винаги са били пропити с лъжи, измама и отричане. Странното в този случай беше, че от обичайната реакция нямаше абсолютно никакъв смисъл. Убийството на Том и Джуди Гордън нямаше нищо общо с биологичните оръжия или тероризма.

Завих в отбивката пред имението на вуйчо Хари. Гумите ми захрущяха по мидените черупки. Къщата бе тъмна и когато изключих фаровете, целият свят потъна в мрак. Как живееха в мрака тези провинциалисти?

Загаших си тениската, за да оголя дръжката на пистолета. Дори не знаех дали някой не си е играл с него — онзи, който би си позволил да пипа нечии шорти, определено не би се посвенил да бърка и оръжието. Трябваше да го проверя по-рано.

Така или иначе, стиснал ключовете в лявата си ръка, отворих вратата, готов да извадя пистолета с дясната. Той би трябвало да е в дясната ми ръка, но мъжете трябва да проявяват смелостта си, дори когато са съвсем сами. Искам да кажа, кой ли ме гледа? Предполагам, самият аз. Ти си смел, Кори. Ти си истински мъж. На истинския мъж внезапно му се допика, което и направих в тоалетната до кухнята.

Без да паля никакви лампи, проверих телефонния секретар в кабинета и видях, че имам десет съобщения — доста голямо количество за човек, който през цялата предишна седмица не е получил нито едно.

Като предположих, че съобщенията няма да са особено приятни или полезни, си налях голяма чаша бренди от кристалната гарафа на вуйчо в една от кристалните му чаши.

Седнах на вуйчовото кресло и отпих, като се колебаех между бутон за съобщенията, леглото и още едно бренди. Последната

номинация спечели на няколко пъти и аз отложих момента на попадането в прегръдките на електронния ужас на телефонния секретар, докато не усетих леко изтръпване.

Накрая натиснах бутона.

— Имате десет съобщения — в потвърждение на брояча каза гласът.

Първото беше пристигнало в седем сутринта и идваше от вуйчо Хари, който снощи ме гледал по телевизията, но не искал да ми звъни толкова късно, въпреки че нищо не му бе попречило да ми звънне толкова рано. За щастие в седем сутринта аз пътувах към Плъм Айланд.

Имаше още четири подобни съобщения — от родителите ми във Флорида, които не ме бяха гледали по телевизията, но чули, че са ме показвали, от една дама на име Коби, с която от време на време се срещам и която незнайно защо може би искаше да стане Коби Кори, и накрая, по едно обаждане от брат ми Джим и сестра ми Лин, които умеят да поддържат връзка. Навярно съобщенията, свързани с краткото ми появяване по новините, щяха да са повече, но малко хора имаха номера ми, а и не всички биха ме познали, тъй като бях отслабнал и изглеждах ужасно.

Нямаше съобщение от бившата ми съпруга, която макар вече да не ме обича, иска да зная, че ме харесва като човек, а това е адски странно, защото не съм чак толкова за харесване. За обичане да, но не и за харесване.

След това идваше партньорът ми Дом Фанели, който беше телефонира в девет сутринта.

— А бе, сакатия, видях ти мутрата по сутрешните новини — каза той. — Какво правиш там, по дяволите? Двама петровци се оглеждат за теб, а ти се появяваш по телевизията и сега всички знаят, че си на изток. Що не си оставиш адреса в централната поща в Колумбия? Както и да е, имам още добри новини — шефът се чуди какво правиш на местопрестъпление. Какво става там? Кой е очистил онези двамата? Хей, тая е супер гадже. Имаш ли нужда от помощ? Ако имаш, свиркай. И си дръж боздугана в дюкяна. Чао.

Усмихнах се. Малкият Дом, пич, на когото може да се разчита. Още помня как стоеше над мен, докато кръвта ми изтичаше на улицата. В едната си ръка държеше полуизядена поничка, а в другата

стискаше патлака си. Отхапа от поничката и ми каза: „Ще ги пипна, Джон. Кълна се в Господ, ще пипна тия копелета, дето те убиха“.

Спомням си как го информирах, че не съм мъртъв, а той отвърна, че знаел, но че навярно скоро съм щял да се гътна. В очите му имаше сълзи, което ме накара да се почувствам ужасно, и той се опитваше да разговаря с мен, докато преживяше поничката, а аз не можех да го разбера, после ушите ми закънтяха и загубих съзнание.

Така или иначе, следващото съобщение се бе получило в девет и половина. Търсеха ме от „Ню Йорк Таймс“ и се зачудих откъде са разбрали кой съм и къде живея. После гласът каза: „Можете ежедневно да получавате вестника като нов абонат само за три долара и шейсет цента седмично в продължение на три месеца. Моля, телефонирайте ни на 1-800-631-2500 и незабавно ще започнем доставката“.

— Получавам си го в службата. Следващият.

От високоговорителя се разнесе гласът на Макс.

— Джон, официално, ти вече не работиш за саутхолдското окръжно управление. Благодаря ти за помощта. Дължа ти един долар, но предпочитам да те почерпя едно. Позвъни ми.

— Мамка ти, Макс.

Следващото съобщение беше от господин Тед Наш, най-страхотният супершпионин от ЦРУ.

— Просто искам да ти напомня, че убиецът или убийците са на свобода и е възможно да те вземат на прицел — каза той. — Изключително много ми беше приятно да работя заедно теб и съм сигурен, че пак ще се срещнем. Пази се.

— Да ти го начукам, Тед. — Искам да кажа, ако ще ме заплашваш, поне имай куража да си го кажеш направо, въпреки че се записва.

Имаше още едно съобщение, но аз изключих секретаря, преди да го пусне, после набрах номера на „Саундвю“ и поисках да ме свържат с Тед Наш. Служителят, млад мъж, отговори, че под това име не се бил регистрирал никой.

— Ами Джордж Фостър? — попитах.

— Не, сър.

— Бет Пенроуз?

— Току-що си замина.

Описах му Наш и Фостър и младежът каза:

— Да, тук има двама господи, които отговарят на описанието.

— Още ли са при вас?

— Да.

— Кажете на по-едрия тип, онзи с черната къдрава коса, че господин Кори е получил съобщението му и че би трябвало да обърне внимание на собственото си предупреждение. Разбрахте ли?

— Да, сър.

— Предайте му също, че съм казал да иде да си го начука.

— Да, сър.

Затворих и се прозях. Чувствах се адски кофти. През последните две денонощия бях спал максимум три часа.

Отново натиснах бутона за съобщенията. Разнесе се гласът на Бет:

— Здравсти, обаждам се от колата... Просто исках да ти благодаря за помощта. Не знаех дали ти го казах... Във всеки случай, радвам се, че се запознахме, и ако утре нещо не успеем да се видим — може да нямам път нататък — имам много работа и доклади в службата — ами, така или иначе, ще ти позвъня. Още веднъж ти благодаря.

— Край на съобщенията — каза секретарят.

Отново пуснах последния запис. Бе ми телефонирала няма и десет минути след като се разделихме и гласът и определено звучеше официално и далечно. Всъщност това си беше чисто разкарване. Хрумна ми абсолютно параноичната мисъл, че Бет и Наш са станали любовници, че в този момент са в стаята му и че правят див, страстен секс. Я се стегни, Кори. Когато боговете искат да унищожат някого, първо го карат да се надърви.

Искам да кажа, какво друго можеше да се е объркало? Прекарах деня в лабораторията и навярно съм се заразил с бубонна чума, навярно съм я загазил в службата, Педро и Хуан знаят къде съм, приятелчето ми Макс ме уволнява, после някакъв тип от ЦРУ безпричинно ме заплашва... е, може и да си е измислил някаква причина — накрая голямата ми любов набързо си тръгва и аз си я представям с крака, обвити около онзи кретен. Освен това Том и Джуди, които ме харесваха, са мъртви. И бе едва девет вечерта.

Внезапно ми дойде наум идеята за манастир. Или още по-добре един месец на Карибите, в преследване на едрия ми приятел Питър Джонсън от остров на остров.

А можех да остана тук и да се съпротивлявам. Реванш, реабилитация, победа и слава. Джон Кори беше способен на това. Още повече че имах нещо, което нямаше никой друг — имах смътна идея за какво е всичко това.

Седях в тъмния тих кабинет и за пръв път през целия ден бях в състояние да мисля, без да ми пречат. В главата ми имаше цял куп неща и сега започнах да ги подреждам.

Докато зяпах през тъмния прозорец, мъглявите усещания, че нещо ми се губи, плуваха като бели петна върху черния екран и започваха да оформят образа. Бях далеч от цялостната картина, да не говорим за подробностите, но можех да направя сериозни предположения за размера, формата и насоката на това нещо. Трябваша ми още няколко светли точки, пет-шест мъгляви усещания — и щях да имам отговор на въпроса защо са убили Том и Джуди.

16.

Утринните слънчеви лъчи нахлуваха през прозорците на спалнята ми и аз с радост установих, че съм жив, че кървавата мъртва свиня на възглавницата до мен е била само лош сън. Заслушах се в песните на птиците, просто за да се уверя, че не съм единственото живо същество на земята. Някъде над залива изпуска чайка. На моравата пред къщата кряскаше дива гъска. В далечината лаеше куче. Чудесно.

Станах, взех душ, обръснах се и така нататък, после отидох в кухнята да си направя кафе.

Бях прекарал нощта в мислене или, както казват в нашата професия, ангажиран с дедуктивна логика. Освен това бях отговорил на съобщенията на вуйчо Хари, на родителите ми, на брат ми и сестра ми и на Дом Фанели, но не и на „Ню Йорк Таймс“ и на Макс. Казах на всички, че човекът по телевизията не съм бил аз и че не съм гледал въпросните новини. Казах им също, че въпросната вечер съм гледал футболното предаване в старата градска таверна — което всъщност би трябвало да направя — и че имам свидетели. Всички ми повярваха. Надявах се да повярва и шефът ми, гореспоменатият детектив лейтенант Улф.

Освен това предадох на вуйчо Хари поздрав от Маргарет Уили, но той като че ли не прояви интерес.

— С Дики Джонсън заедно сме родени, заедно израснахме, заедно имахме много жени и заедно остаряхме, но той умря преди мен — съобщи ми вуйчо.

Колко потискащо! Обадох се на Дом Фанели, но него го нямаше и оставих съобщение на съпругата му Мери, с която много добре се разбирах преди да се ожения, но двете с бившата ми изобщо не се харесваха. Нито пък подновихме приятелството си след като се разведох и ме раниха. Странно. Искам да кажа, с жените на партньорите. Това е меко казано особена връзка. Във всеки случай, помолих Мери:

— Предай на Дом, че онзи по телевизията не съм бил аз.
— Много хора са допуснали същата грешка.
— Добре.
— Ако умра, убили са ме от ЦРУ. Кажи му това.
— Добре.
— На Плъм Айланд може да има хора, които също се опитват да ме убият. Кажи му и това.
— Добре.
— Кажи му, ако умра, да говори със Силвестър Максвел, тукашния началник на полицията.
— Добре.
— Как са децата?
— Добре.
— Свършвам. Белият ми дроб отказва. — Затворих.

Е, поне го бях заявил официално и ако федералните подслушваха телефона ми, не беше зле да чуят, че казвам, че според мен от ЦРУ се опитват да ме убият.

Разбира се, всъщност не мислех така. На самия Тед Наш му се искаше да ме убие, но се съмнявах, че Управлението би одобрило очистването на някого само заради сарказма му. Въпросът обаче бе, че ако този случай имаше сериозна връзка с Плъм Айланд, нямаше да се изненадам, ако последват още няколко трупа.

Докато разговарях по телефона, проверих с фенерче и лупа пистолета и мунициите си. Всичко изглеждаше наред. Параноята е нещо като забавление, ако не отнема прекалено много време и не те изкарва от релси. Искам да кажа, ако денят ти е съвсем обикновен, можеш да повярваш, че някой се опитва да те убие или да те прецака, после малко да си поиграеш, например като използваш дистанционното запалване на колата си, като си представяш, че някой подслушва телефона ти или че ти е бърникал оръжието. Някои побъркани си имат въображаеми приятели, които им казват да убиват разни хора. Други побъркани си създават въображаеми врагове, които се опитват да убият тях. Последните, струва ми се, не са толкова побъркани и са много по-полезни.

Така или иначе, бях прекарал остатъка от нощта, за да прегледам повторно финансовата документация на Том и Джуди. Алтернативата беше Джей Лено.

Обърнах специално внимание на май и юни миналата година, за да видя по какъв начин семейство Гордън са финансирали едноседмичната си ваканция в Англия след края на командировката им. Сега забелязах, че през юни са имали малко повече разплащания с две от кредитните си карти. Освен това телефонната им сметка от същия месец бе със стотина долара повече от обикновено, което навярно говореше за междуградски или международни разговори през май. Трябваше също така да приема, че са взели със себе си пари в брой или пътнически чекове, макар че не открих необичайно теглене на пари. Това беше първото и единствено указание, че жертвите са имали и друг финансов източник. Хората с незаконни, доходи често купуват хиляди долари в пътнически чекове, напускат страната и ги пръскат нашироко. А може би Том и Джуди бяха открили начин да живеят в Англия с двайсет долара дневно?

Какъвто и да бе този случай, според разпечатките семейство Гордън имаха като цяло чисти сметки. Каквото и да бяха замисляли, те го бяха скрили добре и нямаха големи разходи или големи депозити. Поне не в тази сметка. Том и Джуди бяха много умни, напомних си аз. Освен това бяха учени и като такива бяха предпазливи, търпеливи и педантични.

Сега беше осем часът в сряда сутринта, пиех втората си чаша гадно кафе и ровех из хладилника за нещо за ядене. Маруля с горчица? Не. Масло и моркови? Това ставаше.

Стоях до кухненския прозорец с морков и купичка с масло, премислях, анализирах, комбинирах, преживях и така нататък. Чаках телефонът да иззвъни и Бет да потвърди уговорката ни за пет часа, но освен тиктакането на часовника в кухнята беше тихо.

Тази сутрин бях облечен по-шикозно — с кафяви памучни панталони и раирана риза. На гърба на стола висеше син блейзер. Револверът ми беше на глезена, а полицейската значка — в самото. И какъвто съм си оптимист, в портфейла си имах презерватив. Бях готов за битка, любов или каквото там ми поднесе денят.

С морков в ръка се спусках по моравата към залива. Над водата висеше лека мъгла. Стигнах до края на кея, който имаше нужда от основен ремонт, и се загледах в морето. Спомних си времето, когато семейство Гордън пристанаха с яхтата си тук — това бе към средата на

юни, само около седмица след като се бяхме запознали в бара на ресторанта на Клаудио в Грийнпорт.

Тогава бях в обичайното си лечебно положение на задната веранда, пиех си лечебната бира и наблюдавах залива с бинокъл.

Предната седмица в ресторанта на Клаудио те ме бяха помолили да им опиша къщата откъм морето и сега естествено я бяха открили.

Спомних си, че бях слязъл на кея да ги посрещна и те ме уговориха да се поразвея заедно с тях. Обиколихме няколко заливчета и по едно време Том така наду двигателите, че още малко оставаше да хвъркнем във въздуха. Искам да кажа, че яхтата летеше с високо вдигнат нос и гонеше свръхзвуковата скорост. Така или иначе, тъкмо тогава Гордънови ми показаха Плъм Айланд. Том ми каза: „Ето къде работим“.

А Джуди бе прибавила: „Някой ден ще се опитаме да ти извадим пропуск за посетител. Наистина е интересно.“

Така си и беше.

Пак през същия ден попаднахме във вятъра и теченията в пролива и си мислех, че ще си издрайфам червата в морето.

Спомних си, че прекарахме целия ден на яхтата и се върнахме изтощени, изгорели от слънцето, обезводнени и изгладнели. Том отиде за пици, а ние с Джуди пиехме бира на задната веранда и гледахме залеза.

Не мисля, че съм особено приятен тип, но семейство Гордън си бяха направили труда да се сприятелят с мен и така и не разбирах защо. Отначало нямах нужда и не исках компания. Но Том беше умен и забавен, а Джуди бе красива. И умна.

Понякога нещата не изглеждат логични, докато се случват, но след време или пък след някакъв инцидент става ясно какво е значението на направеното или казаното. Нали така?

Бе възможно семейство Гордън да са знаели, че са или че биха могли да попаднат в опасност. Те вече се бяха запознали с началника Максвел и може би са искали някой да научи, че са свързани с него. После двамата бяха прекарвали доста време с моя милост — може би за да покажат на някого, че са гъсти с ченгетата. Може би Макс или аз щяхме да получим писмо, предварително оставено в случай, че с тях стане нещо, но не залагах много на това.

По въпроса за логиката на нещата, гледани в ретроспекция, през онази юнска вечер преди Том да се върне с пиците, Джуди, която беше изгълтала три бири на празен стомах, ме попита колко струва къщата на вуйчо Хари.

— Към четиристотин хиляди, може би повече. Защо?

— Просто се чудя. Вуйчо ти продава ли я?

— Предложи ми я на цена, по-ниска от пазарната, но после ще трябва да изплащам ипотеката двеста години.

С това разговорът приключи, но когато хората те питат колко струва къща, яхта или автомобил, а после и дали се продават, те или са любопитни, или искат да купуват. Семейство Гордън не бяха любопитни. Сега, разбира се, си мислех, че са очаквали да забогатеят много бързо. Но ако източникът на тези новооткрити богатства е бил незаконна сделка, те едва ли биха могли да пилеят пари и да купуват къщи до залива за четиристотин бона. Ето защо очакваните пари или са били законни, или поне са щели да изглеждат такива. Ваксина? Може би.

И после нещо се беше объркало и тези велики мозъци се бяха пръснали по кедровата веранда, все едно че някой е изпуснал край скарата пакет с три кила говежда кайма.

Спомних си как по-късно през онази юнска вечер бях отбелязал на Том, че в пролива съм си помислил, че сме в опасност. Той бе преминал от бира на вино и мозъкът му беше омекнал. За технократ Том имаше философска жилка и ми бе отвърнал: „Най-сигурно е в пристанището. Но яхтите не са за това.“

Метафорично погледнато, той беше прав. Дойде ми наум, че хората, които си играят с вируса на ебола и други смъртоносни неща, трябва да са по природа склонни към рискове. Толкова време бяха печелили в състезанието с биологичните опасности, че бяха започнали да се смятат за омагьосани. Бяха решили да започнат нова опасна игра, но вече доста по-доходна. Там обаче не се бяха оказали в свои води, все едно водолази, които стават алпинисти, или обратно — много смелост и голям капацитет на белите дробове, но никаква представа за това как стават нещата.

Е, да се върнем в сряда сутринта през септември, вече към девет часа. Том и Джуди Гордън, които бяха стояли заедно с мен точно тук,

на кея на вуйчо Хари, сега са мъртви и топката е в моето поле, като сме почнали с метафори.

Обърнах се и закрачих обратно към къщата, ободрен от утринния въздух и от моркова, мотивиран от добрите спомени за двама прекрасни приятели, с прояснена глава и оставил настрана разочарованията и тревогите от предишния ден. Чувствах се отпочинал и нямах търпение да започна битката. Да ритам задници.

Оставаше ми да поставя на сонарния екран още една, на пръв поглед несвързана точка — господин Фредерик Тобен, винопроизводителят.

Но тъй като смятах, че докато съм размишлявал край залива някой може да ме е търсил, първо проверих телефонния секретар. Съобщения обаче нямаше. Кучка. — Я се успокой, Джон.

По-скоро раздразнен, отколкото наранен, излязох от къщата. Бях с блейзера на господин Ралф Лорън, карираната риза на господин Томи Хилфигер, панталоните на Еди Бауър, боксерките на Пери Елис, афършейва на Карл Лагерфелд и револвера на господата Смит и Уесън.

Запалих двигателя с дистанционното управление и седнах вътре.
— Бонжур, джип...

Подкарах по Мейн Роуд и завих на изток към изгряващото слънце. Мейн Роуд минава главно през селскостопански райони, но в същото време е и главна улица на много от селцата. Между центровете им има плевници и фермерски жилища, разсадници, няколко добри ресторанта, антикварни магазини и наистина очарователни дървени черкви в новоанглийски стил.

Едно от нещата, променили се, откакто бях момче, обаче е, че сега Мейн Роуд може да се похвали с двайсетина винарски изби. Независимо от това къде са те, повечето имат представителства по улицата, за да примамват туристите. Организируют се обиколки и безплатни дегустации, следвани от посещение до магазина за сувенири, в който туристът се чувства задължен да си купи местния гроздов нектар наред с календарчета, готварски книги, тирбушони, подставки за чаши и тем подобни.

Повечето от тези сгради всъщност са реконструирани някогашни фермерски къщи и плевници, но някои са големи нови комплекси, съчетаващи действителното производство на вино с магазин за

сувенири, ресторант, винарна и така нататък. Мейн Роуд не е точно Rue de Soleil и Северният край не е Cote du Rhone, но цялостната атмосфера е приятна, някаква смесица между Кейп Код и Напа Вали.

Казвали са ми, че самите вина не са лоши. Казвали са ми, че са доста добри. Казвали са ми, че някои са печелили национални и международни конкурси. Що се отнася до мен, аз ще си взема бира.

В селцето, наречено Пеконик, отбих на голям, настан с чакъл паркинг със знак, на който пишеше „Винарни Фредерик Тобен“. Знакът беше от черно лакирано дърво, а буквите бяха издълбани и покрити със златна боя. По дървото се преплитаха някакви странни, пъстро боядисани жилки и бих си помислил, че са резултат от вандалска проява, само че бях виждал същите на етикетите на виното на Тобен в магазините за алкохол, а също и на задната веранда в къщата на Том и Джуди. В случая заключих, че това е изкуство. Става все по-сложно да различиш изкуството от вандализма.

Излязох от скъпата си спортна кола и забелязах още десетина като нея. Навярно тук ги развъждаха. Или бяха предпочитан модел от градските и крайградските каубои, чието определение за черен път е „паркинг“? Но да не се отклонявам.

Насочих се към комплекса на Тобен. Миризмата на смачкано ферментиращо грозде бе навсякъде и наоколо летяха милиони пчели. Около половината от тях очевидно харесаха моя „Лагерфелд“.

Как да опиша винарната на Тобен? Е, ако построят френски замък от американски кедрови дъски, той би приличал на нея. Господин Тобен явно бе хвърлил малко състояние, за да осъществи мечтата си.

Бях идвал тук и преди и мястото ми харесваше. Още преди да вляза знаех, че комплексът се състои от зала за посетителите, вляво от която има голям магазин за сувенири и вино.

Вдясно се намираше крилото, в което произвеждаха виното — просторна двуетажна сграда, пълна с медни съдове, преси и всякакви такива неща. Веднъж се включих в организирана обиколка и изслушах брътвежите на гида. Никога в човешката история не са били измисляни толкова глупости за нещо толкова малко като гроздето. Искам да кажа, че сливата е по-голяма. Нали така? Хората правят пиене и от сливи. Нали така? За какво тогава са тези тъпотии с гроздето?

Така или иначе, над всичко това се издигаше широка, петнайсетина метра висока централна кула, нещо като стражеви пост на замъка, над която се вееше голямо знаме. Нямам предвид националния флаг. Знамето бе черно, с емблемата на Тобен. Някои обичат да си гледат името.

Та да продължа със словесната картина на замъка Тобен: още по-наляво имаше малък ресторант, който жените и пресата неминуемо описваха като готин. Според мен бе превзет и задушен. Във всеки случай не бе в списъка ми със заведения, в които да се отбия, ако санитарните власти затворят старата градска таверна.

Ресторантът имаше покрита тераса и там хората, облечени с Еди, Томи, Ралф, Лиз Карол и Пери, можеха да седят и да дрънкат глупости за виното, което всъщност си е ферментирал гроздов сок.

Така или иначе, зад готиния ресторант имаше по-голяма зала, приятно място за сватби, кръщавки и така нататък — според брошурата, подписана от Фредерик Тобен, собственик.

През юли бях ходил в залата на една от дегустациите на господин Тобен. Поводът беше отпразнуването на някакво ново производство, под което, предполагам, се имаше предвид, че Тобен е готов да продава и кърка. Аз бях гост на семейство Гордън, както може би вече споменах, и на соарето присъстваха двестатина души, каймакът на местното общество — банкери, адвокати, лекари, съдии, политици, неколцина души от Манхатън, които имаха летни вили тук, преуспели търговци, бизнесмени, занимаващи се с недвижими имоти, и така нататък. Тук-там сред местния каймак се забелязваха художници, скулптори и писатели, които поради различни причини бяха изостанали от колегите си оттатък залива. Навярно мнозина от тях нямаха финансовите възможности да си позволят да живеят там, макар че те, разбира се, биха ви казали, че са по-верни на изкуството, отколкото онези в Хамптън. Пфу! Макс също беше поканен, но не успя да дойде. Според Том и Джуди, те бяха единствените поканени от Плъм Айланд. Том каза:

— Домакините избягват хората от Плъм Айланд като чума.

По този повод двамата добре се посмяхме. Божичко, Том ми липсваше. И Джуди. Тя бе умна.

Спомних си, че по повод на тази дегустация на гроздов сок Том ме запозна с нашия домакин Фредерик Тобен. Той беше ерген и на

пръв поглед приличаше на мъж, който носи удобни обувки, ако разбирате какво искам да кажа. Господин Тобен бе облечен в суетен лилав костюм, бяла копринена риза и вратовръзка, която изобразяваше лози и грозде.

Радост.

Той беше любезен, но малко студен към моя милост, което винаги ме дразни на такива претенциозни събирания. Искам да кажа, че в такива случаи детективът прекрочва социалната граница и средният домакин се радва наоколо да има едно-две ченгета, които да разказват приказки. Всички обичат убийствата. Но Фредерик Тобен очевидно ме отхвърли още преди да успея да му обясня теорията си за виното.

Споменах на Том и Джуди, че мося даже не благоволи да размени една-две думи с мен. Те ме информираха, че Фреди както никой не смееше да го нарича пред него всъщност бил страстен привърженик на хетеросексуалните връзки. Според Джуди някои хора погрешно приемали чара и фините му маниери като знак, че е гей или би. Това изобщо не ми бе хрумвало.

От тях разбрах, че учтивият господин Тобен е учил винарство във Франция, че има няколко научни степени по гроздовия сок и прочее.

Том ми посочи една млада дама, с която в момента живеел господин Тобен. Тя бе направо поразителна — дваисет и пет годишна, висока, руса, със сини очи и излято тяло. О, Фреди, късметлия такъв! Как можах така да се объркам в преценката си за теб?

Това беше единствената ми среща с Господаря на пчелите. Бих могъл да разбера защо Том и Джуди са търсили приятелството на този тип — те обичаха вино, а Тобен произвеждаше едно от най-добрите. Но освен това с винарския бизнес бе свързан оживен обществен живот, като например онова събиране и частните вечери, концерти във винарните, екстравагантни пикници на плажа и така нататък. На семейство Гордън това като че ли им харесваше, което ме изненадваше, и макар че не се подмазваха на Фредерик Тобен, те определено нямаха нищо общо с него в социално, финансово и професионално отношение. Въпросът е, че ми се струваше малко необичайно Том и Джуди да се занимават с тип като Фредерик. Накратко, Фредерик Гроздето ми изглеждаше надут задник и ми

допадаше идеята малко да му спукам балоните. Освен това той имаше брада и навярно бял спортен автомобил.

Сега бях в магазина за сувенири, мотаех се и се опитвах да намеря нещо хубаво за загубената ми любов. След дълго оглеждане открих красива, ръчно рисувана керамична плочка, на която бе изобразен рибар, кацнал на прът. Тази птица има много странен вид, но плочката ми хареса, защото нямаше нищо общо с виното.

Докато продавачката ми я опаковаше, я попитах:

— Тук ли е господин Тобен?

Привлекателната млада дама ме погледна и отвърна:

— Не съм сигурна.

— Стори ми се, че видях колата му. Бяла спортна кола. Нали така?

— Може да е някъде тук. Десет и деветдесет и седем, ако обичате.

Платих десет и деветдесет и седем и си взех рестото и пакета.

— Били ли сте на обиколка из винарната? — попита ме тя.

— Не, но веднъж ходих на обиколка в пивоварна. — Извадих полицейската си значка от самото и я показах. — Полицейско управление, госпожице. Сега искам да натиснете съответния бутон на телефона си, да се свържете с кабинета на господин Тобен и да му кажете тутакси да дойде тук... Ясно ли е?

Тя кимна и се подчини.

— Мерилин — каза по телефона тя, — тук има полицай, които иска да се срещне с господин Тобен.

— Тутакси.

— Незабавно — преведе тя. — Добре... да, ще му предам. — Продавачката затвори и ми каза: — Ще слезе веднага.

— Откъде ще слезе?

Тя посочи към затворената врата на отсрещната стена и ме осведоми:

— Оттам се стига до помещенията в кулата — административните офиси.

— Ясно. Благодаря. — Отидох до вратата, отворих я и се озовах в просторно фоайе с дървена ламперия, което се намираше в основата на кулата. Друга врата водеше към ферментационните цистерни. През

трета, стъклена врата се отиваше към задната част на винарната. Имаше и стълбище, а точно до него — асансьор.

Вратата на асансьора се отвори и от него излезе господин Тобен, който едва ме погледна в бързината си да отиде в магазина за сувенири. Забелязах, че на лицето му се е изписало загрижено изражение.

— Господин Тобен? — повиках го аз.

Той се обърна към мен.

— Да?

— Детектив Кортни. — Понякога си бъркам името.

— А... да. С какво мога да съм ви полезен?

— Просто ще ви отнема малко време, сър.

— За какво става въпрос?

— Аз съм детектив от отдел „Убийства“.

— О... семейство Гордън.

— Точно така. — Той очевидно не помнеше лицето ми, което си беше същото като по време на срещата ни през юли. Наистина, името ми малко се бе променило, но така или иначе нямах намерение да го подсещам. Като се имаше предвид статусът ми, проблемите с юрисдикцията и всички останали технически подробности, просто не бях чул съобщението на Макс по телефонния секретар.

— Разбрах, че сте били приятели с жертвите.

— Ами... срещали сме се в обществото.

— Разбирам. — Що се отнасяше до Фредерик Тобен, с огорчение трябва да отбележа, че беше облечен горе-долу като мен — цял куп дизайнерски етикети. Този път нямаше вратовръзка с грозде, но затова пък носеше тъпа лилава кърпичка в джобчето на синия си блейзер.

Господин Тобен беше на около петдесет, навярно дори по-млад, по-нисък от среден ръст, което може би обясняваше Наполеоновия му комплекс. Черепът му бе покрит с къса кестенява коса, макар и не цялата негова. Имаше добре поддържана брада. Зъбите му, също не негови собствени, бяха перленобели, а кожата му беше загоряла. Като цяло той бе добре облечен тип с добри обноски. Цялата козметика и маскировка обаче не можеха да променят мъничките му тъмни очички, които непрекъснато щъкаха насам-натам, сякаш нищо не ги задържаше на мястото им.

Господин Тобен използваше афършейв с дъх на бор, който очевидно не привличаше пчелите.

— Правилно ли съм разбрал, че искате да ме разпитате? — попита той.

— Само няколко рутинни въпроса. — Между другото, в разследването на убийство няма рутинни въпроси.

— Съжалявам, аз не... искам да кажа, че нямам абсолютно никаква представа какво може да се е случило със семейство Гордън.

— Е, били са убити.

— Зная... Исках да кажа...

— Просто ми трябва малко обща информация за тях.

— Навярно би трябвало да повикам адвоката си.

При тези думи веждите ми се повдигнаха.

— Това е ваше право — казах аз. После прибавих: — Можем да го направим в участъка в присъствието на адвоката ви. Можем да свършим работата и тук за десетина минути.

Той като че ли се замисли.

— Не зная... Нямам опит в такива неща...

Заговорих му с най-ангажиращия си тон.

— Вижте, господин Тобен, вие не сте заподозрян. Просто разговарям с приятели на семейство Гордън. Нали разбирате — обща информация.

— Разбирам. Ами... щом смятате, че мога да ви помогна, с удоволствие ще отговоря на всичките ви въпроси.

— Чудесно. — Исках да отдалеча този тип от достъп до телефон затова казах:

— Вижте, никога не съм се разхождал в лозе. Можем ли да поговорим навън?

— Разбира се. Всъщност, когато пристигнахте, тъкмо тръгвах натам.

Последвах го навън през стъклената врата. Наблизо бяха паркирани два малки камиона, натоварени с грозде.

— Преди два дни започнахме гроздобера — информира ме господин Тобен.

— В понеделник.

— Да.

— Това е голям ден за вас.

- Това е ден на удовлетворение.
- Били сте тук през цялото време, предполагам.
- Пристигнах рано сутринта.

Кимнах.

- Добра ли е реколтата?
- Засега много добра, благодаря.

Минахме през задната морава към най-близкото лозе между два реда необрано грозде. Тук наистина миришеше приятно и пчелите още не ме бяха усетили, слава Богу.

Господин Тобен посочи към малката торбичка с неговата емблема и попита:

- Какво сте си купили?
- Рисувана плочка за приятелката ми.
- Коя?
- Бет.
- Искам да кажа, коя рисувана плочка?
- А! С рибаря.
- Напоследък се връщат.
- Кой? Плочките ли?
- Не. Рибарите. Вижте, детектив...

— Те са странни. Чел съм, че цял живот имат само един брачен партньор. Искам да кажа, че навярно не са католици. Защо тогава имат само по един партньор?

— Детектив...

— Но после ми попадна много интересно обяснение. Женските се събират с мъжкия за цял живот, само ако мъжкият се връща в едно и също гнездо. Нали разбирате, еколозите вдигат стълбове с платформи отгоре и те си правят гнездата там. Рибарите. Не еколозите.

— Детектив...

— Всичко се свежда до това, че всъщност женската не е моногамна. Тя е привързана към гнездото. Всяка година се връща в едно и също гнездо и би се чукала с първия мъжкар, който се появи. Нещо като саутхамптънските дами в летните им вили. Нали разбирате? Те никога не се отказват от хамптънските си къщи. Искам да кажа, добре де, мъжът може да е умрял и изобщо да не дойде. Но понякога просто закъснява да хване влака. Нали разбирате? Междувременно тя

се гушка с чистача на басейна. Но както и да е, да се върнем на рибарите...

— Извинете ме, детектив... как беше?...

— Наричайте ме просто Джон.

Той ме погледна и разбрах, че се опитва да ме постави на мястото ми, но нещо не му се удаваше. Във всеки случай, след малкото ми колумбийско приключение, Тобен беше решил, че съм кретен, и това малко го бе поуспокоило.

— Новината ме шокира — каза той. — Каква трагедия! Те бяха толкова млади и жизнерадостни.

Не отговорих.

— Знаете ли нещо за погребението?

— Не, сър, не зная. Мисля, че още са в моргата. Сега са целите на парчета и после пак ще ги зашият. Като мозайка, само че патоанатомът ще остави органите навън. Искам да кажа, откъде някой ще знае, че органите ги няма?

Господин Тобен остави думите ми без коментар. Известно време повървахме в мълчание през лозята. Понякога, ако не задаваш въпроси, човекът, когото разпитваш, става нервен и започва да бърбори, за да запълни тишината.

— Изглеждаха толкова мили хора — след около минута каза господин Тобен.

Кимнах.

Той помълча няколко секунди, после каза:

— Невъзможно е да са имали врагове. Но на Плъм Айланд стават странни неща. Всъщност, изглежда, че е било грабеж. Така чух по радиото. Началникът Максвел каза, че било грабеж. Но някои хора от пресата се опитват да свържат случая с Плъм Айланд. Би трябвало да се свържа с Максвел. Приятели сме. Познати. Той се познаваше със семейство Гордън.

— Нима? Очевидно тук всички се познават.

— Така е. Светът е малък. От три страни сме оградени с вода. Почти като малък остров. Рано или късно всички пътища се пресичат. Затова е толкова неприятно. Можеше да е някой от нас.

— Убиеца или жертвите имате предвид?

— Ами, и двете — отвърна господин Тобен. — Убиецът може да е един от нас и жертвите можеха да са... смятате ли, че убиецът ще

нанесе нов удар?

— О, надявам се, че няма. Имам си достатъчно работа.

Продължавахме да вървим край този наистина дълъг ред лозя, но господин Тобен беше престанал да говори, затова го попитах:

— Доколко познавахте семейство Гордън?

— Срецахме се в обществото. Бяха влюбени в магията и романтиката на производството на вино.

— Наистина ли?

— Интересувате ли се от вино?

— Не, падам си по бирата. Понякога пия водка. Я ми кажете, как ви звучи това?

Изложих му идеята за истинската картофена водка на Крумпински, с есенция и чиста.

— Какво мислите? Родно производство, нали така? Тук навсякъде има картофи. Целият отсамен край на Лонг Айланд може да потъне в алкохол. Някои си падат по гроздово желе и картофено пюре. Ние си падаме по вино и водка. Какво мислите?

— Интересна идея. — Той откъсна няколко бели зърна и ги изстиска в устата си. — Много хубаво. Твърдо и сладко, но не прекалено. Тази година слънцето и дъждът бяха точно колкото трябва. Тази година ще имаме отлично вино.

— Страхотно. Кога за последен път видяхте семейство Гордън?

— Преди около седмица. Ето, опитайте. — Той пусна няколко зърна в шепата ми.

Пъхнах едно в устата си, сдъвках го и изплюх кожицата.

— Не е зле.

— Гроздето е пръскано. Трябва да изстисквате зърната в устата си. Ето. — Господин Тобен ми подаде още зърна.

Разхождахме се като стари приятели и си изстискавахме грозде в устата — но не един на друг. Още не бяхме толкова близки. Той продължи да приказва за времето, лозята и така нататък. — Имаме същите умерени годишни валежи като в Бордо.

— Нима?

— Но червените ни сортове не са толкова плътни, колкото тамошните. Месото на нашите зърна е друго.

— Разбира се.

— В Бордо оставят кожицата да омеква с новото вино доста време след ферментацията. После оставят виното да отлежава в бъчва две-три години. Тук това няма да стане.

Океанът разделя нашето грозде от тяхното. Сортовете са едни и същи, но си имат свой собствен характер. Също като нас.

— Чудесно наблюдение.

— Освен това ние трябва да внимаваме с утайката. В началото и аз допуснах някои грешки.

— Всички го правим.

— Например тук е по-важно да пазим плода, отколкото да се вълнуваме за таниновия вкус. Тук не получаваме такъв танин, какъвто получават в Бордо.

— Затова се гордея, че съм американец.

— Когато прави вино, човек не може прекалено да залага на догмите и теориите. Трябва сам да разбере как става.

— Същото е и в моята работа.

— Но можем да се поучим от старите майстори. В Бордо научих значението на разположението на листото.

— Там е мястото да го научите. — Като урок по история това не беше толкова зле, но иначе бе ужасно. Все пак го оставих да си дудне и сподавих прозявката си.

— Разположението на листото позволява да уловим слънчевите лъчи на тази северна ширина — каза Тобен. — В южна Франция, Италия и Калифорния нямат такъв проблем. Но тук, в Северния край, както и в Бордо, трябва да се търси баланс между покриването на гроздовете с листа и излагането им на слънце.

И продължи в този дух.

Въпреки всичко открих, че почти го харесвам, каквото и да бе първото ми впечатление. Не искам да кажа, че щяхме да станем големи приятели, но Фредерик Тобен имаше известен чар, макар че беше малко напрегнат. Ясно се виждаше, че обича работата си и че сред лозята се чувства на мястото си. Започвах да разбирам защо може да са го харесали Том и Джуди.

— Северният край има специфичен микроклимат — каза той. — Различен от съседните райони. Знаете ли, че слънцето е по-силно, отколкото точно оттатък залива?

— Шегувате се. Дали го знаят и богатшите в Хамптънс?

— И че е по-силно, отколкото точно отатък пролива в Кънектикът? — продължи той.

— Невероятно! И защо е така?

— Свързано е с водните басейни и с преобладаващите ветрове тук. Ние имаме океански климат. Климатът в Кънектикът е континентален. През зимата там може да е десет градуса по-студено. Това би навредило на лозята.

— Определено.

— Освен това тук никога не става прекалено горещо, което също може да повлияе на гроздето. Водните басейни навсякъде около нас имат умерено влияние върху климата.

— По-топло, по-слънчево и рибарят се завръща. Това е страхотно.

— И почвата е много специфична. Това е ледникова почва, много богата на необходимите хранителни вещества, и влагата се изсмуква от долния пясъчен пласт.

— Божичко, да ви кажа, когато бях дете, ако някой ми беше казал „Хей, Джон, тук някой ден ще има лозя“, нали разбирате, щях да му се изсмея в лицето и да го сритам в топките.

— Това интересува ли ви?

— Много. — Ни най-малко.

Навлязохме в нов ред, по който се движеше механична берачка. Божичко! Кой ли измисля тези неща?

В следващия ред две женствени млади същества по шорти и тениски с емблемата на Тобен правеха същото на ръка. Наблизо имаше кошове с грозде. Господарят на гроздето спря и размени няколко закачки с тях. Днес бе в стихията си и момичетата реагираха както трябва. Навярно беше достатъчно стар, за да им е баща, но те чисто и просто се интересуваха от парите.

След около минута се отдалечихме от младите гроздоберачки и господин Тобен ми каза:

— Тази сутрин не съм слушал новините, но според един от служителите ми по радиото съобщили, че семейство Гордън вероятно са откраднали нова чудотворна ваксина и че са искали да я продадат. Че очевидно са ги измамили и убили. Така ли е?

— Така изглежда.

— Няма ли опасност от... чума, от някаква епидемия...

— Абсолютно никаква.

— Добре. Понеже хората доста се бяха уплашили.

— Няма за какво повече да се тревожат. Къде бяхте в понеделник вечерта?

— Аз ли? А, бях на вечеря с приятели. Всъщност в собствения ми ресторант.

— По кое време?

— Към осем. Даже още не бяхме чули новината.

— Къде бяхте преди това? Да речем около пет, пет и половина.

— Бях си вкъщи.

— Сам?

— Имам икономка и приятелка.

— Това е чудесно. Дали ще си спомнят къде сте били в пет и половина?

— Разбира се. Бях си вкъщи. Тогава започнахме гроздобера. Пристигнах тук в зори. До четири вече бях изтощен и се върнах вкъщи да подремна. После дойдох пак тук за вечерята. Малко тържество по случай гроздобера. Човек никога не знае кога ще започне гроздоберът, така че тържеството винаги е спонтанно. След седмица-две ще организираме голяма вечеря.

— А с кого вечеряхте?

— С приятелката ми, с управителя на имението, с приятели... — Той ме погледна. — Това ми прилича на разпит.

И би трябвало. Това си и беше. Но не исках господин Тобен да се дразни и да вика адвокатата си или Макс.

— Това са просто стандартни въпроси, господин Тобен — отвърнах аз. — Опитвам се да получа представа къде са били всички в понеделник вечер и каква е връзката им с жертвите. Такива неща. Когато открием заподозрян, някои от приятелите и колегите на семейство Гордън могат да станат свидетели. Разбирате, нали?

— Разбирам.

Известно време го оставих да се успокои и отново се запrikaзвахме за гроздето. После го попитах:

— Кога и къде видяхте семейство Гордън миналата седмица?

— О... чакайте да помисля... На вечеря вкъщи. Бях поканил няколко души.

— С какво ви привличаха те?

— Какво искате да кажете?

— Точно каквото казах.

— Мисля, дадох да се разбере, че беше точно обратното, детектив — отвърна той.

— Тогава защо сте ги поканили у вас?

— Ами... всъщност те разказваха много интересни неща за Плъм Айланд. На гостите ми винаги им е приятно... Семейство Гордън всъщност си отработваха вечерята.

— Наистина ли? — Том и Джуди рядко говореха за работата си пред мен.

— Освен това — каза Тобен, — те бяха изключително привлекателна двойка. Да не би да... Искам да кажа, предполагам, че когато сте ги видели... но тя беше рядка красавица.

— Наистина. Рутихте ли я? — попитах го аз.

— Моля?

— Имахте ли сексуална връзка с госпожа Гордън?

— Господи, не.

— Опитвали ли сте се?

— Не, разбира се.

— Случвало ли ви се е поне да мислите за това?

Той се замисли дали е мислил за това, после отвърна:

— Понякога. Но нямам навика да преследвам омъжени жени. Това, което имам, напълно ме задоволява.

— Нима? — Предполагам, че шампанското действа, когато си собственик на лозето, замъка, ферментационните цистерни и завода за бутилиране. Чудя се дали на хората, които притежават малки пивоварни, им се свалят толкова, колкото на винопроизводителите. Навярно не. Иди, че го разбери.

Така или иначе, попитах господин Тобен:

— Някога били ли сте в дома на семейство Гордън?

— Не. Дори не знаех къде живеят.

— Тогава къде сте им пращали поканите?

— Ами... с това се занимава отговорникът за връзките с обществеността. Май живееха някъде в Насау Пойнт, нали?

— Точно така. Казаха го по новините. „Убити са жители на Насау Пойнт“.

— Да. И си спомням, че къщата им била до морето.

— Наистина. Често са плавали до Плъм Айланд. Навярно са го казвали десетки пъти на вечеря, наред с историите за Плъм Айланд.

— Да, така е.

Забелязах, че в основата на окосмението по главата на господин Тобен са избили малки капчици пот. Трябваше да имам предвид, че и най-невинните хора се потят, когато са под смекчен и цивилизован разпит. Искам да кажа, че сме свикнали да говорим как едно време сме изкарвали с пот информация от хората — нали разбирате, ярката насочена светлина, безкрайните разпити и така нататък. Днес понякога сме много внимателни, но колкото и да внимаваме, някои хора — невинни, както и виновни — просто не обичат да ги разпитват.

Наистина започваше да става малко по-топло. Съблякох синия си блейзер и си го наметнах на раменете. Революерът ми беше на глезена, така че господин Тобен нямаше да се притесни.

Пчелите ме бяха открили и аз казах:

— Жият ли?

— Ако ги дразните, жият.

— Не ги дразня. Обичам пчели.

— Всъщност това са оси. Парфюмът ви сигурно им харесва.

— „Лагерфелд“.

— Това е един от любимите им. Не им обръщайте внимание.

— Добре. Семейство Гордън бяха ли поканени на вечерята в понеделник?

— Не, обикновено не ги канех на малки спонтанни събирания... Събирането в понеделник беше предимно за близки приятели и хора, свързани с бизнеса.

Разбирам.

— Защо ме питате за това?

— Просто заради иронията на съдбата. Нали разбирате, ако бяха поканени, може би щяха да се приберат по-рано, да се облекат... нали разбирате, биха могли да пропуснат срещата си със смъртта.

— Никой не пропуска срещата си със смъртта — отвърна той.

— Да, май сте прав.

Вече се разхождахме в ред с лози с лилаво грозде.

— Защо от лилавото грозде става червено вино? — попитах.

— Защо ли? Ами... предполагам, че можете по-точно да го наречете лилаво вино.

— Ясно.

— Този сорт всъщност се нарича пино ноар. Ноар означава черно.

— Разбирам френски. Това грозде се нарича черно, изглежда лилаво, а виното се казва червено. Разбирате ли защо се бъркат хората?

— Всъщност не е толкова сложно.

— Разбира се, че е. С бирата няма такива проблеми. Има светло пиво и тъмно пиво. Нали така? Има и черна бира. Забравете за нея и по принцип имате светла или тъмна.

Влизате в бара и гледате капачката, защото там си пише.

Можете и да попитате: „Каква бутилирана бира имате?“.

Когато ви изредят всички марки, отговаряте „светло“. И толкова.

Господин Тобен се усмихна.

— Много забавно. Всъщност и аз обичам хубавата, студена бира в горещ ден. — Той заговорнически се наведе към мен и рече:

— Не казвайте на никого.

— Гроб съм. Хей, тези лозя направо нямат край. Колко акра имате?

— Тук са двеста. Имам още двеста пръснати наоколо.

— Леле! Наистина много. Под наем ли взимате земята?

— Част от нея.

— Взимате ли под наем земя от Маргарет Уили?

Не ми отговори веднага и ако го бях наблюдавал от отсрещната страна на маса, бих могъл да видя изражението му в момента, в който споменах името „Маргарет Уили“.

— Мисля, че взимаме — накрая отвърна господин Тобен. — Да, взимаме. Петдесетина акра. Защо питате?

— Зная, че дава земя на винари. Тя е стара приятелка на вуйна ми и вуйчо ми. Светът е малък. — Промених темата и попитах:

— Значи вие сте най-големият по гроздето тук?

— „Тобен“ е най-голямата винарна в Северния край, ако питате това.

— Как се оправяте?

— Усилена работа, отлични познания по лозарство, отлежаване на виното и превъзходен продукт. И късмет. Тук най-много ни е страх от урагани. От края на август до началото на октомври. Една година гроздоберът много закъсня. Към средата на октомври. От Карибите

дойдоха поне шест урагана. Но всички се отклониха в друга посока. Бакхус ни пазеше. — Тобен замълча, после поясни:

— Това е богът на виното.

— И страхотен композитор.

— Онзи е Бах.

— Да де, прав сте.

— Между другото, тук организираме концерти и понякога опери.

Мога да ви включа в списъка си с покани, ако желаете.

Бяхме се насочили обратно към големия винарски комплекс.

— Ще бъде чудесно — отвърнах аз. — Вино, опера, добра компания. Ще ви пратя визитката си. В момента не нося със себе си.

Докато наближавахме винарната, се огледах и казах:

— Не виждам вашата къща.

— Всъщност не живея тук. Имам апартамент на върха на кулата, но къщата ми е на юг оттук.

— Край морето ли?

— Да.

— Имате ли яхта?

— Малка.

— Моторна или с платна?

— Моторна.

— И семейство Гордън са ви гостували?

— Да. Няколко пъти.

— Идвали са с яхта, предполагам.

— Един-два пъти, струва ми се.

— Вие посещавали ли сте ги с яхтата си?

— Не.

Канех се да го питам дали яхтата му не е бяла „Формула“, но понякога е по-добре да не задаваш въпрос за нещо, което можеш да научиш по друг начин. Въпросите предупреждават хората, подплашват ги. Както вече казах, Фредерик Тобен не бе заподозрян в убийство, но имах впечатлението, че крие нещо.

Господин Тобен ме преведе през входа, от който бяхме излезли.

— Ако мога да ви помогна с още нещо — каза той, — моля, съобщете ми.

— Добре... всъщност довечера имам среща и не би било зле да купя бутилка вино.

— Опитайте нашето мерло. Реколта деветдесет и пета е несравнима. Но е малко скъпичко.

— Защо не ми го покажете? И без това имам да ви питам още някои неща.

Той се поколеба за миг, после ме поведе към магазина за сувенири, който беше свързан с просторна зала за дегустация. Залата бе много красива, с десетметров дъбов бар, пет-шест сепарета отстрани, кашони и стойки с вино навсякъде, витражи, подова настилка от квадратни теракотени плочки и така нататък. Из залата се мотаеха неколцина любители на виното — коментираха етикетите или пиеха на аванта на бара, като дрънкаха тъпотии с младите мъже и жени, които им наливаха и се опитваха да се усмихнат. Господин Тобен повика едно от момичетата и каза:

— Сара, налей на господин...

— Джон.

— Налей на господин Джон от мерлото 95-а.

И тя го направи — с твърда ръка в малка чашка. Завъртях течността в чашата, за да покажа, че и аз разбирам от вино. Подуших го и отбелязах:

— Чудесен букет. — Вдигнах го към светлината и казах:

— И добър цвят. Лилав.

— И отлично прилепва до стъклото.

— Точно така. — Отпих малко. Искам да кажа, че си беше наред. Това е вкус, който се постига с много труд. Всъщност жилката ми харесваше. — Ароматно и приятно.

Господин Тобен ентусиазирано кимна.

— Да. И напреднало.

— Много напреднало. — Напреднало ли? — Малко е по-тежко и по-силно от мерлото от Напа.

— Всъщност е малко по-леко.

— Точно това исках да кажа. — Трябваше да престана, докато още имах преднина. — Много е добро. — Оставих чашата.

— Налей от кабернето 95-а — каза на Сара господин Тобен.

— Това е достатъчно.

— Искам да усетите разликата.

Тя ми наля. Аз отпих и заявих:

— Хубаво е. Не е толкова напреднало.

Побъбрихме малко и господин Тобен настоя да опитам бяло вино.

— Това е моя комбинация от шардоне и други бели вина, които пазя в тайна. Цветът е прекрасен и ще го наречем „Есенно злато“.

Опитах виното.

— Приятно, но не прекалено напреднало.

Той не отговори.

— Идвало ли ви е някога наум да наречете някое от вината си „Гроздовете на гнева“?

— Ще го обсъдя с рекламния ми отдел.

— Чудесни етикети — отбелязах аз.

— Етикетите на всичките ми червени вина са с произведение на Полък, а на белите — на де Кунинг. И двамата са художници, точно така, Полък е онзи с пръските.

Господин Тобен не отговори, но си погледна часовника, очевидно отегчен от моята компания. Аз се огледах и забелязах свободно сепаре надалеч от служителите и клиентите.

— Хайде да седнем за малко там.

Господин Тобен неохотно ме последва и седна срещу мен. Отпих от кабернето и казах:

— Само още няколко рутинни въпроса. Откога се познавахте със семейство Гордън?

— А... от около година и половина.

— Някога обсъждали ли са работата си с вас?

— Не.

— Казахте, че са обичали да разказват истории за Плъм Айланд.

— О, да. Най-общо. Никога не са издавали никакви държавни тайни. — Той се усмихна.

— Това е добре. Знаехте ли, че са били любители археолози?

— Ами... да, знаех.

— Знаехте ли, че са членували в Пеконийското историческо дружество?

— Да. Всъщност тъкмо там се запознахме.

— Очевидно всички членуват в Пеконийското историческо дружество.

— Членовете му са около петстотин. Това не са всички.

— Но са всички, на които попадам аз. Това да не е прикритие за нещо друго? Като например вещерско сборище или нещо такова?

— Доколкото ми е известно, не. Но понякога е забавно.

И двамата се усмихнахме. Той като че ли се замисли над нещо — винаги разбирам кога човек се замисля и никога не го прекъсвам. Накрая каза:

— Всъщност в събота вечер Пеконийското историческо дружество организира събиране. Домакин ще съм аз и ще го проведем на задната ми морава. Последното събиране на открито за сезона. Защо не дойдете и не доведете някого?

Предполагам, че сега имаше място за още двама, щом семейство Гордън не бяха в състояние да участват.

— Благодаря — отвърнах. — Ще се опитам. — Всъщност не бих го пропуснал за нищо на света.

— Може да дойде и началникът Максвел — каза господин Тобен. — Той знае всички подробности.

— Чудесно. Да донеса ли нещо? Може би вино?

Той любезно се усмихна.

— Просто елате.

— С някого — напомних му аз.

— Да, с някого.

— Чували ли сте някога... някакви клюки за семейство Гордън?

— Какви?

— Ами... например сексуални.

— Нито думичка.

— Финансови проблеми?

— Нямам представа.

И продължихме все в този дух още десетина минути. Понякога хващаш човек в лъжа, понякога не успяваш. От значение е всяка лъжа, колкото и да е малка. Не успях да хвана господин Тобен в никакви лъжи, но бях съвсем сигурен, че е познавал жертвите по-отблизо, отколкото показва. Само по себе си това нямаше значение.

— Можете ли да назовете някой от приятелите на семейство Гордън? — попитах.

Той се замисли за миг, после отговори:

— Ами, както казах, вашия колега Максвел например. — После спомена още няколко души, чиито имена не ми говореха нищо. —

Наистина не познавам добре приятелите или колегите им. Както отбелязах... ами, нека го кажа направо — те бяха нещо като натрапници. Но бяха привлекателни, културни и имаха интересна професия. И двамата бяха доктори. Така да се каже, и двете страни печелеха... Обичам около мен да има интересни и красиви хора. Да, малко е повърхностно, но ще се изненадате колко повърхностни могат да са интересните и красиви хора. — Той млъкна за момент, после каза:

— Съжалявам за случилото се с тях, но с нищо повече не мога да ви помогна.

— Вие вече изключително ми помогнахте, господин Тобен. Много ви благодаря за отделеното време и за това, че не настояхте да повикате адвокатката си.

Той не отговори.

Излязох от сепарето и господин Тобен ме последва.

— Ще ме изпратите ли до колата? — попитах аз.

— Щом искате.

Спрях до маса с много литература за виното, включително брошури за винарната „Тобен“. Събрах няколко и ги напъхах в малката си чанта.

— Много си падам по такива неща — казах. — Имам всички брошури от Плъм Айланд — за чумата по добитъка, за болестта на подутата кожа и така нататък. Така или иначе, за мен този случай е цял университет.

Той отново не отговори.

Помолих го да ми намери от мерлото 95-а, и той го направи.

— Джаксън Полък — казах по отношение на етикета. — Никога нямаше да се сетя.

Сега има за какво да си приказвам на срещата довечера. — Занесох виното на касата и ако си мислех, че господин Тобен ще ми го даде безплатно, много се лъжех. Платих си пълната цена.

Излязохме навън.

— Между другото, и аз като вас се познавах със семейство Гордън.

Господин Тобен спря, аз също. Той ме погледна.

— Джон Кори — казах аз.

— А... да. Не чух добре името...

— Кори. Джон.

— Да... Сега си спомням. Вие сте полицаят, когото раниха.

— Точно така. Вече се чувствам много по-добре.

— Не сте ли детектив от Ню Йорк?

— Съм. Началникът Максвел ме назначи да му помагам.

— Разбирам.

— Значи семейство Гордън са споменавали за мен?

— Да.

— Хубави неща ли ви разправяха?

— Сигурен съм, че е така, но не си спомням точно какво.

— Всъщност с вас сме се срещали веднъж. През юли. Бяхте организирали дегустация в голямата зала.

— А, да...

— Носехте лилав костюм и вратовръзка с лози и грозде. Той ме погледна.

— Да, струва ми се, че наистина се срещнахме.

— Няма съмнение. — Огледах покрития с чакъл паркинг и отбелязах: — В последно време всички имат автомобили.

— Онзи там е моят. Говори на френски. — Докато запалвах двигателя с дистанционното управление, попитах:

— Онова бяло порше там ваше ли е?

— Да. Откъде знаете?

— Просто си помислих, че може да е ваше. Вие сте от хората, които биха, си купили порше. — Протегнах ръка и се сбогувахме. — Сигурно ще се видим на вашето събиране — казах аз.

— Надявам се, че ще откриете кой го е извършил.

— О, сигурен съм, че ще го открия. Винаги успявам. Чао.

— Бонжур.

— Бонжур е „добър ден“.

— Точно така. Оревоар.

Разделихме се и стъпките ни захрущяха по чакъла в противоположни посоки. Пчелите ме последваха до колата, но аз бързо се пъгнах вътре и потеглих.

Замислих се за господин Фредерик Тобен, собственик, бонвиван, познавач на всички красиви неща, голяма клечка в района, познат на жертвите.

Опитът ми подсказваше, че е чист като бебе и че не трябва да си хабя времето за него. Господин Тобен не се вписваше в нито една от всичките ми теории за причината за убийството на семейство Гордън и за това кой може да го е извършил. И все пак инстинктът ми подсказваше да обърна повече внимание на този господин.

17.

Поех на запад по Мейн Роуд и докато шофирах, се опитвах да чета наръчника за управление на автомобила. Натиснах няколко бутона на таблото и опа, всички светодиоди преминаха от метрична на стопроцентова американска система. Това е най-голямото удоволствие, което можете да изпитате на шофьорската седалка.

Вече се чувствах технически обогатен и с помощта на клетъчния телефон влязох в телефонния си секретар.

— Имате три съобщения — каза телефонният секретар.

Едното трябваше да е от Бет. Изслушах го, но беше от Макс, който ми повтори, че вече не участвам в разследването, и ме помоли да му телефонирам, а тъкмо това няхах никакво намерение да направя. Второто бе от Дом Фанели.

— Здравсти, приятел — каза той. — Получих съобщението ти. Ако ти трябва помощ, свиркай. Между другото, открих някои следи за това кой те е използвал за тренировъчна мишена, така че не искам да отсъствам, освен ако наистина не се нуждаеш от мен. Защо толкова много хора искат да убият доброто ми другарче? Виж сега, лично приказвах с Улф и той не вярва, че по телевизията не си бил ти. Казва, че имал точна информация. Исква да му отговориш на някои въпроси. Моят съвет е да внимаваш с телефонните разговори. Засега толкоз. И не си пъхай гагата дето не ти е работа.

— Благодаря.

Последното съобщение беше не от Бет, а лично от моя началник детектив лейтенант Андрю Улф. Той каза само:

— Искам да ми телефонираш веднага щом можеш. — Злокобно.

Зачудих се дали Наш и Улф действително се познават. Въпросът обаче бе, че Наш несъмнено е казал на Улф, че по телевизията наистина са показали Джон Кори и че Джон Кори участва в разследване на убийство, макар да се предполага, че е в отпуск по болест. Всички тези твърдения бяха верни и заключих, че Андрю Улф иска да получи обяснение. Бих могъл да му обясня как съм се замесил

в случая, но би ми било трудно да обясня на детектив лейтенант Улф защо е такъв задник.

Като се имаше предвид всичко това, щеше да е най-добре да не му се обаждам. Навярно трябваше да разговарям с адвоката си. Никое добро дело не остава безнаказано. Искам да кажа, че просто се опитвам да съм добър гражданин и че човекът, който ме забърка във всичко това, моето приятелче Макс, използва мозъка ми, вкарва ме в бесен двубой с федералните, а после ми сваля бронята. Всъщност той изобщо не ми беше дал броня. А и Бет не ме бе търсила.

Продължавах да си напомням, че съм герой, макар да не съм сигурен, че да те ранят, е голямо геройство. Сега всеки, който се разболеє или го вземат за заложник, или пък го очистят, става герой. Но ако имаше начин да разменя геройството си срещу възможност да си измъкна задника от врялата вода, не бих се колебал. Проблемът беше, че създадените от пресата герои имаха годност само около три месеца. Бяха ме ранили в средата на април. Сто на сто трябваше да говоря с адвоката си.

Минавах през селцето Къчог и наближавах центъра му, който може адски бързо да прелети покрай теб, ако не внимаваш. Навсякъде бяха окачени дълги флагчета, които рекламираха цял куп мероприятия, като например ежегодния морски фестивал в Ист Енд и концерт при фара Хортън на някаква група с неясно име.

Шофирах съвсем бавно и търсех сградата на Пеконийското историческо дружество.

Е, намерих го. Изкачих се по стълбите на широката веранда и потропах със старото месингово чукало. Положих доста усилия в това отношение, но вътре очевидно нямаше никого, а и на малкия паркинг не се виждаха автомобили. Върнах се в колата си, набрах номера на новата ми приятелка Маргарет Уили и казах:

— Добро утро, госпожо Уили. Тук детектив Кори.

— Да?

— Вчера споменахте за музея на Пеконийското историческо дружество и аз цял ден си мислих за това. Смятате ли, че е възможно да ида да го разгледам днес и да разговарям с някои от служителите — как се казваше председателката? Уитърспун?

— Уайтстоун. Ема Уайтстоун.

— Точно така. Възможно ли е да го направя днес?

— Не зная...

— Ами ако ѝ се обадя...

— Аз ще ѝ се обадя. Може би ще се съгласи да се срещне с вас в музея.

— Чудесно. Наистина много ви благодаря...

— Как да се свържа с вас?

— Знаете ли какво, ще ви потърся след десетина-петнайсет минути. В момента съм в колата си и трябва да потърся подарък за майка ми. Има рожден ден. Дали в музея имате магазин за сувенири?

— Имаме.

— Чудесно. Между другото, разговарях с вуйчо Хари и му предадох вашите почитания.

— Благодаря.

— Каза да ви поздравя и че с удоволствие ще ви се обади, когато дойде насам. — Не споменах за отдавна покойния хуй на вуйчо Хари.

— Много мило.

— Страхотно. Добре, наистина ще съм много признателен, ако госпожа Уайтстоун или някой от другите служители на дружеството има възможност да се срещне с мен тази сутрин.

— Ще направя каквото мога. Бих могла да дойда лично.

— Не си правете труда. И благодаря за помощта ви вчера.

— Няма защо.

И аз смятах така.

— Ще ви потърся след петнайсетина минути.

— С вас ли е приятелката ви?

— Партньорката ми ли имате предвид?

— Да, младата дама.

— Скоро ще дойде.

— Тя е възхитителна жена. Истинско удоволствие беше да разговарям с нея.

— Ние ще се женим.

— Колко жалко. — Тя затвори.

Е, добре. Превключих на скорост и женският глас отново ме предупреди:

— Освободете ръчната спирачка.

Направих го. Известно време си поиграх с компютъра, като се опитвах да изключа тази опция и очаквах гласът да ми каже: „Защо се

мъчиш да ме убиеш? Не ме ли харесваш? Само се опитвам да ти помогна.“

Ами ако вратите се заключеха и педалът за газта залепнеше за пода? Хвърлих наръчника в жабката.

Завих на юг към улицата на Том и Джуди. Белият джип на Макс бе паркиран пред къщата им. Завих в отбивката на семейство Мърфи и ги видях да седят в стаята с телевизора. Почуках на вратата.

Едгар Мърфи се изправи, видя ме и ми отвори.

— Пак ли идвате?

— Да. Ще ви отнема само минута.

Той ми махна да вляза. Госпожа Мърфи стана и хладно ме поздрави. Телевизорът остана включен. В продължение на половин секунда бях в къщата на родителите ми във Флорида — същата стая, същото телевизионно предаване, същите хора. Както и да е, казах:

— Опишете ми бялата спортна кола, която сте видели през юни пред съседите.

Опитаха се, но описателните им способности бяха ограничени. Накрая извадих от джоба си химикалка, взех някакъв вестник и ги помолих да нарисуват очертанията на колата, но те отговориха, че не можели. Нахвърлях им силуета на порше. Не би трябвало да подвеждам така свидетели, но майната му. И двамата кимнаха.

— Да, това е — каза господин Мърфи. — Скъпа кола. Като обърната наопак вана. — Госпожа Мърфи се съгласи с него.

Извадих от джоба си брошурата за винарните „Тобен“ и я сгънах така, че да се вижда само малката черно-бяла снимка на Фредерик Тобен, собственик. Не ги оставих да видят цялата брошура, защото щяха да раздрънкат на всички, че според полицията Фредерик Тобен е убил семейство Гордън.

Разгледаха снимката. Това също е подвеждане на свидетел — да му покажеш снимка, без да я смесиш с други, но нямах нито време, нито търпение за тази процедура. Но не им казах: „Това ли е мъжът, когото сте видели в спортната кола?“

Госпожа Мърфи обаче го каза.

— Това е мъжът, когото видях в спортната кола.

Господин Мърфи се съгласи, после попита:

— Този заподозрян ли е?

— Не, не е. Извинете, че пак ви безпокоих. — После попитах: — Някой опитвал ли се е да ви разпитва за този случай?

— Не.

— Запомнете, не разговаряйте с никой друг, освен с началника Максвел, с мен и с детектив Пенроуз.

— Къде е тя? — попита господин Мърфи.

— Детектив Пенроуз ли? Остана си вкъщи. Гадеше й се.

— Да не е бременна? — попита Агнес.

— В първия месец — отвърнах. — Добре...

— Не видях да носи венчална халка — отбеляза Агнес.

— Нали знаете как е напоследък — тъжно поклатих глава аз, после казах:

— Добре, още веднъж ви благодаря. — Бързо излязох, върнах се в джипа и потеглих. Очевидно господин Фредерик Тобен беше ходил в къщата на семейство Гордън поне веднъж. И все пак като че ли не си спомняше за юнското си посещение. Но може и да не бе той. Може да беше друг мъж с кестенява брада и с бяло порше.

А може би трябваше да разбера защо господин Тобен ме излъга.

Отново проверих телефонния си секретар и имаше две нови съобщения. Първото бе от Макс, който каза:

— Джон, обажда се Максвел. Навярно не съм ти обяснил ясно статуса ти. Ти вече не работиш за окръжното управление. Ясно ли е? Телефонираха ми адвокатите на Фредерик Тобен и не са особено доволни. Разбираш ли? Не зная точно какво си обсъждал с Тобен, но смятам, че това е последният служебен разговор, който би трябвало да водиш с него. Обади ми се.

Интересно. Опитвам се само да помогна, а местните ми пречат.

Следващото съобщение беше от бившата ми, която се казва Робин Пейн и случайно е адвокатка.

— Здравсти, Джон — започна тя, — обажда се Робин. Искам да ти напомня, че едногодишната ни раздяла завършва на първи октомври и оттогава сме официално разведени. Ще получиш екземпляр от съдебното решение по пощата.

Не е нужно да подписваш нищо. Разводът е автоматичен. В гласа й се появи весела нотка и тя продължи:

— Е, след първи октомври не можеш да извършиш прелюбодеяние, освен ако не се ожениш повторно. Но недей да се

жениш преди да получиш решението, защото това ще е двуженство. Гледах те по новините. Изглежда страхотен случай. Бъди здрав.

Точно така. Между другото, преди Робин работеше в манхатънската областна прокуратура и тъкмо там се запознахме. Бяхме от една и съща страна на барикадата. Тя се прехвърли оттатък и започна високоплатена работа при известен адвокат, който харесвал стила ѝ в съда. Може би харесваше и нещо повече от стила ѝ, но като оставим това, нашият брак се превърна в сблъсък на интереси. Искам да кажа, че аз се опитвам да натикам боклуците в панделата, а жената, с която спя, се опитва да ги задържи в бизнеса. Чашата преля, когато тя се зае със защитата на високопоставен наркотрафикант, който освен проблемите си в Америка се издирваше в Колумбия заради убийство на съдия. Искам да кажа, божичко бе, жена, знаей, че някой трябва да върши тази работа и че парите са страхотни, но бракът не бива да е двубой. Затова ѝ казах: „Или аз, или работата ти“, на което тя отвърна: „Може би ти трябва да си смениш работата“, и говореше съвсем сериозно — фирмата ѝ се нуждаела от детектив и Робин искала аз да се заема с това. Представях си как постъпвам на работа при нея и идиотския ѝ шеф. Може би щяха да искат да им нося кафета между делата. Точно така. Развод, моля.

Освен тези малки професионални конфликти всъщност някога ние се обичахме. Както и да е, първи октомври... Тогава тя официално ставаше бившата ми жена и аз губех възможността да стана прелюбодеец или двуженец. Просто понякога животът не е справедлив.

Обадих се пак на Маргарет Уили.

— Свързах се с Ема в цветарския ѝ магазин и в момента тя е на път за сградата на Пеконийското историческо дружество — съобщи ми госпожа Уили.

— Много мило от нейна страна да ми отдели от времето си.

— Казах ѝ, че се отнася за убийството на семейство Гордън.

— Ами, не съм сигурен, че е така, госпожо Уили. Просто искам да...

— Можете да обсъдите въпроса с нея. Тя ви очаква.

— Благодаря ви. — Струва ми се, че затворих преди да го кажа.

Така или иначе, стигнах до сградата на Пеконийското историческо дружество и оставих джипа на паркинга до някакъв

микробус с надпис „Цветарски магазин «Уайтстоун»“.

Отидох до входната врата и до чукалото видях стикер, на който пишеше: „Г-н Кори, моля, заповядайте“.

Заповядах и казах:

— Търся Ема Уайтстоун.

— Вие трябва да сте Джон Кори, нали? — каза една трийсетинагодишна жена.

— Нали. Госпожа Уайтстоун тук ли е?

— Аз съм Ема Уайтстоун.

Денят започваше да се променя.

— О — казах. — Очаквах, че сте по-възрастна.

— Аз пък очаквах, че сте по-млад.

— О...

— Маргарет ми каза, че сте младеж. Но вие сте по-близо до средна възраст, струва ми се.

— Хм...

Тя се приближи до мен и протегна ръка.

— Аз съм председателка на Пеконийското историческо дружество. С какво мога да ви помогна?

— Ами... не зная.

— Аз също.

Тя бе висока — само с два-три сантиметра по-ниска от мен — и слаба, но добре оформена, с дълга до раменете — кестенява коса, с лек грим, без лак за нокти, без бижута, обеци и венчален или годежен пръстен. И нямаше по себе си много дрехи. Носеше дълга до коляното бежова памучна лятна рокля със съвсем тънички презрамки. Под това оскъдно одеяние нямаше почти никакво бельо. Със сигурност не носеше сутиен, но можех да видя очертанията на бикините ѝ. Освен това бе боса. Ако трябваше да си представя как госпожа Уайтстоун се облича сутринта, тя беше нахлузила гащичките и роклята си, бе си сложила малко червило, беше прекарала няколко пъти гребена през косите си и това бе всичко. Спокойно можеше да се измъкне от дрехите си за четири секунди. С малко помощ от моя страна.

— Господин Кори? Мислите ли с какво мога да ви помогна.

— Да, мисля. Един момент. — Тялото ѝ не беше много силно, но от нея можеше да се очаква бързина и навярно издръжливост.

Имаше прекрасни сиво-зелени очи, а лицето ѝ, освен че бе красиво, на пръв поглед носеше изражение на невинност. Напомняше ми за снимките на децата на Цветята от 60-те години, но може да ми се струваше така, защото се занимаваше с цветя. При по-внимателен поглед в чертите ѝ се забелязваше скрита чувственост. Наистина.

Трябва също да спомена, че имаше чудесен равномерен загар, който придаваше на кожата ѝ цвят на мляко с кафе. Красива и чувствена жена. Ема Уайтстоун.

— Нещо свързано със семейство Гордън ли?

— Да. Познавахте ли ги?

— Бяхме в приятелски отношения, но не и приятели. Било е ужасно.

— Да.

— Имате ли някакви... улики?

— Не.

— Чух по радиото, че може да са откраднали ваксина.

— Така изглежда.

Госпожа Уайтстоун се замисли за миг, после каза:

— Вие сте ги познавали.

— Така е. Откъде знаете?

— Името ви се споменаваеше няколко пъти.

— Нима? С добро, надявам се.

— Естествено. — Тя прибави:

— Джуди малко се увеличише по вас.

— Наистина ли?

— Нима не знаехте?

— Може би. — Искан да променя темата, затова попитах:

— Имате ли тук нещо като списък на членовете?

— Разбира се. Кабинетът е на горния етаж. Когато пристигнахте, дописвах някои неща. Последвайте ме.

Последвах я. От нея се носеше ухание на лавандула. Докато вървахме, отбелязах:

— Красива къща.

Тя хвърли поглед назад към мен и отвърна:

— По-късно ще ви направя индивидуална обиколка.

— Страхотно. Искан ми се да си бях взел фотоапарата.

Заизкачвахме се по широка вита стълба. Аз вървах малко зад нея. Гащичките ѝ наистина бяха миниатюрни. Имаше и прекрасни крака, ако си падате по това.

На втория етаж тя ме отведе в стая, която описа като „горния салон“, и ме покани да седна на дървен стол до камината.

— Да ви предложа чаша билков чай? — попита госпожа Уайтстоун.

— Вече пих няколко чаши, благодаря.

Тя седна на люлеещия се стол срещу мен, кръстоса много, много дългите си крака и попита:

— Какво точно ви трябва, господин Кори?

— Първо бих искал да ви задам няколко въпроса за Пеконийското историческо дружество. С какво се занимава то?

— С история. В Северния край има много местни исторически дружества, повечето от които се помещават в исторически сгради. Нашето е най-голямо и се нарича Пеконийско по индианското наименование на този район. Имаме около петстотин члена. Някои са много видни личности, други са обикновени фермери. Всички сме се посветили на запазването, документирането и предаването на нашето наследство.

— И на откриването на още неща за това наследство.

— Да.

— С помощта на археологията.

— Да. И на проучването. Имаме интересен архив.

— Може ли да го видя после?

— После можете да видите каквото желаете. — Тя се усмихна.

О, сърцето ми! Искам да кажа, дали само ме дразнеше, или беше наистина? Усмигнах ѝ се. И тя се усмихна. Обратно към работата.

— Активни членове ли бяха семейство Гордън? — попитах аз.

— Да.

— Кога се записаха в дружеството?

— Преди около година и половина. Бяха се преместили тук от Вашингтон. По произход са от Средния Запад, но били на държавна служба в столицата. Предполагам, че го знаете.

— Някога обсъждали ли са работата си с вас?

— Почти не.

— Някога били ли сте в къщата им?

— Веднъж.

— Общувахте ли с тях?

— От време на време. Пеконийското историческо дружество организира много прояви.

— Том изпитвал ли е сексуално привличане към вас? — с известна деликатност попитах аз.

Вместо да се обиди или шокира, тя отвърна:

— Сигурно.

— Но не сте имали сексуална връзка?

— Не. Никога не ми е предлагал.

Прочистих гърлото си.

— Разбирам...

— Вижте, губите времето и на двама ни с тези въпроси. Не знам защо и кой е убил семейство Гордън, но това няма нищо общо с мен или с любовен триъгълник с мое участие.

— Не съм казвал такова нещо. Просто проверявам сексуалните аспекти като част от разследването.

— Е, не съм спала с него. Мисля, че ѝ беше верен. Доколкото знам, тя също му беше вярна. Тук е трудно да въртиш любов, без всички да разберат за това.

— Така може би смятате вие.

Тя ме погледна за миг, после ме попита:

— Да не би да сте имали връзка с Джуди?

— Не, не съм, госпожо Уайтстоун. И това не са ви следобедните сапунени сериали. Това е разследване на убийство и въпросите ще задавам аз.

— Не бъдете толкова докачлив.

Дълбоко си поех дъх и казах:

— Извинете ме.

— Искам да откриете убиеца. Задайте въпросите си.

— Чудесно. Ами... нека ви попитам следното... каква беше първата ви мисъл, когато чухте, че са били убити?

— Не знам. Предположих, че е свързано с работата им.

— Добре. А сега как смятате?

— Нямам мнение.

— Трудно ми е да го повярвам.

— Нека се върнем на въпроса.

— Добре. — Все още не бях сигурен накъде искам да насоча разпита или какво конкретно търся. Но в главата ми се моташе образ, нещо като карта, на която бяха изобразени Плъм Айланд, Насау Пойнт, скалите над Лонгайландския пролив, винарните „Тобен“ и Пеконийското историческо дружество. Ако тези точки се свържеха с линия, се получаваше безсмислена петоъгълна геометрична фигура. Но ако тези точки се свържеха по метафизичен начин, може би формата придобиваше смисъл. Искам да кажа, какво общо имаше между тях? Навярно нищо, но някак си ми се струваха свързани, като че ли споделяха някаква обща особеност. Каква?

Замислих се за онова странно усещане, което ме бе обзело на Плъм Айланд. История. Археология. Това беше. Но какво бе всъщност?

— Познавате ли някого от хората, които работят на Плъм Айланд? — попитах госпожа Уайтстоун.

Тя се замисли за миг, после отвърна:

— Почти не. Неколцина от клиентите ми работят там. Освен Том и Джуди, не познавам никой от учените, пък и те не членуват в историческото дружество. Те са много затворена група. Общуват предимно помежду си.

— Знаете ли нещо за подготвяните разкопки на Плъм Айланд?

— Само, че Том Гордън обеща на историческото дружество възможност да се порови из острова.

— Вие не се ли интересувате от археология?

— Почти не. Предпочитам архивната работа. Имам научна степен по архивознание. От Колумбийския университет.

— Наистина ли? Аз преподавам в „Джон Джей“. — Кое то всъщност е на петдесетина пресечки южно от Колумбия.

Най-после да имаме нещо общо.

— Какво преподавате? — попита тя.

— Криминология и керамика.

Госпожа Уайтстоун се усмихна. И размърда пръстите на краката си. После кръстоса краката си на другата страна. Бежови. Гащичките ѝ бяха бежови като роклята. Вече бях стигнал до етап, в който почти трябваше да кръстосам собствените си крака, за да не би госпожа Уайтстоун да забележи, че нещо в панталоните ми се събужда от дрямката си. „Дръж си боздугана в дюкяна.“

— Архивознание — повторих аз. — Увлекателно.

— Понякога. Известно време работих в Стоуни Брук, после си намерих място тук в обществената библиотека в Къчог. Основана е през 1841-а и оттогава не са променяли заплатите. Израснала съм тук, но е трудно да си изкарваш прехраната в района, ако нямаш някакъв бизнес. Аз имам магазин за цветя.

— Да, видях микробуса ви.

— Точно така. Нали сте детектив. А вие какво правите тук?

— Възстановявам се.

— А, да. Сега си спомням. Изглеждате чудесно.

Тя също, но не е прието да сваляш свидетелка, затова не го споменах. Имаше прекрасен, мек, въздушен глас, който намирах за секси.

— Познавате ли Фредерик Тобен? — попитах я.

— Кой не го познава?

— Той е член на Пеконийското историческо дружество.

— И наш най-голям спонсор. Дава ни вино и пари.

— Почитателка ли сте на виното?

— Не. А вие?

— Да. Мога да различа мерло от будвайзер. Със завързани очи.

Тя се усмихна.

— Обзалагам се, че на много хора им се иска преди години да са навлезли във виното — казах аз. — Искам да кажа в бизнеса с вино.

— Не зная. Интересно е, но не е чак толкова доходно.

— За Фредерик Тобен обаче е — отбелязах аз.

— Фредерик живее много по-нашироко, отколкото позволяват доходите му.

Наведох се напред.

— Защо говорите така?

— Защото е така.

— Добре ли го познавате? Лично?

— А вие познавате ли го лично?

Наистина не обичам да ме разпитват, но тук стъпвах по тънък лед. Как се сгромолясват величията.

— Бях на една от дегустациите му — отвърнах. — През юли. Бяхте ли там?

— Бях.

— Аз отидох заедно със семейство Гордън.

— Да. Струва ми се, че ви видях.

— Аз не съм ви виждал. Щях да ви запомня.

Тя се усмихна.

— Добре ли го познавате? — отново попитах аз.

— Всъщност имахме връзка.

— В какъв смисъл?

— Искам да кажа, че бяхме любовници, господин Кори. Това ме разочарова. Все пак се върнах към работата и попитах:

— Кога е било това?

— Започна... о, преди около две години и продължи... Толкова ли е важно?

— Можете да откажете да отговорите на всеки въпрос.

— Зная.

— Какво се случи накрая? — попитах.

— Нищо. Фредерик просто колекционира жени. Връзката ни продължи около девет месеца. Нищо особено и за двама ни, но не беше зле. Ходихме до Бордо, пътувахме по Лоара, отидохме в Париж. Уикенди в Манхатън. Всичко беше чудесно. Той е много щедър.

Замислих се над това. Лекичко се опитвах да свалям Ема Уайтстоун и ме дразнеше фактът, че Фредерик отдавна ме е изпреварил.

— Ще ви задам личен въпрос и не сте длъжна да ми отговаряте. Става ли? — попитах аз.

— Става.

— Още ли сте?... Искам да кажа...

— С Фредерик продължаваме да сме приятели. Сега живее с друга жена. Сондра Уелс. Пълен фалш, включително името.

— Така. Казахте, че живее много по-нашироко, отколкото позволяват доходите му.

— Да. Дължи на банките и частните инвеститори малко състояние. Харчи прекалено много. Жалкото е, че печели много добре и навярно би могъл да живее прекрасно от печалбите си, ако не беше „Фоксуудс“.

— „Фоксуудс“ ли?

— Да, нали знаете. Индианското казино. В Кънектикът.

— А, да. Значи Тобен играе хазарт?

— Непрекъснато. Веднъж ходих с него. Загуби около пет хиляди долара само за един уикенд. На карти и рулетка.

— Мили Боже! Надявам се, че е имал обратен билет за ферибота. Тя се засмя.

„Фоксуудс“. Качваш се с колата си на ферибота от Ориент Пойнт до Ню Лондон или пък на фоксуудския скоростен ферибот и на автобуса до „Фоксуудс“, разоряваш се и се връщаш на Ориент в неделя вечер. Чудесно разнообразие от работата в Северния край и ако не прекаляваш, можеш да си прекараш страхотно — да спечелиш или загубиш неколкостотин долара, да вечеряш, да гледаш някое шоу, да спиш в хубава стая. Да излезеш с готино гадже. На много от местните обаче не им допада близостта до греха. Някои съпруги не обичат половинките им да пилеят там парите за храна. Но както и с всичко останало, това е въпрос на равнище.

И така, Фредерик Тобен се оказваше комарджия. Но ако се замислиш, дали загубеното в казиното можеше да е повече от ежегодните печалби от виното? Наистина, гроздето тук все още беше експериментално и до този момент — успешно. Нямаше главня, болести, нито студове или големи жегги. Но някой ден ураганът Анабел или Зики щеше да отвее милиард лози в Лонгайландския пролив и той щеше да заприлича на нещо като най-голямата кутия с кола в света.

И после идваха Том и Джуди, които си бяха играли с малки патогенни бацили. Накрая бяха заложили на нещо друго и бяха загубили. Фредерик рискуваше с реколтата и печелеше, после рискуваше с картите и рулетката и също губеше.

— Знаете ли дали семейство Гордън някога са ходили с господин Тобен във „Фоксуудс“? — попитах госпожа Уайтстоун.

— Едва ли. Но не зная. Откакто с Фредерик се разделихме, мина около година.

— Ясно. Но още сте приятели. Още си говорите.

— Предполагам, че сме приятели. Той не обича бившите му любовници да му се сърдят. Иска с всичките да е приятел. Това е много интересно на събиранията. Обича да е в едно помещение с десетина жени, с които е правил секс.

Кой не обича?

— И не смятате, че господин Тобен и госпожа Гордън са имали любовна връзка?

— Не зная със сигурност. Но не мисля. Той не преследваше омъжени жени.

— Колко галантно.

— Не, той е страхлив. Съпрузите и приятелите го плашат. Трябва да е имал лош опит. — Тя като че ли се подсмихна по въздушния си начин. — Във всеки случай предпочиташе Том Гордън да му е приятел, отколкото Джуди Гордън да му е любовница.

— И защо?

— Не зная. Така и не успях да разбера привързаността на Фредерик към Том.

— Мислех си, че е обратното.

— Така смятаха повечето хора. Всъщност Фредерик търсеше Том.

— Защо?

— Не зная. Отначало си мислех, че е начин да се добере до Джуди, но после разбрах, че не преследва омъжени жени.

Тогава реших, че трябва да има нещо общо с привлекателността на семейство Гордън и с работата им. Фредерик е колекционер на хора. Въобразява си, че е водещата личност в Северния край. Може и да е. Не е най-богатият, но виното му дава известно положение. Разбирате ли?

Кимнах. Понякога ровиш с дни и седмици и не откриваш нищо. Понякога удряш на злато. Но понякога златото е измамно. Искam да кажа, че това бе интересно, но дали имаше някаква връзка с двойното убийство? Освен това дали не беше преувеличение? Малко отмъщение от страна на госпожа Уайтстоун? Нямаше да е първата изоставена любовница, която ме пращаше да душа по лъжлива следа, за да почерни живота на другата страна. Затова запитах направо:

— Смятате ли, че Фредерик Тобен може да е убил семейство Гордън?

Тя ме изгледа така, сякаш си бях загубил ума, после отвърна:

— Фредерик ли? Той изобщо не е способен на насилие.

— Откъде знаете?

— Бог знае, че му дадох достатъчно причини да ми посегне — усмихна се госпожа Уайтстоун. — Просто не е агресивен.

Винаги се владее абсолютно. И защо му е да убива Том и Джуди Гордън?

— Не зная. Не зная даже защо са били убити. А вие?

Тя помълча секунда, после каза:

— Може би заради наркотици.

— Защо мислите така?

— Ами... Фредерик беше загрижен за тях. Използваха кокаин.

— Той ли ви го каза?

— Да.

Интересно. Особено защото Фредерик не ми го бе споменал и защото в това нямаше и грам истина. Зная как изглеждат и се държат пристрастените към кокаина и семейство Гордън не бяха такива. Защо тогава Тобен им го беше лепнал?

— Кога ви го каза?

— Не много отдавна. Преди няколко месеца. Каза, че дошли при него и го питали дали не иска малко качествена дрога. Занимавали се с това, за да могат да купуват кокаин за самите себе си.

— Вие вярвате ли в това?

Тя сви рамене.

— Възможно е.

— Добре... да се върнем на връзката между господин Тобен и семейство Гордън. Вие смятате, че той ги е търсел и се е стремил към по-близки отношения, така ли?

— Така изглеждаше. Зная, че през деветте месеца, докато бяхме заедно, той често ги търсеше по телефона и рядко организираше събиране, без да ги покани.

Замислих се за това. Определено не се връзваше с информацията на господин Тобен.

— Тогава с какво семейство Гордън са привличали господин Тобен?

— Не зная. Но със сигурност зная, че той караше всички да си мислят, че е точно обратното. Странното е, че семейство Гордън като че ли нямаха нищо против, сякаш за тях беше чест да са в компанията на Фредерик. И все пак в малкото случаи, в които сме оставали само четиримата, ясно можеше да се види, че се възприемат като равни на него. Разбирате ли?

— Да. Но защо са се престрували?

— Кой знае? — Госпожа Уайтстоун ме погледна за миг, после каза:

— Сякаш го шантажираха. Като че ли знаеха нещо за него. За пред хората той беше голямата клечка. Насаме Том и Джуди се държаха много фамилиарно с него.

Шантаж. Оставих тази мисъл да ферментира в продължение на повече от половин минута.

— Това са само предположения — продължи Ема Уайтстоун. — Разсъждения. Да не си помислите, че се опитвам да му отмъстя или нещо такова. Имах хубави моменти с Фредерик и го харесвах, но когато той скъса с мен, не се почувствах наранена.

— Добре. — Погледнах я и очите ни се срещнаха. — Разговаряли ли сте с Фредерик след убийството?

— Да, вчера сутринта. Той ми позвъни.

— Какво ви каза?

— Нищо повече от онова, което приказват всички. Обичайните неща.

Продължихме с някои подробности за този телефонен разговор и той наистина изглеждаше обичаен и официален.

— Днес разговаряли ли сте с него? — попитах я.

— Не.

— Аз го посетих тази сутрин.

— Наистина ли? Защо?

— Не зная.

— Не знаете и защо сте тук.

— Точно така. — Не исках да ѝ обяснявам, че след Плъм Айланд и семейство Мърфи ми липсват потенциални свидетели, че съм изхвърлен от разследването и че трябва да разпитвам хора, които областното управление изобщо не смята да разпитва. Не че драстично по дъното на казана, но в известен смисъл работех по ръба на тълпата. — Познавате ли някой от приятелите на семейство Гордън?

— Почти не се движа в тези кръгове, освен когато бях с Фредерик. Пък и това бяха негови приятели.

— Началникът Максвел не беше ли също техният приятел?

— Така ми се струва. Тази връзка винаги ми е била също толкова неразбираема, колкото и с Фредерик.

— Нещо не мога да открия нито един приятел на семейство Гордън.

— От онова, което зная, всичките им приятели са хора от Плъм Айланд. Това не е толкова странно. Казах ви — те са затворена група. По-добре да потърсите там, отколкото тук.

— Навярно.

— Как ви се стори Фредерик?

— Възхитителен човек. Компанията му ми беше много приятна.

— Което си бе вярно. Но след като вече знаех, че е забил госпожа Уайтстоун, бях убеден повече от всякога, че на света няма сексуална справедливост.

— С малки очички.

— И подвижни.

— Точно така. Мога ли да ви помоля за една услуга?

— Можете.

— Нали няма да му кажете за нашия разговор?

— Няма да навлизам в подробности. Но ще му кажа, че сме разговаряли. Никога не лъжа. Но мога да пазя тайна.

— Повече не ми и трябва.

В Манхатън няма толкова много преплетени връзки като тук. Трябваше да имам това предвид и да настроя стила си в съответствие с него. Но аз съм умно момче и мога да го направя. Така че казах на Ема Уайтстоун:

— Разбирам, че познавате началника Максвел.

— Кой не го познава?

— Някога ходили ли сте с него?

— Не. Но ми е предлагал.

— Не обичате ли ченгета?

Тя се засмя. Отново размърда пръсти и кръстоса крака.

Мили Боже!

Продължихме в същия дух още петнайсетина минути и Ема Уайтстоун ми разказа много клюки, много проникателна информация за различни хора, макар че по-голямата част очевидно нямаше нищо общо със случая. Проблемът беше, че все още не знаех какво правя тук, но въпреки това ми бе много приятно. Трябва да отбележа обаче, че аз съм джентълмен. Да свалям някоя колежка е в реда на нещата, защото като равна, тя може да ми каже да се разкарам. С цивилните обаче, особено с онези, които накрая могат да се изправят пред областния прокурор, трябва да се внимава. Няма нужда да

компрометиращ себе си или свидетеля. Въпреки това проявявах интерес.

Не, аз не съм леконравен. Продължавах да копнея за Бет.

— Мога ли да използвам телефона ви? — попитах госпожа Уайтстоун.

— Естествено. Там е.

Влязох в съседната стая, която също бе пълна с неща, датиращи от седемнайсети до двайсети век. Това беше административният офис на историческото дружество, натъпкан с модерна канцеларска мебел, шкафове за папки, ксерокс и така нататък. Използвах телефона на едно от бюрата и се свързах с телефонния си секретар. Имаше едно съобщение. Мъжки глас каза:

— Детектив Кори, тук е детектив Колинс от съфолкската областна полиция. Детектив Пенроуз ме помоли да ви потърся. Тя е на дълго съвещание. Казва, че не може да се срещне с вас следобед и че ще ви позвъни довечера или утре. — Край на съобщението. Затворих и разгледах офиса.

Под едно от бюрата имаше чифт кожени сандали, навярно на госпожа Уайтстоун.

Върнах се в библиотеката, но не седнах. Ема Уайтстоун ме погледна и попита:

— Нещо не е наред ли?

— Не. Докъде бяхме стигнали?

— Не зная.

Погледнах си часовника, после я попитах:

— Може ли да довършим разговора на обяд?

— Естествено. — Тя се изправи. — Първо ще ви разведе из нашата къща.

Така и направи. Стая по стая. По-голямата част от втория етаж се използваше, за офиси, складове, изложби и архиви, но имаше и две спални в стар стил. Според Ема едната била от средата на седемнайсети век, а другата съвременна с къщата, тоест от средата на осемнайсети.

— Къщата е построена от морски търговец — каза тя, — който направил състоянието си в Южна Америка.

— С кокаин ли?

— С полускъпоценни камъни от Бразилия. Капитан Самюъл Фарнсуърт.

Натиснах тежкото легло.

— Подремвате ли си тук?

Тя се усмихна.

— Понякога. Дюшекът е пухен.

— С пух от рибар ли?

— Възможно е. Някога тук е било пълно с рибари.

— Сега масово се завръщат.

— Всичко масово се завръща. Проклетите елени ми изядоха рододендроните. — Тя ме изведе от спалнята и каза:

— Искате ли да видите архива?

— Да.

Госпожа Уайтстоун ме въведе в нещо, което навярно беше много голяма спалня, пълна с канцеларски шкафове, лавици и дълга дъбова маса.

— Имаме оригинални книги и документи още от средата на шестнайсети век — съобщих ми тя. — Актове, писма, завещания, съдебни решения, проповеди, военни заповеди, корабни списъци на пътниците и дневници. Някои са невероятно интересни.

— Как започнахте да се занимавате с тази работа?

— Ами, предполагам, че е свързано с местния ми произход. Семейството ми води началото си от първите заселници.

— Не сте роднини с Маргарет Уили, надявам се.

Тя се усмихна.

— Имаме некръвно родство. Не харесахте ли Маргарет?

— Не коментирам.

— Архивната работа трябва да е малко като детективската. Нали разбирате — тайни, въпроси без отговор, неща, които трябва да се разкрият. Не мислите ли така?

— Разбира се, след като го споменавате. Да ви кажа честно, като дете исках да стана археолог. Сега вече съм стар и болнав и навярно би трябвало да се заема с архивна работа.

— О, не сте чак толкова стар. И сигурно ще ви допадне. Мога да ви науча да четете такива неща.

— Не са ли на английски?

— Да, само че английският от седемнайсети и осемнайсети век понякога е много труден. Правописът е отвратителен и почеркът понякога мъчно се разчита. Ето, вижте това.

Тя ми подаде голяма папка, която лежеше на масата. Вътре имаше найлонови пошети със стари пергаменти. Ема Уайтстоун извади един от листовите и каза:

— Прочетете го.

Наведох се и погледнах избелелите букви.

— Скъпа Марта, Не вярвай на слуховите за мен и госпожа Фарнсуърт. Аз съм ти верен. Ами ти? Твой любящ съпруг Джордж.

Тя се засмя.

— Не пише така.

— Но така изглежда.

— Ето, ще ви го прочета. — Госпожа Уайтстоун придърпа папката към себе си и каза:

— Това е писмо от Филип Шели до кралския губернатор лорд Беломонт от 3 август 1698 г.

— И прочете писмото, което за мен бе абсолютно нечетивно. Текстът беше пълен с „почитаеми господа“, „ваш покорен слуга“ и прочее глупости. Авторът му се оплакваше от някаква несправедливост, свързана със спор за земя.

— Много внушително — казах.

— Нищо особено. Можете да се научите за няколко месеца. Научих Фредерик за два месеца, а той не е търпелив човек.

— Наистина.

— Езикът не е толкова сложен, колкото почеркът и правописът.

— Ясно. Можете ли да ми дадете списъка на членовете?

— Естествено. — Отидохме в офиса и тя ми даде подвързан указател на членовете, после нахлузи сандалите си.

— Как се заехте с тази работа?

Госпожа Уайтстоун сви рамене.

— Не зная... Това е истинска краста. Още една от тъпите идеи на Фредерик за по-високо обществено положение. Бях архивистка тук и нямах нищо против работата. После той ме предложи за председателка, а Фредерик получава всичко, каквото поиска. Освен това още продължавам да съм архивистка. Цветарка, председателка и архивистка на Пеконийското историческо дружество.

— Гладна ли сте?

— Естествено. Нека само се обадя в магазина. — Тя набра номера и известно време аз разглеждах офиса. Чух я тихо да казва:

— Може да не се върна днес.

Да, Уайтстоун, може и да не се върнете — ако зависеше от мен.

Тя затвори и слязохме на първия етаж.

— Тук организираме малки приеми и събирания — съобщи ми Ема Уайтстоун. — На Коледа имаме чудесни партита.

— Това ми напомня — ще ходите ли на соарето у господин Тобен в събота?

— Може би. А вие?

— Мисля да ида. По служба.

— Защо не го арестувате пред всички и не го отведете в белезници? — предложи тя.

— Звучи ми забавно, само че мисля, че не е извършил нищо лошо.

— Сигурна съм, че е извършил нещо лошо. — Госпожа Уайтстоун ме поведе към входната врата и излязохме. Започваше да става по-топло.

— Аз ще шофирам — казах аз.

Запалих джипа с дистанционното управление.

— Чудесна екстра — отбеляза тя.

— Добре е да взривяваш бомбите отдалеч — отвърнах аз.

Ема Уайтстоун се засмя. Но аз не се шегувах. Качихме се и превключих на задна, като нарочно оставих моята врата откρεхната. Женският глас съобщи:

— Вратата откъм шофьора е отворена.

— Това е тъпа екстра — каза Ема.

— Зная. Звучи като бившата ми жена. Опитвам се да я убия. Екстрата де, не бившата ми жена.

Ема се заигра с бутоните на компютъра и ме попита:

— Откога си разведен?

— Всъщност до първи октомври не е официално. Междувременно се опитвам да избягвам прелюбодеянието и двуженството.

— Това би трябвало да е лесно.

Не бях сигурен как да приемам думите ѝ. Излязох от паркинга и попитах:

— По какво си падаш? Ти избираш.

— Защо не продължим с атмосферата и не идем в някоя историческа гостилница? Какво ще кажеш за „Дженеръл Уейн Ин“? Знаеш ли я?

— Да, струва ми се. Не е ли къщата на Джон Уейн?

— Не, глупчо. На Лудия Антъни Уейн. Спал е там.

— От това ли е полудял? От коравия дюшек?

— Не... да не си исторически неграмотен?

— Абсолютно.

— Лудия Антъни Уейн е генерал от американската революция. Предвождал е Момчетата от Грийн Маунтин.

— Ясно. Най-големият им сингъл беше „Сърцето ми гори и ти си седнала върху маркуча ми“.

Известно време Ема Уайтстоун помълча — сигурен съм, че се чудеше дали е взела правилното решение.

— Намира се на Грейт Хог Нек — накрая каза тя. — Ще ти показвам пътя.

— Добре. — И ето че потеглихме към кръчма, наречена „Дженеръл Уейн Ин“, намираща се на място, наречено Грейт Хог Нек. Искам да кажа, наистина ли можех да свикна с всичко това? Дали Манхатън не ми липсваше? Трудно е да се каже. Ако имах много мангизи, можех да съм и на двете места. Но аз нямам много мангизи. Кое то отново ме навеждаше на мисълта за Фредерик Тобен, който, както се оказва, също няма много мангизи, пък аз му бях завидял, като смятах, че е на върха — във виното, мацките и мангизите. А той бил разорен. Още по-лошо, бил задлъжнял. За човек като Фредерик Тобен да загуби всичко това би означавало да загуби живота си. Със същия успех можеше да е мъртъв. Но не беше. Започваше да става интересно. Но времето ми свършваше. Навярно бих могъл да се правя на ченге още две денонощия преди саутхолдската, нюйоркската и съфолкската полиция да ме спрат.

Докато размишлявах, госпожа Уайтстоун ме упътваше. Накрая попита:

— Дали казват истината за ваксината?

— Така ми се струва.

— И това няма нищо общо с биологичните оръжия?

— Не.

— Или с наркотици?

— Доколкото мога да кажа, не.

— Значи е грабеж?

— Така изглежда, но си мисля, че трябва да е свързано с откраднатата ваксина. — Кой казва, че не ставам за колективни игри? Мога да разправам официалните глупости също като всеки друг. — Да нямаш друга теория?

— Не, нямам. Просто имам чувството, че са били убити поради друга причина, която още не можем да разберем.

Тъкмо това си мислех и аз. Умна жена.

— Омъжвала ли си се някога?

— Да. Омъжих се млада, бях втори курс в колежа. Бракът ми продължи седем години. И съм разведена от седем години. Можеш да ги пресметнеш.

— На двайсет и пет си.

— Как ги получи тези двайсет и пет?

— Значи на четирийсет и две?

— Сега завий надясно. Дясното е към мен.

— Благодаря.

Пътуването бе приятно и скоро се озовахме на Реит Лог Нек — друг щръкнал в залива полуостров, малко на североизток от Насау Пойнт, който понякога наричат Литъл Хог Нек.

Бях забелязал, че в района има три основни източника на имена — останали от индианците, от английските заселници и от търговците на недвижими имоти. Последните имаха карти с прекрасни имена, които измисляха, за да заменят названия като Грейт Хог Нек.

Минахме покрай малката обсерватория, наречена Институт „Къстър“, за която беше споменала госпожа Уили, и госпожа Уайтстоун ми разказа за нея и за Музея на американските индианци оттатък обсерваторията.

— Семейство Гордън интересуваха ли се от астрономия? — попитах аз.

— Доколкото зная, не.

— Знаеш ли, че са купили от госпожа Уили един акър земя?

— Да. — Тя се поколеба, после каза: — Тази сделка не беше добра.

— Защо са искали тази земя?

— Не зная... Винаги ми се е струвало безсмислено.

— Фредерик знаеше ли, че семейство Гордън купуват земята?

— Да. — Тя насочи разговора към непосредствената околност и каза:

— Ето я първоначалната къща на семейство Уайтстоун. От хиляда шестстотин осемдесет и пета.

— Още ли е ваша?

— Не, но скоро ще я откупя. Фредерик трябваше да ми помогне, но... Тогава разбрах, че не е толкова богат, колкото изглежда.

Не коментирах.

Подобно на Насау Пойнт, на Грейт Хог Нек имаше главно вили и няколко по-нови ваканционни къщи, много от които от сиви дъски, за да изглеждат стари. Видяхме полета, за които Ема каза, че били общински пасища още от колониални времена, а тук-там имаше горички.

— Индианците доброжелателно ли са настроени? — попитах я аз.

— Тук няма индианци.

— Всичките ли са измрели?

— Всичките.

— Освен онези в Кънектикът, които са отворили най-голямото казино между Лонг Айланд и Лас Вегас.

— Аз имам малко индианска кръв — отвърна тя.

— Наистина ли?

— Наистина. Така е с много от старите родове, но те не го разгласяват наляво и надясно. Някои даже са идвали при мен с искането да залича роднините им от архивите.

— Невероятно. — Знаех какво се казва в такива случаи, но успях да се издъня всеки път, когато се опитвах да изразя официалното становище по расовия проблем. Искам да кажа, че то се променя едва ли не ежеседмично.

Затова играх на сигурно отбелязах:

— Расисти.

— Не е задължително. Така или иначе, не ми пука кой знае колко, че имам индианска кръв. Прабаба ми по майчина линия е била корчауг.

— Е, имаш прекрасен тен.

— Благодаря.

Наближихме голяма бяла дъсчена сграда, разположена сред няколко акра гора. Спомних си, че като дете един-два пъти бях виждал заведението. Все още пазя тези детски спомени за различни места в главата си, живи летни сцени, все едно че гледаш диапозитиви.

— Мисля, че като съвсем малък съм идвал тук със семейството си — казах на госпожа Уайтстоун.

— Напълно възможно. Къщата е на двеста години. Ти на колко си?

Не обърнах внимание на въпроса ѝ и попитах:

— Как е храната?

— Зависи. — Тя помълча за миг. — Мястото е прекрасно и е далеч от утъпканите пътеки. Никой няма да ни види и да разпространи клюката.

— Добра идея. — Завих по чакълената отбивка, паркирах и отворих вратата си с все още запален двигател. Иззвъня камбанка и на таблото се появи предупреждение. — Хей, ти си успяла да изключиш гласа!

— Нали не искаме да ни дразни гласът на бившата ти жена?

Слязохме от колата и тръгнахме към гостилницата. Тя ме хвана за ръка, което ме изненада.

— Кога се освобождаваш от работа? — попита Ема.

— Сега.

18.

Обядът беше много приятен. В заведението почти нямаше хора и наскоро го бяха реставрирали, така че ако дадеш воля на въображението си, можеше да се върнеш в 1784-та — Лудия Антъни Уейн се мотаеше наоколо и си поръчваше грог, каквото и да е това.

Храната общо взето бе американска, нищо сложно, което допада на моите хищнически вкусове, а госпожа Ема Уайтстоун се оказа истинско американско момиче, нищо сложно, което също допадна на хищническите ми вкусове.

Не обсъждахме убийството, нито господаря Тобен и изобщо каквито и да е неприятни теми. Тя наистина си падаше по историята и разказите ѝ направо ме заплениха. Е, не съвсем, но не беше трудно да приемаш историята, поднесена ти с въздушния глас на Ема Уайтстоун.

Разказа ми за преподобния Янгс, който довел тук паството си от Кънектикът през 1640-та, и аз гласно се зачудих дали са взели нюлондонския ферибот, което ми донесе хладен поглед. Спомена за капитан Кид и за други не толкова известни пирати, които преди триста години плавали из тези води, после ми разказа за рода Хортън, един от чиито представители построил тази гостилница. И после се заредиха генералът от американската революция Франсиз Мариън Блатната лисица, на когото според нея бил кръстен Ист Мариън, макар аз да възразих, че навярно в Англия има град на име Мариън. Но тя си знаеше своето. Разказа ми за родовете Ъндърхил, Тутхил и малко за Уайтстоун, за хора с малки имена като Абиджа, Чаунси, Икабод и Барнабас, да не споменавам за Джошуа, Самюъл и Айзък, които дори не били еврейски. И така нататък.

И хоп! Отново онова усещане. Докато Пол Стивънс ме бе отегчил до смърт с компютърното си дуднене, Ема Уайтстоун ме омагьосваше с въздушния си глас, да не споменавам за сиво-зелените ѝ очи. Във всеки случай, крайният резултат беше същият — бях чул нещо, което предизвика забавена реакция в моя иначе буден мозък. Внимателно се заслушах, за да видя дали ще го каже пак, каквото и да

бе то, и се опитах да си го спомня и да разбера защо ми се е сторило важно. Но напразно. Този път обаче знаех, че съм съвсем близо и че много скоро ще се сетя.

— Усещам присъствието на Лудия Антъни Уейн — казах.

— Наистина ли? Разкажи ми.

— Ами, седи на онази маса до прозореца и крадешком ти хвърля погледи. А мен ме гледа кръвнишки. Мърмори си:

„Какво толкова има той, дето да го нямам аз?“

Тя се усмихна.

— Ти си луд.

И така нататък.

Е, без изобщо да усетим, вече беше станало три и келнерът започваше да проявява нетърпение. Мразя да прекъсвам хода и енергията на разследването, за да се втурна след нечий гащички — *detectus interruptus*. Факт е, че първите седемдесет и два часа на разследването са най-критични. Но човек трябва да отговаря на определени биологични потребности, а моите аларми направо кънтяха.

— Ако имаш време, можем да се поразходим с яхтата ми — предложих аз.

— Имаш яхта?

Всъщност нямах, така че това навярно не бе правилният подход. Но имах къща до залива и кей и бих могъл да ѝ кажа, че яхтата е потънала.

— Отседнал съм в имението на вуйчо ми. На залива.

— На залива значи.

— Точно така. Да вървим.

Напуснахме „Дженеръл Уейн Ин“ и потеглихме към къщата ми, която е на двайсестина минути западно от Хог Пек.

Докато пътувахме, тя ме попита:

— Харесва ли ти тук?

— Да, струва ми се. Искам да кажа, че е хубаво, но не съм сигурен, че ставам за тук.

— Тук има много ексцентрици — информира ме Ема.

— Аз не съм ексцентрик. Аз съм луд.

— И такива имаме достатъчно. Това не е някоя затънтена селска провинция. Познавам фермери, завършили най-престижни университети, познавам астрономи от института „Къстър“, а има

винари, които са учили във Франция, и учените от лабораториите Плъм Айланд и Брукхейвън, както и професори от университета, художници, поети, писатели и...

— Архивисти.

— Да. Дразня се, когато хората от големия град ни мислят за провинциалисти.

— Аз определено не мисля така.

— Живяла съм девет години в Манхатън. Голяма досада.

Липсваше ми домът ми.

— Долових в теб известна огражданеност, съчетана с провинциален чар. Тук си точно на мястото си.

— Благодаря ти.

Мисля, че минах едно от най-важните изпитания по пътя ми към леглото.

Пътувахме през фермерски и лозарски район и Ема каза:

— Тук есента е дълга и ленива. Овошките още са натежали от плод, не са прибрани и много от зеленчуците. В Нова Англия към Деня на благодарността може да вали сняг, а тук още да събират реколтата... Досаждам ли ти?

— Не, изобщо. Рисуваш прекрасна словесна картина.

— Благодаря.

Сега бях на първата площадка на стълбището, което водеше към спалнята.

По принцип и двамата го давахме леко и весело, така, както правят хората, които наистина са малко нервни, защото знаят, че може да са се отправили към завивките.

Във всеки случай завихме по дългата отбивка към къщата и Ема каза:

— Голяма гримирана дама.

— Къде?

— Къщата. Така наричаме старите викториански сгради.

— А, ясно. Между другото, вуйна ми някога е членувала в Пеконийското историческо дружество. Джун Бонър.

— Звучи ми познато.

— Познавали са се с Маргарет Уили. Всъщност вуйна ми е родена тук и тъкмо затова е накарала вуйчо Хари да купи тази лятна къща.

— Как е моминското ѝ име?
 — Не съм сигурен — май че Уитърспунхамптъншайър.
 — Да не си правиш майтап с името ми?
 — Не, госпожо.
 — Разбери моминското име на леля си.
 — Добре. — Спрях пред гримираната дама.
 — Ако е от стар род — каза тя, — мога да проуча. Имаме много информация за старите родове.
 — Наистина ли? Много скелети в килерите, така ли?
 — Понякога.
 — Леля Джун може да произхожда от род на конекрадци и курви.
 — Възможно е. В моето фамилно дърво има много такива.
 Подсмихнах се.
 — Възможно е родовете ни да са свързани — продължи Ема. — Може с теб да сме роднини по непряка линия.
 — Възможно е. — Вече бях изкачил стълбището и вратата на спалнята беше на около три метра. Всъщност все още седях в джипа.
 — Ето че пристигнахме — казах и излязох от колата.
 Тя ме последва и погледна към къщата.
 — И това е нейната къща? — попита Ема.
 — Била е. Тя почина. Вуйчо Хари иска да ми я продаде.
 — Прекалено голяма е за сам човек.
 — Мога да я разрежа наполовина. — Добре, сега в къщата, обиколка на първия етаж, проверка на телефонния секретар в кабинета — няма съобщения, — в кухнята за две бири и после на задната веранда и на плетените столове.
 — Обичам да гледам водата — каза тя.
 — Тук е точно мястото за това. Правя го от няколко месеца.
 — Кога трябва да се връщаш на работа?
 — Не съм сигурен. Следващия четвъртък имам преглед при доктора.
 — Как се замеси в този случай?
 — Началникът Максвел.
 — Не виждам яхтата ти — отбеляза Ема.
 Погледнах към разклатения кей.
 — А, трябва да е потънала.
 — Потънала ли?

— А, сега си спомням. На ремонт е.

— Каква е?

— Ами... седемметрова...

— С платна ли е?

— Не. Падам си по моторни яхти. Ти умееш ли да караш платноходка?

— Малко.

И така нататък.

Бях си свалил самото и обувките и си навих ръкавите. Тя си събу сандалите и двамата вдигнахме босите си крака на парапета. Късата ѝ бежова рокля се беше плъзнала доста над коленете.

Взех бинокъла и двамата се заредихме да гледаме към залива, яхтите, блатата — когато бях дете, ги наричаха „мочурища“ — небето и прочее.

Бях стигнал на петата бира, Ема също не изоставаше. Харесвам жените, които могат да пият бира. Тя вече бе малко замаяна, но главата и гласът ѝ още бяха ясни.

С бинокъла в едната ръка и с бирата в другата, Ема каза:

— Това е едно от основните места за среща по миграционния път покрай Атлантическото крайбрежие, нещо като място за почивка за прелетните птици. — Погледна през бинокъла към далечното небе и продължи: — Виждам ята диви гъски, гмурци и морски патици. Ще останат тук до ноември и после ще продължат на юг. Рибарят стига до, Южна Америка.

— Това е хубаво.

Ема остави бинокъла в скута си и зарея поглед към морето.

— В бурни дни — каза тя, — когато вятърът идва от североизток, небето става сребристосиво и птиците се държат странно. Създава се усещане за злокобна изолираност, някаква зловеща красота, която трябва да се почувства и чуе също толкова, колкото и да се види.

Известно време помълчахме, после попитах:

— Искаш ли да видиш къщата?

— Естествено.

Първата ми спирка в обиколката на втория етаж беше спалнята ми и не стигнахме по-нататък.

На Ема наистина ѝ трябваха три секунди, за да се освободи от дрехите си. Имаше адски хубав цялостен загар, здраво тяло, всичко си

бе точно на мястото и точно както си го бях представял.

Тя вече беше гола, докато аз още разкопчавах ризата си. Ема ме наблюдаваше как се събличам и вниманието ѝ привлече кобурът с револвера на глезена ми.

От опит знаей, че много жени не си падат по въоръжени мъже, затова казах:

— Трябва да го нося по закон. — Това бе вярно за Ню Йорк, но не беше задължително тук.

— Фредерик носи пистолет — отвърна тя.

Интересно.

Във всеки случай, вече бях гол. Тя се приближи до мен и ме докосна по гърдите.

— Това от изгаряне ли е?

— Не, дупка от куршум. — Аз се обърнах. — Виждаш ли? Това е изходната рана.

— Боже Господи!

— Най-обикновена драскотина. Ето, виж тази. — Показах и входната рана в долната част на корема си, после пак се обърнах и ѝ показах изходната на задника си. Раната на левия ми прасец не бе толкова интересна.

— Можело, е да те убият — каза тя.

Свих рамене.

— Дребна работа, госпожо.

Така или иначе, радвах се, че чистачката е сменила завивките, радвах се, че в нощното ми шкафче има презервативи, радвах се, че малкият ми приятел реагира на Ема Уайтстоун. Изключих звънеца на телефона.

Коленичих до леглото, за да си кажа молитвата, а Ема легна и обвини много, много дългите си крака около шията ми.

Във всеки случай, без да навлизам в подробности, ние се спогодихме много добре и заспахме в прегръдките си. Тя се чувстваше прекрасно и не хъркаше.

Когато се събудих, слънцето вече залязваше и Ема спеше свита на топка до мен. Имах чувството, че е трябвало да направя нещо по-конструктивно от това да се любя следобед. Но какво? Бях получил сериозна заплаха и ако Макс или Бет не споделяха с мен информация, като например лабораторните анализи, резултатите от аутопсията и

прочее, щеше да ми се наложи да продължа без съвременните технически постижения на полицейската наука. Трябваша ми телефонните записи, трябваша ми докладите за отпечатъците, трябваша ми повече данни за Плъм Айланд, трябваше ми достъп до местопрестъплението. Но ми се струваше, че няма да получа нито едно от всичко това.

И така, налагаше се да продължа с детективската работа, с телефонните разговори, със срещите с хора, които могат да знаят нещо. Бях решил да доведа случая докрай, независимо кой не харесва тази идея.

Погледнах Ема под отслабващата светлина. Естествено красива жена. И умна.

Тя отвори очи и ми се усмихна.

— Усетих, че ме гледаш.

— И гледката е много приятна.

— Имаш ли си приятелка тук?

— Не. Но имам в Манхатън.

— Не ми пука за Манхатън.

— Ами ти? — попитах.

— В момента съм свободна.

— Добре. Какво ще кажеш за вечеря?

— Може би по-късно. Мога да приготвя нещо.

— Имам маруля, горчица, масло, бира и бисквити.

Тя седна, протегна се и се прозя.

— Трябва да поплувам. — Претърколи се от леглото и нахлузи роклята си. — Хайде да поплуваме.

— Добре. — Изправих се и си облякох ризата.

Слязохме долу, минахме през кабинета към верандата, прекосихме моравата и се спуснахме до морето. Тя се огледа.

— Спокойно ли е тук?

— Напълно.

Ема си свали роклята и я метна в основата на кея. Направих същото с ризата си. Тя мина по каменистия плаж и се хвърли в морето. Последвах я.

Отначало водата бе студена и дъхът ми секна. Стигнахме до края на кея и продължихме навътре в тъмния залив. Ема плуваше много добре. Аз усещах, че дясното ми рамо се вцепенява и белият ми дроб

започва да хрипти. Бях си мислил, че съм позаякнал, но това усилие бе прекалено тежко за мен. Заплувах обратно към кея и се хванах за старата дървена стълба.

Ема доплува зад мен и попита:

— Добре ли си?

— Чудесно.

Зацапахме във водата до кея.

— Обожавам да плувам гола — каза тя.

— Е, ти няма нужда да се притесняваш, че нещо ще ти изяде червея.

— Ходиш ли за риба?

— От време на време.

— Можеш да ловиш камбала направо от този кей.

— Мога да си взема камбала от супермаркета.

— Ако излезеш с яхтата си само на неколкостотин метра, можеш да хванеш пъстърва и какво ли не още.

— Къде мога да хвана печени ребърца?

— Говеждото не е полезно за теб.

— И ти яде хамбургер на обед.

— Зная. Но не е полезно. — И прибави: — Нито пък сексът с непознати.

— Аз ужасно си падам по риска, Ема.

— Аз също — отвърна тя. — Дори не те познавам.

— Тъкмо затова ме харесваш.

Тя се изхили.

Всъщност повечето жени смятат ченгетата за безопасни. Искам да кажа, че ако жената се запознае с полицаи в бар, той очевидно не е маниакален убиец, навярно е чист в здравословно отношение и има в портфейла си няколко кинта. В последно време жените не искат много.

Побърборихме малко, целувахме се и се прегръцахме — което е адски е гот голи, потопени до шия в морето. Обичам солената вода. Кара ме да се чувствам чист и лек.

Докато се целувахме и пляскахме, сложих едната си ръка на невероятното й дупе, а другата на гърдите й. Отдавна не се бях забавлявал така. Тя сложи едната си ръка на задника ми, а другата на перископа ми, който моментално се повдигна.

— Можем ли да го направим във водата? — попитах аз.

— Възможно е. Трябва да си в добра форма. Трябва постоянно да движиш крака и да задържаш въздуха в гърдите си, за да останеш на повърхността, и в същото време... нали разбираш... да го правиш.

— Няма проблем. Плавателното ми устройство е достатъчно голямо, за да ни държи и двамата на повърхността.

Тя се засмя. И наистина се заехме с този морски подвиг, с което навярно подплашихме много риба. И действително почувствах дроба си по-добре.

После се отпуснахме по гръб и заплувахме.

— Виж, рулят ми стърчи над водата — отбелязах аз.

Тя погледна към мен и отвърна:

— Мислех си, че е гротмачта.

Е, стига морски мръсотии. Повдигнах си малко главата и я погледах как се отдалечава от брега с отлива. Под лунната светлина гърдите ѝ наистина приличаха на два вулканични острова.

— Погледни нагоре, Джон — извика Ема. — Падащи звезди.

Вдигнах очи към небето на юг и ги видях.

— Пожелай си нещо — каза тя.

— Добре. Пожелавам си...

— Не го казвай, защото няма да се сбъдне.

— Вече се сбъдна, Ема. Ние с теб. — Искам да кажа, не е ли романтично? А и вече бях правил секс — на два пъти.

Когато похотта се изчерпи, останалото е омраза или любов.

Май бях влюбен.

Няколко секунди тя не отвърна нищо, после каза:

— Това е много мило.

— Говорех сериозно.

Продължихме да плуваме. След една-две минути Ема ме повика.

— Погледни небето на изток. Виждаш ли съзвездieto Андромеда?

— Не и без очила.

— Точно ей там. Виж. — Тя се опита да свърже група звезди, за да ми покаже Андромеда, но ако там горе имаше жена с това име, аз не можех да я видя. Отвърнах ѝ от учтивост:

— А, да. Видях я. С високите токчета.

Ема насочи погледа ми още по на изток.

— Това е Пегас. Нали знаеш, крилатият кон на музите.

— Зная. Миналата събота заложих на него в петото надбягване в Белмонт. Стигна четвърти.

Ема се беше научила да не ми обръща внимание и продължи:

— Пегас е роден от морската пяна и кръвта на убитата Медуза.

— Не го пишеше в състезателната листа.

— Искаш ли пак да си легнем?

— Да.

— Тогава престани да се правиш на остроумен.

— Считай, че съм престанал. — И говорех сериозно.

Каква нощ — светла, с почти пълна луна в небето, лек бриз, мирис на море и сол, звезди, блещукащи в тъмносилавото небе, красива жена, телата ни се носят по водата, издигат се и потъват в бавен ритъм. Едва ли може да е по-хубаво. Общо взето, бе много по-хубаво от малко неприятното ми преживяване с почти смъртоносното раняване.

Което отново ме върна към Том и Джуди. Погледнах към небето и мислено им пратих нещо като мил поздрав и сбогуване, и обещание, че ще направя всичко по силите си, за да открия убиеца им. И ги помолих да ми пратят някакъв знак.

Предполагам, че се дължеше на чувството за пълен покой, на освобождаването на сексуалната енергия или може би на съзерцаването на звездите, на свързването на светлите точки — на каквото и да се дължеше, аз вече знаех. Цялата картина, усещанията, точките, свързващите линии, всичко внезапно си дойде на мястото и мислите ми запрепусаха толкова бързо, че не можех да ги настигна.

— Това е! — извиках аз и издишах толкова много въздух, че започнах да потъвам.

Изплувах на повърхността, като плюех вода. Ема беше до мен и ме наблюдаваше загрижено.

— Как си?

— Страхотно!

— Да не си...

— Дърветата на капитан Кид!

— Какво?

Хванах я за ръцете и заплувахме на едно място.

— Какво ми разказа за дърветата на капитан Кид?

— Разказах ти легендата, че капитан Кид заровил част от съкровището си под едно от дърветата до заливчето Матитък. Затова ги наричат „Дърветата на капитан Кид“.

— Става дума за пирата капитан Кид, нали?

— Да. Уилям Кид.

— Къде са тези дървета?

— Точно на север оттук. Там, където заливчето излиза в пролива. Защо пи...

— Какво е правил тук капитан Кид? Какво общо има с това място?

— Не знаеш ли?

— Не. Нали затова те питам.

— Мислех си, че всички знаят...

— Аз не зная. Кажи ми.

— Ами, предполага се, че съкровището му е заровено някъде наоколо.

— Къде?

— Къде ли? Ако знаех, щях да съм богата. — Тя се усмихна. — И нямаше да ти кажа.

Божичко. Това бе поразително. И всичко съвпаднаше... но може и да бях тръгнал по съвсем погрешен път... Не, по дяволите, всичко съвпаднаше. Всички онези отделни парченца, които бяха приличали на теорията за хаоса, сега заставаха на местата, си и се превръщаха в общата теория, която обясняваше всичко.

— Да...

— Добре ли си? Струваш ми се пребледнял или посинял.

— Нищо ми няма. Трябва да пийна нещо.

— И аз. Вятърът започва да захладнява.

Доплувахме до брега, взехме си дрехите и изтичахме голи през моравата до къщата. Взех два дебели халата и гарафата с бренди на вуйчо Хари. Седнахме на верандата, пиехме и гледахме светлинките оттатък залива. По водата се плъзгаше платноходка. На лунната светлина бялото ѝ платно изглеждаше призрачно. По обсипаното със звезди небе се носеха облаци. Каква нощ. Каква нощ!

— Близко съм. Много близко — казах на Том и Джуди.

Ема ме погледна и протегна към мен чашата си. Налях и още бренди.

— Разкажи ми за капитан Кид — помолих я.

— Какво искаш да ти разкажа?

— Всичко.

— Защо?

— Защо ли? Обожавам пиратски истории.

Ема се замисли за миг, после попита:

— Откога?

— Още от дете.

— Това свързано ли е с убийството?

Погледнах я. Въпреки скорошната ни близост, едва я познавах и не бях сигурен, че мога да ѝ поверя тайната си. Освен това разбихах, че проявявам прекалена възбуда от легендата за капитан Кид.

— Как е възможно капитан Кид да е свързан с убийството на семейство Гордън? — Мъчех се да изглеждам спокоен.

Тя сви рамене.

— Не зная. Затова те питам.

— Сега не съм на работа. Просто пиратските истории са ми интересни.

— И аз не съм на работа. Никаква история до утре.

— Добре. Ще останеш ли да спиш тук?

— Може би. Остави ме да си помисля.

— Естествено.

Пуснах някаква танцувална музика по касетофона и потанцувахме на задната веранда, боси и по халати. После отново си сипахме бренди и погледахме залива и звездите.

Беше една от онези очарователни нощи, както се казва, една от онези вълшебни нощи, които често са прелюдия към нещо не толкова добро.

19.

Госпожа Ема Уайтстоун реши да преспи при мен.

Стана рано, намери течността за уста и си направи гаргара достатъчно шумно, за да ме събуди. После взе душ, използва сешоара ми, среса се с пръсти, намери в чантичката си червило и грим, които приложи пред огледалото на шкафа ми — и всичко това както майка я е родила.

Докато си обуваше гащичките, стъпи в сандалите си, после си нахлузи роклята през главата. Четири секунди.

Беше от онези непретенциозни жени, които нямат нужда от много животоподдържащи системи, за да прекарат нощта у някого.

Не съм свикнал жените да са готови преди мен, затова трябваше да претупам душа си. Напъхах се в най-тесните си джинси и си облякох бяла риза с къс ръкав. Оставих револвера си заключен в чекмеджето.

По предложение на госпожа Уайтстоун отидохме до къчогския ресторант, истинска реликва от 30-те години. Заведението бе претъпкано с фермери, разносвачи, местни търговци, неколцина туристи, шофьори на камиони и може би още една двойка, която се опознаваше на закуска и след секс.

Седнахме в малко сепаре и аз отбелязах:

— Нали не искаме хората да клюкарстват, ако те видят в същите дрехи, които си носила и вчера?

— Престанаха да клюкарстват за мен още преди години.

— Ами моята репутация?

— Твоята репутация, Джон, може само да се издигне, като ходиш с мен.

Тази сутрин бяхме малко язвителни.

Тя си поръча огромна закуска с наденички, яйца, варени и после изпържени картофи и препечен хляб, като спомена, че снощи не е вечеряла.

— Снощи изпи вечерята си — напомних ѝ аз. — Предложих ти да ида за пица.

— Пиците не са полезни за теб.

— А това, което току-що си поръча, не е полезно за теб.

— Ще пропусна обед. Какво ще кажеш за вечеря?

— Естествено. Тъкмо щях да те питам.

— Добре. Вземи ме към шест от цветарския магазин.

— Става. — Огледах се и забелязах две униформени саутхолдски ченгета, но Макс не се виждаше.

Поръчката ни пристигна и започнахме да се храним. Обичам да ми готвят други.

— Защо толкова се интересуваше от капитан Кид? — попита ме Ема.

— От кого? А... пиратите. Ами, любопитно е. Искам да кажа, че е бил точно тук, в Северния край. Сега като че ли си спомням. От детските си години.

Тя ме изгледа и каза:

— Снощи беше много възбуден.

Както вече казах, след първоначалното ми избухване снощи се бях помъчил да успокоя топката. Но госпожа Уайтстоун все още изгаряше от любопитство за причината за моето любопитство. Отговорих ѝ:

— Ако намеря съкровището, ще го поделя с теб.

— Много мило.

— Искан ми се да се върна в къщата на историческото дружество — казах колкото е възможно по-безгрижно. — Какво ще кажеш за следобед?

— Защо?

— Трябва да купя на майка ми нещо от магазина за сувенири.

— Ако станеш член на дружеството, ще ти направя намаление.

— Добре. Защо да не те взема... да речем в четири?

Тя сви рамене.

— Става.

Погледнах я. Върху лицето ѝ падаше слънчева светлина. Понякога на другата сутрин — наистина ми е неприятно да го кажа — но понякога се чудиш къде, по дяволите, ти е бил умът предишната вечер или още по-лошо, чудиш се дали не си си лепнал нещо. Но тази

сутрин се чувствах прекрасно. Харесвах Ема Уайтстоун. Харесваше ми начинът, по който омете две пържени яйца, четири наденички, купчина пържени картофи, препечена филийка с масло, сок и чай със сметана.

Тя погледна часовника над бара и чак тогава разбрах, че Ема дори не носи часовник. Тази дама имаше свободен дух и в същото време бе председателка и архивистка на Пеконийското историческо дружество. Прекрасно противоречие.

Много хора ѝ се усмихваха и я поздравяваха и ясно се виждаше, че я харесват. Това винаги е добър признак. Ако ви звучи така, като че ли тази седмица се влюбвах за втори път, може и да е вярно. Но се чудех за преценката на Ема Уайтстоун за мъжете, конкретно за Фредерик Тобен и навярно за самия мен. Може би тя не беше проникателна по отношение на силния пол или пък изобщо на хората. Може би харесваше всички мъже. Ние с Фредерик определено не можехме да сме по-различни. Привличането ѝ към Фредерик Тобен, предполагам, се дължеше на пълния джоб на панталоните му, докато към мен сигурно се дължеше на онова, което издуваше предницата на панталоните ми.

Във всеки случай си поговорихме и аз реших до следобед да не засягам темата за пиратите или за капитан Кид. Накрая обаче любопитството ми надделя. В главата ми се оформяше невероятно предположение и аз взех от сервитьорката молив, и написах на една салфетка числото 44106818. Обърнах салфетката към Ема и я попитах:

— Дали ще спечеля, ако играя на лотария с тези числа?

Тя се усмихна, докато дъвчеше препечената си филийка, и каза:

— Джакпот. Откъде ги взе?

— От нещо, което прочетох. Какво означават?

Тя се огледа и понижи глас.

— Ами, когато капитан Кид бил в бостънския затвор по обвинение в пиратство, тайно пратил на жена си Сара бележка и отдолу пишело тези числа.

— И?

— И през последните триста години всички се опитвали да ги разберат.

— Какво означават според теб?

— Най-очевидният отговор е, че са свързани със заровеното съкровище.

— А не смяташ ли, че са номерът на пакета му с дрехи в химическото чистене?

— Пак ли ще се правим на тъпи?

— Просто се майтапя. Разбираш ли? Майтапя се?

Тя обели очи. Всъщност наистина беше малко рано за хумора ми.

— Не искам да обсъждаме това тук — каза Ема. — Последната вълна от кидомания се е развихрила през 40-те години и не искам да ме обвинят, че съм предизвикала ново масово търсене на съкровища.

— Добре.

— Имаш ли деца? — попита тя.

— Навярно.

— Бъди сериозен.

— Не, нямам деца. Ами ти?

— И аз нямам. Но бих искала.

И така нататък. След малко се върнах на въпроса за числата и шепнешком я попитах:

— Възможно ли е тези числа да са географски координати?

Тя очевидно не искаше да обсъжда въпроса, но отвърна:

— Това е очевидното решение. Осемцифрени географски координати. Минути и секунди. Това наистина се пада някъде около Диър Айл, в Мейн. — Наведе се над масата и продължи:

— Маршрутът на Кид при плаването му обратно към района на Ню Йорк през 1699-а е доста добре документиран, ден по ден и от сигурни свидетели, така че не е много вероятно да е спрял на Диър Айл, за да зарови съкровището си.

Тя прибави:

— За Диър Айл обаче има друга легенда. Предполага се, че Джейкъб Астор^[1] наистина е открил там съкровището на Кид или на друг пират и че това е поставило началото на богатството му. — Ема отпи от чая си. — За заровеното съкровище на капитан Уилям Кид има безброй книги, пиеси, балади, слухове, легенди и митове. Деветдесет и девет процента от тях са точно това — митове.

— Добре, но онези числа, които Кид е написал на жена си, не са ли сериозно свидетелство за нещо?

— Да, те означават нещо. И все пак даже да са географски координати, навигацията по онова време е била прекалено първобитна, за да локализира нещо с абсолютна точност. Особено широчината.

Осемцифрените координати с минути и секунди могат да са на стотици метри разстояние, ако се касае за методите, използвани през 1699-а. Дори днес с помощта на сателитните навигационни устройства можеш да допуснеш грешка от пет-шест метра. Ако копаяш, за да търсиш съкровище и се отклониш дори само с пет метра, можеш да изровиш доста дупки. Мисля, че предположенията за числовите координати са изоставени в полза на други теории.

— Какви например?

Тя ядосано си пое дъх, хвърли поглед наоколо и отвърна:

— Ами, ето... — Взе молива и салфетката и даде на всяка от цифрите съответния ѝ буквен еквивалент. Крайният резултат не ми говореше нищо.

Проучих буквите отпред назад и отзад напред, после обърнах салфетката наопаки и попитах:

— Да не би Кид да е страдал от дислексия?

Тя се засмя.

— Безполезно е, Джон. И по-големи умове от теб и мен са се опитвали да го дешифрират в продължение на триста години. Според всички това число е безсмислено. Просто шега.

— Но защо?... Искам да кажа, че Кид е бил в затвора с висящо обвинение...

— Е, добре, не е безсмислено и не е шега. Но има смисъл само за Кид и жена му. Тя е имала възможност да го посещава в затвора на няколко пъти. Разговаряли са. Били са отдадени един на друг. Той може да ѝ е дал половината информация устно или с друго писмо, което да се е загубило.

Това бе интересно. Като моята професия, само дето този ключ имаше тристагодишна давност.

— Някакви други теории? — попитах.

— Ами най-разпространената е, че числата представляват крачки, традиционният метод на пиратите да отбелязват местонахождението на заровените си съкровища.

— Крачки ли?

— Да.

— Крачки от къде?

— Тъкмо това е знаела госпожа Кид, а ти не знаеш.

— Аха. — Погледнах числата. — Това са доста крачки.

— Пак ти повтарям, трябва да знаеш личния им шифър. Това би могло да означава... — тя сведе очи към салфетката, — ... четирийсет и четири крачки в посока от десет градуса и шейсет и осем крачки в посока от осемнайсет градуса. Или обратно. А може и да се чете отзад напред. Кой знае? Няма никакво значение, щом не знаеш отправната точка.

— Мислиш ли, че съкровището е заровено под някой от онези дъбове? Дърветата на капитан Кид?

— Не зная. Или вече са го намерили и откривателят му не го е разгласил на света, или никога не е имало никакво съкровище, или пък още си е заровено и завинаги ще остане под земята.

— Ти как смяташ?

— Смятам, че трябва да ида да си отворя магазина. — Ема смачка салфетката и я пхна в джоба на ризата ми. Платих сметката и излязохме. Ресторантът се намираше на пет минути от Пеконийското историческо дружество, където Ема беше оставила микробуса си. Влязох в паркинга и тя набързо ме целуна по бузата, като че ли бяхме нещо повече от любовници.

— Ще се видим в четири — каза Ема. — Цветарски магазин „Уайтстоун“, Мейн Роуд, Матитък. — Слезе, скочи в микробуса си, наду клаксон, махна ми и потегли.

Известно време поседях в джипа и слушах местните новини. Можех да потегля, но не знаех къде да отида. Всъщност бях изчерпал повечето от водещите си насоки, а нямах кабинет, в който да ида и да преглеждам документи. Нямаше да получа никакви обаждания от свидетели, от криминалната лаборатория и така нататък. Съвсем малко хора знаеха къде да ми пратят анонимен донос. Накратко, чувствах се като частен детектив, макар че нямах законно право да върша дори това.

Общо взето обаче, след срещата ми с Ема Уайтстоун бях направил няколко изненадващи открития. Даже да бях имал известни съмнения относно причината за убийството на семейство Гордън, числото от атласа им би трябвало да сложи край на всички колебания.

От друга страна, дори да бе вярно, че Том и Джуди Гордън са търсели съкровище — а като имах предвид всички улики, аз не се съмнявах, че е така — този факт не означаваше непременно, че са били убити заради това. Каква беше връзката между археологическите им

разкопки на Плъм Айланд и куршумите, пръснали им главите на задната им веранда?

Свързах се с телефонния си секретар. Две съобщения — от Макс, който ме питаше къде да ми прати чека с един долар, и от шефа ми детектив лейтенант Улф, който за втори път сериозно настояваше да телефонирам в кабинета му и ми даваше да разбера, че светкавично затъвам в лайната.

Превключих на скорост и потеглих. Понякога е добре просто да се движиш.

Коментаторът по радиото каза:

— Нова информация за двойното убийство в Насау Пойнт на учени от Плъм Айланд. Саутхолдската градска полиция и съфолкското областно управление направиха съвместно изявление. — Коментаторът — звучеше като Дом във вторник сутринта — дословно прочете изявлението. Божичко, ако можехме да накараме телевизионните топжурналисти в големия град да четат официалните ни съобщения без коментар, щяхме да сме в рая на връзките с обществеността. Съвместното изявление представляваше балон с горещ въздух и кош, в който имаше само два трупа. Като мотив се изтъкваше кражбата на ваксина за ебола. В отделно изявление на ФБР се казваше, че не знаели дали престъпниците са от чужбина, но че били тръгнали по някои сериозни нишки. Световната здравна организация изразяваше загриженост заради кражбата на тази „жизненоважна и необходима ваксина“, от която отчаяно се нуждаели много страни от третия свят. И така нататък.

Онова, което наистина ме вбесяваше, бе, че официалната версия на случилото се представяше Том и Джуди като цинични, безсърдечни крадци: първо злоупотребявали с времето и ресурсите на работодателя си, после, когато тайно разработили ваксината, откраднали формулата и навярно някои образци и имали намерение да ги продадат с огромна печалба. Междувременно в Африка умирали с хиляди от тази ужасна болест.

Можех да си представя Наш, Фостър, четиримата костюмирани, които бях видял да слизат от ферибота, и купчина идиоти от Пентагона и Белия дом да загряват телефонните линии между Плъм Айланд и Вашингтон. Веднага щом всички научеха, че семейство Гордън са се занимавали с ваксини, създадени чрез генно инженерство, тези гении

автоматично щяха да разполагат със съвършено прикритие. За да съм честен, те искаха да избегнат паниката, която щеше да предизвика съобщението за чумата, но залагам потенциалната си пенсия по болест, че никой във Вашингтон не беше помислил за репутацията или за семействата на Том и Джуди, когато е измислял версията, представяща ги като крадци.

Иронията, ако в това изобщо имаше някаква ирония, беше, че Фостър, Наш и правителството несъмнено все още бяха убедени, че семейство Гордън са откраднали една или повече болести за биологична война. Онези от Вашингтон, които имаха достъп до тази информация, от президента та до най-долното йерархично стъпало, продължаваха да спят със защитни скафандри върху пижамите си. Добре. Майната им.

Спрях до бакалията в Къчог и си купих кафе и купчина вестници — „Ню Йорк Таймс“, „Поуст“, „Дейли Нюз“ и лонгайландския „Нюздей“. И в четирите на случая със семейство Гордън се отделяха по няколко сантиметра на вътрешните страници. Даже „Нюздей“ не обръщаше особено внимание на местното убийство. Сигурен съм, че много хора във Вашингтон се радваха на отслабващия интерес. Аз също. Това развързваше ръцете ми също толкова, колкото и техните.

И докато Фостър, Наш и сие търсеха чужди агенти и терористи, аз щях да се доверя на инстинкта си и да остана верен на чувствата си към Том и Джуди Гордън. Зарадвах се и не се изненадах много, когато открих, че онова, което през цялото време си бях мислил, е вярно — тук не ставаше дума за биологично оръжие, наркотици или изобщо за нещо незаконно. Е, не прекалено незаконно.

Така или иначе, все още не знаех кой ги е убил. Но също толкова важно беше, че вече бях сигурен — те не бяха престъпници. Имах твърдото намерение да върна доброто им име.

Допих си кафето, хвърлих вестниците на задната седалка и отново потеглих. Отидох до „Саундвю“, мотел до брега от 50-те години. Влязох в офиса и попитах за господата Фостър и Наш. Младежът зад бюрото ми съобщи, че вече са платили и напуснали.

Пообиколих наоколо — колебаех се да кажа безцелно, но ако не знаеш къде отиваш и защо, или си държавен чиновник, или се мотаеш безцелно.

Реших да отида до Ориент Пойнт. Беше поредният хубав ден, малко по-хладен и ветровит, но приятен.

Поех към плъмайландския ферибот. Искях да поразгледам колите на паркинга, да видя дали има някакво необичайно раздвижване и да проверя дали няма да се натъкна на нещо интересно. Когато наближих портала, на пътя ми излезе служител от плъмайландската охрана и вдигна ръка. Какъвто съм си мекушав, не го прегазих. Той дойде до прозореца ми и ме попита:

— С какво мога да ви помогна?

Показах му значката си.

— Работя с ФБР по случая Гордън.

Той внимателно разгледа значката и служебната ми карта. Наблюдавах лицето му. Очевидно бях сред първите в списъка му със саботьори, шпиони и перверзници и това не му харесваше много. Човекът ме изгледа за миг, прочисти гърлото си и каза:

— Ако обичате, паркирайте ей там, сър, ще ви донеса пропуск.

— Добре. — Паркирах встрани. Не бях очаквал на портала да има охрана, макар че би трябвало. Служителят влезе в тухлената сграда и аз продължих навътре в паркинга.

Имам проблеми с властите.

Първото, което забелязах, бе, че до пристана са паркирани две военни коли. Във всяка видях по двама униформени мъже и когато се приближих, успях да ги идентифицирам като морски пехотинци. Във вторник сутринта не бях видял нито един военен автомобил на Плъм Айланд, но оттогава светът се беше променил.

Освен това забелязах голям черен „Каприс“. Можеше да е същият, който бях видял във вторник с четиримата костюмирани. Записах си регистрационния му номер.

После, докато минавах сред стотината паркирани коли, видях взет под наем бял форд „Таурус“ и бях съвсем сигурен, че е на Наш и Фостър. Днес на Плъм Айланд ставаше нещо голямо.

Нито един от двата ферибота не бе на пристана, не се мяркаше и на хоризонта. Освен морските пехотинци, които чакаха в колите си, наоколо нямаше никого.

Но когато погледнах в страничното огледало, видях, че четирима — повтарям, четирима — мъже от охраната в сини униформи тичат към мен, махат с ръце и крещят. Очевидно не бях разбрал правилно

онзи на портала. Викаха „Стой! Стой!“ Направих още две осморки, после, преди някой да затвори стоманения портал или да извади оръжие, потеглих към изхода. Завих наляво по Мейн Роуд, натиснах газта и се отправих обратно на запад. Никой не стреля. Ето защо обичам тази страна.

Две минути по-късно летях по тясната ивица земя, която свързва Ориент с Ист Мариън. Проливът се падаше от дясната ми страна, заливът от лявата и помежду им беше пълно с птици. Миграционният път покрай Атлантическото крайбрежие. Човек се учи, докато е жив.

Изведнъж голяма бяла чайка се спусна под прав ъгъл към мен. Полетът бе разчетен и изпълнен съвършено — дълго спускане, последвано от леко размахване на криле, което доведе до по-плитко спускане, после издигане и накрая, с перфектна точност, чайката освободи баласта си, който се разплиска в лилаво-зелено по предното ми стъкло. Какъв чуден ден!

Включих чистачките, но водният резервоар бе празен, а тази гадост ми пречеше да виждам. Пфу. Спрях колата.

— Проклятие!

Както винаги изобретателен, аз взех от задната седалка скъпата бутилка мерло от Тобен и извадих от жабката вярното си швейцарско ножче с тирбушон. Отворих виното и излях малко по стъклото, докато чистачките се размахваха назад-напред. Отпих глътка от мерлото. Не беше зле. Излях още по стъклото, после пак отпих. Някакъв тип от минаващ покрай мен автомобил наду клаксона и ми махна. За щастие произходът на гларусовата бомба до голяма степен бе същият, какъвто и на виното, и сега стъклото беше сравнително чисто, като оставим лилавите отсенки. Довърших бутилката и я хвърлих на задната седалка.

Отново на път. Замислих се за Ема Уайтстоун. Аз съм от мъжете, които винаги пращат цветя на следващия ден. Пращането на цветя на цветарка обаче можеше да е прекалено. Доколкото знаех, поръчката ми щеше да мине през нея. Тя щеше да направи букета и да си го поднесе сама. Стига глупости, както би казала Ема. Трябваше да ѝ купя подарък. Бутилка вино от Тобен също не подходеше. Искам да кажа, че все пак бяха бивши любовници и така нататък. Освен това тя имаше достъп до всички местни магазини за ръчни изделия и сувенири.

Божичко, това ме объркваше. Мразя да купувам бижута или дрехи за жени, но може би трябваше да направя тъкмо това.

Отново потеглих по Мейн Роуд и малко по-късно спрях на бензиностанция да напълня резервоара. Налях и вода, измих предното стъкло и вложих известни средства в карта на района.

Използвах възможността да огледам пътя, за да видя дали някой не е паркирал наблизо и не ме наблюдава. Като че ли не ме преследваха, а аз съм добър в откриването на опашки, въпреки инцидента на Западна сто и втора улица.

Не мислех, че съм в опасност, но все пак се замислих дали да не се върна вкъщи за револвера си, после се отказах.

Въоръжен единствено с карта и с превъзходния си интелект, поех на север, нагоре към скалите. С известни усилия накрая открих съответния черен път, който водеше към съответната скала. Паркирах, слязох и се покатерих на върха.

Този път се порових из храсталака и високата трева. Намерих камъка, на който бях седял, и забелязах, че е достатъчно голям, за да се използва за отправна точка, ако имаш намерение да заравяш нещо.

Отидох до ръба на скалата. Беше очевидно, че през последните триста години ерозията е пороботила добре, така че нещо, заровено откъм северната страна на скалата — откъм пролива — спокойно можеше да е било оголено от вятъра и водата и да се е смъкнало на плажа. Сега ми ставаше ясно.

Върнах се долу. С помощта на новата ми карта стигнах до западната страна на залива Матитък. И ето — не, не Дърветата на капитан Кид, а знак, на който пишеше „Имения Кид“. Очевидно някой се беше опитал да реализира рекламната си мечта. Навлязох в именията „Кид“ — няколко фермерски къщи от 60-те години и сгради в стил „Кейп Код“. Видях хлапе, което се взеше на велосипеда си, и спрях да го попитам:

— Знаеш ли къде са Дърветата на капитан Кид?

Момчето, дванайсетинагодишно, не отговори.

— Близко до залива би трябвало да има място с няколко дървета, наречени Дърветата на капитан Кид — казах аз.

Детето ме погледна, погледна джипа ми и предполагам, че му заприличах на Индиана Джоунс, защото ме попита:

— Съкровища ли ще търсиш?

— А... не, просто искам да снимам дърветата.

— Той е заровил сандъка със съкровището си под едно от онези дървета.

Очевидно го знаеха всички, освен мен. Ето какво става, когато не внимаваш.

— Къде са дърветата? — отново го попитах аз.

— Веднъж с приятелите ми изкопахме голяма дупка, после ченгетата ни прогониха. Дърветата са в парка, така че не можеш да копаяш там.

— Просто искам да направя няколко снимки...

— Ако ще копаяш, аз ще пазя за ченгета.

— Добре. Води ме.

Последвах момчето с велосипеда до лъкатушеща уличка, водеща надолу към пролива и завършваща с парк край плажа, в който няколко млади майки бутаха бебешки колички. Надясно се намираше заливът Матитък с ремонтния док. Отбих и слязох. Не видях никакви големи дъбове, само храсталаци и ниски дървета. На север паркът граничеше с плажа, а на изток със залива. От морето на запад стърчеше голяма скала. На юг бяха възвишенията с именията „Капитан Кид“.

— Къде ти е лопатата? — попита момчето.

— Просто правя снимки.

— Къде ти е фотоапаратът?

— Как се казваш?

— Били. А ти?

— Джони. Това ли е мястото?

— Естествено.

— Къде са Дърветата на капитан Кид?

— Там. В парка.

Детето посочи към полето с храсталаците. Очевидно това просто беше необработвано парче земя, по-скоро запазено в естествения си вид, отколкото парк в смисъла, който придаваше на тази дума моят манхатънски ум. И все пак не виждах високи дъбове.

— Не виждам дърветата — казах му аз.

— Там. — Хлапето посочи към дъбовия шубрак, дивите вишни и другите дръвчета, не по-високи от пет-шест метра. — Виждаш ли онова ето там? Там копахме с Джери. Пак ще отидем някоя нощ.

— Добра идея. Хайде да погледнем.

Били остави велосипеда си на тревата и двамата с новия ми партньор навлязохме в парка. Тревата бе висока, но храстите бяха редки и можеше да се минава спокойно. Били очевидно не беше внимавал много в часовете по биология, иначе щеше да знае, че тези няколко дървета не са на триста-четиристотин години. Всъщност изобщо не бях очаквал да видя трийсетметрови дъбове с черепи и кръстосани кости, изрязани в кората им.

— Имаш ли лопата в колата? — попита Били.

— Не, засега само оглеждам. Утре ще се върнем с булдозери.

— Наистина ли? Ако намериш съкровището, трябва да си го разделим.

— Ако открия съкровището, момко, ще прережа гърлата на всички, които си искат дела — отвърнах с най-добрия си пиратски акцент.

Били се хвана за гърлото с две ръце и закъкори.

Продължих да вървя, като подритвах песъчливата почва, докато накрая не открих каквото търсех — полуизгнил пън от голямо дърво, покрит с пръст и растителност.

— Някога виждал ли си други пънове като този? — попитах Били.

— О, да. Има ги навсякъде.

Огледах се и мислено видях древните борове, които в колониалните времена се бяха извисявали на това равно място край този голям залив в пролива. Това беше естествен рай за кораби и хора и аз можех да си представя как в пролива пристига пиратски кораб и хвърля котва край брега. Неколцина мъже влизат с лодка в залива и стигат някъде там, където бе паркиран джипът ми. Завързват лодката за някое дърво и слизат на брега. Носят нещо — сандък — също както Том и Джуди бяха свалили на кея своя сандък. Моряците — Уилям Кид и неколцина други — навлизат в гората, избират едно от дърветата, изкопават дупка, заравят съкровището, после някак си отбелязват дървото и си тръгват с намерението някой ден да се върнат. Разбира се, това никога не става. Затова и има толкова много легенди за заровено съкровище.

— Там е дървото, под което копахме с Джери — съобщи ми Били. — Искаш ли да го видиш?

— Естествено.

Приближихме се до крива дива вишна, висока към пет метра. Били посочи към основата ѝ, където се виждаше полузасипана с пясък плитка дупка.

— Тук е — каза той.

— Защо не сте копали от другата страна на дървото? Или на известно разстояние от него?

— Не зная... просто предполагаме. Хей, имаш ли карта?

Карта на съкровището?

— Имам. Но ако ти я покажа, после трябва да те хвърля в морето. Били сносно имитира удавяне.

Тръгнах назад към колата. Хлапакът вървеше до мен.

— Защо не си на училище? — попитах го.

— Днес е Рош Хашана.

— Евреин ли си?

— Не, но приятелят ми Дани е евреин.

— Къде е Дани?

— Той отиде на училище.

Това хлапе имаше потенциал за адвокат. Върнахме се при джипа и аз намерих в портфейла си петарка.

— Добре, Били, благодаря ти за помощта.

Той взе банкнотата и отвърна:

— Благодаря! Трябва ли ти още помощ?

— Не, трябва да се върна и да докладвам в Белия дом.

— В Белия дом ли?

Вдигнах велосипеда му и му го подадох. Качих се в колата, запалих двигателя и казах:

— Онова дърво, при което сте копали, не е достатъчно старо, за да е от времето на капитан Кид.

— Наистина ли?

— Капитан Кид е живял преди триста години.

— Леле!

— Нали знаеш всички онези изгнили пънове? Те са били големи дървета, когато капитан Кид е пристигнал на този бряг. Опитай да копаеш до някой от тях.

— Хей, благодаря!

— Ако намериш съкровището, ще се върна за моя дял.

— Добре. Но приятелят ми Джери може да се опита да ти пререже гърлото. Аз не бих го направил, щото ни каза къде е съкровището.

— Джери може да пререже и твоето гърло.

— Ужас!

И си тръгна.

Сега трябваше да намеря подарък за Ема. По пътя напреднах още повече в сглобяването на мозайката.

Наистина, заровените съкровища можеха да са повече, но онова, което бяха търсили и спокойно можеше да са открили семейство Гордън, бе заровено на Плъм Айланд. Бях сравнително сигурен в това.

А Плъм Айланд беше държавна собственост — всичко, извадено от земята му, принадлежеше на държавата и конкретно на министерството на вътрешните работи.

И така, най-лесният начин да измъкнеш кесаревото съкровище от кесаревата земя е да го прехвърлиш на собствена територия. Ако живееш под наем обаче, това не може да стане. Затова — *voilà*, онзи един акър до залива, купен от Маргарет Уили.

Но оставаха няколко въпроса. Един от тях бе как семейство Гордън са разбрали, че на Плъм Айланд има заровено съкровище. Отговор: открили са чрез интереса и членуването си в Пеконийското историческо дружество. Или преди много време го е разбрал някой друг и не е имал достъп до Плъм Айланд, затова той, тя или те се сприятелили с Том и Джуди, които в качеството си на висши служители имали почти неограничен достъп до острова. Накрая този човек или хора споделили информацията си с тях и планът бил замислен, сделката сключена и подписана с кръв под светлината на мъждукаща свещ или нещо такова.

Том и Джуди бяха добри граждани, но не бяха светци. Замислих се за онова, което бе казала Бет — „златото, което прелъстява и светци“ — и осъзнах колко точни са тези думи.

Гордънови очевидно бяха възнамерявали да заровят повторно съкровището на своя земя, после да го открият, да съобщят на света и честно да си платят данъците на чичо Сам и щата Ню Йорк. Може би партньорът им бе имал други идеи. Това беше то. Партньорът им не е бил доволен от петдесетте си процента от плячката, върху които навярно е щяло да му се наложи да плаща тежки данъци.

Това ме накара да се зачудя колко би могло да струва съкровището. Очевидно достатъчно, за да доведе до двойно убийство.

Както учех студентите си, всяка теория трябва да съответства на всички факти. В противен случай трябва да се проверят фактите. Ако те са верни и теорията не действа, трябва да промениш теорията.

В този случай повечето от първите факти насочваха към погрешна теория. Като оставех това, най-после разполагах с обща теория, както казват физиците — така наречените археологически разкопки на Плъм Айланд, адски скъпата яхта, високият наем за къща до морето, честото пътуване с яхтата до острова, членуването в Пеконийското историческо дружество, онзи един акър очевидно безполезна земя на пролива и навярно пътуването до Англия. Като се прибавяха странното пиратско знаме, развято на мачтата на Том и Джуди, липсващият сандък за лед и осемцифреното число в атласа им, можеше да се получи солидна обща теория, която обединяваше всички тези на пръв поглед несвързани неща.

Или — и това беше голямото „или“ — аз бях загубил прекалено много кръв от мозъка си, бях изпаднал в абсолютна заблуда и умствено не ставах за детективска работа.

Това също беше възможно. Искам да кажа, вижте Фостър и Наш, двама сравнително умни мъже с всички възможности на света зад гърба си, а те бяха изпаднали в абсолютна заблуда и вървяха по погрешна следа. Мозъците им си бяха наред и все пак ги ограничаваше тесният им светоглед: международни интриги, биологична война, международен тероризъм и прочее. Навярно дори никога не бяха чували за капитан Кид. Чудесно.

Така или иначе, въпреки моята обща теория, оставаха неща, които не знаех и които не разбирах. Едно от тях бе кой е убил Том и Джуди Гордън. Понякога хващаш убиеца още преди да си открил всички факти или да разбереш какво имаш — в такива случаи убиецът понякога е така любезен да ти обясни какво си пропуснал, какво си обърнал, какви са били мотивите му и така нататък. Когато получавам признание, аз искам нещо повече от потвърждение на вината — искам урок по престъпно мислене. Това е добре за следващия път, а винаги има такъв.

В този случай разполагах с вероятен мотив, но не и с убиеца. За него знаех само, че е много умен. Не можех да си представя, че

семејство Гордън ще замисли престъпление с идиот.

Една от точките в мислената ми карта на случая бяха винарните „Тобен“. Дори сега, след като се бях сетил за съкровището на Кид и сглобих общата си теория, не можех да разбера по какъв начин се вписва в цялостната картина връзката между Фредерик Тобен и семејство Гордън.

Е, навярно можех...

Потеглих към винарните „Тобен“.

[1] Джон Джейкъб Астор 1763–1848 — американски капиталист, трговец на кожи. — Б.пр. ↑

20.

Бялото порше, което принадлежеше на собственика, беше на паркинга. Оставих джипа си там и се насочих към винарната.

Първият етаж на централната кула свързваше различни крила и аз влязох през залата за посетители. На стълбището и асансьора имаше надписи „Само за служители“. Асансьорът, с който при първата ни среща бе пристигнал господин Тобен, се отваряше с електронен код, затова се качих пеш, което предпочитам да правя във всички случаи. Всъщност стълбището представляваше железобетонен пожарен изход, построен в дървената кула, и на всеки етаж имаше стоманена врата с надпис „Втори етаж, счетоводство, личен състав, каса“, „Трети етаж, продажби, реклама, транспорт“ и така нататък.

Надписът на четвъртия етаж гласеше „Ръководство“. Продължих до петия, на който също имаше стоманена врата, този път необозначена. Натиснах бравата, но беше заключено. Забелязах наблюдателна камера и интерком.

Върнах се на четвъртия етаж и след като влязох през вратата, се озовах в приемна. По средата имаше кръгла рецепция, но в нея нямаше никого. От това помещение четири отворени врати водеха към кръгли офиси, очевиден резултат от плана на етажа. Всеки от тях имаше прекрасен голям прозорец. Последната, пета врата бе затворена.

Не видях никого на бюрата в отворените офиси и тъй като беше един и половина, реших, че всички са на обед.

Влязох в приемната и се огледах. Мебелите изглеждаха направени от истинска кожа, лилава, разбира се, и по стените имаше репродукции на де Кунинг и Полък — или просто бяха позволили на децата и внуците на служителите да окачат своите мацаници. Към мен бе насочена наблюдателна камера и аз помахих с ръка към нея.

Затворената врата се отвори и отвътре се появи жена с ефикасен вид.

— С какво мога да ви помогна? — попита ме тя.

— Моля ви, предайте на господин Тобен, че господин Кори е дошъл да се срещне с него.

— Имате ли определена среща, сър?

— Имам уговорка да идвам по всяко време.

— Господин Тобен се готви да излезе за обед. Всъщност вече закъснява.

— Тогава ще го откарам с колата си. Моля ви, кажете му, че съм тук. — Мразя да си размахвам значката в разни офиси, освен ако не съм там, за да помогна или да закопча белезниците на някого. Понякога персоналът се подплашва и това е вбесяващо. Така че казах на младата дама:

— Предайте му, че е важно.

Тя се обърна към заключената врата, почука, влезе и я затвори зад себе си. Изчаках цяла минута, което наистина е сериозна проява на търпение от моя страна, после влязох и аз. Господин Тобен и младата дама стояха до бюрото му и разговаряха. Той потриваше късата си брада и имаше малко мефистофелски вид. Носеше тъмнолилав блейзер, черни панталони и розова риза. Обърна се към мен, но не отвърна на приятелската ми усмивка.

— Прощавайте, че нахлувам така, господин Тобен — казах аз, — но малко бързам и знаех, че няма да възразите.

Той освободи младата дама и остана прав. Беше истински джентълмен — дори не показва, че е ядосан.

— Това е неочаквано удоволствие за мен — каза господин Тобен. Обичам този израз.

— И за мен — отвърнах. — Искам да кажа, не смятах, че ще се видим преди събирането ви, но после съвсем ненадейно името ви изскочи на повърхността.

— Как така изскочи?

„Когато срутих бившето ти гадже.“ Всъщност имах и по-любезен отговор.

— Просто разговарях с една дама за случая, нали разбирате, за Том и Джуди, за това колко са обичали вино и как са се радвали на познанството си с вас. Така или иначе, тази дама случайно спомена, че също познавала вас и семейство Гордън. Ето как изскочи името ви.

Той не се хвана на уловката и отвърна:

— И затова ли сте тук?

— Ами... не. — Не се конкретизирах повече. Оставих го да се помъчи. Той продължаваше да стои прав с гръб към прозореца. Заобиколих бюрото му и погледнах навън. — Каква гледка!

— Най-красивата гледка към Северния край, освен ако не живеете във фара.

— Точно така. — Прозорецът на господин Тобен гледаше на север към лозята му. Няколко ферми и овощни градини сред лозята прелестно разнообразяваха пейзажа. В далечината се издигаха ледниковите скали и от тази височина наистина можех да видя пролива. — Имате ли бинокъл? — опитах аз.

Той се поколеба, после отиде до един нисък шкаф и ми донесе бинокъл.

— Благодаря. — Погледнах към пролива и отбелязах:

— Вижда се брегът на Кънектикът.

Насочих бинокъла наляво и го фокусирах към скалата, която според мен беше на Том и Джуди.

— Току-що научих, че семейство Гордън са купили един акър от онази скала там. Знаехте ли го? — попитах аз.

— Не.

„Ема ми каза точно обратното, Фредерик.“

— Може да сте им повлияли с деловия си усет... Платили са двайсет и пет бона за участък, който не може да се разработва.

— Трябвало е да знаят, ако правата за разработване на земята са били продадени на общината.

Свалих бинокъла и отвърнах:

— Не съм казвал нищо за това, че правата за разработване са продадени на общината. Казах, че не са можели да разработват участъка. Това би могло да е заради строително зонирание, заради липсата на питейна вода, на електричество и какво ли не. Защо решихте, че правата за разработване на земята им са били продадени?

— Не знам. Може да съм го чул някъде — отвърна той.

— О! Тогава сте знаели, че са купили парче земя.

— Мисля, че някой ми спомена за това. Не знаех къде е земята. Знаех само, че е без право на разработване.

— Ясно. — Отново се обърнах към прозореца и насочих бинокъла на Тобен към скалите. На запад възвишенията се спускаха към залива Матитък и можех да видя Дърветата на капитан Кид и

именията „Капитан Кид“. Далеч надясно — на изток — погледът ми стигаше чак до Грийнпорт, различаваше се също Ориент Пойнт и Плъм Айланд. — Оттук се вижда по-добре, отколкото от Емпайър Стейт Билдинг — отбелязах аз. — Не е толкова високо, но...

— За какво все пак сте дошли, господин Кори?

Не обърнах внимание на въпроса му и продължих:

— Нали разбирате, вие сте направо на върха на света. Искам да кажа, погледнете всичко това. Четиристотин акра първокачествена земя, къща до морето, ресторант, порше и кой знае още какво. И си седите тук в тази пететажна кула... Между другото, какво има на петия етаж?

— Там е апартаментът ми.

— Леле, леле! Искам да кажа, на дамите ли им харесва, или какво?

Той не отговори на въпроса ми, а ме информира:

— След вчерашната ни среща се свързах с адвоката си.

— Наистина ли?

— И той ме посъветва да не разговарям с полицията в негово отсъствие.

— Това е ваше право. Казах ви го.

— Последвалата проверка от страна на адвоката ми разкри факта, че вие вече не сте на служба при началника Максвел като консултант по случая и че всъщност не сте били официален представител на властите, когато сте разговаряли с мен.

— Ами, вижте сега, това е спорен въпрос.

— Спорен или не, вие вече нямате официални правомощия.

— Точно така. И тъй като вече не съм от полицията, можете да разговаряте с мен. Така става.

Фредерик Тобен не обърна внимание на думите ми и продължи:

— Адвокатът ми обеща да окаже съдействие на градската полиция, докато не разбра, че началникът Максвел не се нуждае или не желае нито неговото, нито моето съдействие. Началникът Максвел дори се ядоса, че сте дошли да ме разпитвате. Аз съм щедър спонсор на ключовите политици в района и не съм скъпил нито време, нито пари за възстановяване на исторически сгради, за поставяне на исторически знаци, давам дарения за болницата и за други

благотворителни дейности, участвам и в Полицейската благотворителна асоциация. Ясен ли съм?

— Напълно. Изяснихте се още преди около десет изречения. Дойдох просто за да видя дали не бих могъл да ви заведа на обед.

— Вече имам среща за обед, благодаря ви.

— Добре, тогава може би някой друг път.

Той си погледна часовника и заяви:

— Наистина трябва да вървя.

— Естествено. Ще сляза заедно с вас.

Тобен дълбоко си пое дъх и кимна.

Напуснахме кабинета му и в приемната той каза на секретарката си:

— С господин Кори си свършихме работата и няма да му се наложи да се връща отново.

Леле, каква любезност! Този тип можеше да те напъха в консерва със сардини и изобщо да не го усетиш няколко дни.

Господин Тобен вкара ключа си в ключалката на асансьора, и той моментално пристигна. Влязохме и по пътя надолу, за да наруша неловкото мълчание, попитах:

— Сещате ли се за онова мерло, което купих вчера? Е, добре ми дойде. Наистина е тъпо, даже може да е смешно, но мисля, че за вас няма да е смешно — наложи се да го използвам, за да изчистя едно птиче лайно от предния прозорец на колата си.

— Какво?

Вратата на асансьора се отвори и влязохме в залата за посетители.

— Една голяма чайка бомбардира стъклото ми — поясних аз. Той отново си погледна часовника. — Но изпих останалата половина и беше много добро. Не прекалено напреднало.

— Това е ужасно разхищение на качествено вино — отбеляза Тобен.

— Знаех, че ще го кажете.

Той излезе навън и аз го последвах. В паркинга му казах:

— Между другото, дамата, която спомена за вас... нали си спомняте?

— Да.

— Та тя ми каза, че ви била приятелка. Но много хора твърдят, че са ви приятели, също като семейство Гордън, а пък се оказват обикновени познати, които искат да се грееят на отразената ви светлина.

Той не отговори. Трудно е да хванеш в капана човек, който се прави на Господаря на имението. Господин Тобен нямаше да загуби хладнокръвието си.

— Във всеки случай — продължих аз, — тя каза, че ви била приятелка. Познавате ли я? Ема Уайтстоун.

Равномерната му крачка може и да се бе нарушила малко, но той продължи да върви и накрая спря до колата си.

— Да, преди около година ходехме заедно.

— И сте останали приятели?

— Защо не?

— Всичките ми бивши искат да ме убият.

— Не разбирам защо.

Подсмихнах се. Искам да кажа, беше странно, че все още като че ли харесвах този тип, макар да подозирах, че е убил приятелите ми. Не ме разбирайте погрешно — ако наистина го бе извършил, щях да направя всичко възможно, за да го видя да се пържи на онзи стол или каквото там щатът реши да използва, когато наказва осъдения на смърт убиец. Засега, щом той бе любезен, и аз щях да съм такъв.

Странно беше също, че от предишния ни разговор ние вече имахме нещо общо. Искам да кажа, че и двамата бяхме влизали там, където бяха влизали малцина мъже... е, може пък да бяха и повече. Искаше ми се да го потупам по гърба и да го попитам „А бе, Фреди, и на теб ли ти беше толкова гот, колкото и на мен?“ или нещо подобно. Но джентълмените не дрънкат такива неща.

Фредерик Тобен тъкмо казваше:

— Господин Кори, струва ми се, си мислите, че зная за семейство Гордън повече, отколкото ви казвам. Уверявам ви, че не е така. Ако областната или градската полиция обаче желаят да дам официални показания, с удоволствие ще се подчиня. Междувременно, вие сте добре дошли тук като клиент и в дома ми като гост. Но не сте добре дошли в кабинета ми, нито пък за да ме разпитвате повече.

— Звучи ми разумно.

— Приятен ден.

Той се качи в поршето си и потегли.

Погледнах към кулата, над която се развяваше черното знаме на Тобен. Ако той имаше да крие каквито и да било веществени улики, те можеха да са или в къщата му край морето, или навярно в апартамента му на последния етаж на кулата. Очевидно не можеше да става и дума доброволно да ми позволи да претърся жилището му, а никой съдия нямаше да издаде заповед за обиск, така че най-вероятно щеше да ми се наложи сам да си издам заповед за среднощно претърсване.

Върнах се в джипа и потеглих. Свързах се с телефонния си секретар и прослушах двете получени съобщения. Първото бе от някаква неидентифицирана презрителна кучка от нийоркското полицейско управление, която ми съобщаваше, че медицинският ми преглед е прехвърлен за следващия вторник и ме молеше да потвърдя съобщението. Винаги, когато не са в състояние да те хванат, шефовете карат хората от личен състав или от счетоводството да те потърсят за нещо, непременно изискващо отговора ти. Мразя ги тези номерца.

Следващото съобщение беше от бившата ми партньорка Бет Пенроуз.

— Здравсти, Джон — каза тя. — Не ти позвъних по-рано, но тук беше истинска лудница. Както и да е, знаей, че официално не се занимаваш със случая, но ми се иска да обсъдя с теб някои неща. Имаш ли нещо против да намина утре следобед? Телефонирай ми или аз ще ти се обадя и ще се разберем за часа и мястото. До скоро.

Така. Гласът ѝ звучеше приятелски, но не толкова, колкото при последния ни личен разговор. Да не споменаваме за целувката по бузата. Предполагам, че не е добра идея да си прекалено любвеобилен, когато говориш на телефонен секретар. Но да се върнем на въпроса — колкото и горещо да бе станало през тези напрегнати два дни, положението естествено щеше да се охлади, когато Бет се върнеше на своя територия и в собствения си свят. Обикновено е така.

Сега тя искаше да обсъди с мен някои неща, което означаваше, че иска да знае какво и дали изобщо съм открил нещо. За Бет Пенроуз аз се бях превърнал просто в още един свидетел. Е, може би бях циничен. Но може би трябваше да изхвърля Бет Пенроуз от главата си, за да вкарам там Ема Уайтстоун. Никога не съм бил добър в балансирането на многобройни връзки. Това е по-лошо от едновременното разследване на десетина убийства и е много по-опасно.

Така или иначе, трябваше да намеря подарък за Ема и докато пътувах по Мейн Роуд, забелязах антикварен магазин. Страхотно. Отбих и слязох. Хубавото на Америка е, че в страната циркулират повече антики, отколкото изобщо са били създадени.

Започнах да тършувам из изпълнения с дъх на мухъл магазин и собственичката, приятна дребна възрастна госпожа, ме попита дали може да ми услужи с нещо.

— Търся подарък за млада дама.

— Съпруга? Дъщеря?

„За жена, която не познавам добре, но с която съм правил секс.“

— Приятелка.

— Ах. — Тя ми показва няколко неща, но аз не разбирам абсолютно нищо от антики. Тогава ми хрумна блестяща мисъл и я попитах:

— Членувате ли в Пеконийското историческо дружество?

— Не, но членувам в Саутхолдското историческо дружество.

Мили Боже, тук май имаше прекалено много дружества.

— Познавате ли Ема Уайтстоун?

— Естествено. Много фина млада дама.

— Точно така. Търся нещо за нея.

— Колко мило. Какъв е поводът?

„Стандартен следсъвкупителен жест на обич и признателност.“

— Помогна ми да издира нещо в архивите.

— О, тя е много добра. Какво издирвахте?

— Ами... тъпо е, но от дете се интересувам от пирати.

Собственичката се подсмихна. Може би се изхили.

— Прословутият капитан Кид е посещавал нашите брегове — каза тя.

— Наистина ли?

— Преди революцията оттук са минавали много пирати. Ограбвали са французите и испанците по Карибските острови, после са идвали на север, за да пропилят плячката си или да ремонтират корабите си. Някои са се заселили из тези земи. — Жената се усмихна и продължи:

— С толкова злато и скъпоценности бързо са станали видни граждани. Мнозина тук са поставили началото на богатството си с пиратство.

Харесваше ми начинът, по който говореше.

— Много от съвременните състояния са натрупани с корпоративно пиратство — отбелязах аз.

— Е, това не ми е известно, но зная, че днешните наркопласьори много приличат на някогашните пирати. Когато бях малко момиче, имахме контрабандисти на алкохол. Ние тук се подчиняваме на закона, но земята ни се намира на морски кръстопът, нали разбирате.

— Да не споменаваме за миграционния път покрай Атлантическото крайбрежие.

— Това е за птиците.

— Точно така.

След още няколко минути спокоен разговор се представих като Джон, а тя като госпожа Симънс.

— В Саутхолдското историческо дружество имате ли някаква информация за пиратите? — попитах я.

— Имаме. Но не много. В архива ни се съхраняват няколко оригинални документа и писма. В малкия ни музей даже има едно обявление за награда.

— А случайно да ви се намира автентична карта с пиратско съкровище, която да фотокопирам?

Тя се усмихна.

— Познавате ли Фредерик Тобен? — попитах.

— Че кой не го познава? Богат като Крез.

Кой пък беше този?

— Той членува ли в Саутхолдското историческо дружество? Господин Тобен, не Крез.

— Не, но щедро ни спонсорира.

— Посещава ли архивите ви?

— Казвали са ми, че ги е разглеждал. Но не и напоследък.

Кимнах. Трябваше постоянно да си напомням, че тук не е Манхатън, че това е общество от двайсетина хиляди души и че макар всички да не се познават в буквалния смисъл, всички познават някой, който познава някой друг. За детектива това е като да гази до коленете в богатство.

Във всеки случай, поне едно от издирванията ми бе свършило и аз помолих госпожа Симънс:

— Бихте ли ми препоръчали нещо за госпожа Уайтстоун?

— Каква сума бихте искали да похарчите?

— За госпожа Уайтстоун нищо няма да е достатъчно. Петдесет долара.

— Ами... хм...

— Сто.

Тя се усмихна, показа ми порцеланово нощно гърне с голяма дръжка, украсена с рисуванни рози, и ми съобщи:

— Ема ги колекционира.

— Нощни гърнета ли?

— Да. Използва ги за саксии. Колекцията ѝ е доста голяма.

— Сигурна ли сте?

— Разбира се. Пазех това гърне, за да ѝ го покажа. Датира от края на викторианската епоха. Направено е в Англия.

— Добре... ще го взема.

— Всъщност струва малко повече от сто долара.

— Колко малко?

— Двеста.

— Използвали ли са го някога?

— Мисля, че да.

— Приемате ли кредитни карти?

— Разбира се.

— Бихте ли ми го опаковали?

— Ще го поставя в хубава торбичка за подаръци.

— А бихте ли завързали панделка на дръжката?

— Щом желаете.

След сключването на сделката напуснах антикварния магазин с прехваленото нощно гърне в приятна розово-зелена торбичка за подаръци.

След което се отправих към къчогската обществена библиотека, основана през 1841-ва и все още плащаща същите заплати. Библиотеката се намираше на края на селския парк — голяма дъсчена сграда с островърх покрив, който показваше, че навярно някога е била черква.

Паркирах и влязох. На бюрото до входа седеше опърничава на вид възрастна жена, която ме изглежда над очила си. Усмихнах ѝ се и профучах покрай нея.

На входа към рафтовете висеше голям плакат, на който пишеше: „Открийте заровено съкровище — четете книги“. Отличен съвет.

Намерих каталога, който слава Богу не беше компютъризиран, и след десет минути седях на една от масите със справочник, озаглавен „Книга за заровените съкровища“.

Прочетох за Джон Шелби от Такъм, Англия, който през 1672 г. бил хвърлен от коня си в гъсталак и там открил железен котел с повече от петстотин златни монети. Според английските закони за откриване на съкровище, всякаво скрито или загубено имущество принадлежало на Короната. Шелби обаче отказал да даде златото на кралските служители и бил арестуван, съден за измяна и обезглавен. Това навярно бе една от любимите истории на данъчните власти.

Прочетох за съответните закони в Америка и в отделните щати. Като цяло законът казваше следното: „Кой каквото намери, за него си е“.

Съществуваше обаче нещо, наречено „закон за защита на американските паметници на културата“ и беше съвършено ясно, че всичко, открито на федерална земя, попада под юрисдикцията на един от министрите на земеделието, отбраната или вътрешните работи, в зависимост от това в чие разпореждане е съответната територия. Нещо повече, за да копаяш на федерална земя, трябваше да имаш разрешение, а откритото принадлежеше на чичо Сам. Страхотна сделка.

Ако обаче откриеш пари, ценности или каквото и да е съкровище на своя земя, то в общи линии си остава твое, стига да си в състояние да докажеш, че първоначалният му собственик е мъртъв и наследниците му са неизвестни, или че имуществото не е крадено. И дори да е крадено, можеш да докажеш, че собствениците му са мъртви или неизвестни, или че са били врагове на страната по времето, когато съкровището е било придобито. Даваше се пример с пиратско съкровище, плячка, обявена награда и всякакви такива чудесни неща. Дотук добре.

И за да направят приятната ситуация още по-приятна, данъчните власти — в някакъв невероятен пристъп на великодушие — искаха да платиш данък само върху онази част от съкровището, която продадеш или по какъвто и да е начин превърнеш в пари, стига да не си професионален търсач на съкровища. Значи ако си биолог например и

притежаваш парче земя и случайно или в резултат на археологическото си хоби откриеш там заровено съкровище струва, да речем, десет-двайсет милиона, не плащаш нито стотинка данъци, докато не продадеш част от него. Сладка работа. За малко да се увлека по любителско търсене на съкровища. Но като се замислех, аз правех тъкмо това.

В книгата пишеше също, че ако съкровището има историческа стойност или е свързано с народна култура — и тук, ето ти на, се даваше конкретният пример с изчезналото съкровище на капитан Кид — ценността му става много по-висока и така нататък.

Почетох още малко за законите, свързани с търсенето на съкровище, и открих няколко интересни примера. Един от тях особено привлече вниманието ми — през 1951-ва някой си преглеждал стари документи в адмиралтейската секция на държавния архив в Лондон и открил избеляло писмо, написано през 1750 г. от прочут пират на име Чарлз Уилсън и адресирано до брат му. Писмото било открито на пиратски кораб, пленен от британския флот. В него се казвало: „Братко мой, стотина или повече крачки на север от втория залив над Шинкътийг Айланд, Вирджиния, който се намира в южния край на полуострова, има три потока. На север от устието на третия от тях има скала, която гледа към Атлантическия океан и на която растат три кедрови дървета, раздалечени на около метър и половина едно от друго. Между дърветата съм заровил десет обковани с желязо сандъци с кюлчета сребро, злато, диаманти и скъпоценности на стойност от 200 000 лири стерлинги. Иди тайно на скалата и вземи съкровището.“

Очевидно братът на Чарлз Уилсън никога не получил писмото, защото било заловено от британския флот. Е, кой го открил, мислите? Британският флот ли? Или навярно човекът, който намерил писмото в държавния архив двеста години по-късно? Авторът на „Книга за заровените съкровища“ не довършваше историята.

Въпросът е, че съществува място, наречено адмиралтейска секция на държавния архив в Лондон и Бог знае какво би могло да се открие там, ако имаш време, търпение, лупа, познания по староанглийски и малко алчност, оптимизъм и страст към приключения. Бях сигурен, че сега разбирам къде е протекла онази губеща се седмица на семейство Гордън в Лондон миналата година.

Трябваше да приема, че Том и Джуди са прочели онова, което четях сега, и че са научили законите за търсене на съкровища. Освен това здравият разум би им подсказал, че всичко, което открият на Плъм Айланд, принадлежи на държавата — никакви поделби по равно и прочее — и че всичко, което заявят за открито в границите на наемания от тях имот, принадлежи на собственика, а не на наемателите.

Навярно им беше дошло наум, че най-лесното решение на проблема им със собствеността е просто да си държат устата затворена, ако открият нещо на Плъм Айланд. Но може би някъде в хода на събитията бяха осъзнали, че най-правилният подход — най-изгоден от по-мощна гледна точка — е просто да променят мястото на откриването, да обявят находката си, да ѝ се наслаждават открито, да плащат данъците само върху онова, което продават, и да влязат в историята като красивите млади доктори, открили загубеното съкровище на капитан Кид и станали червиви от мангизи. Това би направил всеки интелигентен и логично мислещ човек. Това бих направил аз.

Но имаше няколко проблема. Първо, трябвало е да изнесат от Плъм Айланд откритото. Второ, трябвало е да заровят съкровището по такъв начин, че повторното му откриване да изглежда не само правдоподобно, но и да издържи на научна проверка. Отговорът се криеше в ерозиралите скали.

Всичко се връзваше. Беше се връзвало и за тях, но в някой момент Том и Джуди бяха направили или казали нещо, което бе довело до убийството им.

Фредерик Тобен ме беше излъгал за няколко факта, включително за връзката си със семейство Гордън, която изглеждаше открита за различни интерпретации. Освен това Тобен или бе разорен, или малко му оставаше. За детектива това е като премигваща червена лампичка и алармен сигнал.

Тобен не само се бе сприятелил със семейство Гордън, но и беше прелъстил — или поне омаял — Ема Уайтстоун, историчка и архивистка. Като че ли всичко си пасваше. Бе вероятно именно Тобен да е онзи, който някак си е разбрал, че на Плъм Айланд може да има заровено съкровище. И бе вероятно именно Тобен да е онзи, който беше платил за едноседмичния престой на Том и Джуди в Англия, за

да проучат нещата и да се опитат да открият местоположението на съкровището.

Фредерик Тобен бе основният ми заподозрян, но нямах намерение да изключвам Пол Стивънс или когото и да било друго от Плъм Айланд. Доколкото можех да преценя, тази конспирация имаше по-големи размери, отколкото ми се струваше отначало, и би могла да включва Стивънс, Цолнър и другите от острова, плюс Тобен, плюс... е, Ема Уайтстоун.

21.

Открих цветарския магазин „Уайтстоун“ съвсем лесно — през последните три месеца десетки пъти бях минавал покрай него. Паркирах наблизо, погледнах си косата в огледалото и отидох в магазина.

Беше много приятно място, пълно с... е, с цветя. Миришеше чудесно. Младият мъж зад щанда попита:

— С какво мога да ви помогна?

— Имам среща с Ема Уайтстоун.

— Вие ли сте Джон?

— Аз и никой друг.

— Наложих си да изпълни някои поръчки — почакайте.

— Той извика към задното помещение: — Джанет. Джон е дошъл за Ема.

Джанет се появи изотзад — жена на четирийсет и няколко години, заедно с момиче на около двацет и пет, което ми представи като Ан.

— Ема помоли да се срещнете в къщата на историческото дружество — съобщи ми Джанет.

— Няма проблем.

— Каза, че не е имало начин да се свърже с вас — продължи тя.

— Е, няма проблем. Лесно ще открия къщата.

— Може малко да позакъсне — прибави Ан. — Трябва да изпълни някои доставки.

— Не се тревожете. Ще я почакам. Ако трябва, ще чакам цяла нощ. — Нима се налагаше да ме инструктират цели трима души?

Младежът ми подаде визитна картичка и ми каза:

— Обадете се, ако има някакъв проблем.

— Непременно. Благодаря на всички ви за помощта. — Стигнах до вратата, обърнах се и прибавих: — Тук наистина е много приятно.

И тримата се усмихнаха. Излязох. Напоследък го правех непрекъснато. Върнах се в джипа и потеглих към къчогския парк.

Наистина не можех да се понасям за това, че дори само съм си помислил за възможността Ема да е в комбина с Тобен и кой знае още с кого. Искам да кажа, че целият ѝ персонал бе видял новия ѝ приятел.

От друга страна, когато се окажеш в леглото с току-що срещната жена, трябва да се запиташ дали причината е в чара ти, или в скритите ѝ подбуди. Все пак тъкмо аз я бях потърсил, а не обратното. Къде ли бях чул името ѝ? При Маргарет Уили? Не, бях го намерил преди това в картотеката на семейство Гордън на Плъм Айланд. Всички тези хора изглеждаха свързани. Може би и Маргарет беше в кюпа. Може би, с изключение на моя милост, в кюпа бе цялото възрастно население на Северния край. Искам да кажа, че беше като някой от онези филми на ужасите, в които жителите на цялото село са вещици и магьосници, а нищо неподозиращият турист се появява и не след дълго се превръща във вечеря.

Влязох в малкия паркинг на историческото дружество. Цветарския микробус го нямаше, но видях десетгодишен форд.

Оставих нощното гърне на задната седалка, като си мислех, че сега може да не е подходящото време да ѝ го подаря. Навярно след вечеря.

Така или иначе, отидох до входната врата и на нея имаше нов стикер с една-единствена дума: „Влез“.

Така и направих. В големия вестибюл извиках: „Ема!“, но никой не ми отговори. Минах през различните стаи на къщата и отново извиках. Никакъв отговор. Струваше ми се нелогично да отключи вратата и да остави отворено с всички тези антики вътре.

Стигнах до стълбището и пак извиках, но безрезултатно. Дойде ми наум, че може да е в тоалетната и че не би трябвало да я викам така. Ако ме беше изчакала, можеше да използва подаръка си.

Във всеки случай се заизкачвах по стълбището, което проскърцваше. Не казвам, че ми се искаше да съм си взел револвера, но наистина ми се искаше.

Качих се на втория етаж и се заслушах. Никакъв звук, освен нормалните пропуквания на стара къща. Реших да вляза в салона, който се намираше по средата на дългия коридор.

Опитах се да вървя, без да карам проклетите дъски на пода да скърцат, но всяка моя стъпка предизвикваше високи стонове.

Стигнах до вратата на салона. Беше затворена и аз я откряхнах.

Проклетите панти изскърцаха. Божичко.

Влязох вътре и иззад полуотворената врата се разнесе крясък. Светкавично се обърнах и Ема се хвърли към мен със сабя, допря върха ѝ до корема ми и извика:

— Така ти се пада, коравосърдечни пирате!

Сърцето ми се разтуптя и мехурът ми едва не се разплиска по пода. Усмихнах се.

— Много смешно.

— Уплаших те, нали?

Освен с пластмасовата извита сабя беше със синя тривърха шапка.

— Да речем, че ме изненада.

— Изглеждаш малко повече от изненадан.

Поуспокоих се и забелязах, че днес е с кафяви панталони, синя блуза и сандали.

— Взех сабята и шапката от магазина за сувенири — каза Ема. — Имаме цял щанд с детски боклуци. — Тя се приближи до креслото край камината и взе черна пиратска шапка с бял череп и кръстосани кости, пластмасова сабя, превръзка за око и нещо, което приличаше на пергамент. Подаде ми шапката и превръзката, които настоя да си сложа, и затъкна сабята в колана ми. После ми показва жълтия пергамент, на който имаше карта, и рече: — Пиратска карта. — Беше нарисован обичайният остров с палма, компас, тлъсто лице, което навявяваше западен вятър, пунктиран морски маршрут и морски змей — цели девет метра, включително голямото черно кръстче, което бележеше мястото на сандъка със злато.

— Това е едно от най-продаваните неща за деца от всички възрасти — каза Ема. — Хората ужасно си падат по пиратски съкровища.

— Наистина ли?

— Ти не си ли падаш?

— Интересно е. Фредерик интересуваше ли се от пиратски съкровища?

— Може би.

— Не ми ли каза, че си го научила да чете староанглийски почерк?

— Да, но не зная от какво конкретно се интересуваше. —
Известно време се гледахме, после тя попита: — Какво става, Джон?

— Не съм сигурен.

— Защо ме разпитваш за Фредерик?

— Ревнувам.

Ема не отговори на последните ми думи, а попита:

— Защо искаше да се срещнем тук?

— Ами... мога ли да разчитам, че ще го запазиш в тайна?

— Какво да запазя в тайна?

— Пиратите.

— Какво за пиратите?

Да кажеш на свидетеля какво искаш и защо го искаш, е много деликатен въпрос. Промених темата.

— Видях се с подчинените ти. Джанет, Ан и...

— Уорън.

— Точно така. Издържах изпита.

Тя се усмихна и ме хвана за ръката.

— Ела да се видиш в огледалото.

Поведе ме в коридора, после в спалнята от осемнайсети век. Погледнах се в огледалото на стената, както си бях с пиратската шапка, превръзката на окото и сабята.

— Изглеждам тъпо.

— Наистина.

— Благодаря.

— Обзалагам се, че никога не си го правил на пухено легло.

— Не, никога.

— Трябва да останеш с шапката и превръзката.

— Това моите фантазии ли са, или твоите?

Тя се засмя и после преди да се усетя вече се измъкваше от дрехите си, които остави на пода. Не си бе свалила шапката и като я придържаше с една ръка, се хвърли на леглото — върху юргана, навярно скъпа антика, която никога не беше ставала свидетел на секс.

Влязох в тон с играта и не си свалих шапката и превръзката.

Както казах, тя бе висока и с дълги крака, а леглата по онова време са се правели къси, така че главата и шапката ѝ опираха в горната табла и стъпалата ѝ докосваха долната. Стори ми се смешно и се изхилих.

— На какво се смееш?

— На теб. По-дълга си от леглото.

— Я да те видим теб колко си дълъг.

Във всеки случай, ако никога не сте го правили върху пухен дюшек, не сте загубили много. Вече разбирам защо никой на старите портрети по стените не се усмихва.

22.

По-късно, вече без костюми, двамата седнахме на дъбовата маса в стаята с архива. Ема пиеше билков чай, който миришеше на камфор. Беше събрала малко материали — оригинални документи, няколко стари книги и копия на исторически писма и документи. Прелистваше и отпиваше от чая си. Аз бях в типичното мъжко следсъвкупително настроение и си мислех, че би трябвало да спя или да си тръгна. Но не можех да направя нито едното, нито другото — имах да върша работа.

— От какво точно се интересуваш? — попита Ема.

— Интересувам се от пиратски съкровища. Тук някъде да има такова?

— Естествено. Където и да копаяш, ще откриеш сребърни и златни монети, диаманти и перли. Фермерите казват, че това затруднявало оранта.

— Представям си. Но сега сериозно. — Не мога да понасям, когато хората се правят на остроумни.

— С този район са свързани безброй пиратски легенди и действителни истории — каза тя. — Искаш ли да чуеш най-известните? Историята за капитан Кид?

— Да. Искам да кажа, не от самото начало, а за това как капитан Кид е свързан с района и за заровеното съкровище.

— Добре... на първо място, капитан Уилям Кид е бил шотландец, но е живял в Манхатън с жена си Сара и с двете си деца. Всъщност живял е на Уол Стрийт.

— Още си е пълна с пирати.

— Кид не е бил истински пират. Всъщност е бил капер, нает от лорд Беломонт, който по това време е бил губернатор на Масачузетс, Ню Йорк и Ню Хампшир. — Тя отпи от чая си. — И така, през 1696 година капитан Уилям Кид потеглил с кралска заповед от нюйоркското пристанище, за да търси пирати и да прибира плячката им. Беломонт вложил много собствени средства, за да купи и екипира кораба на Кид „Адвенчър Гали“. Предприятието също било финансирано от богати и

влиятелни англичани, включително четирима лордове и самия крал Уилям.

— Предусещам проблема. Той изобщо не е имал намерение да дава нищо на държавата.

— Позна.

Заслушах се в разказа ѝ. Чудех се дали Тобен знае тази история и ако е така, дали я е научил преди или след срещата си с Ема Уайтстоун. И защо някой сериозно ще си мисли, че тристагодишно съкровище може още да е заровено и да бъде открито? Съкровището на Кид, както бях разбрал от разговора си с Били край залива Матитък, бе мечта, детинска работа. Разбира се, съкровището можеше и да е съществувало, но го заобикаляха толкова много митове и легенди, както ми беше казала в къчогския ресторант Ема, и толкова много фалшиви карти, че през последните три века бе загубило смисъл. После си спомних за човека, открил писмото на Чарлз Уилсън в държавния архив... така че Тобен и семейство Гордън може да се бяха натъкнали на някакви наистина твърди доказателства.

Ема продължаваше:

— И след много неуспехи на Карибите Кид се отправил да търси пирати в Индийския океан. Там плячкосал два кораба, собственост на великия могол на Индия. На борда имало несметни богатства, които по онова време стрували около двеста хиляди лири. Днес това би се равнявало на двайсет милиона долара.

— Не е зле за един ден работа.

— Не. За съжаление обаче Кид допуснал грешка. Моголът бил съюзник на краля и се оплакал на британското правителство. Кид защитил действията си, като казал, че на корабите на могола открил френски пропуски, а по това време Франция и Англия били във война. Така че дори индийските кораби да не били пиратски, те на практика се смятали за вражески. За нещастие на Кид британското правителство поддържало добри връзки с могола чрез Източноиндийската компания, която въртяла с него голям бизнес. Кид загазил и единственото, което можело да го спаси, били двестате хиляди лири.

— Парите са всесилни.

— Винаги са били.

Като стана дума за пари, Фредерик Тобен отново ми изскочи в главата. Макар да не можеше точно да се каже, че ревнувах старата му

връзка с Ема, аз си мислех, че ще е много приятно, ако успея да изпържа Фреди на електрическия стол. Я се успокой, Джон.

— И така — продължи Ема, — Уилям Кид отплавал обратно към Новия свят. Спрял на Карибите, където научил, че самият той се издирва по обвинение в пиратство. Той предвидливо оставил около една трета от плячката си в Западна Индия на човек, на когото имал доверие. Мнозина от екипажа му не искали да си имат неприятности, затова си взели дела и останали там. Кид купил по-малък, едномачтов кораб на име „Сан Антонио“ и отплувал за Ню Йорк — за да отговори на обвиненията. По пътя повечето от екипажа му поискали да ги остави на брега с дела им. Слезли в Делауеър и Ню Джърси. Но Кид все още имал на борда фантастични съкровища, които днес навярно биха стрували десетина-петнайсет милиона долара.

— Откъде знаеш, че е имал такива съкровища?

— Е, никой не знае със сигурност. Това са предположения, основаващи се отчасти на жалбата на британското правителство, която може да е била преувеличена.

— Моголите лъжат.

— Предполагам, че е така. Нали разбираш, освен номиналната стойност на съкровището, някои от накитите трябва да имат музейна ценност. Помисли също за това, че ако вземеш една обикновена златна монета от онова време, струваща може би хиляда долара, и я оставиш в сейф със сертификат, удостоверяващ, че е от съкровището на капитан Кид, навярно би могъл да получиш за нея два или три пъти повече.

— Ясно ми е, че си учила и маркетинг.

Ема се усмихна, после ме изгледа и попита:

— Това е свързано с убийството на семейство Гордън, нали?

Погледите ни се срещнаха.

— Моля те, продължи — казах аз.

— Добре... от документите и от обществените архиви знаем, че след това Кид влязъл в Лонгайландския пролив откъм източния край и се насочил към Ойстър Бей, където се свързал с Джеймс Емът, прочут адвокат, защитаващ в съда пирати.

— Знаеш ли, бившата ми жена работи за тази фирма. Още са в същия бизнес.

Тя не ми обърна внимание и продължи:

— По някое време Кид се свързал с жена си в Манхатън и тя се качила на борда на „Сан Антонио“. Знаем, че цялото му съкровище още е било на кораба.

— Искаш да кажеш, че адвокатът още не е бил успял да му го измъкне ли?

— Всъщност Емът наистина е получил щедра сума от Кид, за да го защитава.

Наблюдавах я, докато говореше. На светлината на лампата в стаята с архива, натрупала пред себе си купчина документи, тя приличаше и почти приказваше като стара учителка. Напомняше ми за някои от инструкторките, които познавах в „Джон Джей“ — самоуверени, информирани, студени и компетентни в аудиторията, което някак си ги караше да ми изглеждат секси и чувствени. Навярно ми беше останало от шести клас — тогава си падах по госпожица Майърсън, за която все още имам неприлични сънища. Така или иначе, Ема продължаваше:

— Емът отишъл в Бостън като представител на Кид и се срещнал с лорд Беломонт. Донесъл му писмо, написано от Кид, и му дал двата френски пропуска от корабите на великия могол, които доказвали, че моголът върти двойна игра с англичаните и французите и че следователно корабите са били честна плячка за Кид.

— А Кид откъде го е знаел, когато е нападал корабите? — попитах аз.

— Основателен въпрос. На процеса изобщо не станало дума за това.

— И казваш, че адвокатът на Кид е предал пропуските — тези важни улики за защитата — на Беломонт?

— Да, а поради политически съображения Беломонт е искал Кид да бъде обесен.

— Уволняваш адвоката. Винаги трябва да даваш фотокопия и да пазиш оригиналите.

Тя се усмихна.

— Да. На процеса на Кид в Лондон оригиналите изобщо не се появили и без френските пропуска Кид бил осъден и екзекутиран. Пропуските били открити през 1910 година в Британския музей. Малко късничко за защитата.

— Определено. С една дума, Уилям Кид е бил изигран. Грубичко. Но какво се е случило със съкровището на борда на „Сан Антонио“?

— Това е въпросът. Ще ти кажа какво се е случило след като Емът отишъл при лорд Беломонт в Бостън и щом си детектив, ти ми кажи какво се е случило със съкровището.

— Добре. Цял съм слух.

— Емът — продължи тя, — очевидно не много добър адвокат, останал от лорд Беломонт с впечатлението, че ако Кид се предаде в Бостън, ще бъде съден безпристрастно. Всъщност губернаторът му написал писмо, което дал на адвоката. В него, освен всичко останало се казвало... — Тя започна да чете от копието пред себе си: — „Консултирах се с членовете на съвета на Негово Величество и те са на мнение, че ако сте толкова невинен, колкото казвате, можете спокойно да дойдете тук и след като се екипирате, да идете да вземете другия си кораб и аз несъмнено ще получа за вас кралската прошка.“

— Струва ми се пълна заблуда — казах аз.

Ема кимна и продължи да чете писмото на лорд Беломонт до Кид:

— „Давам ви честната си дума, че ще изпълня точно каквото току-що обещах и предварително заявявам, че каквото и съкровище да докарате тук, няма да взема нищо от него, а ще бъде оставено при онези заслужаващи доверие хора, които ми препоръча съветът, докато не получа заповед от Англия какво да правя с него.“

Ема вдигна поглед и ме попита:

— Това би ли те накарало да идеш в Бостън, където те очаква бесилката?

— Не и аз. Аз съм нийоркчанин. Мога да помириша опасността от километри.

— Уилям Кид също. Той бил нийоркчанин и шотландец. Но какво да направи? Имал известно състояние в Манхатън, жена му и двете му деца били на борда на „Сан Антонио“ и се чувствал невинен. Нещо повече, той имал пари — една трета от тях на Карибите и останалото на кораба. И решил да използва съкровището, за да откупи живота си.

Кимнах. Това беше интересно. Замислих се колко малко неща са се променили за триста години. Правителството наема този човек да

свърши мръсната му работа, той изпълнява част от нея, но случайно предизвиква политически проблем и правителството се опитва да вземе не само своя, но и неговия дял, а после го измамва и накрая го обесва. Но в някой момент повечето от мангизите бяха изчезнали.

— Междувременно — продължи Ема, — Кид обикалял назад-напред из пролива, от Ойстър Бей до Гарднърс Айланд и Блок Айланд. Очевидно корабът поолекнал именно по това време.

— Освободил се е от плячката.

— Явно е станало така и оттук започнали всички легенди за заровеното съкровище. Човекът има на борда десетина-петнайсет милиона долара в злато и скъпоценности и знае, че всеки момент могат да го заловят. Корабът му е малък — само с четири топа. Бърз е, но не може да се сравнява с боен кораб. Е, ти какво би направил?

— Мисля, че щях да се опитам да избягам.

— Почти целият му екипаж го бил напуснал и провизиите привършвали. На борда били жена му и децата му.

— Но е имал парите. Взимай парите и бягай.

— Е, той не постъпил така. Решил да се предаде. Но Кид не е глупав, той решава да скрие плячката — спомни си, че това е делът, който трябва да получат Беломонт, четиримата лордове и кралят. Сега това съкровище е неговата застраховка за живот.

Кимнах.

— Затова е заровил плячката.

— Точно така. През 1699-а извън Манхатън и Бостън имало съвсем малко население, така че Кид имал на разположение хиляди места, където да пристане и спокойно да зарови съкровището си.

— Като например Дърветата на капитан Кид.

— Да. А още по на изток са Ридовете на капитан Кид, които навярно са част от скалите, тъй като на Лонг Айланд всъщност няма ридове.

Размърдах се на стола си.

— Искаш да кажеш, че част от скалите се нарича Ридовете на капитан Кид? Къде?

— Някъде между залива Матитък и Ориент Пойнт. Никой не знае със сигурност. Просто част от целия мит.

— Но в него има и нещо вярно. Нали така?

— Да, затова е интересно.

Кимнах. Един от онези митове — Ридовете на капитан Кид — беше накарал семейство Гордън да купят земята на госпожа Уили. Хитро.

— Няма съмнение — прибави Ема, — че Кид е заровил съкровището на няколко места: тук, в Северния край, или на Блок Айланд, или на Фишърс Айланд. Повечето сведения са единодушни за това.

— Някакви други места?

— Още едно, за което знаем, че е вярно. Гарднърс Айланд.

— Гарднърс ли?

— Да. Историята е документирана. През юни 1699-а, докато плавал наоколо и се опитвал да сключи сделка с лорд Беломонт, Кид хвърлил котва край Гарднърс Айланд, за да се снабди с провизии. На тогавашните карти островът се наричал Уайт, но бил — и все още е — собственост на рода Гарднър.

— Искаш да кажеш, че един и същ род притежава острова от 1699-а досега?

— Да. Бил им даден от крал Чарлз през 1639 година.

През 1699-а Джон Гарднър, третият лорд на имението, живеел там със семейството си. Историята за капитан Кид е до голяма степен част от семейната история на рода Гарднър. Всъщност на Гарднърс Айланд се намира долината Кид и каменен паметник бележи мястото, на което Джон Гарднър е заровил част от съкровището, оставено му за съхранение от капитана. Целият остров е частна собственост, но сегашният му собственик го показва на някои хора. — Ема се поколеба, после каза:

— Двамата с Фредерик му гостувахме.

Не коментирах последните й думи.

— Значи наистина е имало заровено съкровище казах аз.

— Да. Уилям Кид пристигнал със „Сан Антонио“ и Джон Гарднър излязъл с малка лодка да види кой е хвърлил котва край острова му. Според всички сведения двамата се държали дружелюбно и разменили дарове. Срецнали се поне още веднъж — тогава Кид дал на Гарднър доста голяма част от пляката и му казал да я зарови.

— Надявам се, че е взел разписка — отбелязах аз.

— Нещо повече, последните думи на Кид към Джон Гарднър били: „Ако си го поискам и го няма, ще взема твоята глава или главата

на сина ти.“

— По-сигурно от разписка с подпис.

— Кид, разбира се, никога не се върнал — каза Ема. — След като получил още едно мило писмо от Беломонт, той бил готов да отиде в Бостън и да се изправи пред съда. Пристигнал тук на първи юли. Оставили го на свобода една седмица, за да видят кой е свързан с него, после го арестували по заповед на губернатора и го оковали във вериги. Корабът и бостънското му жилище били претърсени и открили торби със злато, сребро и накити. Само по себе си това било цяло съкровище, но не чак толкова, колкото се предполагало, че би трябвало да има, а и изобщо не стигало, за да покрие разходите по експедицията.

— А какво е станало със съкровището на Гарднърс Айланд?

— Ами това по някакъв начин — тук сведенията си противоречат — стигнало до Беломонт, който пратил на Джон Гарднър любезно писмо по специален куриер... — Тя взе копието и прочете: — „Г-н Гарднър, аз хвърлих капитан Кид и някои от хората му в затвора на този град. Той беше разпитан от мен и Съвета и освен всичко останало призна, че е оставил при вас товар злато в сандък, както и някои други неща, които ви моля в името на Негово Величество незабавно да докарате тук при мен, за да мога да ги съхраня за Негово Величество, а аз ще ви обезщетя за неудобството от идването ви тук. Подпис: Беломонт.“

Ема ми подаде писмото и аз му хвърлих един поглед.

Всъщност можех да разбера част от него. Невероятно, помислих си, че такова нещо е оцеляло три века. Дойде ми наум, че навярно друг триековен документ, отнасящ се за местоположението на съкровището на Кид, е довел до убийството на двама учени от двайсети век.

— Надявам се — казах, — че Джон Гарднър е отговорил на Беломонт: „Какъв Кид? Какво писмо?“

Тя се усмихна.

— Не, Джон Гарднър не е искал да се противопоставя на губернатора и краля. Той надлежно отнесъл съкровището в Бостън.

— Обзалагам се, че си е оставил поне малко.

Ема побутна лист хартия към мен и отвърна:

— Това е копие на оригиналния инвентарен списък на съкровището, докарано от Джон Гарднър на лорд Беломонт.

Оригиналът се пази в държавния архив в Лондон.

Погледнах копието, което на места беше разпокъсано. Не можех да дешифрирам нито дума. Върнах й го.

— Наистина ли четеш това нещо?

— Да. — Тя то вдигна към лампата и прочете: — „Получено на 17 юли от г-н Джон Гарднър — една торба златен прах, една торба златни и сребърни монети, един пакет златен прах, една торба с три сребърни пръстена и разни скъпоценни камъни, една торба неполирани камъни, един пакет кристали, два пръстена с червен халцедон, два малки ахата, два аметиста все в същата торба и две торби сребърни кюлчета. Цялото гореспоменато злато е хиляда сто и единайсет унции. Среброто е две хиляди триста петдесет и три унции, накитите и скъпоценните камъни са седемнайсет унции...“

Вдигна поглед и каза:

— Това е доста солидно съкровище, но ако се вярва на твърденията на могола до британското правителство, на корабите му е имало двайсет пъти повече злато и скъпоценности, които липсвали от полученото от Гарднърс Айланд, от „Сан Антонио“ или от бостънското жилище на Кид.

Тя ми се усмихна и попита:

— Добре, детективе, къде е остатъкът от плячката?

Отговорих на усмивката и.

— Добре... една трета още е на Карибите.

— Да. Онова съкровище, което е добре документирано, изчезнало и поставило началото на стотици карибски легенди, които съответстват на стотиците легенди тук.

— Добре... освен това екипажът си е получил дяловете преди да напусне кораба.

— Да, но общият дял на екипажа не е надхвърлял повече от десет процента от цялото съкровище. Такава е била сделката.

— Плюс медицинската осигуровка.

— Къде е остатъкът от съкровището?

— Можем да приемем, че Джон Гарднър си е оставил малко.

— Бихме могли.

— Адвокатът Емът със сигурност си е взел своето.

Тя кимна.

— Колко е останало?

Ема сви рамене.

— Кой знае? Преценките варират между пет и десет милиона днешни долара. Но както казах, ако се открие на място, в изгнил сандък и прочее, в Сотби съкровището ще струва двойно или тройно повече от номиналната си стойност. Само картата на съкровището, ако, разбира се, съществува и ако е с почерка на Кид, би се продала на търг за стотици хиляди долари.

— Колко получавате за картите в магазина за сувенири?

— Четири долара.

— Не са ли автентични?

Ема се усмихна и си допи чая.

— Приемаме, че Кид е заровил съкровището си на едно или повече места за осигуровка, с цел да купи свободата си и да се спаси от бесилката — казах аз.

— Винаги се е смятало така. Щом е заровил част от съкровището на Гарднърс Айланд, навярно е заровил друга част на друго място поради същата причина. Дърветата на капитан Кид и Ридовите на капитан Кид.

— Ходих да видя Дърветата — съобщих аз.

— Наистина ли?

— Мисля, че открих мястото, но всички дървета са изсечени.

— Да, в началото на века са били останали само няколко големи дъба. Сега вече ги няма. Хората копаеха около пъновете.

— Някои от тях още могат да се видят.

— В колониални времена — информира ме тя — копаенето за пиратски съкровища станало толкова масово, че Бен Франклин писал статии във вестниците против това. В района продължавало да се копае чак докъм 30-те години. Тази лудост почти е изчезнала, но е част от местната ни култура и тъкмо затова не исках някой в къчогския ресторант да ни чуе, че си приказваме за заровени съкровища.

Вече да се е втурнала да копае половината от проклетия град.

— Удивително. Значи заровеното съкровище на Кид е трябвало да бъде неговата застраховка живот. Защо тогава него е спасило от затвора?

— Заради различни недоразумения, лош късмет, отмъстителност. Никой в Бостън или в Лондон не е смятал, че Кид е в състояние да вземе плячката от Карибите и навярно са били прави. Това съкровище отдавна е изчезнало. Казах ти и за жалбата на могола и за политическия проблем. После самият Кид не си е направил добре сметката. Искал е пълно опрощение от краля в замяна на плячката.

Но кралят и другите може да са разбирали, че за да защитят Източноиндийската компания, трябва да върнат заграбеното на могола, така че не са имали интерес да дадат прошка на Кид в замяна на местоположението на съкровището. Предпочитали са да го обесят, както и направили.

— Кид казал ли е на процеса нещо за скритото съкровище.

— Нищо. Запазени са стенограмите и можеш да се убедиш сам — Кид е разбирал, че ще го обесят независимо какво направи или каже. Мисля, че е приел съдбата си и е решил като последна проява на омраза да отнесе тайната си в гроба.

— Или пък я е казал на жена си.

— И това е много вероятно. Тя е имала известно количество лични пари, но очевидно е живяла доста добре след смъртта на мъжа си.

— Всички така правят.

— Без сексистки забележки, моля. Кажи ми какво се е случило със съкровището?

— Нямам достатъчно информация — отвърнах аз. — Сведенията са стари. И все пак бих допуснал, че тук някъде още има заровено съкровище.

— Смяташ ли, че Кид е казал на жена си къде го е заровил?

За миг се замислих за това, после отговорих:

— Кид е знаел, че жена му също може да бъде арестувана и че са в състояние да я накарат да проговори. Затова...

Мисля, че отначало не ѝ е казал, но по-късно, когато са го тикнали в панделата в Бостън и са се готвели да го откарат в Лондон, навярно ѝ е дал някои указания. Като онова осемцифрено число.

Ема кимна.

— Винаги се е смятало, че Сара Кид е успяла да намери част от съкровището. Но мисля, че Кид не би ѝ казал къде е цялото съкровище, защото в случай, че я арестуват и я накарат да проговори,

той би загубил и последната надежда да изтъргува заровеното съкровище за живота си. Всъщност смятам, че е отнесъл тайната за местоположението на съкровището със себе си в гроба.

— Измъчвали ли са го?

— Не — отвърна Ема, — и хората винаги са се чудели защо. В онези дни са измъчвали подсъдимите и поради далеч по-дребни причини. Голяма част от историята на Кид изглежда безсмислена.

— Ако тогава бях тук, щях да открия смисъла ѝ.

— Ако си бил тук по онова време, щяха да те обесят като смутител на реда.

— Бъди по-мила, Ема.

Замислих се върху цялата тази информация. Отново си спомних за подробното писмо на Чарлз Уилсън до брат му и попитах:

— Смяташ ли, че Кид би могъл да помни наизуст всички места, на които е заровил съкровището си? Изобщо възможно ли е това?

— Навярно не. Беломонт търсил свидетелства за скрити съкровища и взел някои документи от бостънското жилище на Кид и от „Сан Антонио“, но сред тях не открил никакви карти — или ако е открил, губернаторът ги е запазил за себе си. Трябва да спомена, че той починал преди да обесят Кид в Лондон, така че дори да е имал карти на съкровищата, те може да са изчезнали след смъртта му. Сам виждаш, Джон, има много непълни факти и противоречия. Хората, които проявяват интерес към Кид, векове наред се правят на исторически детективи. — Тя се усмихна и попита:

— Е, измисли ли отговора?

— Не. Трябват ми още няколко минути.

— Мисли спокойно. Междувременно ми се иска да пийна нещо. Да вървим.

— Почакай. Трябва да ти задам още няколко въпроса.

— Добре. Давай.

— Добре... Аз съм капитан Кид и съм обикалял из Лонгайландския пролив в продължение на... на колко време?

— Няколко седмици.

— Ясно. Ходил съм в Ойстър Бей, където съм се свързал с адвокат, в Манхатън съм качил на борда жена си и децата си. Бил съм на Гарднърс Айланд... помолил съм господин Гарднър да зарови част от съкровището ми, за да го пази. Зная ли къде го е заровил?

— Не, и тъкмо затова не е имал нужда от карта. Кид просто е казал на Гарднър да се погрижи съкровището да е налично, когато се върне, иначе ще му отреже главата.

Кимнах.

— Това е по-сигурно от карта. Даже не е трябвало да копае дупката.

— Точно така.

— Мислиш ли, че Кид е направил същото и на други места?

Кой знае? По-логично е било да слезе на брега с неколцина души, тайно да зарови съкровището и после да направи карта на местоположението му.

Тогава би имало свидетели.

— Традиционният пиратски метод в такива случаи — отвърна тя, — е да се убие човекът, който е изкопал дупката, и да се хвърли вътре. После капитанът и вярната му съпруга я заравят. Смятало се е, че призракът на убития моряк витае край съкровището. До заровени сандъци със съкровища наистина са откривани скелети.

— Свидетелство за вероятно убийство — отбелязах аз.

— Както споменах — продължи Ема, — по това време екипажът на Кид може да е бил сведен до шест-седем души. Ако е вярвал поне на един от тях, който да пази кораба, екипажа и семейството му, той спокойно би могъл да влезе с лодка в който и да било залив и сам да зарови съкровището. За да изкопаеш дупка в пясъка не се искат инженерни познания. В старите пиратски филми на брега обикновено слиза голяма група, но в зависимост от размерите на сандъка, може да ти трябват само един-двама души.

Кимнах и казах:

— Филмите са оказали силно въздействие върху това как възприемаме историята.

— Навярно е така — отвърна Ема. — Но едно нещо във филмите е абсолютно вярно — всички търсения на съкровища започват с откриването на отдавна изчезнала карта. Ние ги продаваме долу за четири долара, но през вековете са ги продавали на лековерни хора за десетки хиляди.

Замислих се над това, че може би именно една от тези карти — но истинска — някак си се е оказала притежание на Том и Джуди. Или на Тобен.

— Спомена, че Гарднърс Айланд някога се е казвал Уайт — казах й аз.

— Да.

— Има ли наоколо и други острови, която някога да са се казвали по друг начин?

— Естествено. Очевидно всички острови първоначално са носели индиански имена. После някои получили холандски или английски. И дори те са се променяли през вековете. Проблемът с географските наименования в Новия свят е бил много сериозен. Някои английски морски капитани имали само холандски карти, други имали карти с грешни имена за някой остров или река например. Правописът е бил ужасен, някои карти просто са имали бели петна, а други нарочно са давали заблуждаваща информация.

Пак кимнах и пак казах:

— Да вземем например Робинс Айланд или, да речем, Плъм Айланд. Как са се казвали по времето на Кид?

— Не съм сигурна за Робинс Айланд, но Плъм Айланд се е казвал по същия начин, само правописът е бил староанглийски. Холандското му име било Пруйм Ейланд. Може да е имал и още по-старо име и някой като Уилям Кид, който не бил излизал в морето години наред преди Беломонт да го натовари с тази мисия, може да е имал или да е купил навигационни карти с десетилетна възраст. Често се случвало така. Пиратската карта на съкровища, която би трябвало да е прерисувана от навигационна карта, може да започва с някои неточности. И трябва да имаш предвид, че днес не съществуват много автентични карти на съкровища, така че е трудно да се изведат каквито и да било общи заключения за точността им. Зависело, е от самия пират. Някои са били адски тъпи.

Усмихнах се.

Ема продължи:

— Ако пиратът е решил да не прави карта, има много по-малка вероятност да откриеш съкровището с помощта на писмени указания. Например, да предположим, че откриеш пергамент, на който пише: „Зарових моето съкровище на Пруйм Ейланд — от Игъл Рок направи трийсет крачки към двата дъба, оттам четирийсет крачки на юг“ и така нататък. Първо, може да не успееш да откриеш къде е бил Пруйм Ейланд. Ако разбереш, че това е старото име на Плъм Айланд, трябва

да намериш скалата, която по онова време всички са знаели като Игъл Рок. И направо забрави за дъбовете. Разбираш ли?

— Разбирам.

— И архивистите са нещо като детективи. Мога ли да направя едно предположение?

— Естествено.

Тя се замисли за миг, после продължи:

— Добре... семейство Гордън са се натъкнали на някаква информация за съкровището на капитан Кид или на друг пират и после някой друг е разбрал за това — ето защо са ги убили. — Ема ме погледна. — Права ли съм?

— Нещо такова — отвърнах аз. — В момента работя по подробностите.

— Семейство Гордън наистина ли са открили съкровището?

— Не съм сигурен.

Тя не настоя.

— Как биха могли да се натъкнат на тази информация? — попитах аз. — Искам да кажа, че тук не виждам чекмеджета с надпис „Карти на пиратски съкровища“. Нали така?

— Така е. Единствените карти на пиратски съкровища тук са в магазина за сувенири. Тук обаче, както и в други музеи и исторически дружества, има много все още неразчетени документи или дори да са разчетени, никой не е разбрал смисъла им. Разбираш ли?

— Разбирам.

— Нали знаеш, Джон — продължи Ема, — хората, които ровят из архиви като държавния архив в Лондон или в Британския музей, откриват нови неща, пропуснати или неразбрани от други. Така че, да, тук или в други сбирки, или пък в частни домове може да има такава информация.

— В частни домове ли?

— Да. Поне веднъж годишно получаваме дарения, намерени в стари къщи. Например завещания или стари актове. Предполагам — но това е само предположение, — че някой като семейство Гордън, които не бяха професионални архивисти или историци, просто се е натъкнал на нещо толкова очевидно, че дори той е успял да го разбере.

— Като например карта?

— Да, като карта, на която ясно е било показано някакво място, били са дадени ориентир, посоки, крачки и всичко останало. Ако са имали нещо такова, те спокойно биха могли да идат право на мястото и да копаят. — Тя се замисли за миг. — Семейство Гордън правеха много разкопки на Плъм Айланд... може би наистина са търсели съкровище.

— Никакво „може би“.

— От онова, което съм чувала, те са копали дупки из целия остров. Това едва ли означава, че са знаели какво или къде...

— Археологическите разкопки са били само за прикритие. Така са имали възможност да обикалят с лопати отдалечени райони на острова. Освен това не бих се изненадал, ако голяма част от архивната работа също е била за прикритие.

— Защо?

— Не биха им позволили да задържат нищо. Плъм Айланд е държавна земя. Така че е трябвало да си измислят собствена легенда. Легендата за това как Том и Джуди Гордън са видели нещо в архивите — тук или в Лондон, — в което се споменавало за Дърветата на капитан Кид или за Ридовете на капитан Кид, и по-късно са щели да заявят, че това ги е накарало да търсят съкровището. В действителност те вече са знаели, че съкровището е на Плъм Айланд.

— Невероятно!

— Да, но трябва да разработваш проблема отзад напред. Да започнеш с автентична карта или писмени указания, които посочват мястото на съкровището на Плъм Айланд. Да речем, че притежаваш тази информация. Какво би направила ти?

— Просто щях да предам информацията на държавата. Това е важен исторически документ и съкровището, ако такова изобщо съществува, има историческа стойност. Ако е на Плъм Айланд, то трябва да бъде открито на Плъм Айланд. Каквото и друго да направиш, няма да е честно и освен това ще е историческа измама.

— Историята е пълна с лъжи, заблуди и измами. Та нали тъкмо така се е появило това съкровище? Защо просто да не извършиш още една? Кой каквото намери, за него си е. Нали така?

— Не. Ако е на чужда земя — даже да е държавна — съкровището принадлежи на собственика ѝ. Ако аз открия местонахождението му, бих приела награда.

Усмихнах се. Тя ме погледна.

— А ти какво би направил?

— Ами... в духа на историята на капитан Кид, щях да се опитам да сключа сделка. Нямаше просто да съобщя местонахождението на човека, чиято земя е изобразена на картата. Щях честно да изтъргувам тайната срещу дял от съкровището. Даже чичо Сам би взел своя дял.

Тя се позамисли малко, после каза:

— Предполагам, че си прав. Само че семейство Гордън не са постъпили така.

— Не. Те са имали партньор или партньори, които според мен са били по-крадливи от самите тях. И навярно готови на убийство. Всъщност ние не знаем какво са открили Гордънови или пък какви са били намеренията им, защото са ги убили. Можем да допуснем, че са започнали със сигурната информация за местонахождението на съкровището на Плъм Айланд и че всичко, което са направили след това, просто е съзнателна и хитра заблуда — Пеконийското историческо дружество, археологическите разкопки, архивната работа, даже седмицата, прекарана в държавния архив в Лондон — всичко това е подготовка за прехвърлянето и повторното заравяне на съкровището от земята на чичо Сам в земята на семейство Гордън.

— И тъкмо затова са купили онази земя от госпожа Уили — място, на което да заровят съкровището... Ридовете на капитан Кид.

— Точно така. Изглежда ли ти логично, или съм луд?

— Че си луд, луд си, но е логично.

Не обърнах внимание на забележката ѝ и продължих:

— Ако са заложили десетина-двайсет милиона, те ще са изключително внимателни. Няма да бързат, ще прикрият следите си преди някой дори да е усетил, че оставят следи, предварително ще обмислят проблемите с историци, археолози и властите. Не само че ще забогатеят, но и ще се прочуят, и за добро или зло ще попаднат в центъра на вниманието. Те са млади, красиви, умни и червиви с пари. И не искат никакви проблеми.

— Но нещо се е объркало.

— Сто на сто — защото са ги убили.

Замълчахме. Сега вече имах много отговори, но ми оставаха още повече въпроси. Навярно някои от тях завинаги щяха да си останат загадка, тъй като подобно на Уилям Кид, Том и Джуди Гордън бяха отнесли някои тайни със себе си в гроба.

— Кой според теб ги е убил? — попита накрая Ема.

— Навярно партньорът или партньорите им.

— Естествено... но кой? Още не зная. Ти имаш ли някакви подозрения?

Тя поклати глава, но ми се стори, че подозира някого.

Бях споделил много информация с Ема Уайтстоун, която всъщност не познавах. Но аз имам добър усет за хората, на които мога да се доверя. В случай че грешах и тя участваше в заговора, пак нямаше да има значение, защото, така или иначе, тя вече знаеше всичко това. И ако отидеше да каже на Фредерик Тобен или на някой друг, че съм разбрал, толкова по-добре. Фредерик Тобен живееше много нависоко в кулата си и щеше да трябва много дим, за да го предупреди. А ако беше замесен някой друг, когото не познавах, димът можеше да стигне и до него. Във всяко разследване настъпва момент, в който просто оставяш събитията да се развиват от само себе си. Особено когато нямаш време.

Обмислих следващия си въпрос, после реших да действам направо.

— Разбрах, че някои хора от Пеконийското историческо дружество са били на Плъм Айланд, за да направят предварително проучване за евентуални разкопки.

Тя кимна.

— Фредерик Тобен бил ли е сред тях?

Тя наистина се поколеба — сигурно се дължеше на старата ѝ вяръност.

— Да — накрая отвърна Ема. — Веднъж ходи на острова.

— Заедно със семейство Гордън ли?

— Да. Мислиш ли... Искам да кажа...

— Мога да разсъждавам за мотива и средството — казах аз, — но никога не мисля гласно за заподозрени. — После прибавих: — Много е важно да запазиш всичко това в тайна.

Ема кимна.

Погледнах я. Изглеждаше такава, на каквата приличаше — честна, интелигентна и приятно луда жена. Харесвах я. Хванах я за ръка и си поиграхме на стискане.

— Благодаря за времето и информацията — казах аз.

— Беше забавно.

Кимнах. Мислите ми се върнаха към Уилям Кид и попитах:

— Значи са го обесили?

— Да. Преди процеса повече от година го държали окован в Англия. Не му позволили адвокат, свидетели и доказателства на защитата. Обявили го за виновен и го обесили. Тялото му било намазано с катран и закачено на вериги като предупреждение за минаващите моряци. Гарваните месеци наред кълвали гниещата плът.

Изправих се.

— Я да идем да пийнем нещо.

23.

Имах нужда от голямо количество тестена храна, затова предложих да вечеряме при Клаудио и Ема се съгласи.

Ресторантът на Клаудио се намира в Грийнпорт, който, както вече казах, има население от около две хиляди души — по-малко от хората, живеещи в собствения ми блок.

Пътувахме на изток по Мейн Роуд. Когато влязохме в селото, приближаваше седем и започваше да се смрачава.

Самото село не е толкова странно или старо, колкото малките селца, то беше и все още е действащо пристанище и риболовен център. През последните години се наблюдаваше известно замогване, бутици, модерни ресторанти и прочее, но заведението на Клаудио си остава почти същото като в детските ми години. По времето, когато в Северния край нямаше много места за хранене, ресторантът на Клаудио си бе там, близо до пристанището — още от миналия век.

Паркирах и излязохме на дългия кей. Там открай време беше закотвен голям стар тримачтов кораб, наблизо имаше ресторант за миди, наоколо се разхождаха хора и на кея бяха завързани няколко моторни яхти, чиито собственици навярно седяха в ресторанта на Клаудио. Бе поредната приятна вечер и аз направих няколко забележки за хубавото време.

— В Карибско море се оформя тропичен фронт на ниско атмосферно налягане — каза Ема. — Малък ураган.

— Ясно. — Нещо като малко лъвче. Приятно е да наблюдаваш урагани от апартамента си в Манхатън. На това парче земя обаче, по-малко от петнайсет метра над морското равнище, те не са толкова приятни. Спомнях си един августовски ураган тук, когато бях дете. Започна забавно, после стана страшно.

И така, разхождахме се и разговаряхме. В първите етапи на връзката винаги е вълнуващо — през първите три дни, — след това понякога двамата осъзнавате, че изобщо не се харесвате. Обикновено е

заради нещо, което е казал другият, например: „Надявам се, че обичаш котки“.

Но с Ема Уайтстоун засега всичко беше наред. Очевидно на нея също ѝ харесваше компанията ми.

— Приятно ми е с теб — каза тя.

— И защо?

— Ами... ти не си като повечето мъже, с които съм ходила — те искат само да слушат за мен, да приказват за мен, да обсъждат изкуство, политика и философия и ме питат за мнението ми по всеки въпрос. Ти си различен. Просто искаш секс.

Засмях се.

Ема ме хвана за ръка. Стигнахме до края на кея и спряхме да погледаме лодките.

— Мислех си... — започна тя, — че ако Том и Джуди бяха живи и бяха съобщили, че са открили това прословуто съкровище — пиратско съкровище, съкровището на Кид — тук щеше да е пълно с хора от пресата, както след убийството им. Бяха из целия Саутхолд и разпитваха хората по улицата, снимаха и така нататък.

— Това им е работата.

— Има някаква ирония в това, че дойдоха да отразят убийството на семейство Гордън, вместо богатството им.

Кимнах.

— Интересно наблюдение.

— Чудя се дали журналистите щяха да дойдат в Пеконийското историческо дружество, за да проучат историята на съкровището.

— Навярно.

— Нали разбираш — продължи тя, — както ти казах, и преди е имало истерии около заровени съкровища. За последен път кидоманията се е разпространила из района през 30-те години, по време на Голямата депресия, и дори в края на 50-те. Обикновено се е започвало с някакъв тъп слух или с дребна находка на монети на плажа. Отвсякъде прииждали хора и започвали да ровят по брега, по скалите и горите... От доста време това не се е случвало... Може би времената са се променили. — Погледна ме и попита:

— Като дете играл ли си на пирати?

— Мислех си, за това... Като малък тъкмо тук съм слушал за пирати. Но не много. Вуйна ми беше малко по-образована.

Интересуваше се от индианците. Родът ми е от първите заселници тук и е участвал в революцията. Спомням си разкази за пирати... Имам по-голям брат и си спомням, че един-два пъти с приятелите си играеха на пирати. Детска работа. Като на стражари и апаша, на каубои и индианци.

— Вероятно. Сегашните хлапета си играят на наркомани и наркопласъори. Но... но в именията „Капитан Кид“ имаше едно хлапе. — Разказах ѝ за Били.

— Явлението е циклично — отбеляза Ема. — Може би пиратите пак се връщат на мода. Чел ли си „Островът на съкровищата“?

— Естествено. И „Златният бръмбар“ на По. Спомняш ли си онази тъпа следа с рисунката на коза — всъщност на козле? Схващаш ли?

— Схващам. Чел ли си „Волферт Вебер“ на Уошингтън Ървинг?

— Никога не съм чувал.

— Страхотна пиратска история — информира ме тя. После се усмихна и попита: — Гледал ли си старите приключенски филми от 30-те и 40-те години?

— Обожавах ги.

— Нали знаеш — продължи Ема, — в английския няма много думи, които да са по-интригуващи и романтични от думи като пират, заровено съкровище, галеон... какво още?

— Приключенски. Тази особено ми харесва.

— Какво ще кажеш за „испански съкровища“?

— Страхотно.

И така, стояхме на кея до големия стар тримачтов кораб, слънцето залязваше и си играехме на тази тъпа игра, измисляхме думи и изрази като корсари, дублони, саби, превръзки за очи, дървени крака, папагали, хвърляне зад борда, пустинни острови, плячка, грабеж, пиратско знаме, карти на съкровища, сандъци със злато, кръстчета, отбелязващи мястото, и така нататък. Накрая и двамата се засмяхме и аз казах:

— Харесвам те.

— Разбира се, че ме харесваш.

Тръгнахме обратно по кея към ресторанта на Клаудио, наистина хванати за ръка, което от много време не бях правил.

Заведението беше претърпкано заради почивните дни и седнахме на бара да пийнем нещо и да почакаме, докато се освободи маса.

Както казах, ресторантът бе стар, построен през 1830 година. Твърди се, че е най-старият в Америка, собственост на един и същ род от 1870-а насам. Моето семейство трудно си поделеше кухнята и банята всяка сутрин — не бях в състояние да си представя, че мога да го правя в продължение на сто и трийсет години.

Във всеки случай, поне според бармана, сградата била хан, когато Грийнпорт бил китоловно пристанище, и барът, на който седяхме с Ема, бил докаран от Манхатън през хиляда осемстотин осемдесет и някоя си.

Самият бар и рафтовете зад него са от махагон, гравирано стъкло и италиански мрамор и имат чуждестранен и екзотичен вид, за разлика от стария колониален стил, характерен за района. Тук можех да си представя, че съм си в Манхатън, особено когато ми замиришеше на италианска кухня. Понякога ми липсват Манхатън и италианският квартал, където в момента например течеше фестивалът на Сан Дженоаро. Ако си бях в Ню Йорк, двамата с Дом Фанели щяхме да прекараме цялата нощ на Мълбъри Стрийт, да си пъхаме носовите във всяка будка за вкуснотии и накрая да се озовем в някое кафене. Очевидно трябваше да взема някои решения за бъдещето си.

Ема си поръча бяло вино и барманът ѝ каза:

— Имаме шест различни местни бели вина. Някакви предпочитания?

— Да... „Пиндар“ — отвърна тя.

Това е моето момиче. Лоялно и вярно. Няма да пие виното на бившия си любовник пред новия си приятел. Да ви кажа честно, колкото повече остарява човек, толкова повече багаж му се струпва и толкова по-малко може да носи.

Поръчах си будвайзер и се чукнахме.

— Благодаря ти пак за всичко — казах аз.

— Кой урок по история най-много ти хареса?

— Историята на пухеното легло.

— И на мен.

И така нататък.

По стените висяха много портрети, черно-бели снимки на предците на Клаудио, стари фотографии на морски регати, стари сцени

от Грийнпорт и прочее. Обичам старите ресторанти — те са нещо като живи музеи, в които можеш да изпиеш по някоя бира.

Именно в ресторанта на Клаудио през юни се запознах със семейство Гордън и това е една от причините, поради които исках да дойдем тук, освен че стомахът ми копнееше за червен сос. Понякога е добре физически да се върнеш на конкретно място, когато искаш да си спомниш нещо, случило се там.

Спомних си за родителите си, за брат си и сестра си, за това как седяхме на тези маси, обсъждахме какво сме правили през деня и крояхме планове за следващия. Не се бях сещал за това от години.

Така или иначе, оставих настрана детските си спомени, към които е по-добре да се връщаш на кушетката при психоаналитика, и върнах мислите си към юни тази година.

Бях дошъл тук, защото това бе едно от малкото места, които знаех. Все още се чувствах малко слаб, но нищо не може да те освежи така, както бар, на който сервират бира.

Поръчах обичайния си коктейл — будвайзер — и незабавно забелязах изключително привлекателната жена на няколко стола от мен. Туристическият сезон още не беше започнал, бе ранна делнична вечер, валеше и в заведението нямаше много хора. Среცнах погледа ѝ. Тя ми се поусмихна и аз се преместих до нея.

— Здравсти — казах аз.

— Здравей — отвърна тя.

— Казвам се Джон Кори.

— Джуди Гордън.

— Сама ли си?

— Да, освен мъжа ми, който е в тоалетната.

— О... — Сега забелязах венчалната ѝ халка. Защо не мога да запомня винаги да поглеждам за венчални халки? Е, но даже да бе омъжена, сега беше сама... Но аз се отклонявам.

— Ще ида да ти го доведа.

Тя се усмихна.

— Не си прави труда.

Бях влюбен, но галантно отвърнах:

— До скоро. — Готвех се да се върна на стола си, когато се появи Том и Джуди ни запозна.

Извиних се, но Том каза:

— Какво ще кажеш за още една бира?

Бях забелязал, че двамата не говорят с тукашния акцент, и реших, че са подранили туристи или нещо такова. Нямах я онази нюйоркска грубост, с която бях свикнал. Има един виц за някакъв тип от Средния Запад, който си върви по нюйоркска улица и пита един от минувачите: „Извинете ме, сър, бихте ли ми казали как да стигна до Емпайър Стейт Билдинг, или просто трябва да ида да си го начукам?“

Във всеки случай не исках да пия с тях, може би защото ми беше неудобно, че се бях опитал да свалям жена му и така нататък, но поради някаква причина, която никога няма да проумея, реших да остана.

Е, аз мога да съм голям темерут, но двамата бяха толкова отворени, че не след дълго им разказах за скорошното си премеждие и те си спомниха, че са гледали историята по новините. За тях бях известна личност.

Споменаха ми, че работели на Плъм Айланд, което ми се стори интересно, и че дошли от работа направо тук с яхта, което също ми се стори интересно. Том ме покани да видя яхтата, но аз отклоних предложението, тъй като не се интересувах чак толкова от яhti.

Разбра се, че имам къща до морето, и тъкмо тогава Том ме попита къде е и ме помоли да му я опиша откъм залива, за да могат да ми дойдат на гости. Направих го и за моя изненада след седмица двамата наистина се появиха.

Така или иначе, в ресторанта на Клаудио си допаднахме и след час вечеряхме заедно. Това се беше случило преди около три месеца, не чак толкова много време, но ми се струваше, че ги познавах добре. В момента обаче откривах, че има неща, които не зная.

— Хей, Джон — повика ме Ема!

— Извинявай. Мислех си за първата ми среща със семейство Гордън. Точно тук на този бар.

— Наистина ли? Много ли ти е мъчно?

— Не съм осъзнавал колко приятна ми е била компанията им. Приемам този случай малко по-лично, отколкото би трябвало.

Тя кимна. Побъбрихме за едно друго. Дойде ми наум, че ако Ема е в комбина с убиеца или ако по някакъв начин участва в заговора, щеше да се опита да изцеди малко информация от мен. Но тя като че ли изобщо искаше да избегне темата и аз няхах нищо против.

Масата ни беше готова и отидохме на закритата тераса, която гледа към залива. Започваше осезаемо да захладнява и аз със съжаление отбелязах, че лятото си отива. Бях вкусил собствената си тленност — буквално я вкусих, когато кръвта шурна от устата ми — и предполагам, по-късите дни и студеният вятър ми напомняха за факта, че е свършило и моето лято, че малкият Джони, който толкова се бе пулил на оня куршум от мускет, най-после е пораснал, докато е лежал в канавката на Западна сто и втора улица с три дупки от по-съвременни куршуми в тялото си.

Америка е страна на втората и третата възможност, място на многобройни възкресения, така че само пълен идиот не може в крайна сметка да се оправя.

— Струваш ми се разсеян — каза Ема.

— Опитвам се да реша дали искам да започна с пържени калмари, или с нещо друго.

— Пърженото не е полезно за теб.

— Липсва ли ти големият град? — попитах я.

— От време на време. Липсва ми анонимността. Тук всеки знае кой с кого спи.

— Е, щом показваш всичките си гаджета на служителите си...

— А на теб липсва ли ти големият град?

— Не зная... И няма да разбере, докато не се върна. — Изправих се и се извиних: — Трябва да ида до тоалетната. — Излязох при джипа си и взех нощното гърне в торбичката за подаръци.

Върнах се, поставих торбичката пред нея и Ема ме попита:

— За мен ли е?

— Да.

— О, Джон, не трябваше... сега ли да го отворя?

— Моля те.

Тя бръкна в торбичката и извади гърнето, което бе завито в тънка розова хартия.

— Какво е?

Внезапно изпитах пристъп на паника. Ами ако онази дърта вещица от антиквариата беше сгрешила? Ами ако бе объркала Ема Уайтстоун с някоя друга?

— Почакай — казах, — може би не трябва да го отваряш... Другите клиенти ни наблюдаваха, любопитни и усмихнати. Ема разви

тънката хартия, и извади бялото нощно гърне с рози и го вдигна за дръжката.

Наоколо се разнесе ахване. Или поне така прозвуча. Някой се засмя.

— О, Джон! — възкликна Ема. — Прекрасно е. Откъде разбра?

— Аз съм детектив. — Пфу!

Тя възхитено разглеждаше гърнето, обръщаше го, гледаше печата на производителя и така нататък. Сервитьорът се приближи и каза:

— В дъното има тоалетни, ако предпочитате.

Е, така или иначе, всички добре се посмяхме и Ема каза, че щяла да посади в гърнето миниатюрни рози, че това определено щяло да попречи на хората да сядат на него и така нататък.

Вечерята премина приятно. Разговаряхме и гледахме пристанището. Тя ме попита дали бих искал да прекарам нощта отново с нея. Искях. Ема отвори чантичката си, извади четка за зъби и гащички и каза:

— Приготвила съм се.

Сервитьорът комик случайно минаваше покрай нас в същия момент и попита:

— Да ви донеса ли още кафе, или ужасно бързате да се приберете?

На връщане към Матитък отново изпитах онова странно усещане, че всичко това няма да свърши добре — нито случаят, нито връзката ми с Ема, нито онази с Бет, каквато и да беше тя, нито пък кариерата ми. Чувствах се като в зловещата тишина и ясното небе преди да удари ураган.

24.

Докато се обличах на следващата сутрин, на вратата се позвъни и реших, че ще отвори Ема, която беше на долния етаж. Привърших с обличането — кафяви панталони, раирана риза, син блейзер и обувки на бос крак, стандартни дрехи за морска провинция. В Манхатън хората, които не носят чорапи, често протягат в ръце празни консервени кутии, но тук това бе *tres chic*.

Десетина минути по-късно слязох долу и заварих Ема Уайтстоун на кухненската маса да пие кафе с Бет Пенроуз. Леле!

Беше един от онези моменти, които изискват чувство за такт, и аз казах:

— Добро утро, детектив Пенроуз.

— Добро утро — отвърна тя.

— Това е партньорката ми Бет Пенроуз — съобщих на Ема. — Предполагам, че сте се запознали.

— И аз предполагам така — отвърна Ема. — Пием кафе.

— Мислех си, че ще се срещнем по-късно — подчертано казах на Бет.

— Плановете ми се промениха. Снощи ти оставих съобщение по телефонния секретар.

— Не съм го проверявал.

Ема се изправи.

— Трябва да тръгвам на работа.

— О... Ще те закарам — предложих аз.

Бет също се изправи.

— И аз трябва да вървя. Просто наминах да взема онези финансови разпечатки. Ако са при теб, можеш да ми ги дадеш веднага.

— Сядайте — обърна се и към двамата ни Ема. — Сигурно имате да вършите работа. — Тя се насочи към вратата. — Ще се обадя на Уорън да ме вземе. Той живее наблизо. Ще бъда в кабинета. — На излизане от кухнята не погледна към мен.

— Тя е председателка на Пеконийското историческо дружество — съобщих на Бет.

— Наистина ли? Малко е младичка за тази работа.

Налях си чаша кафе.

— Реших да те информирам за събитията като израз на любезност — каза Бет.

— Не ми дължиш никакви любезности.

— Е, ти много ми помогна.

— Благодаря.

Останахме прави — аз си пиех кафето, а Бет миеше чашата и лъжичката си, сякаш се готвеше да си тръгва. Забелязах до стола ѝ куфарче.

— Седни — казах аз.

— Трябва да тръгвам.

— Пийни още кафе.

— Добре. — Тя си наля, седна срещу мен и каза:

— Тази сутрин изглеждаш много спретнат.

— Опитвам се да си променя имиджа. Никой не ме приема сериозно. — Тя носеше нов шит по поръчка костюм, този път морскосин, с бяла блуза. Имаше чудесен вид, свежа и с ясни очи. — И ти изглеждаш много добре — отвърнах на комплимента.

— Благодаря. Винаги се обличам добре.

— Така е.

Малко строго, но това си е мое мнение. Не можех да разбера какво мисли за гостенката ми, ако изобщо мислеше нещо за нея. Освен лекото емоционално привличане, което изпитвах към Бет, си напомних, че тя ми бе дала известна свобода в професионално отношение.

Не бях сигурен дали трябва да ѝ разкажа, че в нейно отсъствие съм постигнал съществен напредък, че според мен наистина съм открил мотива за двойното убийство и че Фредерик Тобен трябва да се провери. Но защо да си пъхам главата в торбата? Можеше и да греша. Всъщност тази сутрин вече не бях толкова сигурен, че Тобен е истинският убиец на Том и Джуди Гордън. Спокойно можеше да знае повече от онова, което казваше, но най-вероятно спусъка бе натиснал някой друг — някой като Пол Стивънс.

Реших да видя какво е открила Бет и какво иска от мен. Мачът щеше да е интересен. Първи рунд:

— Макс прекрати кариерата ми в саутхолдското управление — казах аз.

— Зная.

— Затова смятам, че повече не трябва да ми се съобщава никаква полицейска информация.

— Сериозно ли говориш? Или се цупиш?

— По малко и от двете.

Известно време тя си поигра с лъжичката си, после отвърна:

— Наистина уважавам мнението и проникателността ти.

— Благодаря.

Бет се огледа.

— Доста голяма къща.

— Голяма гримирана дама.

— На вуйчо ти ли е?

— Да. Той е на Уолстрийт. Там има много пари. Споменал ме е в завещанието си. Пуши много.

— Е, чудесно е, че имаш къде да се възстановяваш.

— Трябваше да ида на Карибите.

Тя се усмихна.

— Нямаше да се забавляваш толкова много. Между другото, как се чувстваш?

— О, чудесно. Много съм добър, докато не се опитам да се напрегна.

— Не се напрегай.

— Няма.

— Е, какво откри през последните няколко дни? Постигна ли нещо?

— Малко. Но, както казах, Макс ми би шута и шефът ми ме е видял по телевизията в деня на убийството. Освен това мисля, че твоят приятел господин Наш е казал някоя лоша дума за мен пред началниците ми. Много дребнаво от негова страна.

— Ти много го озори, Джон. Обзалагам се, че малко ти е ядосан.

— Възможно е. Навярно иска да сложи край на жизнения ми цикъл.

— Е, това не зная.

„Аз пък го зная.“

— По-важното е, че навярно ще ми се наложи да давам обяснения на големите шефове.

— Жалко. Кажй, ако мога с нещо да ти помогна.

— Благодаря. Всичко ще се оправи. За пред обществото не е хубаво да се ебаваш с ранено ченге.

— Всъщност искаш ли да напуснеш полицията?

— Не.

— Сигурен ли си?

— Да. Искам да се върна. Готов съм.

— Добре. Изглеждаш готов.

— Благодаря. Е, кой е убил Том и Джуди Гордън?

Тя насилено се усмихна.

— Мислех си, че ти ще ми кажеш.

— Едва ли можеш да се надяваш да получиш много за един долар седмично. Или беше месечно?

Известно време Бет си поигра с лъжичката, после ме погледна и попита:

— Когато се запознах с теб, отначало не те харесах. Знаеш ли защо?

— Чакай да си помисля... арогантен, прави се на остроумен, прекалено хубав.

За моя изненада тя кимна.

— Нещо такова. Сега осъзнавам, че в теб има нещо повече.

— Не, няма.

— Разбира се, че има.

— Може да се опитвам да се свържа с детето в мен.

— А, с това чудесно се справяш. Трябва да се опиташ да се свържеш с потиснатия възрастен в себе си.

— Така не се говори с ранен герой.

— Като цяло, мисля, че си верен на приятелите си и си отдаден на работата си.

— Благодаря. Да се върнем на случая. Искаш да те информирам какво съм свършил.

— Удивително е, че изобщо си свършил нещо — със саркастична нотка отвърна Бет. — Като че ли си бил зает с други неща.

— Свързани с работата. Тя е председателка на...

Ема надникна в кухнята.

— Добре, мисля, че чух навън клаксон. Приятно ми беше да се запознаем, Бет. Ще се чуем по-късно, Джон. — Тя излезе и чух входната врата да се отваря и затваря.

— Много е мила — отбеляза Бет и прибави: — И как само се движи!

Не отговорих.

— При теб ли са онези финансови разпечатки?

— Да. — Изправих се. — В кабинета. Веднага се връщам.

Излязох в централния коридор, но вместо да ида в кабинета, излязох навън.

Ема седеше на един от плетените столове и чакаше Уорън. Отпред видях черния служебен форд на Бет.

— Стори ми се, че чух клаксон — каза Ема. — Просто ще почакам тук.

— Съжалявам, че не мога да те откарам на работа.

— Няма проблем. Уорън живее съвсем наблизо. Скоро ще пристигне.

— Добре. Ще се видим ли по-късно?

— В петък вечер излизам с момичетата.

— И какво правят момичетата?

— Същото като момчетата.

— Къде ходят момичетата?

— Обикновено в Хамптънс. Търсим си богати съпрузи и любовници.

— Едновременно ли?

— Както дойде. Договаряме се.

— Добре. По-късно ще намина през магазина. Къде ти е гърнето?

— В спалнята.

— Ще ти го донеса, когато се видим.

По дългата отбивка зави автомобил и Ема се изправи.

— Партньорката ти май се изненада, че ме вижда тук — каза тя.

— Е, предполагам, че е очаквала аз да отворя вратата.

— Изглеждаше нещо повече от изненадана. Беше малко... притеснена. Потисната. Тъжна.

Свих рамене.

— Каза ми, че не се срещаш с никой друг оттук.

— И е вярно. Запознах се с нея в понеделник.

— А с мен се запозна в сряда.

— Така е, но...

— Виж, Джон, не ми пука, но...

— Тя е просто...

— Уорън пристигна. Трябва да тръгвам. — Тя заслиза по стълбите, после се върна, целуна ме по бузата и забърза към колата.

Махнах с ръка на Уорън.

О, добре. Върнах се вътре и отидох в кабинета. Натиснах бутона на телефонния секретар. Първото съобщение, получено в седем предишната вечер, беше от Бет, която каза:

— Утре в десет сутринта имам среща с Макс. Бих искала да намина на път за натам — към осем и половина. Ако има някакъв проблем, позвъни ми довечера. — Тя ми съобщи домашния си номер, после прибави: — Можеш да ме потърсиш и сутринта или в колата ми. — Даде ми номера си в колата и каза: — Ако ти направиш кафето, аз ще донеса понички.

Гласът ѝ звучеше много приятелски. Наистина би трябвало да ми позвъни сутринта от автомобила си. Но както и да е. Дългогодишният ми опит винаги е показвал, че ако пропуснеш някое съобщение, задължително се случва нещо интересно.

Следващото обаждане бе от Дом Фанели, получено в осем часа вечерта. Той каза:

— Хей, въкъщи ли си? Вдигни, ако си там. Е, добре... Слушай, днес имах посещение от двама господата от спецгрупата за борба с тероризма. Някой си Уитакър Уайтбред или нещо такова от ФБР, абсолютно конте, и неговият партньор от полицията, с когото на няколко пъти съм се срещал, пълен селяндур. Знаеш какво искам да кажа. Във всеки случай, искаха да знаят дали сме се чували. Искат да се срещнат с теб във вторник, когато дойдеш тук на медицински преглед, и аз, трябва да те заведа при тях. Мисля, че ФБР не вярва в собственото си съобщение в пресата за ваксината за ебола. Струва ми се, че надушвам някакво прикритие. А бе, всички ли ще пипнем трипер и ще гледаме как хуйовете ни окапват? Между другото, утре вечер отиваме на Сан Дженаро. Довлечи си задника тук и ела с нас. В бара на Таормина, в шест часа. Кени, Том, Франк, аз. Може да вземем

и няколко гаджета. Ще *mange, mange, mange. Bellissimo. Molto bene.* Ела с нас, ако твоят пеперон се чувства самотен. Чао.

Интересно. Искам да кажа за спецгрупата за борба с тероризма. Това определено не ми звучеше като да са се загрижили за появата на чудотворен цяр за ебола на черния пазар. Очевидно Вашингтон все още се намираше в паника. Би трябвало да им кажа да не се тревожат — става дума за пиратско съкровище, момчета. Нали знаете, капитан Кид, дублони и прочее. Но нека си мислят за терористи. Кой знае, може и да открият някой. Това е добра тренировка за тях.

Фестивалът на Сан Дженаро. Слюнки ми потичаха за пържени калмари и калцоне. Божичко, понякога тук се чувствах като заточеник. Понякога ми харесваше — природа, тишина, никакво улично движение, рибари...

Спокойно бих могъл довечера в шест да съм при Таормина, но не исках да летя толкова близо до пламъка. Трябваше ми повече време, а разполагах с дните до вторник, когато щяха да ме пипнат — първо лекарите, после Улф, накрая типовете от СГТ. Чудех се дали Уитакър Уайтбред и Джордж Фостър поддържат връзка. Или пък бяха един и същ човек?

Така или иначе, взех купчината финансови разпечатки. На бюрото беше и торбичката от винарните „Тобен“ с плочката, на която бе нарисуван рибар. Взех я, после си казах „не“, след това „да“, отново „не“ и накрая „може би по-късно“. Оставих я и се върнах в кухнята.

25.

Бет Пенроуз беше пръснала листовите хартия от куфарчето си по масата. Чак сега забелязах чинията, пълна с понички. Дадох ѝ разпечатките и казах:

— Извинявай, че се забавих толкова. Трябваше да прослушам телефонния си секретар. Чух съобщението ти.

— Трябваше да ти позвъня от колата — отвърна тя.

— Няма нищо. Винаги си добре дошла. — Посочих листовите на масата и попитах: — Е, какво имаш там?

— Някои бележки. Доклади. Искаш ли да ги чуеш?

— Естествено. — Налях и на двама ни кафе и седнах.

— Ти откри ли нещо друго в разпечатките? — попита Бет.

— Само известно нарастване на телефонната им сметка и на разходите в две от кредитните им карти след пътуването им в Англия.

— Смяташ ли, че пътуването им в Англия е било нещо повече от командировка и ваканция?

— Възможно е.

— Мислиш ли, че са се срещнали с чуждестранен агент?

— Мисля, че изобщо не знаем какво са правили в Англия. — Бях съвсем сигурен, разбира се, че са прекарвали седмицата в ровене из тристагодишни документи, само за да регистрират официално присъствието си в държавния архив и в Британския музей и така да установят алибито си на търсачи на съкровища. Но все още не бях готов да споделя тази информация.

Бет бързо си отбеляза нещо в тефтера. Може би някога някой архивист щеше да прояви интерес към бележника на детектив от отдел „Убийства“ от края на двайсети век. И аз си водех бележки, но тъй като сам не мога да си разчитам почерка, предполагам, че е безполезно.

— Добре — каза тя, — да започнем от самото начало. Първо, все още не сме открили двата куршума в залива. Почти е безнадеждно и се отказахме от търсенето.

— Правилно решение.

— Добре, след това отпечатьците. Почти всички отпечатьци в къщата са на семейство Гордън. Открихме чистачката, която беше почиствала същата сутрин. Открихме и нейните отпечатьци.

— Ами отпечатьците по атласа?

— Само на жертвите и твоите. Прегледах всяка страница с лупа и ултравиолетова лампа. Търсех отбелязвания, тайнопис — каквото и да е. Нищо.

— Наистина си мислех, че оттам може да изскочи нещо.

— Де такъв късмет. — Бет погледна към записките си и каза: — Аутопсията показва каквото очакваше и ти. И в двата случая смъртта е настъпила в резултат от масивна мозъчна травма, причинена от огнестрелна рана в главата, като куршумите са влезли отпред и така нататък... Открито е обгаряне на входните рани, което показва изстрел отблизо, така че навярно можем да отхвърлим вероятността за изстрел с пушка отдалеч. Патоанатомът не се ангажира с твърдо становище, но казва, че с оръжието на убийството е стреляно от един и половина до три метра разстояние и че калибърът на патроните е бил голям — може би четирийсет и четири или четирийсет и пет.

— Така решихме и ние.

— Точно така. Останалите резултати от аутопсията... — Тя хвърли поглед към доклада. — ... Токсикология — наркотици не са открити. Стомашно съдържание, почти никакво, може би ранна и лека закуска. И по двата трупа няма следи от инфекции, никакви явни болести... — Бет продължи в този дух около минута, после вдигна поглед и каза:

— Жената е била бременна в първия месец.

Кимнах. Какъв прекрасен начин да отпразнуваш неочакваната слава и богатство.

Помълчахме около минута. В протоколите на аутопсиите има нещо, което направо ти скапва настроението. Една от по-неприятните задачи, които трябва да изпълни детективът, е да присъства на аутопсия. Това е свързано с изискването за пълна информираност за свидетелствата и от юридическа гледна точка има смисъл, но аз не обичам да гледам как режат трупове, как вадят и претеглят органи и така нататък. Знаех, че Бет е присъствала на аутопсията на семейство Гордън, и се чудех дали бих могъл да издържа да гледам как кадят червата и мозъците на хора, които познавам.

Бет прелисти бележките си и продължи:

— Червената пръст, открита по маратонките им, в общи линии е глина, желязо и пясък. Навсякъде наоколо е пълно с такава и дори не си струва да се опитваме да я сравним с пръстта от определено място.

— По ръцете им има ли следи от нея?

— Всъщност да. Том има пришка на дясната ръка. И двамата имат набита пръст по дланите и под ноктите, въпреки опитите им да ги измият със солена вода. И по дрехите им има следи от същата пръст.

Отново кимнах.

— Какво са правили според теб? — попита ме Бет.

— Копали са.

— За какво?

— За заровено съкровище.

Тя прие думите ми като поредна проява на постоянните ми опити да изтъкна остроумието си и не ми обърна внимание, точно както и предполагах. Продължи с други точки в доклада си, но не чух нищо съществено.

— Обискът на къщата им не даде интересни резултати — каза тя.

— Освен финансовите данни, в компютъра им няма много информация. В един от шкафовете открихме кореспонденцията им. В момента четем и анализираме всичко. Може да е интересно, но засега не сме открили нищо.

— Всичко важно или уличаващо навярно е било откраднато.

— Семейство Гордън са имали скъпи дрехи, даже за ежедневна употреба, няма порнография и сексатрибути, в избата им имаше седемнайсет бутилки вино, намерихме четири фотоалбума — и теб те има на няколко снимки, — няма аудиозаписи, водели са си картотека с телефони, която сравняваме с онази в службата им, в аптеката няма нищо необичайно, нито пък в джобовете на дрехите им, няма ключове, които да не стават за никъде, а един като че ли липсва — ключът за къщата на семейство Мърфи, ако се вярва на онова, което ни каза господин Мърфи... — Тя обърна страницата и продължи да чете. Обикновено тези неща привличат цялото ми внимание, но до този момент не бях забелязал нищо необичайно.

— Между другото открихме акта за земята на Уили — каза Бет.

— Всичко е наред. Освен това не можем да намерим никакви свидетелства за банков сейф. Или за други банкови сметки. Открихме

две застрахователни полици за сумата от 250 000 долара за всеки от двамата. И двамата са определили другия за наследник, а следващи наследници са родителите и братята и сестрите им. Същото се отнася с държавната им застраховка живот. Има и завещание, много просто, в което пак се определят един друг за наследници.

Кимнах.

— Подробна работа.

— Така е. Добре... по стените няма нищо интересно... семейни снимки, репродукции... дипломи.

— Ами адвокат?

— На стената ли?

— Не, Бет — адвокат... кой е техният адвокат?

Тя ми се усмихна и отговори:

— Не ти харесва, когато хората ти се правят на много умни, нали? Но ти...

— Продължавай, моля те. Адвокатът.

Бет сви рамене.

— Да, открихме името на адвокат от Блумингтън, Индиана, така че ще се свържем с него. Разговарях по телефона с родителите и на двамата... Най-неприятната част от работата.

— И за мен.

— Уговорих ги да не идват. Обясних им, че щом патологоанатомът свърши, ще им пратим останките, за да извършат каквото погребение искат. Ще оставя Макс да им каже, че може да се наложи да задържим тук много лични вещи, докато решим случая и го предадем в съда. Всичко е толкова ужасно, нали знаеш, когато имаш убийство... смъртта е достатъчно страшна. Убийството е... е, тежко е за всички.

— Зная.

Тя придърпа още един лист и каза:

— Направих проверка за „Спирохета“ в УКН, бреговата охрана и даже в митническата служба. Интересно е, че навсякъде са знаели за тази яхта — обръщали са внимание на този модел. Във всеки случай семейство Гордън са били чисти. Доколкото всички си спомнят, „Спирохета“ никога не е била забелязвана в открито море и няма никакви подозрения, че жертвите са се занимавали с контрабанда, наркотици или каквато и да било незаконна дейност.

— Добре. — Не беше съвсем вярно, но в момента не си струваше да го споменавам.

— За твоя информация — продължи Бет, — „Формула 3038K-1“ има газене осемдесет и четири сантиметра, което ѝ позволява да навлиза в сравнително плитки води. Носи осемдесет и осем галона гориво и има два 7,4-литрови двигатели „Мъркрайзър“ с 454 конски сили. Може да достига скорост до сто и двацет километра в час. Новите струват около деветдесет и пет хиляди долара, но тази е била използвана и семейство Гордън са я купили за седемдесет и пет хиляди. — Тя вдигна поглед от доклада си. — Това е изключително скъпа яхта, много повече, отколкото двамата са могли да си позволят да купят и поддържат, и повече, отколкото им е трябвало, за да пътуват до острова — все едно да си купиш ферари, за да ходиш на работа.

— Доста информация си събрала.

— А ти как мислеше?

Не обърнах внимание на въпроса ѝ.

— Струва ми се, че можем да изключим наркотиците и всичко това. Що се отнася до купуването на тази страхотна яхта, може да не им е трябвала за всеки ден, а просто за всеки случай.

— Какъв случай?

— В случай че ги преследват.

— Кой би ги преследвал? И защо?

— Не зная. — Взех си поничка с канела и я ухапах. — Добре. Ти ли си ги правила?

— Да. Правя и понички с крем, еклери и понички с желе.

— Впечатлен съм, но на торбичката пише, че са от фурната на Никол.

— Голям детектив си.

— Да, госпожо. Какво друго си открила?

— Получих разрешение от областната прокуратура да изискам телефонните разговори на семейство Гордън за последните две години.

Напрегнах се.

— Да?

— Ами, както ти очакваше, много разговори с родители, приятели, роднини и така нататък — с Индиана за Том и с Илинойс за Джуди. Много разговори с Плъм Айланд, сервизи, ресторанти и прочее. Няколко разговора с Пеконийското историческо дружество,

Маргарет Уили, два с дома на Максвел, един с Пол Стивънс в къщата му в Кънектикът и десет разговора с теб за последните дванайсет седмици.

— Така ще да е.

— Така е. Освен това два-три разговора месечно с винарните „Тобен“ в Пеконик, както и с Фредерик Тобен в Саутхолд и пак с него в Пеконик.

— Този господин има къща до морето в Саутхолд и поддържа апартамент във винарната, която е в Пеконик — съобщих ѝ аз.

Тя ме изглежда.

— Откъде знаеш всичко това?

— Защото Ема — председателката на Пеконийското историческо дружество, която току-що си тръгна — е близка приятелка с господин Тобен. Освен това утре вечер съм канен на събиране в крайбрежното имение на негова светлост. Мисля, че и ти трябва да дойдеш.

— Защо?

— Това е добра възможност да побъбриш с някои местни хора. Макс навярно ще бъде там.

— Добре.

— Ще трябва да вземеш подробностите от Макс. Всъщност аз нямам официална покана.

— Добре.

— Телефонните разговори.

Тя погледна към компютърните разпечатки и продължи:

— През май миналата година е имало четири обаждания от Лондон с тяхната телефонна кредитна карта... по един разговор до Индиана и Илинойс, един до централата на Плъм Айланд и един с Фредерик Тобен в Саутхолд, продължил четирийсет и две минути.

— Интересно.

— Каква е тази история с Фредерик Тобен?

— Не съм сигурен.

— Каж ми това, за което си сигурен.

— Струва ми се, че ти разказваше. Не искам да те прекъсвам.

— Не, сега е твой ред, Джон.

— Не става, Бет. Първо довърши всичко, все едно че докладваш какво съм открил.

Тя се замисли за миг — очевидно не искаше да се остави Джон Кори да я измами — и попита:

— Изобщо открил ли си нещо?

— Да. Сериозно. Продължавай.

— Добре... докъде бях стигнала?

— До телефонните разговори.

— Да. Данните тук са за двацет и пет месеца и за това време има хиляда разговора. Пратих ги за компютърен анализ. Открих много интересен факт — когато са пристигнали тук през август преди две години, първо са наели къща в Ориент, близо до ферибота, и само четири месеца по-късно се пренесли в къщата на Насау Пойнт.

— До морето ли е била къщата в Ориент?

— Не.

— Ето го отговора. За четири месеца от пристигането си тук те са решили, че им трябва къща до морето с кей и яхта. Защо?

— Тъкмо това, се опитваме да открием.

— Точно така. — Аз вече го бях открил. Беше свързано с факта, че Том и Джуди някак си бяха разбрали, че на Плъм Айланд нещо трябва да бъде открито и изкопано. И така, през есента преди две години първата част от замисъла да си вземат къща до морето, а после и яхта — вече е била осъществена. — Продължавай.

— Добре... Плъм Айланд. Правеха се на много хитри и трябваше да им скръцна със зъби.

— Браво.

— Наредих цялото съдържание на кабинета на семейство Гордън да бъде докарано с ферибота до Ориент Пойнт, после натоварено на полицейски камион и отнесено в съфолкската областна лаборатория.

— Данъкоплатците ще се радват да го чуят.

— Освен това поисках да вземат отпечатъците от офиса и да го запечатат.

— Страхотна си.

— Това е двойно убийство, Джон. Вие как постъпвате при двойно убийство в големия град?

— Викаме хигиенните власти. Продължавай, моля те.

Тя дълбоко си пое дъх.

— Добре... Също така получих списък на всички, които работят на Плъм Айланд, и пратихме петима детективи да разговарят с тях.

Кимнах.

— Добре. Искам лично да разпитам Дона Алба.

— Сигурна съм в това. Съобщи ни, ако я откриеш.

— Изчезнала ли е?

— В отпуската е. Това имам предвид, като казвам, че се правят на много хитри.

— Ясно. Продължават да се държат потайно. Просто не могат да не го правят. Не е в бюрократичния им нрав. Къде са приятелчетата ти Наш и Фостър?

— Не са ми приятелчета и не зная къде са. Някъде тук, но не се виждат. Напуснаха „Саундвю“.

— Зная. Добре, давай нататък.

— Взех съдебно нареждане да събера като веществени доказателства всички служебни оръжия на Плъм Айланд: 45-калибровите автоматични пистолети плюс няколко револвера, десетина М-16 и две карабини от Втората световна война.

— Божичко! Да ни нападнат ли са се готвели?

Тя сви рамене.

— Предполагам, че повечето е останало от военните. Във всеки случай вдигнаха вой до небето. Пратих всички оръжия на балистичен анализ и ще имаме данните за тях в случай, че някога намерим куршумите.

— Правилна логика. Кога ще им върнеш оръжието?

— Навярно в понеделник или вторник.

— Видях край ферибота морски пехотинци — казах аз. — Предполагам, че след като си разоръжила бедните хора на господин Стивънс, те са решили, че им трябва защита.

— Това не е мой проблем.

— Между другото, сигурен съм, че не са ти дали целия си арсенал.

— Ако не са, ще поискам заповед за арест на Стивънс.

Никой съдия нямаше да издаде такава заповед, но това нямаше значение, затова казах:

— Продължавай, моля те.

— Добре, още за Плъм Айланд. Изненадващо телефонирах на доктор Чен, която живее в Стоуни Брук. Останах със смътното впечатление, че преди да разговаряме с нея в лабораторията са я

подковами, защото не успя да импровизира, когато я потърсих в дома й. Накарах я да потвърди, че да, може би, навярно, вероятно семейство Гордън са откраднали опасни вируси или бактерии.

Кимнах. Това беше много добра полицейска работа, първокласно процедурно разследване. Част от всичко това имаше значение, друга част — не. Доколкото знаех, имаше само трима души, които да използват думите „пиратско съкровище“ по отношение на този случай — аз, Ема и убиецът.

— Отново разговарях с Кенет Гибс, също в дома му — каза Бет. — Живее в Яфанк, недалеч от моя офис. Малко е дръпнат, но иначе ми се струва, че не знае повече, отколкото ни казва. Виж, Пол Стивънс е съвсем друг въпрос...

— Наистина. Разговаря ли с него?

— Опитвах се... но той успява да ми се изплъзне. Мисля, че знае нещо, Джон. Малко нещо може да убегне на шефа на охраната на Плъм Айланд.

— Навярно е така.

— Според теб трябва ли да го смятаме за заподозрян?

— Щом предизвиква у мен подозрения, значи е заподозрян.

Бет се замисли за миг, после каза:

— Това не е много научно, но той наистина прилича на убиец.

— Определено. Имам цял курс, озаглавен „Хора, които приличат и се държат като убийци“.

Тя не знаеше дали я поднасям. Всъщност говорех сериозно.

— Във всеки случай — каза Бет, — опитвам се да проверя миналото му, но във ФБР се влачат.

— Всъщност те вече са направили всичко, което си поискала от тях, но няма да споделят абсолютно нищо с теб.

— Шибан случай.

— Нали това ти казвам. Къде живее Стивънс?

— В Кънектикът. Ню Лондон. Оттам до Плъм Айланд има служебен ферибот.

— Дай ми адреса и телефона му.

Тя ги откри сред бележките си и понечи да ми ги препише, но аз казах:

— Имам фотографска памет. Просто ми ги кажи.

Бет ме погледна, отново с изражение на леко недоверие. Защо никой не ме приема сериозно? Във всеки случай, тя ми каза адреса и телефонния номер на Пол Стивънс и аз ги прибрах в една ниша в мозъка си. Изправих се и ѝ предложих:

— Да идем да се поразходим.

26.

Излязохме и се спуснахме при морето.

— Тук е много приятно — каза тя.

— И на мен започва да ми харесва. — Бет все още ме възбуждаше. С вида си естествено — но и със сдържаността си. Харесва ми, когато са сдържани. Така ми се струва. Както и да е, бях съвсем сигурен, че присъствието на Ема в дома ми я смутило и ядосало. Нещо повече, тя се изненадваше от собствените си чувства и може би ревнуваше.

— Липсваше ми компанията ти — казах аз. — Раздялата изпълва сърцето с все повече обич.

— Тогава безнадеждно ще се влюбиш в мен, защото навярно се срещаме за последен път.

— Не забравяй утрешното събиране.

Тя не ми обърна внимание и продължи:

— Ако изобщо трябва да подозирам някой от всички, с които разговаряхме, това ще е Пол Стивънс.

— Защо?

— Вчера му телефонирах на Плъм Айланд — каза тя, — и ми предадох, че го няма. Притиснах ги и ми отговориха, че е в отпуск по болест. Позвъних му вкъщи, но никой не вдигна. Ха! Поредният изчезнал от Плъм Айланд.

Аз също не бях доволен от последното представяне на господин Стивънс. Той наистина бе вероятен заподозрян в убийство. Както казах, спокойно можех и да греша по отношение на Фредерик Тобен или пък той да беше в комбина със Стивънс. А можеше и да не е нито едно от двете. Бях смятал, че когато открия мотива, ще стигна и до убиеца.

Но мотивът се беше оказал пари, а в такива случаи всеки може да е заподозрян.

Вървахме на изток по брега покрай къщите на съседите ми. Приливът започваше и водата се плискаше в камъните. Бет бе пъхнала

ръце в страничните джобове на самото си и ходеше с наведена глава, сякаш в дълбок размисъл. От време на време подритваше някой камък или черупка от мида. Забеляза малка морска звезда, изхвърлена на брега, наведе се, взе я и я хвърли обратно в морето.

Повървахме в мълчание още малко, после тя каза:

— Що се отнася до доктор Цолнър, двамата проведохме приятен разговор по телефона.

— Защо не го повика в управлението?

— Бих го направила, но е във Вашингтон. Повикали са го да даде показания във ФБР, в министерството на земеделието и прочее. После има други пътувания — в Южна Америка, Англия и много други места, където се нуждаят от опита му. Нали разбираш — държат го надалеч от мен.

— Поискай призовка.

Тя не отговори.

— От Вашингтон опитват ли се да ти пречат?

— Не лично на мен. Но хората, с които работя... Нали знаеш как е, когато никой не отговаря на обажданията ти, когато онова, което искаш, се изпълнява трудно, когато се отлагат срещи...

— Имал съм и други такива случаи. Политиците и бюрократите ще те мотаят, докато не решат, че можеш да им помогнеш или да им навредиш.

— От какво всъщност се страхуват и какво крият?

— Политиците се страхуват от абсолютно всичко, което не разбират, а те не разбират абсолютно нищо. Просто продължавай да водиш разследването.

Тя кимна.

— Свършила си страхотна работа — казах аз.

— Благодаря. — Обърнахме се и тръгнахме обратно към къщата ми.

Бет очевидно обичаше писмената работа, подробностите, малките кубчета, които изграждат всеки случай. Има детективи, които смятат, че можеш да решиш, който и да е случай с помощта на известните детайли — лабораторни анализи, балистични експертизи и така нататък. Понякога това е вярно. В това разследване обаче отговорите започваха да изплуват от други места и трябваше да внимаваш, за да не ги изпуснеш.

— Лабораторията окончателно свърши проверката на двата автомобила и яхтата на семейство Гордън — каза Бет. — Всички отпечатъци са техни, освен моите, твоите и на Макс. Но на палубата ѝ са открили нещо странно.

— Да?

— Две неща. Първо, пръстта, за която вече знаем. Но са намерили и малки, съвсем малки изгнили тресчици. Не плаващо дърво. В него не е имало сол. Било е дърво, заровено в земята, по което все още имало пръст. — Тя ме погледна. Някакви идеи?

— Остави ме да си помисля.

— Добре.

Бет продължи:

— Позвъних на областния шериф Уил Паркър във връзка с разрешителните за оръжие, които е издал в окръг Саутхолд.

— Хубаво.

— После се свързах с областния отдел за разрешителни за оръжие и получих компютърна разпечатка, според която шерифът е издал 1224 разрешителни за пистолети на жители на окръг Саутхолд.

— Значи от двайсет и няколкото хиляди жители на окръга имаме около хиляда и двеста законни притежатели на пистолети. Това са доста много хора, с които да разговаряш, но задачата не е непосилна.

— Е, иронията е в това, че когато става въпрос за смъртоносна епидемия, никоя задача не е непосилна. Но вече не залагаме целия бюджет на полицията, за да решим този случай.

— Семейство Гордън са важни за мен. Убийството им е важно за мен.

— Зная. И за мен. Просто ти обяснявам каква е действителността.

— Защо аз не позвъня на шефа ти, за да обясня на него каква е действителността?

— Остави, Джон. Аз ще се погрижа за това.

— Добре. — Всъщност, докато областното полицейско управление се мъчеше да поуталожи нещата, федералните тайно и извънредно усилено търсеха онзи тип престъпник, който не трябваше. Но това не беше мой проблем. — Господин Тобен включен ли е в списъка на притежателите на пистолети? — попитах аз.

— Да. Прегледах списъка и си отбелязах няколко имена, които са ми познати. Тобен е сред тях.

— Кой друг?

— Макс. Той има личен 45-калибров пистолет.

— Ето ти го твоя престъпник — полу на шега казах аз.

После я попитах:

— Какво оръжие има Тобен?

Бет ме погледна и отговори:

— Два пистолета — 9-милиметров браунинг и 45-калибров автоматичен колт.

— Мили Боже! От крадци на грозде ли се страхува?

— Предполагам, че носи със себе си пари в брой. Ако си близък с шерифа и началника, за да получиш разрешително от този окръг не ти трябват много причини.

— Интересно. — В щата Ню Йорк оръжията внимателно се контролираха, но имаше места, където бе по-лесно да получиш разрешително. Така или иначе, фактът, че притежава два пистолета, не правеше Ф. Тобен убиец, но предполагаше определени личностни особености. Фреди се отнасяше към кротките типове, които — както беше казала Ема — не са агресивни физически или словесно, но биха ти теглили куршума, ако сметнат, че по някакъв начин ги заплашваш.

— Защо те интересува Фредерик Тобен? — попита тя.

— Оказва се, че е бил по-близък със семейство Гордън, отколкото си мислех.

— И какво от това?

— Не зная. Давай нататък, моля те.

— Добре — каза тя. — Претърсихме блатата на север от къщата на семейство Гордън и открихме място, където сред тръстиката може да се мине с лодка.

— Наистина ли? Добра работа.

— Благодаря. Много е възможно някой да е дошъл от там. В понеделник приливът е бил в 19:02, така че към пет и половина водата там е била почти шейсет сантиметра. Може да се мине с плитко газещ плавателен съд, без никой да те види.

— Много добре. Защо не съм се сетил за това?

— Защото си губиш времето в измисляне на остроумни забележки.

— Всъщност изобщо не мисля за тях.

— Не твърдя със сигурност, че сред тръстиките е минала лодка — продължи тя, — но така поне изглежда. Някои са отчупени съвсем наскоро. В тинята няма никакви следи, но след убийството е имало осем прилива и може да са унищожили всичко.

Кимнах.

— Освен това разговарях по телефона с Макс и той е много ядосан, че си тормозил Фредерик Тобен.

— Майната му на Макс.

— Аз загладих нещата — каза тя.

— Много ти благодаря.

— Научи ли нещо от Тобен? — попита Бет.

— Адски много. За разполагането на листата. За ферментирането на кожицата заедно със сока в бъчвите. И така нататък...

— Налага ли се да разговарям с него?

Замислих се за миг, после отвърнах:

— Да, налага се.

— Ще ми подскажеш ли защо?

— Да. Но не сега. Трябва обаче да забравиш за наркотици, бацили, ваксини и изобщо за всичко свързано с работата на семейство Гордън.

— Сигурен ли си?

— Няма майтап.

— Тогава какъв е мотивът? Кажи ми.

— Мисля, че малко ще ми се ядосаш.

Бет ме изглежда като че ли развеселена.

— Любовна история? Секс? Ревност?

— Не.

— Земята на Уили?

— Това е част от цялата история.

Застанахме един срещу друг с ръце в джобовете. Мъчех се да разбера какво изпитвам към тази жена в светлината на Ема, а Бет се мъчеше да разбере кой е убил семейство Гордън. Дойде ми наум, че след разнищването на този случай на всички ще ни се наложи да разнищим чувствата си и към кого ги изпитваме.

— Разкажи ми каквото знаеш — каза Бет.

— Ти си такъв страхотен детектив, че просто ще ти дам ключовите моменти и сама ще можеш да си направиш изводите. Добре, слушай — наетата къща до морето, бързоходната яхта, земята на Уили, Пеконийското историческо дружество, историята на Плъм Айланд и на съседните острови, липсващата седмица в Англия... какво още... числото 44106818... какво още?

— Пол Стивънс?

— Вероятно.

— Фредерик Тобен?

— Вероятно.

— Каква е неговата роля? На заподозрян? На свидетел?

— Е, господин Тобен и неговата винарна може да са пред банкрут. Или поне така чух. Така че може да е отчаян. А отчаяният човек върши отчаяни неща.

— Ще проверя финансовото му положение — отвърна Бет.

— Междувременно, благодаря за страхотната помощ.

— Това е всичко, малката — казах аз. — Търси общия знаменател, нишка, свързваща всичко, каквото ти казах.

Тази игра не й хареса и тя рече:

— Трябва да вървя. Ще кажа на Макс, че си решил случая и че трябва да ти се обади. — Бет тръгна към къщата.

Последвах я.

В кухнята тя започна да си събира бележките.

— Между другото — попитах, — какво означават онези две сигнални флагчета?

Бет продължи да прибира нещата си в куфарчето и отвърна:

— Флагчетата са буквите „В“ и „V“. Във фонетичната азбука се означават „Bravo и Victor“.

— Ами другото им значение? Значението на думите? — попитах аз.

— Флагчето „Bravo“ означава също „опасен товар“. Другото означава „нужна е помощ“.

— Значи двете флагчета могат да означават: „опасен товар, нуждаем се от помощ“.

— Да, и в това има логика, ако семейство Гордън са носели опасни микроорганизми — отвърна Бет. — Или дори наркотици. Може

да е сигнал за партньора им. Но ти каза, че случаят няма нищо общо с бацили или наркотици.

— Така казах.

— Според един от служителите в офиса ми, който е моряк, много хора на сушата закачат флагчета просто като украса или шега. В морето не би могъл да го направиш, но на сушата никой не го приема сериозно.

— Абсолютно вярно. Том и Джуди често го правеха. — Но този път... опасен товар, нуждаем се от помощ... — Приемам, че е сигнал за някого — казах. — Страхотен сигнал. Никакви следи в телефонния запис, никакъв клетъчен телефон, просто стар сигнал с флагчета. Навярно предварително са го уговорили. Означавал е: „Стоката е на борда, ела да ни помогнеш да я разтоварим“.

— Каква стока?

— Точно това е въпросът.

Тя ме погледна.

— Ако имаш някакви сведения или улики, които криеш — а аз предполагам, че имаш — може да си имаш проблеми със закона, детектив.

— По-спокойно, по-спокойно. Без заплахи.

— Джон, аз разследвам двойно убийство. Те са ти били приятели и това не е игра...

— Почакай. Нямам нужда от лекции. Кротко си седях на задната веранда и си гледах работата, когато Макс идва при мен с шапка в ръка. По същото време следващата вечер стоя на пуст паркинг до ферибота след като цял ден съм си човъркал носа в някаква лаборатория. А сега...

— Ти почакай. Отнасях се с теб много добре...

— О, я стига! Трябваха ти два дни, за да стигнеш до мен...

— Работех. А ти какво си правил?

И така нататък. След около две минути в този дух предложих:

— Примирие. Така няма да стигнем доникъде.

Тя се овладя и каза:

— Извинявай.

— И ти извинявай.

И се помирихме без целувки.

— Не те притискам да ми кажеш каквото знаеш — рече Бет, — но ми обеща, че след като ти кажа каквото зная аз, ще направиш същото.

— Ще изпълня обещанието си. Но не тази сутрин.

— Защо?

— Първо поговори с Макс. Ще е много по-добре, ако първо го информираш от собствените си бележки, а не от моите теории.

Тя обмисли предложението ми и кимна.

— Добре. Кога ще мога да чуя теориите ти?

— Трябва ми само още съвсем малко време. Дотогава помисли за ключовите моменти, които ти казах, и виж дали ще стигнеш до някакви изводи.

Бет не отговори.

— Обещавам ти, че ако успея да стигна до решението, ще ти го поднеса на сребърна табла — прибавих аз.

— Много великодушно от твоя страна. И какво ще искаш в замяна?

— Нищо. На теб ти трябва тласък в кариерата. А аз съм на върха на своята.

— Всъщност ти си загазиш и разрешаването на този случай няма да ти помогне да се оправиш — само ще загазиш още повече.

— Няма значение.

Тя си погледна часовника и рече:

— Трябва да се срещна с Макс.

— Ще те изпратя до колата ти.

Излязохме навън, Бет се качи във форда си и каза:

— Ще се видим най-късно утре вечер на събирането у Тобен.

— Точно така. Можеш да дойдеш заедно с Макс — усмихнах се аз. — Благодаря, че намина.

Тя потегли, но изведнъж наби спирачки и задъхано викна през прозореца:

— Джон, ти спомена, че семейство Гордън търсели заровено съкровище. Като важна археологическа находка — на Плъм Айланд — държавна земя — е трябвало да я откраднат от острова и да я заровят на собствена територия — земята на Уили. Нали така?

Усмихнах се и направих знак с палци нагоре, после се обърнах и влязох в къщата. Телефонът вече звънеше. Беше Бет.

— Какво са открили? — попита тя.
— Телефонът може да се подслушва.
— Джон, кога можем да се срещнем? Къде?
Гласът ѝ звучеше развълнувано, както и би трябвало.
— Ще ти позвъня — отвърнах аз.
— Обещай ми.
— Естествено. Междувременно, съветвам те да го пазиш в тайна.
— Разбирам.
— Чао...
— Джон.
— Да?
— Благодаря.
Затворих.
— Моля.

Излязох през задната врата на кухнята и тръгнах към кея. Бях открил, че е чудесно място за размисъл.

Над водата висеше утринна мъгла. Една малка лодка се носеше през сивкавите изпарения. Пътят ѝ щеше да пресече голяма яхта и мъжът в лодката вдигна нещо, после чух високо тръбене — сигнал при мъгла — и разбрах, че е от онези устройства с въздух под налягане, които вият като не знам какво си. В морето този звук се среща често, така че човек никога не му обръща внимание, навярно даже ако го чуе в ясен слънчев ден — нали големите кораби го използват и за да повикат катер от пристанището да прибере екипажа. А ако се разнесе наблизко, можеш да не чуеш два пистолетни изстрела непосредствено един след друг. Сирена вместо заглушител? Хитро.

Сега наистина всичко си идваше на мястото, даже най-незначителните подробности. Бях доволен, че съм открил мотива — съкровището на капитан Кид. Но не можех много добре да свържа Тобен, Стивънс или когото и да било друго с убийството. Всъщност по време на параноичните си пристъпи си мислех, че Макс и Ема също може да са замесени.

Като се имаше предвид местното общество, наистина можеше да става въпрос за заговор с участието на много хора. Но кой всъщност беше натиснал спусъка? Опитах се да си представя Макс, Ема, Тобен и Стивънс, а може би дори и Цолнър, всички на задната веранда на къщата на Том и Джуди... Или навярно някой друг, някой, когото

изобщо не бях виждал или за когото не се бях сещал. Трябва да си много внимателен и адски сигурен, преди да наречеш някого убиец.

Освен това трябваше да открия съкровището — не защото давах и пукната пара за него, а защото всички останали щяха да питат къде е. Малкият Джони тръгва да търси съкровища. Трябва да надхитри неколцина зли пирати, да вземе съкровището и да го предаде на държавата. Каква потискаща мисъл!

Зачудих се дали няколко милиона в злато и скъпоценности биха ме направили щастлив. „Златото, което прелъстява и светци.“ Преди да се задълбая прекалено надълбоко в тази мисъл, си спомних за всички хора, умрели заради това злато — навярно мъжете, чийто кораб бе нападнал Кид, след това някои от собствения му екипаж, самият Кид — и още кой знае колко мъже и жени през последните три века. И накрая Том и Джуди Гордън. Имах тревожното предчувствие, че смъртоносната върволица няма да спре дотук.

27.

Към пладне наминах покрай цветарския магазин и оставих нощното гърне. Не бях закусвал, затова поканих Ема на обед, но тя каза, че била заета. Петъците в цветарството били натоварени дни — събирания, вечери и така нататък. Освен това имало три погребения, които по характера си са непредвидими събития. Имала постоянна поръчка от винарните „Тобен“ всеки уикенд да зарежда с цветя ресторанта и фойето им. И разбира се, следващата вечер беше голямото соаре на Фредерик.

— Плаща ли си сметките? — попитах.

— Не. Затова му го казах направо. В брой или с кредитна карта. Никакви чекове. И го отрязах за поръчките за дома му.

Каза го по начин, който предполагаше, че би искала да отреже нещо повече.

Тръгнах си и се поразходих. Характерът на кратката ни връзка някак си се бе променил. Тя определено се държеше малко хладно. Жените си имат начини да те смразят и ако се опиташ да ги стоплиш, просто смъкват още повече температурата. За тази игра трябва двама и картите вече са белязани, затова винаги предпочитам да не играя.

Купих си сандвич и бира, върнах се в джипа и отидох на скалата на Том и Джуди. Поседях там и си изядох обяда. Ридовете на капитан Кид. Невероятно. И не изпитвах никакви съмнения, че числото 44106818, което беше част от историята, по някакъв начин е щяло да бъде свързано с ерозиралия участък от скалата, където са щели да открият съкровището — четирийсет и четири крачки или четирийсет и четири градуса, десет крачки или десет градуса, или нещо подобно. Можеш да си играеш с числата и тяхното значение и накрая да стигнеш до място по твой собствен избор.

— Страхотни сте били двамата. Адски ми се иска да ми се бяхте доверили. Сега нямаше да сте мъртви.

Сякаш в отговор, някъде наблизо изчурулика птичка.

Изправих се на скалата и с бинокъла си погледнах към фермите и лозята на юг, докато не забелязах Кулата на Тобен Ужасния, която се издигаше над ледниковата равнина, най-високото нещо в целия район — вторият пенис на лорд Фреди.

— Лайнар такъв — гласно казах аз.

Реших, че ми се иска да се махна надалеч — надалеч от телефона, от къщата, от Бет, Макс, Ема, ФБР, ЦРУ, от шефовете ми и дори от приятелите ми в Ню Йорк. Когато погледнах през пролива към Кънектикът, ми хрумна да ида до казиното „Фоксуудс“.

Слязох от скалата и подкарах към ферибота на Ориент. Пътуването мина приятно, проливът бе спокоен и след час и двайсет минути с джипа ми бяхме в Ню Лондон, Кънектикът.

Потеглих към „Фоксуудс“, огромното казино и хотел наред с пустошта — всъщност на земята на племето машан-тукет пекуот. Взех си стая в хотела, купих си необходимите ми тоалетни принадлежности, качих се в стаята, разпечатах четката си за зъби, после слязох в казиното да се срещна със съдбата си.

Имах голям късмет на двайсет и едно, излязох на нула на ротативките, загубих малко на зарове и на рулетка. До осем вечерта бях на загуба само с около две хиляди долара. Страхотно забавление.

Опитах се да се поставя на мястото на Фреди Тобен — разхождам се с гадже под ръка, олеквам с по десет бона на уикенд, винарната работи, но не достатъчно бързо. Целият ми свят скоро ще се разсипе. И все пак аз продължавам в същия дух и дори ставам побезразсъден с хазарта и пилеенето, защото скоро ще ударя джакпота. Не този джакпот във „Фоксуудс“, а джакпотът, който е бил заровен от триста години и аз знам къде е, а той е мъчително близо, навярно мога да видя къде е заровен, когато минавам покрай Плъм Айланд с яхтата си. Но не мога да взема това съкровище без помощта на Том и Джуди Гордън, на които съм се доверил и които съм привлякъл за свои партньори. И аз, Фредерик Тобен, съм направил добър избор. От всички плъмайландски учени и служители, които съм срещал, Том и Джуди са тъкмо онези, които искам да привлека — млади, умни, сериозни, имат усет и най-важно, проявяват вкус към добрия живот.

Реших, че Тобен е привлякъл семейство Гордън скоро след пристигането им тук, както свидетелстваше фактът, че четири месеца по-късно те се бяха пренесли от къщата недалеч от ферибота в

сегашната си къща до морето. Това беше станало по предложение на Тобен, също както и купуването на яхтата.

Очевидно Фредерик Тобен бе дебнал плъмайландската си връзка и навярно беше отхвърлил доста кандидати. Предполагах, че е имал друг партньор от острова, но нещо се беше объркало и този човек или тези хора сега бяха мъртви. Трябваше да проверя дали преди две-три години някой от служителите не е бил постигнат от преждевременна смърт.

Осъзнах, че проявявам към Фредерик Тобен неприемлива предубеденост — че наистина искам той да е убиецът. Не Макс, не Цолнър, даже не Стивънс. Фредерик Тобен.

Колкото и да се опитвах да поставя други в ролята на убиец, Тобен все ми беше в главата. Без да го заявява гласно, Бет подозираше Пол Стивънс и ако всички останали улики при двамата бяха еднакви, имаше по-голяма вероятност да е той. Мислите ми за Тобен бяха прекалено свързани с чувствата ми към Ема. Просто не бях в състояние постоянно да не си представям как двамата се чукат. Искам да кажа, че от десетина години не се бях чувствал така.

Не исках прибързано да обвинявам Фреди, но реших да продължа с предположението, че го е извършил той, и да видя дали ще успее да събере достатъчно солидни доказателства срещу него.

Колкото до Пол Стивънс, той спокойно можеше да е замесен, но ако Тобен го беше привлякъл, защо му бяха нужни семейство Гордън? А ако Стивънс не участваше в играта, дали се досещаше за нея? Дали като лешояд не чакаше да се спусне и да грабне дела си след като дългата, тежка работа по лова вече бе свършена от други? Или пък Стивънс действаше сам? Сигурно бих могъл да събера обвинения срещу Стивънс, който познаваше Плъм Айланд, имаше възможност, оръжие, ежедневна близост до жертвите и най-вече личностни данни да разработи плана и да убие партньорите си. Може би, ако имах късмет, щях да осигуря електрическия стол и на Стивънс, и на Тобен.

И после имаше вероятност някой друг...

Мислех за всичко онова, което се беше случило преди семейство Гордън да намерят смъртта си с пръснати черепи. Можех да видя Том, Джуди и Фредерик, и тримата живеещи прекалено нависоко, пилеещи прекалено много, едновременно отчаяни и уверени в успеха на предприятието си.

Бяха педантично точни в полагането на основата за така нареченото откриване на съкровището. Интересно, че бяха решили да не го заравят в имението на Тобен край морето. Бяха решили да използват местна легенда — Ридовите на капитан Кид. Разбира се, после са щели да съобщят, че издирването им ги е довело точно до това конкретно място и да признаят, че са измамили бедната Маргарет Уили, която е щяла да се спуска от яд, че е продала земята, и да е убедена, че Тад я наказва. Семейство Гордън са щели да ѝ подарят някой накит като утешителна награда.

При разследването на убийство често търсех най-простото обяснение и в случая то беше наистина просто — алчност. Фреди не бе човек, който да дели с други, а дори да е бил готов на това, чудех се дали съкровището е било достатъчно, за да покрие дълговете му и да спаси винарната му. Неговият дял със сигурност е нямало да бъде повече от петдесет процента, приблизително същото се отнасяше за дела на държавата и щата. Даже съкровището да струваше десет милиона долара, Фреди би получил най-много два и половина. Абсолютно недостатъчно за такъв прахосник. А ако имаше друг партньор — жив, като Пол Стивънс — семейство Гордън определено трябваше да си идат.

Но все още оставаха въпроси без отговор — ако приемех, че Том и Джуди са открили съкровището на Плъм Айланд, дали бяха взели цялото със себе си в деня, в който бяха срещнали края си на собствената си задна тераса? Дали съкровището е било в сандъка за лед? И къде беше оригиналният сандък, който трябваше да бъде заровен и открит по начин, който да задоволи любопитния археолог или представителя на държавната хазна?

Докато мислех за всичко това, не обръщах внимание на колелото на рулетката. Рулетката е добра за хора с проблеми, защото изобщо не изисква мислене — също като ротативката, тя си е чиста проба късмет. Но при ротативките можеш да разчетеш темпото на загубите си и да прекараш нощта в умопомрачено състояние с увиснала челюст пред едноръжките бандити, без да загубиш много повече от джобните си пари. При рулетката обаче с минимален залог от десет долара и с бързо крупие и залагащи, можеш светкавично да загазиш.

Исправих се, взех още пари с кредитната си карта и отидох да потърся приятелска игра на покер. Ах, какво само не правя в името на

работата си!

Справих се добре на масата за покер и към полунощ отново бях на минус две хиляди плюс малко дребни. Освен това умирах от глад. Взех си бира и сандвич от едно от момичетата на бара и поиграх покер до един след полунощ, без да загубя или спечеля.

Оттеглих се на един от баровете и преминах на скок. Гледах повторението на новините по телевизията, в които изобщо не споменаха за убийството на семейство Гордън.

Отново преповторих мислено случая — от момента, в който Макс се бе появил на верандата ми. И в същото време мислех за любовния си живот, за работата си и така нататък, което в крайна сметка ме изправи пред въпроса накъде отивам.

И така, към два след полунощ бях с две хиляди долара по-беден, бях сам, но не и самотен, бях малко на градус, предполагаше се, че трябва да съм три четвърти физически и може би сто процента умствено негоден, и спокойно можех да се самосъжалявам. Вместо това се върнах при рулетката. Нямах късмет в любовта, следователно трябваше да имам късмет в хазарта.

В три сутринта, олекнал с още хиляда долара, отидох да си легна.

В събота сутринта се събудих с отдавна познатата ми странна дезориентираност. Понякога може да ми помогне жената до мен, но такава нямаше. Главата ми се проясни и ги спомних къде съм, спомних си, че индианците машан-тукет пекуот ме бяха скалпирали — или навярно би трябвало да кажа, че бях получил финансово предизвикателство от своите местни американски братя.

Взех душ, облякох се, взех си четката за зъби и закусих в казиното.

Навън започваше поредният прекрасен късен летен, почти есенен ден. Може би това беше циганско лято. Седнах в джипа си и поех на юг към Ню Лондон.

В северните покрайнини на града спрях до първия сервиз и попитах за посоката. Петнайсет минути по-късно бях на Риджфийлд Роуд, улица, минаваща сред приятни новоанглийски дъсчени къщи с доста големи поземлени имения. Районът бе полуселски и трудно можех да преценя дали човек трябва да е богат, за да живее тук.

Къщите бяха средно големи и автомобилите средно скъпи, затова реших, че и притежателите им са хора от средна ръка.

Спрях на номер седемнайсет, типична бяла дъсчена къща в стил „Кейп Код“, разположена на трийсетина метра от пътя. Слязох от джипа, минах по пътеката и позвъних на вратата.

Докато чаках, се огледах. На отбивката нямаше автомобил. Освен това не се виждаха детски играчки, затова заключих, че господин Стивънс или не е женен, или че е женен, но няма деца, или че е женен и децата му са пораснали, или пък че е излял децата си. Страхотен съм по дедукцията, нали така?

Забелязах също, че мястото е прекалено подредено. Искам да кажа, че изглеждаше така, сякаш тук живее някой с болен, фашистки и дисциплиниран ум.

На звъненето ми не отговори никой, затова отидох при долепения до къщата гараж и надникнах през страничния прозорец. Нямаше кола. Заобиколих към моравата отзад, която се простираше на петдесетина метра и стигаше до гора. Имаше приятна, настлана с плочи веранда, скара, дворни мебели и така нататък.

Отидох до задната врата и надникнах през прозореца в спретнатата и чиста провинциална кухня.

Сериозно обмислих един бърз взлом, за да преровя къщата и навярно да открадна дипломата на господин Стивънс за разнообразие, но докато оглеждах мястото, забелязах, че на всички прозорци има аларми. Под стрехата вдясно от мен имаше наблюдателна камера, която се въртеше на сто и осемдесет градуса. Този тип си разбираше от работата.

Върнах се отпред, влязох в джипа и набрах номера на Стивънс. Включи се войс мейл и ми даде няколко възможности, свързани с домашния му факс, домашния му имейл, номера на пейджъра му, адреса на пощенската му кутия, служебния му телефон, служебния му факс, служебния му имейл и накрая ми предложи да оставя съобщение след втория сигнал. Не бях имал толкова възможности за избор, откакто се бях изправял пред автомат за презервативи. Натиснах числото три на телефона ми, получих номера на пейджъра на Стивънс, набрах го, оставих номера на клетъчния си телефон и затворих. Минута по-късно телефонът ми иззвъня и аз отговорих:

— Водоснабдяване, Ню Лондон.

— Да, тук е Пол Стивънс. Позвънихте на пейджъра ми.

— Да, сър. Спукала се е главната тръба пред къщата ви на Риджфийлд Роуд. Искаме да сложим помпа в мазето ви, за да не се наводни.

— Добре... В момента съм в колата си... Мога да пристигна след двайсет минути.

— Чудесно. — Затворих и зачаках.

Около пет минути по-късно — не двайсет — в отбивката спря сив форд „Ескорт“ и от него излезе Пол Стивънс по черни панталони и тъмнокафяво яке.

Излязох от джипа и се срещнахме на предната морава на къщата му. Той топло ме поздрави с думите:

— Какво правиш тук, по дяволите?

— Просто се разхождах насам и реших да се отбия.

— Махай се от къщата ми!

Мили Боже! Не бях очаквал такова отвратително посрещане.

— Наистина не обичам да ми говорят така — отвърнах.

— Ти ми прееба... развали ми половината шибана сутрин...

— Виж, приятел...

— Мамка ти, Кори. Разкарай се!

Това наистина беше съвсем различен господин Стивънс от онзи на Плъм Айланд, който, ако не приятелски, поне се бе държал учтиво. Разбира се, тогава той трябваше да е учтив. Сега тигърът беше в собствената си клетка и укротителите му ги нямаше.

— Почакай малко, Пол...

— Глух ли си? Казах да се разкараш оттук. И между другото, тъпо лайно такова, тук има кладенец. А сега изчезвай.

— Добре. Но трябва да взема партньорката си. — Посочих към къщата. — Бет Пенроуз. Тя е отзад.

— Качвай се в шибаната си кола. Аз ще я доведа. — Той се обърна и тръгна към задния двор, после извика през рамо:

— Би трябвало да поискам да арестуват и двама ви за незаконно нахлуване в чужда собственост. Имате късмет, че не започнах да стрелям още от колата.

Обърнах се и закрачих към джипа. Погледнах през рамо навреме, за да видя, че Стивънс завива зад ъгъла на гаража.

Затичах се през моравата, пресякох отбивката и го настигнах до другия край на къщата, тъкмо преди да завие към задния двор. Той ме чу, завъртя се и се пресегна да извади пистолета изпод мишницата си, но прекалено късно. Ударих го по брадичката с юмрук и Стивънс изсумтя и полетя назад с разкривени крака. Сцената беше почти комична.

Коленичих до бедния Пол, претърсих го и открих малкия му специален пистолет за събота следобед — 6,5-милиметрова берета — пъхнат във вътрешния джоб на якето му. Извадих пълнителя, изпразних го и прибрах патроните в джоба си. Изпразних патронника, вкарах пълнителя и върнах оръжието на мястото му.

Прегледах портфейла му — малко пари, кредитни карти, шофьорска книжка, медицинска карта, служебна карта от Плъм Айланд и разрешително за носене на оръжие, издадено от Кънектикът и включващо „Беретата“, колт 45-и калибър и магнум 357. Нямаше снимки, телефонни номера, визитни картички, ключове, презервативи, лотарийни билети, изобщо нищо интересно, освен факта, че притежаваше два едрокалибрени пистолета, които можехме и да не открием, ако не го бях съборил в безсъзнание и не му бях претърсил портфейла.

Така или иначе, върнах портфейла на мястото му, изправих се и търпеливо го зачаках да се възстанови и да се извини за поведението си. Но той просто лежеше по гръб, претърколил настрани тъпата си глава, и от устата му излизаха замаяни звуци. Кръв не се виждаше, но на мястото, където го бях ударил, започваше да избива червено петно. По-късно щеше да посинее и накрая да стане интересно лилаво.

Отидох до навития градински маркуч, завъртях кранчето и напръсках господин Стивънс. Това като че ли помогна и той с мъка се изправи на крака, като плюеше, клатеше се и така нататък.

— Намери ли партньорката ми? — попитах го.

Той изглеждаше объркан, което ми напомни за самия мен сутринта, когато се събудих с тежка форма махмурлук. Бих могъл да му съчувствам. Наистина.

— Кладенец. Божичко, изобщо не се сетих за това. Я ми кажи, Пол, кой уби Том и Джуди?

— Мамка ти.

Отново го напръсках и той си закри лицето с ръка. Пуснах маркуча на земята и се приближих до него.

— Кой уби приятелите ми?

Стивънс си избърса лицето с ъгълчето на якето си, после като че ли си спомни нещо и дясната му ръка се скри във вътрешния му джоб, за да се появи отново с онази детска играчка.

— Копеле такова! — каза той. — Ръцете на тила.

— Добре. — Сложих си ръцете на тила и това като че ли го накара да се почувства малко по-добре.

Сега Стивънс разтриваше челюстта си и ясно се виждаше, че го боли. Очевидно постепенно осъзнаваше, че са го измамили, ударили и полели с маркуча. Изглеждаше така, като че ли започва да побеснява — най-вече от самонавиване.

— Свали си самото — каза той.

Подчиних се и отдолу се показа личния ми 38-калибров пистолет в кобура под мишницата ми.

— Пусни самото, бавно разкопчай кобура и го остави да падне на земята.

Направих каквото ми каза.

— Носиш ли нещо друго? — попита ме Стивънс.

— Не.

— Повдигни си крачолите.

Повдигнах си крачолите и му показах, че нямам кобур на глезена.

— Обърни се и си повдигни ризата — каза той.

Обърнах се, повдигнах си ризата и му показах, че нямам кобур на кръста.

— Обърни се.

Обърнах се с лице към него.

— Ръцете на тила.

Сложих си ръцете на главата.

— Отдръпни се от пистолета си.

Пристъпих напред.

— Коленичи.

Коленичих.

— Мамка ти, копеле — каза Стивънс. — За кои се мислиш, по дяволите, като идваш тук и нарушаваш спокойствието и гражданските ми права? — Беше наистина, ама наистина бесен и прекалено груб.

В тази работа е едва ли не закон виновните да се обявяват за невинни, а невинните да се вбесяват и да отправят всевъзможни заплахи със закона. Уви, господин Стивънс, изглежда, попадеше в категорията на невинните. Оставих го малко да се поуспокои.

Накрая успях да взема думата и го попитах:

— Е, имаш ли поне някаква представа кой би могъл да го е извършил?

— И да имах, нямаше да ти кажа, кучи сине.

— Някаква представа защо са ги убили?

— Недей да ме разпитваш, лайнар такъв! Затвори си шибаната уста.

— Това означава ли, че не мога да разчитам на съдействието ти?

— Млъквай! — Той се замисли за миг, после каза: — Би трябвало да те застрелям за нахлуване в чужда собственост, тъпо копеле. Ще си платиш за това, че ме удари. Би трябвало да те съблека гол и да те оставя в гората. — Отново започваше да се самонавива и ставаше много изобретателен по отношение на това как да ми отмъсти.

Краката ми започнаха да изтръпват, затова се изправих.

— На колене! На колене! — изкрещя Стивънс.

Тръгнах към него. Той насочи беретата право към слабините ми и натисна спусъка. Премигнах, въпреки че оръжието беше празно.

Стивънс разбра, че е направил нещо много лошо, като се е опитал да ми пръсне топките с празен пистолет, и просто продължи да зяпа беретата.

Този път му приложих саблен удар с лявата си ръка, тъй като не исках пак да наранявам челюстта му. Надявах се, че ще ми е благодарен, когато се свести.

Така или иначе, Стивънс се строполи на тревата.

Знаех, че когато се свести, ще се чувства ужасно и тъпо, че ще е засрамен и прочее. Съчувствах му. Е, може пък и да не му съчувствах. Във всеки случай, след втория нокдаун той нямаше да ми даде доброволно някаква информация и не мислех, че ще успея да го измамя или да го придумам да говори. Не може да става и дума да прилагам мъчения, макар че се изкушавах.

Както и да е, взех си пистолета, кобура и сакото и после, какъвто съм си майтапчия, завързах връзките на обувките му една за друга.

Върнах се при джипа и потеглих, като се надявах, че ще успея да се отдалеча на известно разстояние преди господин Стивънс да се свести и да повика ченгетата.

Докато шофирах, се замислих за Пол Стивънс. Определено бе луд. Но дали беше убиец? Не ми изглеждаше такъв, но все пак в него имаше нещо... той знаеше нещо. Бях убеден в това. И каквото и да знаеше, го пазеше за себе си, а това означаваше, че или предпазва някого, или го шантажира, или че се опитва да измисли как да спечели нещо от информацията си. Във всеки случай сега той бе най-меко казано враждебно настроен свидетел.

Затова вместо да взема нюлондонския ферибот за Лонг Айланд — което би могло да ме включи в списъка за общонародно издирване и да ми докара проблеми с кънектикътската полиция, — аз се отправих на запад по живописни обиколни пътища, като слушах по радиото някаква тъпа станция с филмови мелодии.

Междувременно ме болеше дясната ръка, а лявата започваше да изтръпва. Всъщност кокалчетата на дясната ми ръка бяха малко подути. Божичко!

— Остарявам. — Стиснах юмруци. — Ох!

Клетъчният ми телефон иззвъня. Не отговорих. Пресякох границата и навлязох в щата Ню Йорк, в който имах повече възможности да излъжа ченгетата, ако им скимнеше да се занимават с мен. Минах по моста „Уайтстоун“ и запях:

— Мостът „Ема Уайтстоун“. — Влюбен съм, влюбен съм, влюбен съм в прекрасно момиче! — Обичам сантименталните филмови песни.

От моста поех по магистралата на изток. Този път е много заобиколен, но трябваше да избегна ферибота, още повече че не можех да преценя как ще реагира на второто си поваляне в собствения си заден двор Пол Стивънс. Да не споменавам за това как щеше да се строполи по очи, когато се опиташе да тръгне със завързани връзки на обувките.

Според мен обаче той не бе повикал ченгетата. А щом не искаше да ме обвини в нахлуване в чужда собственост и нападение, можех да си направя съответните изводи. Пол отстъпваше в този рунд, тъй като знаеше, че ще има и друг. Проблемът ми беше, че той щеше да избира следващото място и време и да ме изненада.

Към седем вечерта стигнах в Северния край, след като бях изминал около четиристотин и осемдесет километра. Не исках да се прибирам вкъщи, затова спрях в „Старата градска таверна“ и изпих една-две бири.

— Познаваш ли Фредерик Тобен? — попитах бармана Ейдан — познавахме се.

— Обслужвах бара на едно парти в къщата му. Иначе не.

— Какво се приказва за него?

Ейдан сви рамене.

— Не зная... Чувам всякакви неща.

— Например?

— Ами някои казват, че бил пич, други, че бил хомо. Някои твърдят, че бил разорен и дължал пари на всички. Едни казват, че нямал и пукнат грош, други, че бил червив с пари. Нали разбираш? Човек като него пристига тук, започва нов бизнес от нулата и преценките за него са смесени. Настъпил е някои хора по пръстите, но към други е бил добър, предполагам. Много е гъст с политиците и ченгетата. Нали разбираш?

— Разбирам. Къде живее?

— Има къща на юг в Саутхолд до Фаундърс Ландинг.

Знаеш ли го къде е?

— Не.

Ейдан ми обясни и прибави:

— Няма да я пропуснеш. Адски е голяма.

— Ясно. А бе знаеш ли, някой ми каза, че тук някъде било заровено пиратско съкровище.

Ейдан се засмя.

— Да. Моят старец разправяше, че като бил дете, навсякъде било пълно с дупки. Даже някой да е намерил нещо, не се е раздрънkal за това.

— Така де. Защо да дели с чичо Сам?

— Няма майтап.

— Чувал ли си нещо ново за двойното убийство в Насау Пойнт?

— Не — отвърна той. — Аз лично смятам, че тези хора са откраднали нещо опасно и че правителството и ченгетата приказват пълни глупости за някаква ваксина. Искам да кажа, иначе какво ще ни

съобщят? Че е настъпил краят на света ли? Не. Те казват: „Не се тревожете — няма нищо опасно“. Глупости.

— Ясно. — Мисля, че ЦРУ, ФБР и изобщо властите винаги би трябвало да изпробват глупостите си пред бармани, бръснари и таксиметрови шофьори преди да се опитат да ги пробутат на хората. Искam да кажа, че когато искам да си сверя часовника с действителността, обикновено се обръщам към бармани или към бръснаря си. И се получава.

— Знаеш ли, каква е разликата между болестта „Луда крава“ и предменструалния синдром? — попита Ейдан.

— Каква?

— Няма разлика. — Той шляпна с парцала върху бара и се засмя.
— Схващаш ли?

— Да. — Излязох от СГТ, наместих се в джипа и потеглих към мястото, наречено Фаундърс Ландинг.

28.

Когато стигнах, вече започваше да се смрачава, но можех да видя крайбрежния парк в края на пътя. Видях също голям камък, на който пишеше: „Фаундърс Ландинг — 1640 г.“. Заключих, че това е мястото, където за първи път са слезли на сушата заселниците от Кънектикът. Ако първо бяха спрели във „Фоксуудс“, навярно щяха да пристигнат тук без ризи на гърба си.

На изток от парка се издигаше много, много голяма къща, по-голяма от тази на вуйчо Хари и по-колониална от неговата. Имаше прекрасна ограда от ковано желязо и отпред, както и на страничната морава, бяха паркирани автомобили. Отзад се носеше музика.

Оставих джипа на улицата и се насочих към отворената порта. Не бях сигурен за облеклото, но дрехите на мъжа от двойката, която вървеше пред мен, бяха почти като моите син блейзер, без вратовръзка и чорапи.

Стигнах до задната морава, която се спускаше към залива. Имаше раирани навеси, опънати между дърветата пъстроцветни фенери, пламтящи факли, свещи в стъклени абажури по покритите с чадъри маси, цветя от „Уайтстоун“, шестчленен оркестър, който свиреше джаз, няколко бара и дълъг бюфет — върхът на модата по Източното крайбрежие, най-доброто, което можеше да предложи старата цивилизация. Времето също беше чудесно. Ф. Тобен наистина бе благословен.

Забелязах и голям синьо-бял надпис, опънат между огромните дъбови дървета, който гласеше: „Годишно парти на Пеконийското историческо дружество“.

Облечена в едновременно дрехи красива млада жена се приближи до мен и каза:

— Добър вечер.

— Засега.

— Елате да си изберете шапка.

— Моля?

— Трябва да носите шапка, за да получите нещо за пиене.

— Тогава искам шест.

Тя се изкикоти, хвана ме под ръка и ме поведе към дълга маса, върху която имаше двайсетина вида идиотски шапки — тривърхи шапки в различни цветове, някои с пера, други с перушина, трети със златни ширити като някогашните моряшки шапки, четвърти бяха черни с бял череп и кръстосани кости.

— Ще си взема от пиратските — казах.

Тя взе една от масата и ми я сложи на главата.

— Изглеждате опасен.

— Само да знаехте колко...

Жената взе от голям кашон пластмасова сабя, същата, като онази, с която ме беше нападнала Ема, затъкна ми я в колана и каза:

— Готов сте.

Оставих младата дама, за да може да посрещне група новопристигнали, и с шапка на глава и оръжие в пояса тръгнах да се разхождам по моравата. Оркестърът свиреше „Лунна серенада“.

Огледах се и видях, че още няма много хора — петдесетина, всички с шапки. Подозирах, че голямата навалица ще се появи след залез-слънце, тоест след около половин час. Не забелязах Макс, Бет, Ема и изобщо някой познат. Затова пък открих най-близкия бар и си поисках бира.

Облеченият в пиратски костюм барман отвърна:

— Съжалявам, сър, имаме само вино и безалкохолни.

— Какво? Това е ужасно. Искам бира. Нали съм с шапка.

— Да, сър, но няма. Мога ли да ви предлага бяло шампанско? И то е газирано, така че можете да си представяте, че е бира.

— Мога ли да ви предлага да ми намерите бира, докато се върна?

Започнах да се мотая наоколо без бира и огледах моравата. Оттук се виждаше паркът, мястото, където бяха слезли на сушата първите заселници, нещо като местната Плимутска скала^[1], предполагам, но абсолютно неизвестно извън района. Искам да кажа, кой знаеше, че „Форчън“ е бил втори след „Мейфлауър“? На кого му пука за второто и третото място? Тук е Америка.

Гледах гостите на господин Тобен, които се пръскаха по огромната му морава, стояха, разговаряха, седяха край белите кръгли

маси, всички с шапки, с чаши в ръце, потънали в разговори. Забелязах една спокойна група или поне така изглеждаше в този ранен час — никакъв твърд алкохол и секс на плажа, голо къпане, гол волейбол или нещо подобно. Само социални сношения.

Видях, че господин Тобен има дълъг кей, завършващ с голям навес за яхта. На кея бяха завързани и няколко яхти, които навярно принадлежаха на някои от гостите. Ако този купон се беше провел една седмица по-рано, тук щеше да е и „Спирохета“.

Така или иначе, какъвто съм си любопитен, тръгнах по кея към навеса. Точно пред откритата му страна имаше туристическо корабче, дълго десетина метра. Казваше се „Есенно злато“ и реших, че това е яхтата на господин Тобен, наречена на името на новото му вино или на все още неоткритото му съкровище. Във всеки случай господин Тобен обичаше играчките си.

Влязох в навеса. Вътре бе тъмно, но от двата края идваше достатъчно светлина, за да видя две яхти, по една от двете страни на кея. Тази отдясно беше малка и плоскодънна, от онзи тип, с който може да се плава в плитки води и блата. Другата бе бързоходна, всъщност „Формула 303“, абсолютно същият модел като тази на семейство Гордън. В продължение на половин секунда изпитах зловещото усещане, че Том и Джуди са се върнали от царството на смъртта, за да провалят купона и да вземат акъла на Фреди. Но това не беше „Спирохета“ — тази „Формула“ се казваше „Сондра“, навярно на името на сегашното гадже на Фредерик. Предполагам, че е по-лесно да си смениш името на яхтата, отколкото да премахнеш татуировка от ръката си.

Така или иначе, не ме интересуваше нито туристическото корабче, нито бързоходната яхта, а плоскодънната. Пъхнах се в нея. Имаше извънбордов двигател, както и ключове за гребла. Самите гребла лежаха на кея. По-интересен обаче беше дългият към метър и осемдесет прът, от онези за придвижване сред тръстика, където не могат да се използват нито гребла, нито двигател. Освен това палубата бе малко кална. На кърмата имаше пластмасова касета, пълна с дреболии, сред които сирена с въздух под налягане.

— Търсите ли нещо?

Обърнах се и видях господин Фредерик Тобен, застанал на кея с чаша вино в ръка и с изключително елегантна лилава тривърха шапка с

перо. Гледаше ме и поглаждаше късата си брада. Наистина имаше мефистофелски вид.

— Възхищавах се на яхтата ви — отвърнах аз.

— На тази ли? Повечето хора обръщат внимание на бързоходната или на другата — рече той и посочи към туристическото корабче, закотвено точно пред навеса.

Говореше ми раздражено, което не ми харесваше.

— Е — казах, — този малък приятел тук е повече по джоба ми. — Усмихнах се обезоръжаващо. Винаги правя така, преди да прецакам някоя важна клечка. — Когато видях „Формулата“, си помислих, че семейство Гордън са се върнали от мъртвите.

Това изобщо не му хареса.

— Но после видях, че не е „Спирохета“ — прибавих аз, — и че се казва „Сондра“, което е много подходящо. Нали разбирате — бърза, лъскава и гореща. — Обожавам да вбесявам задници като него.

— Партито е на моравата, господин Кори — студено каза господин Тобен.

— Забелязах. — Слязох от яхтата и добавих:

— Страхотна къща си имате.

— Благодаря.

В допълнение към натруфената шапка господин Тобен носеше бели панталони, син двуреден блейзер и екстравагантно алено шалче. Мили Боже!

— Шапката ви много ми харесва — казах аз.

— Елате да ви запозная с някои от гостите ми — отвърна той.

— Страхотно.

Отдалечихме се от навеса.

— На какво разстояние оттук е кеят на семейство Гордън? — попитах го аз.

— Нямам представа.

— Горедолу?

— Може би тринайсетина километра. Защо?

— По-скоро петнайсетина — поправих го аз. — Трябва да заобиколите Грейт Хог Нек. Проверих по картата в джипа ми. Петнайсетина.

— Какво искате да кажете с това?

— Нищо. Просто водя разговор край морето.

Вече се бяхме върнали на моравата и господин Тобен ми напомни:

— Няма да разпитвате никой от гостите ми за убийството на семейство Гордън. Разговарях с началника Максвел и той е съгласен с мен. Освен това повтори заявлението си, че нямате официални правомощия тук.

— Имате думата ми, че няма да безпокоя гостите ви с полицейски въпроси за убийството на семейство Гордън.

— Или изобщо с нещо свързано с тях.

— Обещавам. Но имам нужда от бира.

Господин Тобен се огледа, забеляза млада дама с поднос с вино и й каза:

— Моля те, влез в къщата и донеси на този господин една бира. Налей му я във винена чаша.

— Да, сър. — И тя изчезна. Божичко, сигурно е прекрасно да си богат и да казваш на хората: „Искам това, искам онова“.

Тобен се извини и ме остави сам. Страхувах се да се преместя, за да не би момичето с бирата да не успее да ме открие.

Вече съвсем се беше здрачило и пъстрите празнични светлини блещукаха, факлите пламтяха, свещите грееха. Приятен лек ветрец откъм сушата издухваше насекомите към морето. Оркестърът свиреше „Звезден прах“. Тромпетистът бе страхотен. Животът е чудесен. Радвах се, че не съм мъртъв.

Наблюдавах как Фредерик забавлява партито, човек по човек, двойка по двойка, група по група, как се смее, шегува, намества шапките на хората и затъква пластмасови саби в коланите на дамите — поне на тия, които имаха колани. За разлика от най-прочутия домакин на партита в Лонг Айланд Джей Гетсби, Фредерик Тобен не наблюдаваше гостите си отдалеч. Точно обратното, той се смесваше с тях и изпълняваше ролята си съвършено.

Държеше се, трябваше да му го призная. Ако можех да вярвам на Ема Уайтстоун, той бе почти разорен, беше и двоен убиец, ако можех да вярвам на инстинкта си, да не споменавам за онова, което току-що бях видял в навеса. Сигурно бе разбрал, че зная и двете му тайни, но въпреки това с нищо не го беше показал. Повече се тревожеше да не прецакам партито му, отколкото, че мога да му прецакам живота. Много хладнокръвен тип.

Сервитьорката се върна с поднос, върху който носеше винена чаша, пълна с бира. Взех я и отбелязах:

— Не обичам вино.

Тя се усмихна.

— И аз. В хладилника има още бира. — Намигна ми и се отдалечи.

Понякога си мисля, че съм благословен със сексуално привличане, чар и телесна миризма. Тази вечер чувствах, че съм изпълнен с желание, така че горещ като евтин пистолет, лекомислено си килнах шапката, пооправих си сабята и тръгнах сред гостите.

Те бяха предимно млади и в началото на средната възраст, нямаше прекалено много гранд дами и дъщери на американската революция. Например не видях Маргарет Уили. Повечето бяха на двойки — по-голямата част от света е разделена на двойки, — но имаше и няколко самотно блуждаещи, които изглеждаха достойни за разговор, ако не се появеше нито една от единствените ми верни любими.

Забелязах жена в бяла, като че ли копринена рокля, носеща задължителната капела, под която падаха дълги руси коси. В нейно лице разпознах малкото създание на лорд Фреди, което ми бяха показали по време на дегустацията семейство Гордън. Тя пресичаше моравата сама, затова се отправих да я пресрещна.

— Добър вечер — казах аз.

Тя се усмихна.

— Добър вечер.

— Аз съм Джон Кори.

Името очевидно не ѝ говореше нищо и тя продължи да се усмихва.

— Аз съм Сондра Уелс. Приятелка на Фредерик Тобен.

— Да, зная. Запознахме се във винарната през юли. На дегустация. Бях със семейство Гордън.

Усмивката ѝ изчезна и момичето отвърна:

— О, било е ужасно!

— Определено.

— Трагедия.

— Да. Бяхте ли близка със семейство Гордън?

— Ами... Фреди беше. Аз ги харесвах... но не зная дали те ме харесваха.

— Сигурен съм в това. Винаги приказваха за вас чудесни неща.
— Всъщност изобщо не бяха приказвали за нея.

Тя отново се усмихна.

Сондра говореше и се държеше добре, сякаш беше ходила на училище, за да се научи как се вършат тези неща, но аз лично не можех да разбера защо някой ще замени Ема Уайтстоун за Сондра Уелс.

— Обичате ли да се возите на яхта? — попитах.

— Не. Фредерик обича.

— Имам къща до морето на запад оттук. Обичам да се возя на яхта.

— Прекрасно.

Всъщност, сигурен съм, че видях господин Тобен... чакайте да си спомня... миналия понеделник, някъде следобед, с малката му плоскодънна лодка. Стори ми се, че бяхте вие.

Тя се замисли за миг, после отвърна:

— Не, в понеделник цял ден бях в Манхатън. Шофьорът на Фредерик ни откара с икономката му до града и целия ден пазарувах.

Забелязах, че малкото ѝ мозъче работи, а и устните ѝ се смръщиха.

— Видели сте Фредерик в лодката с... някой друг ли? — попита тя.

— Навярно не е бил той или ако е бил, може да е бил сам, или пък с мъж...

Сондра отново се намръщи.

Обожавам да мътя водата. Освен това вече знаех, че по време на убийството Сондра и икономката са били в Манхатън. Колко удобно.

— Споделяте ли интересите на Фредерик в местната история и археология? — попитах аз.

— Не — отвърна тя. — Радвам се, че и той се отказва. От всички хобита, които може да има един мъж, защо точно това?

— Може да е имало нещо общо с архивистката на Пеконийското историческо дружество.

Тя ми хвърли много студен поглед и със сигурност щеше да се отдалечи, само че при нас изникна самият Фредерик и я попита:

— Може ли да ти отнема една минута? Семейство Фишър искат да те поздравят. — Погледна ме и рече: — Ще ни извините ли?

— Естествено. Освен ако семейство Фишър не искат да поздравят и мен.

Фредерик ми прати неприятна усмивка, Сондра Уелс ми се намръщи и двамата се отдалечиха, като оставиха невъзпитания си гост да размишлява над нетактичното си поведение.

Към осем и половина видях Макс и Бет. Макс също беше с пиратска шапка, а Бет бе нахлупила на главата си някакво тъпо боне. Беше с бели панталони и синьо-бяла моряшка блуза. Изглеждаше променена. Приблжих се до тях при дългия бюфет. Макс си тъпчеше устата с кренвирши, любимото ми ядене. Поздравихме се и аз откраднах един.

— Чудесна вечер — каза Бет. — Благодаря, че ми предложи да дойда.

— Бет ме информира за напредъка на съфолкското управление по случая — рече Макс. — През последните четири дни е свършила много работа.

Хвърлих поглед към нея, за да видя дали му е казала нещо за посещението си в дома ми. Тя леко поклати глава.

— Искам отново да ти благодаря за помощта — каза Макс.

— Няма проблем. Винаги можеш да разчиташ на мен.

— Ти не отговори на нито едно от съобщенията, които оставих на телефонния ти секретар.

— Не, и никога няма да отговоря.

— Мисля, че нямаш основание да се ядосваш.

— Нима? Я се опитай да се поставиш на мое място, Макс. Знаеш ли, трябваше да те изритам от верандата си.

— Е... — започна той, — извинявам се, ако съм ти причинил някакво неудобство.

— Да. Моля.

Бет се намеси в разговора и каза на Макс:

— Джон има известни проблеми с шефовете си за това, че ти е помогнал.

— Съжалявам — повтори той. — Ще завъртя няколко телефона, ако ми кажеш на кого.

— Не се обиждай, Макс, но те не искат да разговарят с някакъв си шеф на селска полиция.

Всъщност не бях толкова ядосан на Макс, а дори и да бях, човек не можеше дълго да му се ядосва. Общо взето беше готин тип и единственият му истински недостатък бе, че винаги се грижи само за себе си. Понякога се правя на ядосан, така че другият да си мисли, че ми дължи нещо. Например малко информация.

— Между другото — попитах го, — случайно да си чувал някой друг от служителите на Плъм Айланд да е умирал?

— Да речем преди две-три години?

Той се замисли за миг, после отвърна:

— Преди две години имаше едно удавяне. Някакъв доктор, ветеринарен лекар, струва ми се.

— Как се е удавил?

— Чакай да си спомня... бил в яхтата си... да, отишъл на нощен риболов или нещо такова и след като не се прибрал, жена му ни телефонира. Известихме бреговата охрана и към един през нощта откриха празната му яхта. На следващия ден вълните го изхвърлиха на брега... — Той посочи с глава към Шелтър Айланд.

— Нещо съмнително?

— Ами имаше цицина на главата и му направиха аутопсия, но очевидно се беше подхлъзнал в яхтата, ударил си главата в парапета и паднал през борда. Случва се. Защо питаш?

— Обещах на господин Тобен и ти си направил същото, Макс — отвърнах аз, — че няма да разговаряме по този въпрос на партито му. А сега се нуждаем от бира. — Отдалечих се и го оставих с кренвирш в ръка. Бет ме настигна и рече:

— Държа се грубо.

— Той си го заслужи.

— Спомни си, че аз трябва да работя с него.

— Тогава работи с него. — Видях любимата си сервитьорка, тя също ме забеляза, донесе ми чаша бира и ми я подаде. Бет си взе вино.

— Искам да ми разкажеш за археологическите разкопки, за Фредерик Тобен, за всичко, което си открил, и всичките си заключения. В замяна аз ще ти осигуря официално положение и така ще разполагаш с всички източници на областното управление. Какво ще кажеш?

— Казвам да си задържиш официалното положение, защото достатъчно съм загазил. И ще ти разкажа всичко, което зная, само че утре. После се махам оттук.

— Джон, престани да се правиш на недостъпен.

Не отговорих.

— Искаш ли официално да разговарям с шефа ти? Как се казва?

— Главен инспектор Гъз. Не се тревожи за това. — Оркестърът свиреше „Докато времето минава покрай нас“ и аз я попитах:

— Искаш ли да танцуваме?

— Не. Може ли да поговорим?

— Естествено.

— Смяташ ли, че удавянето на другия служител от Плъм Айланд е свързано с този случай?

— Възможно е. Може никога да не разберем. Но откривам обща система.

— Каква система?

— Изглеждаш добре с тази шапка.

— Искам да разговаряме за случая, Джон.

— Не тук и не сега.

— Къде и кога?

— Утре.

— Тази вечер. Ти каза тази вечер. Ще дойда с теб у вас.

— Ами... не зная дали мога да го направя...

— Виж, Джон, не ти предлагам да правим секс. Просто трябва да поговоря с теб. Хайде да идем на бар или някъде другаде.

— Ами... мисля, че не би трябвало да си тръгваме заедно...

— А... ясно. Влюбен си.

— Не... ами... може и да съм... във всеки случай това може да почака до утре. Ако съм прав, нашият човек е точно тук и е домакин на парти. Ако бях на твое място, щях до утре да го държа под наблюдение. Само недей да го подплашваш. Става ли?

— Става, но...

— Ще се видим утре и ще ти кажа всичко, после излизам от играта. В понеделник си тръгвам за Манхатън. Целият вторник ми е зает с медицински и професионални ангажименти. Разбра ли? Утре. Обещавам.

— Добре. — Чукнахме се и отпихме.

Побъбрихме малко и в това време видях в далечината Ема. Разговаряше с група хора, сред които беше Фредерик Тобен, бивш любовник и заподозрян в убийство. Не зная защо се подразних, че ги виждам да си приказват. Искам да кажа, какво ти става, Джон? Пукаше ли ми, когато жена ми ходеше на дълги командировки с шефа си? Не особено много.

Бет проследи погледа ми и отбеляза:

— Изглежда много мила.

Не отговорих.

— Случайно споменах за нея пред Макс — продължи тя.

Определено не отговорих на последните й думи.

— Била е... гадже на Фредерик Тобен. Предполагам, че знаеш. Споменавам го само в случай, че нямаш представа. Искам да кажа, че ако Тобен е заподозрян, трябва да внимаваш с разговорите си в леглото. Или пък тъкмо затова си се сприятелил с нея? За да научиш повече за Тобен? Джон? Слушаш ли ме?

Погледнах я и отвърнах:

— Знаеш ли, Бет, понякога ми се иска един от онези куршуми да ме беше кастрирал. Тогава щях напълно да се освободя от женска власт.

— Следващия път, когато правиш секс — отбеляза тя, — няма да си мислиш така. — После се обърна и се отдалечи.

Огледах се и отново осъзнах, че ако бяха живи, тази вечер Том и Джуди щяха да са тук. Зачудих се дали се е предполагало да открият съкровището на скалата тази седмица. Щяха ли вече да са съобщили на пресата?

Във всеки случай сега семейство Гордън бяха в хладилната камера, съкровището бе скрито някъде и вероятният им убиец разговаряше на петнайсетина метра от мен с жена, в която се бях влюбил до шия. Всъщност забелязах, че Тобен и Ема са останали сами и си приказват на четири очи.

Това ми беше достатъчно и аз заобиколих покрай къщата, като по пътя се освободих от шапката и сабята си. Приблизително по средата на пътя до предната морава чух, че ме викат, но продължих да вървя.

— Джон!

Обърнах се.

Ема бързаше през моравата към мен.

— Къде отиваш?

— Някъде, където мога да намеря бира.

— Ще дойда с теб.

— Не, не се нуждая от компания.

— Нуждаеш се от много компания, приятелю — информира ме тя. — Това ти е проблемът. Прекалено дълго си бил сам.

— Да не би да завеждаш секцията за обяви за женитба в местния седмичник?

— Няма да ти позволя да ме подлъжеш и няма да те оставя да си тръгнеш сам. Къде отиваш?

— В „Старата градска таверна“.

— Любимата ми кръчма. Опитвал ли си мексиканската им кухня? — Тя ме хвана под ръка и си тръгнахме.

Влязох в старата ѝ кола и след двацет минути вече се бяхме сврели в едно сепаре с чаши бира в ръка. Поръчахме си начо и пилешки крилца. Редовните посетители в събота вечер не изглеждаха така, сякаш са на път или се връщат от прословутия купон у Фреди.

— Снощи те търсих по телефона — каза Ема.

— Мислех си, че си излязла с момичетата.

— Потърсих те, когато се върнах. Към полунощ.

— Нямаше ли късмет в лова?

— Не — отвърна тя. — Сигурно си спал и не си чул телефона.

— Всъщност ходих до „Фоксуудс“. Там човек може да остане и без риза на гърба.

— Разкажи ми.

Поговорихме малко и аз я попитах:

— Не си казала нищо на Фредерик за разговорите ни, нали?

Тя се поколеба с половин секунда повече от необходимото, после отвърна:

— Не съм... но му казах... казах му, че двамата с теб ходим и...

— Ема се усмихна. — Ходим ли?

— Не трябваше изобщо да му споменавам за мен.

Тя сви рамене.

— Щастлива съм и искам всички да го знаят. Той ми пожела късмет.

— Какъв джентълмен!

Ема се усмихна.

— Ревнуваш ли?

— Ни най-малко. — „Имам намерение да го гледам как се пържи.“ — Мисля, че не трябва да говориш с него за нас и най-вече за пиратското съкровище.

— Добре.

Вечерята мина приятно и после отидохме в къщата ѝ, малка вила в жилищната част на Къчог. Тя ми показва колекцията си от нощни гърнета, цели десет, всички направени на саксии и поставени на голям прозорец, гледащ към залива. Моят подарък бе пълен с пръст и в него бяха посадени миниатюрни рози.

Ема изчезна за миг и се върна с опакован подарък за мен.

— Взех го от магазина за сувенири на историческото дружество — каза тя. — Не съм го задигнала, но сама си направих отстъпка четирийсет процента.

— Не трябваше да...

— Просто го отвори.

Така и направих. Беше книга — „История на пиратските съкровища“.

— Отвори корицата — рече Ема.

Отворих я и прочетох: „На Джон, любимият ми пират. С обич, Ема“. Усмяхнах се.

— Благодаря ти. Винаги съм си мечтал за такава книга.

Е, невинаги. Но си помислих, че навярно ще искаш да я прелистиш.

— Ще я прелистя.

Така или иначе, вилата бе чудесна, чиста, нямаше котка, имаше скоч и бира, дюшекът беше твърд, тя обичаше Бийтълс и Би Джийз и ми даде две възглавници. Какво повече бих могъл да желая? Е, бита сметана. Ема имаше и сметана.

На следващата сутрин, неделя, отидохме да закусим в къчогския ресторант, после, без да ме пита, Ема ме закара на черква — приятна дъсчена методистка черква.

— Не съм фанатичка — поясни тя, — но понякога това ме изпълва с енергия. Пък не е зле и за бизнеса.

Така че присъствах на службата, готов да се хвърля под пейката, ако таванът зейне.

След това взехме джипа ми от имението на господин Тобен и Ема ме последва до моята къща.

Докато тя си правеше чай, аз се обадох в офиса на Бет.

Нямаше я, затова ѝ оставих съобщение по някакъв тип, който ми съобщи, че работела по случая Гордън.

— Предайте ѝ, че няма да ме има цял ден — казах аз. — Ще се опитам да се свържа с нея довечера. В противен случай нека утре сутрин дойде вкъщи на кафе.

— Добре.

Позвъних в дома на Бет и ми отговори телефонният ѝ секретар. Оставих ѝ същото съобщение.

С убеждението, че съм направил каквото мога, за да изпълня обещанието си, отидох в кухнята и казах:

— Хайде да си направим неделна разходка.

— Звучи ми чудесно.

Тя откара автомобила си у тях и аз я следвах, после отидохме до Ориент Пойнт с джипа ми и взехме нюлондонския ферибот. Прекарахме деня в Кънектикът и на Род Айланд, разглеждахме именията в Нюпорт, вечеряхме и накрая се върнахме с ферибота.

Стояхме на палубата и гледахме водата и звездите.

Корабът мина през Плъмайландския пролив. Вляво старият каменен плъмайландски фар зловещо тъмнееше на фона на нощното небе.

Имаше доста силно вълнение и Ема отбеляза:

— Бурята си подготвя пътя. Морето става бурно много преди времето да се промени. А и барометърът пада. Усещаш ли го?

— Какво да усещам?

— Падането на атмосферното налягане.

— Хм... Не още.

— Аз го усещам. Много съм чувствителна към времето.

— Това хубаво ли е, или лошо?

— Мисля, че е хубаво.

— И аз.

— Сигурен ли си, че не го усещаш? Не те ли наболяват раните?

Съсредоточих се върху раните си и естествено, те ме наболяваха.

— Благодаря ти, че ми обърна внимание — отвърнах.

— Добре е да поддържаш контакт с тялото си, да разбираш връзката между природата, тялото и ума си.

— Категорично.

— Например при пълнолуние аз малко полудявам.

— Искаш да кажеш, че ставаш още по-луда — поправих я аз.

— Да. Ами ти?

— Аз пък се възбуждам.

— Наистина ли? При пълнолуние?

— При пълнолуние, при новолуние, винаги.

Тя се засмя.

Докато минавахме покрай Плъм Айланд, хвърлих поглед към него. Видях няколко самотни светлини и силен блясък иззад дърветата, където трябваше да е централната лаборатория. Иначе островът беше мрачен, какъвто е бил и преди триста години, и ако притворех очи, можех да си представя „Сан Антонио“, едномачтовият кораб на Уилям Кид, който проучва острова в една юлска нощ на 1699-а. Виждах лодката, която спуснаха в морето, и вътре бяха Кид заедно с един-двама души, виждах как гребат към брега...

— За какво мислиш? — прекъсна съзерцанието ми Ема.

— Просто се наслаждавам на нощта.

— Гледаше към Плъм Айланд.

— Да... мислех си за... семейство Гордън.

— Мислел си за капитан Кид.

— Ти да не си вещица?

— Аз съм добра методистка и кучка. Но само веднъж месечно.

Усмигнах се.

— И си чувствителна към времето.

— Точно така. Ще ми разкажеш ли повече за това... това убийство?

— Не, няма.

— Добре. Разбирам. Ако ти трябва нещо от мен, само го поискай.

Ще направя всичко по силите си, за да ти помогна.

— Благодаря.

Фериботът наближи пристана и Ема попита:

— Искаш ли тази нощ да останеш при мен?

— Ами... искам, но... трябва да се прибера вкъщи.

— Мога аз да дойда при теб.

— Ами... да ти кажа честно, днес трябваше да разговарям или да се срещна с детектив Пенроуз и не е зле да видя дали все още мога да го направя.

— Добре.

Приключихме обсъждането на този въпрос дотук.

Оставих я у тях и ѝ казах:

— Ще се видим утре след края на работния ти ден.

— Добре. Искам да те заведа в един чудесен ресторант до морето.

— С нетърпение го очаквам. — Целунахме се на стълбите пред вратата ѝ. После се качих в джипа и се прибрах вкъщи.

Бях получил седем съобщения. Нямах настроение за тях и си легнах, без да ги пускам. Нямах да ми избягат до сутринта.

Докато се унасях, се опитах да измисля какво да правя с Фредерик Тобен. Понякога идва момент, когато сте пипнали вашия човек, и в същото време още не сте го пипнали. Трябва да решите дали е необходимо да продължавате да го дебнете, да се изправите пред него, да го изкарате от дупката му, или да се престорите, че сте загубили интерес към личността му.

Трябва също да съм си мислил, че когато приклешиш в ъгъла животно или човек, те могат да станат опасни — че в играта участват и ловецът, и дивечът, и че дивечът има да губи много повече.

Но забравих да разгледам Тобен като мислещо, лукаво животно, защото ми се бе сторил също толкова суетен, колкото той ме смяташе за кретен. И двамата знаехме, че не е, така, но и двамата малко се бяхме успокоили от действията на другия. Във всеки случай се обвинявам за онова, което се случи.

[1] Мястото, където през 1620 г. са стъпили на брега пуританите от кораба „Мейфлауър“. — Б.пр. ↑

29.

Когато се събудих, беше дъждовна понеделнишка сутрин, първият дъжд от седмици насам, и фермерите бяха доволни, за разлика от винопроизводителите. Познавах поне един винопроизводител, който си имаше по-големи проблеми от силния дъжд.

Докато се обличах, включих радиото и чух, че покрай бреговете на Вирджиния минал ураган на име Джаспър, който бил причина за лошите климатични условия чак до нюйоркския Лонг Айланд на север. Радвах се, че днес се връщам в Манхатън.

Повече от месец не бях се прибирал в апартамента си на Седемдесет и втора улица, не бях проверявал и телефонния си секретар, отчасти защото не исках, но най-вече, струва ми се, защото бях забравил кода си.

Така или иначе, към девет часа слязох долу облечен с фирмени джинси и поло и направих кафе. Очаквах Бет да ми позвъни или да наmine.

Местният седмичник лежеше непрочетен на кухненската маса още от петък и аз не се изненадах прекалено, когато видях на първа страница убийството от миналия понеделник. Отнесох вестника заедно с кана кафе на задната веранда и прочетох версията на местния топрепортер за двойното убийство. Той бе достатъчно неточен, достатъчно заблуден и имаше достатъчно слаб стил, за да пише за „Нюсдей“ или „Таймс“.

Открих статия за винарните „Тобен“, в която се цитираха следните думи на господин Фредерик Тобен: „Вече всеки ден ще започнем гроздобера и реколтата тази година обещава да даде отлично вино, навярно най-доброто за последните десет години, освен ако не започнат силни валежи“.

Е, Фреди, ето че вали. Зачудих се дали на осъдените на смърт позволяват да поискат вино с последната си храна.

Така или иначе, оставих местния седмичник и взех подаръка на Ема, „История на пиратските съкровища“. Прелистих книгата,

разгледах образите, видях карта на Лонг Айланд, която проучих в продължение на около минута, после намерих главите за капитан Кид и прочетох наслуки клетвено заявление на Робърт Ливингстън, един от първите, финансирали експедицията. В него, освен всичко останало пишеше:

„Когато чу, че кап. Кид е дошъл тук, за да се предаде на Негово сиятелство граф Беломонт, гореспоменатият заявител дойде направо от Албани по най-краткия път през гората, за да се срещне с гореспоменатия Кид и да почака Негово сиятелство. И при пристигането си в Бостън кап. Кид му съобщи, че на борда на неговия едномачтов кораб, тогава на котва в пристанището, имало четирийсет бали стока и захар, а също така му каза, че имал около четирийсет килограма съдове от злато и сребро. И после гореспоменатият Кид каза, че имал осемнайсет килограма злато, което скрил на някакво място в пролива между това място и Ню Йорк, без да назовава каквото и да е конкретно име. Това злато не можел да открие никой друг, освен той самият.“

Направих мислено някои сметки и изчислих, че осемнайсет килограма злато биха стрували около триста хиляди долара, без да се отчита историческата и нумизматичната им стойност, която според думите на Ема спокойно би могла да учетвори номиналната му цена.

Прекарах следващия час в четене и колкото повече четях, толкова повече се убеждавах, че почти всички свидетели в тази история, от лорд Беломонт до най-обикновения моряк, са лъжци. Нямаше два еднакви разказа, различаваха се преценките и за количеството злато, сребро и скъпоценности. Единственото нещо, в което всички бяха единодушни, бе, че съкровището било скрито на различни места на брега около Лонгайландския пролив. Плъм Айланд не се споменаваше нито веднъж, но какво по-подходящо място да скриеш нещо? Както бях научил при посещението си там, по онова време островът нямал пристанище, така че не е имало и голяма вероятност да го посещават случайни кораби, търсещи храна или вода. Бил собственост на бели хора и следователно индианците нямали достъп до него, тоест очевидно бил необитаем. И щом Кид бе поверил част от съкровището на Джон Гарднър, човек, когото изобщо не познавал, защо да не пресече залива до Плъм Айланд и да не зарови там друга част? Струваше ми се логично. Чудех се обаче как беше разбрал Фредерик

Тобен. Той с радост би ни го съобщил на пресконференцията, когато е щял да съобщи за откритието си. Навярно щеше да каже: „Усилена работа, отлични познания по лозарство, отлежаване на виното и превъзходен продукт. И късмет.“

Така или иначе, дълго останах на задната веранда — четях, зяпах дъжда, прехвърлях случая в главата си и чаках Бет, която вече трябваше да е пристигнала.

Накрая влязох вътре и пуснах седемте съобщения на телефонния секретар.

Първо, вуйчо Хари. Имал приятел, който искал да наеме къщата, така че дали съм имал нещо против или да я купя, или да я освободя. Второ, детектив лейтенант Улф, който просто каза:

— Вбесяваш ме.

Трето, старо съобщение от Ема, оставено малко преди полунощ в петък. Просто искаше да ме чуе. Четвърто, в събота сутринта ме беше търсил Макс с подробностите за партито у Тобен. Информираше ме също, че приятно си побъбрил с Бет и ме питаше дали бих му телефонирали. Пето, Дом. Фанели, който каза:

— Хей, селяндур, пропусна страхотно прекарване. Каква нощ само! Виното се лееше, забодохме четири шведски туристки, две от които стюардеси, третата манекенка и четвъртата актриса. Във всеки случай позвъних на нашия приятел Джак Роузън от „Дейли Нюз“ и той ще напише репортаж за завръщането ти в Ню Йорк след възстановяването ти в провинцията. Ранен герой се връща у дома. Красота. Телефонирай му в понеделник сутрин и материалът ще бъде отпечатан във вторник, така че копелетата от управлението да могат да го прочетат преди да са ти спукали топките. Само кажи, че не съм пич. Обади ми се в понеделник и вечерта ще идем да пийнем по едно. Ще ти разкажа за шведките. Чао.

Усмихнах се. Четири шведки, мале мила! Шестото съобщение беше от Бет, която в неделя сутринта ме питаше къде съм изчезнал в събота вечер и кога можем да се видим. Номер седем бе пак Бет в неделя следобед — потвърждаваше съобщението ми в службата ѝ и казваше, че в понеделник сутрин ще дойде вкъщи.

Така че, когато малко след обед на вратата се позвъни, не се изненадах прекалено да видя Бет.

— Влизай — поканих я аз.

Тя остави чадъра си на верандата и влезе. Носеше поредния шит по поръчка костюм, този път ръждивокафяв.

Реших, че би трябвало да я информирам, че съм сам. Така ѝ направих.

— Зная — отвърна Бет.

Изгледахме се в продължение на няколко много дълги секунди. Разбрах какво ще ми каже, но не исках да го чуя. Тя обаче го каза:

— Тази сутрин Ема Уайтстоун е била открита в дома си от един от служителите ѝ. Мъртва, очевидно убита.

Не отговорих. Какво можех да кажа? Просто стоях неподвижно.

Бет ме хвана за ръка и ме отведе до кушетката в дневната.

— Седни — рече тя. Седнах.

Бет се настани до мен и стисна ръката ми.

— Не зная как се чувстваш... — започна тя. — Искам да кажа, зная, че сигурно си бил влюбен в нея...

Кимнах. За втори път през живота си не бях приносителят на лошата вест. Бях онзи, който чува за убийството на човек, когото обича. Бях поразен. Не можех напълно да го проумея, защото не ми се струваше реално.

— Снощи докъм десет бях с нея — казах аз.

— Още не разполагаме с часа на смъртта — съобщи ми тя. — Била е открита в леглото си... очевидно убита с удари по главата с ръжен, който са намерили на пода... нямало е следи от влизане с взлом... задната врата е била отключена.

Кимнах. Той сигурно имаше ключ, който не беше върнал, и тя навярно изобщо не се бе сетила да смени ключалката. И беше знаел, че наблизо има ръжен.

Бет продължи:

— Прилича на грабеж... изпразнена чантичка, никакви пари, изпразнена кутия за бижута. Такива неща.

Дълбоко си поех дъх и не отговорих.

— Освен това са мъртви и семейство Мърфи. Очевидно също убити.

— Боже Господи!

— Полицай от саутхолдското управление патрулираше по тяхната улица приблизително на всеки час и държеше под око къщата им, но... не е видял нищо. Когато застъпил в осем сутринта, новият

дежурен забелязал, че вестникът е на моравата. В девет още не го били взели. Знаел, че семейство Мърфи стават рано и си взимат вестника, затова... Да продължавам ли?

— Продължавай.

— Добре... затова им телефонираш, после почукал на входната врата, заобиколил отзад и видял, че вратата към остъклената веранда е отключена. Влязъл и ги открил в леглото. И двамата били умрели от очевидни наранявания по главата, нанесени с лост, който намерили окървавен на пода. Къщата била обърната наопаки. Освен това, като се има предвид, че полицията е охранявала откъм улицата, би трябвало да приемем, че престъпникът е дошъл откъм залива.

Кимнах.

— Можеш да си представиш, че саутхолдското управление е в пълен хаос — каза Бет, — скоро и целият Северен край ще бъде вдигнат на крак. Тук обикновено не се случва и по едно убийство годишно.

Помислих си за Макс, който обичаше всичко да е тихо и мирно.

Бет продължи:

— Областното управление праща спецгрупа, защото вече се смята, че става въпрос за маниак, който ограбва къщите и убива собствениците им. Мисля, че онзи, който е убил Том и Джуди Гордън, може да е взел ключа за къщата на Мърфи и затова задната врата да е била отключена. Това говори за предумисъл.

Кимнах. Тобен бе знаел, че в даден момент може да му се наложи да се избави от семейство Мърфи и беше планирал достатъчно напред във времето, за да вземе ключа. Трябваше да се сетим още когато Бет спомена, че не са открили ключа в къщата на семейство Гордън. Поредният пример за подценяване на убиеца.

— Трябваше да предвидим... — започнах аз.

— Зная — каза тя. — Що се отнася до Ема Уайтстоун... е, или е оставила вратата отключена, или някой пак е имал ключ... някой, когото е познавала.

Погледнах я и разбрах, че и двамата знаем за кого говори.

— В неделя сутринта наредих да установят наблюдение над Фредерик Тобен, както предложи ти — каза Бет, — и го следихме цял ден, но някой от големите началници го е отменил от полунощ до

осем... поради финансови причини... така че след дванайсет общо взето никой не е наблюдавал Тобен.

Не отговорих.

— Едва ги накарах да се съгласят изобщо да го следим — продължи тя. — Той просто не е заподозрян. Не разполага с нищо срещу него, за да поискам денонощно наблюдение.

Аз я слушах, но постоянно си представях Ема, в моята къща, как плуваше в залива, на събирането на историческото дружество, в спалнята, където са я открили убита... ами ако бях прекарал нощта там? Откъде някой би могъл да знае, че е сама? Дойде ми наум, че ако ме беше открил да спя до нея, Тобен би убил и мен.

Замислих се за Фредерик Тобен и си спомних как разговаряше с Ема на моравата. Сигурно вече е бил решил да я убие. Чудех се обаче дали е решил да го направи, за да ѝ попречи повече да разговаря с мен, или просто е искал да ми каже: „Мамка ти, Кори. Мамка ти, че си такъв умник, мамка ти, че ме разкри, мамка ти, че се чукаш с бившето ми гадже, и просто мамка ти.“

— Чувствам се отговорна за семейство Мърфи — рече Бет.

Насилих се да се замисля за тях. Те бяха прилични хора, услужливи граждани и за тяхно нещастие, свидетели на прекалено много от онова, което се беше случило през последните две години у съседите им.

— В сряда занесох у тях снимка на Фредерик Тобен и те го разпознаха като мъжа с бялата спортна кола... Тобен има бяло порше... Разказах ѝ за краткото си посещение у Едгар и Агнес Мърфи.

— Разбирам.

— Убиецът е Фредерик Тобен — заявих аз.

Тя не отговори.

— Той е убил Том и Джуди Гордън, Едгар и Агнес Мърфи, може би ветеринаря от Плъм Айланд и Ема Уайтстоун — казах аз. — А навярно и други. — После прибавих: — Приемам случая съвсем лично.

Изправих се.

— Трябва да глътна малко чист въздух. — Излязох на верандата. Дъждът валеше по-силно, сив дъжд, сипещ се от сиво небе в сиво море.

„Ема. Ема.“

Още бях във фазата на шок и отхвърляне на действителността, като постепенно преминавах към фазата на гнева. Колкото повече си мислех как Тобен ѝ е разбил главата с железен ръжен, толкова повече ми се искаше да разбия неговата глава с железен ръжен.

Подобно на много ченгета, които имат лична и тясна връзка с престъпността, исках да използвам силата и опита си, за да се погрижа лично за престъпника. Но ченгето не може да бъде съдия и съдията не може да бъде ченге. От друга страна, има моменти, в които трябва да оставиш полицейската си значка и да грабнеш пистолета...

30.

Известно време Бет ме остави сам и имах възможност да събера мислите си. Накрая тя излезе на задната веранда и ми подаде чаша кафе, смесено с нещо, което миришеше на бренди.

Постояхме в мълчание, загледани към залива. След няколко минути Бет попита:

— За какво е всичко това, Джон?

Знаех, че ѝ дължа информация.

— За злато — отвърнах аз.

— Злато ли?

— Да. Заровено съкровище, навярно пиратско съкровище, навярно съкровището на самия капитан Кид.

— На капитан Кид?

— Да.

— И е било на Плъм Айланд?

— Да... предполагам, че Тобен някак си е научил за него, разбрал е, че никога няма да получи достъп до едно от най-недостъпните места в страната, и е започнал да търси партньор, който да има неограничен достъп до острова.

Тя се замисли за това и накрая отвърна:

— Разбира се... сега всичко си идва на мястото... историческото дружество, разкопките, къщата до морето, бързоходната яхта... всички бяхме толкова заслепени от чумата и после от наркотиците...

— Точно така. Но когато категорично отхвърлиш тези възможности, както направих аз, защото знаех, че семейство Гордън не са способни на това, трябва да преосмислиш всичко.

— Както каза доктор Цолнър, „ако разполагаш единствено с чук, всичките ти проблеми приличат на гвоздеи“.

Кимнах.

— Разкажи ми всичко. Давай.

Разбрах, че се опитва да отклони мислите ми от убийството на Ема, и беше права, че трябва да работя по случая и да се занимавам с

нещо позитивно.

— Добре... когато бях на Плъм Айланд, онези археологически разкопки ми се сториха напълно несъвместими с Том и Джуди. И те са знаели, че ще си помисля така, затова изобщо не са го споменавали пред мен. Смятам, че са планирали нещата за деня — след като открият съкровището на своя земя, в който някой може да се сети за разкопките им на Плъм Айланд и да направи връзката. Така че колкото по-малко хора са знаели, толкова по-добре.

— И друг път ценни неща са били премествани и ненадейно откривани на по-удобно място — отбеляза Бет.

— Това е било най-трудното в целия план. Кръстчето на пиратската карта е трябвало да бъде прехвърлено от земята на чичо Сам на земята на Том и Джуди.

Тя се замисли за миг, после попита:

— Смяташ ли, че семейство Гордън са знаели къде точно на Плъм Айланд е заровено съкровището? Или са се опитвали да го открият?

— Мисля, че информацията на Тобен е била сигурна, но може да не е била много точна. Научих някои неща за пиратските карти от Ема... и от тази книга... — Посочих книгата върху малката масичка. — Научих също, че собствениците на тези съкровища са ги заравяли с идеята скоро да се върнат, така че някои от означенията по картата или някои упътвания се оказват отдавна изчезнали дървета, скали, които са били разбити от хора или са паднали в морето... такива неща.

— Как се случи, че реши да разговаряш с Ема?

— Просто исках да проверя в Пеконийското историческо дружество. Имах намерение да отделя за това около час и всъщност не ме интересуваше с кого ще разговарям... после се запознах с нея и в хода на разговора се оказа, че преди е била приятелка на Тобен.

Тя се замисли за всичко това, вперила поглед в залива, после рече:

— И така си стигнал до разговора с Тобен.

— Не, разговарях с него, преди да се срещна с Ема.

— Какво тогава те е накарало да идеш при него? Каква връзка си смятал, че има с убийството?

— Отначало никаква. Върших елементарна детективска работа, разговарях с приятели, не със заподозрени. През юли заедно със

семејство Гордън вече се бях срещал с Тобен. — Разказах ѝ за дегустацията и прибавих: — Тогава не ми пукаше за него и се чудех защо Том и Джуди проявяват интерес. След като в сряда прекарах няколко часа заедно с него, реших, че самият той си е съвсем наред, но че не ми дава верните отговори на съвсем прости въпроси. Разбираш ли?

Тя кимна.

— После, след като разговарях с Ема, започнах да откривам някои връзки.

Бет отново кимна, загледана в дъжда и очевидно замислена.

— Аз прекарах същите два дни с хората от лабораторията, патоанатома, със служители от Плъм Айланд и така нататък — накрая каза тя. — Междувременно ти си тръгнал по съвсем друга следа.

— Най-незабележимата от всички. Но нямах какво друго да правя.

— Още ли си ядосан от начина, по който се отнесоха с теб.

— Бях. Може би тъкмо това ме е мотивирало. Няма значение. Въпросът е, че давам всичко на теб. Искам Фредерик Тобен да бъде арестуван, осъден и изпържен.

— Това може и да не се случи и ти го знаеш. Освен ако не открием някакви наистина твърди доказателства, този тип няма да бъде осъден. Мисля, че областната прокуратура изобщо няма да се опита да му предяви обвинение.

Знаех го. Знаех също, че когато проблемите са гвоздеи, имаш нужда единствено от чук.

— Е? — попита Бет. — Имаш ли още някакви доказателства.

— Всъщност в навеса на Тобен открих малка плоскодънна лодка с прът — съвсем подходяща за преминаване през блата. И сирена с въздух под налягане.

Разказах ѝ за срещата си с Тобен в навеса.

Тя кимна, после ми каза:

— Седни. — Седнах на плетения, а тя на люлеещия се стол. — Разказвай нататък.

Прекарах следващия час в обяснения. Разказах ѝ всичко, което бях свършил след раздялата ни във вторник вечер, включително факта, че в следобед на убийството на семејство Гордън приятелката на

Тобен Сондра Уелс и икономката му ги е нямало, но че въпреки това винарят ме е излъгал, че са си били вкъщи.

Тя ме слушаше, загледана към дъжда и морето. Вятърът се усилваше и от време на време наистина виеше.

— Значи с купуването на земята на Уили те не са се опитвали да измамят Тобен — рече Бет, когато свърших.

— Не. Тобен е казал на семейство Гордън да я купят, за да използват легендата за Ридовете на капитан Кид. Има и място, наречено Дърветата на капитан Кид, но сега е обществен парк. Местоположението на ридовете или скалата не е посочено в историческите книги толкова точно, колкото на дърветата, затова Тобен е знаел, че всяка скала в района ще свърши работа. Но не е искал да се разчува, че той купува безполезна земя — това щяло да породи всякакви клюки и слухове. Затова казал на семейство Гордън да купят земята със собствените си пари. Според плана е трябвало да изчакат известно време, преди да заровят и да открият съкровището.

— Невероятно.

— Да. И тъй като почти не е възможно да подправят възрастта на вертикална шахта, са възнамерявали да напъхат сандъка със съкровището в онази пещеричка — на онзи скален перваз, който открихме — и после да кажат, че ерозията го е оголила. И че след това, когато са го разчиствали от пясъка и глината с кирки и лопати, са унищожили следите. Самият сандък е на трески и никой не е в състояние да заподозре нищо.

— Невероятно — повтори тя.

— Щели са да измъкнат изпод носа на чичо Сам съкровище на стойност десетина-двайсет милиона долара и същият този чичо е щял да чуе за съкровището за първи път по новините. Били са готови да посрещнат и данъчната служба. — Обясних ѝ за законите за откриване на съкровище, за данъците и прочее.

Бет се замисли за миг, после попита:

— Но как Тобен е щял да получи парите, след като семейство Гордън съобщят за находката си?

— Първо, за пред хората тримата са били приятели почти от две години. Том и Джуди са проявявали интерес към виното, който според мен не е бил истински, но по този начин са имали поводи да се показват публично заедно като приятели. — Разказах ѝ какво съм

научил от Ема за характера на тази връзка и добавих: — Това обаче не отговаряше на думите на самия Тобен за отношенията им. Така имах още едно интересно несъответствие.

— Но приятелството не е причина да си поделят милиони долари от откритото съкровище.

— Точно така. Затова според мен са съчинили цяла история, придружаваща откриването. Ето какво мисля... Първо са се престорили, че проявяват взаимен интерес към местната история и в крайна сметка той ги е довел до някаква информация за пиратско съкровище. В този момент, според онова, което са щели да кажат на пресата, те сключили приятелско споразумение да го потърсят и да си разделят каквото открият.

Бет отново кимна. Можех да видя, че вече е почти убедена във възстановката ми на случилото се преди убийството.

— Семейство Гордън и Тобен са щели да кажат — прибавих аз, — че и тримата са ровили из стари архиви в различни исторически дружества тук, което е самата истина, че са направили същото в Англия и така нататък. Че съжаляват, че са прекарвали Маргарет Уили, но че всичко си било съвсем честно търсене на съкровище и прочее. Щели са да дадат на Маргарет някоя скъпоценност. Освен това са щели да отбележат, че са рискували двацет и пет хиляди долара, защото не са могли да са сигурни, че съкровището е там.

Отпуснах се на стола си и се заслушах във вятъра и дъжда. Никога през целия си живот не се бях чувствал толкова зле и се изненадах колко много ми липсва Ема Уайтстоун, която беше влязла в живота ми толкова бързо и неочаквано, а после бе преминала в друг живот, навярно някъде сред звездите.

Отново дълбоко си поех дъх и продължих:

— Предполагам, че семейство Гордън и Тобен са имали някакви фалшиви документи, за да докажат твърдението си, че са открили местоположението на съкровището в някой архив. Не знаей какво са имали предвид в това отношение — подправен пергамент, фотокопие на загубен оригинален текст или просто са щели да кажат: „Не е ваша работа как сме го намерили. Продължаваме да търсим още съкровища“. На държавата не й пука как са го открили, а само къде са го открили и колко струва. — Погледнах я. — Изглежда ли ти логично?

— Изглежда ми логично по начина, по който го излагаш... но все пак си мисля, че някой би направил плъмайландската връзка.

— Възможно е. Но да подозираш къде е било открито съкровището и да го докажеш са две съвсем различни неща.

— Да, но това е слаба връзка в иначе добър план.

— Да, права си. Тогава нека ти развия друга теория, съвпадаща с онова, което в действителност се е случило — Тобен не е имал намерение да дели със семейство Гордън. Той е накарал Том и Джуди да си мислят всичко онова, което току-що ти казах, накарал ги е да купят земята и тримата са измислили цялата история за това как открили съкровището и защо ще си го делят. Всъщност Тобен също се е страхувал от плъмайландската връзка. Семейство Гордън са били решението на проблема му с откриването на съкровището и с преместването му от острова. После обаче са се превръщали в бreme, в слаба връзка, в очевидна улика от къде всъщност идва съкровището.

Бет мълчеше.

— Трима могат да пазят тайна, ако двама от тях са мъртви.

— Точно така.

Аз продължих:

— Том и Джуди бяха умни, но и малко наивни, и никога не са попадали на толкова зъл и коварен човек като Фредерик Тобен. Не са и усетили опасността, защото са изиграли целия сценарий, купили са земята и така нататък. В действителност Тобен още от самото начало е знаел, че ще ги убие. Най-вероятно е имал намерение или да зарови съкровището на собствената си земя край Фаундърс Ландинг, което също е историческо място, и да го открие там или тайно да го продаде, тук или в чужбина, и така да си спести както дела на семейство Гордън, така и този на чичо Сам.

— Да. Мисля, че това е много вероятно, след като се убедихме, че е способен на хладнокръвно убийство.

— Във всеки случай той е твоят човек.

Бет поседя, подпряла брадичка с ръка и с мушнати под предното стъпало на стола крака.

— Как се запозна със семейство Гордън? — накрая ме попита тя.
— Искam да кажа, как хора с такива планове са имали време да... Разбираш ли ме?

Опитах се да се усмихна и отвърнах:

— Подценяваш чара ми. Но въпросът е основателен.

Замислих се над това — не за първи път — и отговорих:

— Може наистина просто да са ме харесвали. Може обаче да са подушили опасността и да са искали да имат защита наблизко. Освен това са се запознали и с Макс, така че би трябвало да питаш и него как се е случило.

Бет кимна, после ме попита:

— Е, как всъщност се запознахте? Трябваше да ти задам този въпрос още в понеделник на местопрестъплението.

— Трябваше — съгласих се аз. — Запознахме се на бара в ресторанта на Клаудио. Знаеш ли го?

— Всички го знаят.

— Опитах се да сваля Джуди на бара.

— Отлично начало за приятелство.

— Точно така. Във всеки случай, мислех си, че срещата ни е била случайна и може наистина да е така. От друга страна, семейство Гордън вече познаваха Макс и той ме познаваше, така че може да е станало дума, че раненото ченге от новините му е приятел и че се възстановява в Матитък. Висях само в две заведения — и още е така — „Старата градска таверна“ и ресторантът на Клаудио. Така че е възможно... но може и да не е... трудно е да се каже. Понякога има и случайности.

— Да. Но в нашата работа трябва да търсим мотиви и цели. Всичко останало е случайно. — Тя ме погледна и попита: — Как се чувстваш, Джон?

— Добре.

— Питам сериозно.

— Малко съм потиснат. А и времето не ми помага.

— Страдаш ли?

Не отговорих.

— Поговорих си малко по телефона с партньора ти — съобщи ми Бет.

— С Дом ли? Нищо не ми е споменавал. А щеше да ми каже.

— Е, не го е направил.

— За какво си говорихте?

— За теб.

— Какво за мен?

— Приятелите ти се тревожат за теб.

— По-добре да си се тревожат за себе си, ако ще си приказват зад гърба ми.

— Защо не престанеш да се правиш на много корав?

— Дай да сменим темата.

— Добре. — Бет се изправи, застана до парапета и се загледа към залива, който започваше да се вълнува. — Идва ураган. Може и да ни подмине. — Тя се обърна към мен и попита: — Е, къде е съкровището?

— Добър въпрос. — Аз също станах и отправих поглед към бунтуващото се море. Не се виждаха яхти, разбира се, и вятърът започваше да търкаля боклуци по моравата. Когато воят му стихваше за няколко секунди, чувах плискането на вълните по каменистия бряг.

— И къде са твърдите ни доказателства? — пак попита Бет.

Без да откъсвам очи от залива, отвърнах:

— Отговорът и на двата въпроса може да е в къщата, офиса или апартамента на господин Тобен.

Тя се замисли за миг, после каза:

— Ще изложа фактите пред областната прокуратура такива, каквито са ми известни, и ще поискам да издадат заповед за обиск.

— Добра идея. Ако успееш да я получиш без вероятна причина, значи си много по-умна от мен. Всеки съдия би се дърпал да издаде заповед за обиск на къщата или служебния кабинет на известен гражданин, който никога не е имал проблеми със закона. Знаеш го. Това ѝ е страхотното на Америка. Полицията и властите не могат да ти се бъркат без съответната процедура. А ако си богат, съответната процедура е още по-дълга, отколкото за обикновения гражданин.

— Какво според теб... би трябвало да направим сега?

— Каквото искаш. Аз вече не се занимавам с този случай.

Сега вълните се издигаха нависоко, нещо необичайно за тази част от залива. Спомних си какво ми беше казала Ема за морето преди буря.

— Зная, че мога... — започна Бет, — е, мисля, че мога да пипна този тип, ако наистина го е извършил.

— Това е добре.

— Сигурен ли си, че е той?

— Сигурен съм.

— Ами Пол Стивънс?

— Той все още е жокерът в колодата — отвърнах аз. — Може да е съучастник на Тобен в убийствата, може да го шантажира, може да е чакал, който само чака да се нахвърли на съкровището, а може и да е просто човек, който винаги изглежда подозрителен и виновен за нещо.

— Трябва да поговорим с него.

— Вече разговарях.

Тя повдигна вежди.

— Кога?

Разказах ѝ за посещението си в кънектикътския дом на господин Стивънс, като пропуснах момента с нокаутирането.

— Най-малкото е виновен за това — завърших аз, — че ни излъга и заговорничеше с Наш и Фостър.

— А може и да е по-дълбоко замесен — каза тя. — Е... навярно ще успеем да открием твърди улики на двете нови местопрестъпления.

— Точно така. Но междувременно Тобен ще разбере какво му се готви, а половината от местните политици са му в джоба. Сигурно има и приятели в саутхолдското управление.

— Няма да информираме Макс.

— Направи каквото трябва. Само недей да подплашваш Тобен, защото ще изчезнат всички улики, които са под негов контрол.

— Като например съкровището ли?

— Точно така. Или оръжието на убийството. Всъщност, ако аз бях убил двама души със законно регистрирания си пистолет и ченгетата ненадейно се появят в кабинета ми, щях да го хвърля наскоро Атлантика и да заявя, че съм го загубил или че са го откраднали. Би трябвало да съобщиш, че си открила един от куршумите. Това ще го стресне, ако пистолетът още е у него. Пусни му опашка и виж дали ще се опита да се избави от оръжието, ако вече не го е направил.

Тя кимна и ме погледна.

— Искам да работиш по случая заедно с мен. Ще го направиш ли?

Хванах я за ръка и я поведох обратно в кухнята. Подадох ѝ телефона и казах:

— Позвъни в офиса му и виж дали е там.

Тя се свърза с услуги, взе номера на винарни „Тобен“ и го набра.

— Господин Тобен, моля — рече Бет, зачака, погледна ме и попита: — Какво да му кажа?

— Просто му благодари за чудесното парти.

Бет каза в слушалката:

— Да, тук е детектив Пенроуз от съфолкското областно полицейско управление. Бих искала да разговарям с господин Тобен. Няма ли го? Тогава просто му предайте, че съм позвънила да му благодаря за чудесната вечер. — Отново се заслуша и попита: — Има ли начин да се свържа с него?... — Добре. Да, това е добра идея. — Затвори и се обърна към мен: — Няма го, не го очакват и тя не знае къде да го открия. Освен това се готвят да затворят винарната заради времето.

— Добре. Позвъни му вкъщи.

Бет извади бележника от чантата си, намери липсващия в указателя телефонен номер на Тобен и го набра. После ме попита:

— Пак ли го търся, за да му благодаря за чудесната вечер?

— Загубила си златния медальон на баба си на моравата му.

— Ясно. — Тя каза в слушалката: — Господин Тобен? Няма ли го? Тогава Уелс? — Пак се заслуша и рече: — Благодаря ви. Ще го потърся по-късно... не, няма да оставя съобщение... не, не се плашете. Би трябвало да отидете в специално убежище за природни бедствия... е, после телефонирайте в полицията или в пожарната и те ще дойдат да ви вземат. Става ли? Направете го веднага. — Бет затвори. — Икономката. Източноевропейка. Не обича урагани.

— И аз не си падам по тях. Къде е господин Тобен?

— Отсъства без обяснения. Госпожа Уелс заминала за Манхатън, докато бурята отmine. — Тя ме погледна. — Къде е той?

— Не зная. Но знаем, че го няма.

— Между другото — рече Бет, — би трябвало да се махнеш оттук. Метеоролозите съветват всички собственици на къщи до морето да се евакуират.

— Метеоролозите са професионални паникьори.

След тези думи лампите преминаха.

— Понякога са прави — отбеляза Бет.

— И без това по някое време днес трябва да си тръгвам за Манхатън. Утре имам срещи с онези, които ще решават съдбата ми.

— Тогава най-добре да тръгваш веднага. Времето няма да се оправи.

Докато обмислях възможностите си, вятърът отнесе един от столовете от верандата и лампите отново премигнаха. Спомних си, че трябваше да потърся Джек Роузън от „Дейли Нюз“, но вече бях пропуснал крайния срок за рубриката му. Във всеки случай не мислех, че раненият герой ще успее да се прибере вкъщи — нито днес, нито утре.

— Хайде да се поразходим с колата — предложих на Бет.

— Къде?

— Да открием Тобен — за да можем да му благодарим за чудесната вечер.

31.

Валеше силно и вятърът виеше като товарен влак.

В дрешника намерих два жълти дъждобрана и взех 38-калибровия си пистолет. Следващото, което трябваше да направя, беше да се измъкна от отбивката, покрита с клони и боклуци. Запалих джипа, превключих на скорост и потеглих.

— Страхотна кола за тежки условия — съобщих на Бет.

— Плава ли?

— Можем да разберем.

Шофирах по тесните улички в крайбрежния квартал на Матитък през съборени клони и покрай търкалящи се капаци на кофи за боклук, после открих, че пътят е препречен от паднало дърво.

— Не съм пътувал в провинцията по време на ураган, откакто бях дете.

— Това не е ураган, Джон — информира ме тя.

Минах през нечия морава, заобиколих огромното паднало дърво и отбелязах:

— На мен ми прилича на ураган.

— Вятърът трябва да достигне сто и дваисет километра в час, за да стане ураган. Това е най-обикновена буря.

Тя включи радиото на новинарски канал и както се очакваше, основната новина беше Джаспър. Водещият каза:

— ... се насочва на север-североизток. Скоростта на вятъра е до сто и десет километра в час. Напредва с около дваисет и пет километра в час и ако запази сегашния си курс, към осем вечерта ще предизвика свлачища някъде по южния бряг на Лонг Айланд. Всички да си останат вкъщи и...

Изключих радиото.

— Паникьор.

— Моята къща е далеч навътре в сушата, ако решиш да се отбиеш — каза Бет. — Оттам са по-малко от два часа до Манхатън с кола или влак и след като бурята отмине, ще можеш да си тръгнеш.

— Благодаря.

Известно време пътувахме в мълчание и накрая стигнахме до Мейн Роуд, по който нямаше други препятствия, освен че бе наводнен. Нямаше много движение и почти всички заведения по пътя бяха затворени, а някои и със закопани врати и прозорци. Видях съборена фермерска барака и паднал стълб, повлякъл със себе си телефонните и електрическите кабели.

— Мисля, че това няма да е добре за гроздето — отбелязах аз.

След двацет минути спрях в чакления паркинг на винарните „Тобен“. Всички автомобили бяха изчезнали и имаше знак „Затворено“.

Погледнах нагоре към кулата и видях, че нито един от прозорците не свети, макар че небето беше почти съвсем черно.

От двете страни на паркинга имаше лозя, които се огъваха под бруления вятър. Ако бурята се усилише, реколтата навярно щеше да бъде унищожена. Спомних си краткия урок на Тобен за умереното влияние на морския климат — което си беше съвсем вярно, докато не попаднеш на пътя на ураган.

— Джаспър.

— Така го наричат. — Тя огледа паркинга и винарната и рече: — Не мисля, че е тук. Не виждам нито една кола и навсякъде е тъмно. Хайде да опитаме в дома му.

— Нека първо минем през офиса му.

— Джон, винарната е затворена.

— „Затворен“ е много относително понятие.

— Не, не е.

Подкарах към сградата, после завих надясно, излязох от паркинга и минах по затревения участък между винарната и лозята. Сред празни бъчви за вино зад голямата сграда бяха паркирани няколко камиона.

— Какво правиш? — попита Бет.

Спрях пред задната врата в основата на кулата.

— Виж дали е отворена.

Тя ме погледна и понечи да каже нещо.

— Просто виж дали е отворена. Направи каквото ти казвам.

Бет излезе навън, изтича до вратата и натисна бравата. Погледна към мен и поклати глава, после тръгна обратно към колата. Натиснах

газта и забих джипа във вратата, която се отвори. Изключих двигателя и изскочих навън. Хванах Бет за ръката и се затичах през отворената врата в кулата.

— Полудя ли?

— Отгоре се открива прекрасна гледка.

Асансьорът, както бях забелязал, се отваряше с ключ, затова тръгнах нагоре по стълбището. Бет ме задържа за ръката и каза:

— Спри! Това се нарича влизане с взлом, да не споменавам за нарушаването на гражданските права...

— Това е обществена сграда.

— Но е затворена!

— Намерих вратата разбита.

— Джон...

— Върни се в джипа. Аз ще се погрижа за това.

Изгледахме се. Очите ѝ казваха: „Зная, че си бесен, но недей да правиш това“.

Извърнах се и се заизкачвах нагоре сам. На всяка площадка опитвах вратите на кабинетите, но те бяха заключени.

На площадката на третия етаж чух зад себе си стъпки и, извадих револвера си. Закаках и видях, че иззад ъгъла се появява Бет.

— Това си е мое престъпление — казах ѝ аз. — Не се нуждая от съучастник.

— Вратата беше разбита — отвърна Бет. — В момента проверяваме.

— Нали тъкмо това ти казах.

Продължихме нагоре заедно.

Вратата на четвъртия етаж, където бяха кабинетите на ръководството, също бе заключена. Това не означаваше, че вътре няма никого. Заудрях с юмруци по стоманената врата.

— Джон, мисля, че вътре няма никого... — започна Бет.

— Надявам се.

Изтичах на петия етаж и тя ме последва. Отново опитах бравата, но беше заключено.

— Това ли е апартаментът му? — попита Бет.

— Да. — В стъклена кутия на стената видях задължителната стоманена пожарна брадвичка, до нея имаше пожарогасител. Взех

пожарогасителя, разбих стъклото и извадих брадвичката. Звукът от разбитото стъкло отекна по стълбището.

— Какво правиш? — почти изкрещя Бет.

Отблъснах я и замахнах с брадвичката. След няколко удара успях и вратата се отвори навътре.

Няколко пъти дълбоко си поех дъх. Чувствах дроба си странно, като че ли вътре можеше да се е отворило нещо, на което му е трябвало дълго време, за да се затвори.

— Джон, чуй ме...

— Тихо. Внимавай за стъпки. — Извадих пистолета изпод дъждобрана, тя направи същото. Застанахме неподвижни и аз надникнах през вратата, която току-що бях отворил.

Не можех да видя апартамента на Тобен заради копринения японски параван, които скриваше стоманената врата от деликатния поглед на собственика. Вътре бе тъмно и тихо.

Все още държах брадвичката в лявата си ръка и я запратих към паравана, който се прекатури и разкри просторна дневна и трапезария.

— Не можем да влезем тук — прошепна Бет.

— Трябва да влезем. Някой е разбил вратата. Вътре има крадци.

Шумът, който бях вдигнал до този момент, беше достатъчно силен, за да привлече нечие внимание, но не чувах нищо. Трябваше да допусна, че задната врата е била с аларма, но бурята навярно бе задействала десетки аларми из целия Северен край. Във всеки случай можехме да се справим с ченгетата, ако се появяха — всъщност ние бяхме ченгетата.

Влязох в дневната, стиснал пистолета в двете си ръце, като го въртях отляво до средата. Бет правеше същото от другата страна.

— Джон, това не е добра идея — каза тя. — Просто се успокой. Зная, че си разстроен, и не те обвинявам, но не можеш да направиш това. Сега излизаме оттук и...

— Тихо. — Аз извиках: — Господин Тобен! Тук ли сте? Имате гости.

Не получих отговор. Влязох още по-навътре в дневната, която беше осветена само от мрачното небе зад огромните сводести прозорци и от светлината, процеждаща се през два големи отвора във високия три и половина метра таван. Бет бавно ме последва.

Както можете да си представите, апартаментът бе страхотен — дневната беше полукръгла — покрай заоблената северна стена. Другата половина от кулата, южната, бе разделена на отворена кухня, която можех да видя, и спалня, заемаща югозападната четвърт от кръга. Вратата ѝ беше отворена и аз надникнах вътре. Нямаше никого. Ако бе тук, Тобен се криеше под леглото или в килера, загубил ума и дума от страх.

— Хубаво жилище — казах аз.

— Много хубаво.

— Тук на човек може да му се отвори късмета с жените.

В съответствие с моята версия за събитията, Бет каза:

— Тук няма крадци. Трябва да си тръгнем и да докладваме, че сме открили следи от влизане с взлом. Само ще проверя дали крадецът е избягал. Дадох ѝ ключовете си.

— Иди в джипа. Веднага идвам.

Тя се поколеба, после отвърна:

— Ще преместя джипа на паркинга. Ще те чакам петнайсет минути. Не повече.

— Добре. — Обърнах се и влязох в спалнята.

Тук имаше предимно плюш и пух — нали това бе стаята, в която Божият дар за жените носеше бутилките с шампанско. До леглото наистина имаше стойка за шампанско и кофичка за лед. Ще излъжа, ако кажа, че не можех да си представя Ема в леглото с господин Тобен. Но това вече нямаше значение. Тя беше мъртва, скоро същото щеше да се отнася и за него.

Вляво имаше голяма баня, душ, вана за воден масаж, биде, изобщо всичко, както си му е редът. Да, животът се беше отнасял щедро към Фредерик Тобен, докато не бе започнал да харчи повече, отколкото печели. Хрумна ми, че без помощта на златото бурята щеше да го съсипе.

В спалнята имаше бюро и аз внимателно го прерових, но не открих нищо уличаващо или полезно.

Прекарах следващите десетина минути в най-подробно претърсване на апартамента. В дневната открих заключен килер и разбих вратата с пожарната брадвичка, но вътре имаше само истински сребърни прибори за хранене, ленени покривки и кристални чаши, хладилник за вино със стъклена врата, овлажнителна кутия за пури и

други неща, задължителни за добрия живот, включително голяма колекция порнокасети.

Прерових всичко, даже хладилника за вино, и отново не намерих нищо.

Обикалях из дневната с брадвичката в ръка в търсене на каквото и да е. Дадох отдушник и на гнева си, като поразчистих наоколо с брадвичката.

Имаше развлекателен център, както го наричат, с телевизор, видео, стерео и прочее, както и няколко книжни лавици. Претърсих навсякъде, като съборих книгите на земята.

И тогава нещо привлече погледа ми. В златна рамка приблизително с големината на книга беше поставен стар пергамент. Взех го и го обърнах към слабата светлина от прозореца. Това бе избледняла, скицирана с мастило карта с нещо написано отдолу. Отворих рамката и извадих пергамента. Ръбовете му бяха оръфани. Сега можех да видя какво е — част от брегова линия и малко заливче. Надписът беше адски сложен за разчитане и ми се прииска Ема да е тук, за да ми помогне.

Отначало си помислих, че на картата може да е представена част от брега на Плъм Айланд, но на острова нямаше заливчета, а само пристанище, което изглеждаше много по-различно от това тук.

После предположих, че може да е скица на залива Матитък, където бяха Дърветата на капитан Кид, но това изобщо не приличаше на залива, който бях видял и на пътната си карта, и лично. Имаше и трета възможност — скалите или ридовете, — но отново не открих никаква прилика между онази брегова линия, която беше много права, и тази на картата, която бе извита и имаше заливче.

Накрая реших, че това просто е стар пергамент, който Тобен е използвал за украса. Нали така? Категорично не. Продължих да го зяпам и се опитах да схвана избледнелия надпис — после видях две думи, които можех да прочета — Фаундърс Ландинг.

След като се ориентирах, разбрах, че това всъщност е карта на около половин километър от брега, включваща Фаундърс Ландинг, безименен залив и онова, което днес беше собственост на Фредерик Тобен.

Надписът очевидно представляваше упътване и аз видях цифрите и разбрах думата „дъб“.

Чух шум в дневната и извадих пистолета си.

— Джон? — попита Бет.

— Тук съм.

Тя влезе в дневната и каза:

— Мислех си, че тръгваш. Случайно минаващ гражданин съобщил в саутхолдската полиция и те пристигнаха. Казах им, че всичко е под контрол.

— Благодаря.

Тя огледа дневната и отбеляза:

— Апартаментът е опустошен.

— Ураганът Джон.

— По-добре ли се чувстваш?

— Не.

— Какво намери?

— Карта на съкровище. Беше поставена в златна рамка пред очите на всички.

Бет я погледна.

— Плъм Айланд ли е?

— Не. Картата на Плъм Айланд или онова, което ги е отвело до съкровището, отдавна е унищожено. Това е карта на Фаундърс Ландинг и имението на Тобен.

— И?

— Е, сигурен съм, че е фалшификация. По време на архивистките си занимания научих, че можеш да си купиш автентичен празен пергамент от който и да е исторически период през последните няколко века. После в града има хора, които смесват малко газ и олио и написват каквото им кажеш. Бет кимна.

— Значи Тобен е поръчал да му направят карта, на която е показано, че съкровището е заровено в неговото имение.

— Да. Ако погледнеш по-внимателно, можеш да видиш, че надписът като че ли дава указания. А ако се вгледаш наистина сериозно... виждаш ли това кръстче?

— Виждам го. Той изобщо не е имал намерение да остави семейство Гордън да заровят съкровището на онази скала.

— Не. Възнамерявал е да им вземе съкровището, да ги убие и да го зарови на своя територия.

— Значи сега съкровището е заровено в имението на Тобен, така ли?

— Да идем да проверим.

— Още едно влизане с взлом?

— По-лошо. Ако го заваря вкъщи, ще му строша краката с тази брадва, после ще го заплаша, че ако не проговори, наистина ще го заболи. — И прибавих: — Мога да те оставя някъде.

— Ще дойда. Някой трябва да се грижи за теб и освен това трябва да потърся медальона на баба на моравата.

Пъхнах пергамента в ризата си под дъждобрана и взех пожарната брадвичка. На път за стълбището хвърлих някаква настолна лампа през един от високите сводести прозорци. Вятърът вихрено нахлу през разбитото стъкло и събори няколко списания от малката масичка.

— Сто и двайсет километра в час ли е вече?

— На път е.

32.

Пътуването от винарните „Тобен“ до Фаундърс Ландинг, обикновено отнемащо двацет минути, заради бурята ни струваше цял час. Пътищата бяха покрити с клони и дъждът биеше толкова силно по предното стъкло, че трябваше да пълзя с включени фарове, макар да беше едва пет следобед. От време на време вятърът отвяваше джипа настрани.

Бет включи радиото и метеорологът каза, че бурята не била прераснала в ураган, но че била почти също толкова силна. Джаспър още продължавал да се придвижва на север с двацет и пет километра в час и периферията му била на по-малко от сто километра от брега на Лонг Айланд. Бурята набирала огромна сила над открития Атлантук.

— Тези типове се мъчат да уплашат всички — отбелязах аз.

— Баща ми казваше, че ураганът през септември 1938-а напълно опустошил огромни части от Лонг Айланд.

— И моят баща ми е разказвал за това. Старите хора са склонни да преувеличават.

— Ако Тобен си е вкъщи, аз ще се заема с него.

— Чудесно.

— Говоря сериозно. Този път ще играеш по моите правила, Джон. Няма да направиш нищо, което да рискува успешния завършек на случая.

— Вече го направихме. И не се тревожи за успешния завършек на случая.

Дойде ми наум, че довечера няма да се върна в Манхатън, че следователно няма да отида на задължителните срещи и че в службата съм затънал в лайната до гуша. Но не ми пукаше.

Отново си помислих за Ема и ми хрумна, че ако тя беше останала жива, животът ми щеше да е по-щастлив. Въпреки всичките ми приказки за града или за живота в провинцията, аз всъщност си се представях заедно с Ема Уайтстоун, представях си как ходим за риба, плуваме, събираме нощни гърнета и така нататък. Хрумна ми също, че

сега са прекъснати всичките ми връзки със Северния край — вуйна Джун бе мъртва, вуйчо Хари продаваше къщата, двамата с Макс никога нямаше да възстановим предишните си отношения, семейство Гордън ги нямаше, а сега я нямаше и Ема Уайтстоун. Отгоре на всичко и положението в Манхатън не изглеждаше много розово. Обърнах се към Бет Пенроуз.

Тя усети, че я гледам. Очите ни се срещнаха и Бет каза:

— Небето е много красиво след като бурята отмине.

Кимнах.

В района около Фаундърс Ландинг имаше много стари дървета и за нещастие големи клони от тях лежаха навсякъде по пътя и моравите. Трябваша ни още петнайсет минути, за да стигнем до имението на Тобен.

Портите от ковано желязо бяха затворени и Бет каза, че ще излезе да провери дали са заключени, но за да спестя време, аз минах през тях.

— Защо не се опиташ малко да си смъкнеш адреналина? — посъветва ме тя.

— Опитвам се.

Докато пътувахме по дългия частен път, видях, че моравата, където неотдавна се беше провело партито, е покрита с отчупени клони, консервени кутии, градински мебели всякакви други боклуци.

Заливът бушуваше и огромни вълни прехвърляха каменистия плаж, за да залейт тревата. Кеят на Тобен се държеше, но от навеса вече липсваха много дъски.

— Странно — казах аз.

— Кое?

— Няма го туристическото корабче.

— Е, трябва да е някъде на сух док — отвърна Бет. — В такава вечер никой няма да излезе в морето.

— Права си.

Отвън нямаше нито един автомобил и в къщата беше тъмно. Стигнах до двойния гараж — отделна сграда зад къщата — насочих се към дясната врата и забих джипа в нея. Повдигащата се нагоре врата се стовари на парчета на земята. Погледнах през предното стъкло и видях пред себе си бялото порше с част от вратата отгоре му. От другата страна на гаража имаше форд „Бронко“.

— Две от колите са тук — може би копелето си е вкъщи — казах аз.

— Остави аз да се занимавам с него.

— Разбира се. — Рязко обърнах джипа и подкарах през задната морава към двора, където спрях сред съборени от вятъра градински мебели.

Излязох с брадвичката в ръка и Бет позвъни на вратата. Изчакахме под навеса, но никой не отговори, затова отворих с брадвичката.

— За Бога, Джон, успокой се — викна тя.

Влязохме в кухнята. Нямаше електричество и беше тъмно и тихо.

— Прикривай тази врата — казах на Бет.

Застанах по средата на коридора и извиках нагоре по стълбището:

— Господин Тобен! — Никой не отговори. — Вкъщи ли си, Фредерик? Хей, приятел! — „Ще ти отсека шибаната глава.“

От втория етаж се разнесе изскърцване и аз пуснах брадвичката, извадих си револвера и се хвърлих нагоре, като вземах по четири стъпала наведнъж.

— Горе ръцете! — извиках аз. — Полиция! Полиция!

Чух нещо от една от спалните и влетях вътре точно навреме, за да видя, че вратата на дрешника се затваря. Отворих я и отвътре изкрещя жена. После пак изкрещя. Беше петдесетинагодишна, навярно икономката.

— Къде е господин Тобен? — попитах аз.

Тя скри лицето си с длани.

— Къде е господин Тобен?

Бет вече се бе качила в спалнята, профуча покрай мен и хвана жената за ръка.

— Всичко е наред — каза тя. — Ние сме от полицията. — Изведе икономката от дрешника и я сложи да седне на леглото.

След минута успокоителен разговор научихме, че жената се казва Ева, че английският ѝ не е добър и че господин Тобен го няма.

— Колите му са в гаража — каза Бет.

— Той дошъл вкъщи, после излязъл.

— Къде отиде? — попита партньорката ми.

— Той взел яхтата.

— Яхтата?

— Да.

— Кога? Отдавна ли беше?

— Не много — отвърна Ева.

— Сигурна ли сте? — попита Бет.

— Да. Наблюдавала го. — Тя посочи към прозореца. — Яхта заминала натам.

— Сам ли беше?

— Да.

— Застанете тук до прозореца — казах на Ева.

Тя се изправи и застана до прозореца.

— Яхтата — накъде отплава яхтата? — попитах аз. — Накъде?

— Придружих думите си с жестове.

Тя посочи наляво.

— Отишла натам.

Погледнах към залива. „Есенно злато“ се беше насочила на изток от навеса, но не можех да видя в морето нищо друго, освен вълни.

— Защо е излязъл с яхтата? — попита ме Бет.

— Може би, за да се избави от оръжието на убийството — отвърнах аз.

— Струва ми се, че можеше да избере и по-добър ден, — тя се обърна към Ева и попита: — Кога е отплавал? Преди десет минути? Преди двайсет?

— Може би десет. Може би повече.

— Къде отиде?

Жената сви рамене.

— Казал, че довечера върне се. Казал ми да стои тук. Да не страхува се. Но аз се страхувам.

— Това е най-обикновено буря — информирах я аз.

Бет я хвана за ръка и я поведе надолу към кухнята. Последвах ги.

— Трябва да стоите на долния етаж — каза ѝ партньорката ми.

— Стойте далеч от прозорците. Разбрахте ли?

Ева кимна.

— Намерете свещи, кибрит и фенерче — продължи Бет. — Ако се страхувате, слезте в мазето. Разбрахте ли?

Икономката повторно кимна и отиде до един от шкафовете да вземе свещи.

Бет се замисли за миг, после ме попита:

— Къде е отишъл в това време?

— Би трябвало да е във винарната и да прави каквото може, за да спаси имуществото си — отвърнах аз. — Но той не ходи там с яхта. — Обърнах се към Ева: — Видяхте ли го да отива до яхтата? Разбирате ли ме?

— Да. Видяла го да отива до яхта.

— Носеше ли нещо? — Изпълних кратка пантомима. — В ръце?

— Да.

— Какво?

Тя реши да не отговори.

— Какво носеше? — попита Бет.

— Оръжие.

— Оръжие ли?

— Да. Голямо оръжие. Дълго оръжие.

— Пушка ли? — Бет изобрази пушка с жестове.

— Да, пушка. — Ева вдигна два пръста и каза: — Две.

С Бет се спогледахме.

— И за копане — продължи икономката. Сега беше неин ред за пантомима и тя изобрази копане. — За копане.

— Лопата?

— Да. Лопата. От гаража.

Замислих се за миг и я попитах:

— А сандък? Носи? Чанта? Сандък?

Тя сви рамене.

— Какво мислиш? — попита ме Бет.

— Ами, мисля, че Фредерик Тобен е отишъл на риба с две пушки и лопата — отвърнах, после казах на Ева: — Ключовете. Къде са ключовете?

Тя ни отведе до стенния телефон, до който имаше табло с ключове. Какъвто си бе уреден по природа, Тобен беше закачил етикети на всички ключове. Видях, че липсват ключовете за „Есенно злато“, но тези за „Формулата“ си бяха на място.

Докато обмислях следващия си прибързан ход, Ева рече:

— Долу. Долу в мазето.

Двамата я погледнахме. Тя посочи към вратата в дъното на кухнята.

— Слязъл долу. Нещо долу.

С Бет пак се спогледахме.

Очевидно господин Тобен не беше работодателят на годината и Ева се радваше на възможността да го издаде — макар че виждах в очите ѝ страх и знаех, че причината не е само в урагана. Нямаше съмнение, че Тобен е щял да я убие, ако не бе малкото неудобство да остави труп в собствената си къща.

Отидох до вратата и натиснах бравата, но бе заключено. Взех пожарната бравичка и заех бойна поза.

— Почакай! — спря ме Бет. — Трябва ни вероятна причина, за да направим това.

— Имаме ли съгласието ви за обиск? — попитах Ева аз.

— Моля?

— Благодаря ви. — Замахнах със стоманената бравичка към бравата и разбих дървото. Отворих вратата и зад нея се показва тясно тъмно стълбище, което водеше надолу към мазето. — Свободна си да си тръгнеш по всяко време — казах на Бет.

Госпожа Ходещ правилник очевидно беше получила просветление и най-после бе проумяла, че и двамата сме толкова затънали, че спокойно можем да нарушим и останалите закони, които бяхме пропуснали. Взе от Ева фенерчето и ми го подаде.

— Ти си първи, храбрецо. Ще те прикривам.

— Добре. — Започнах да слизам по стълбите, стиснал фенерчето в една ръка и бравичката в другата. Бет извади 9 — милиметровия си пистолет и ме последва.

Мазето бе много старо и вътре имаше по-малко от два метра свободно пространство. На пръв поглед изглеждаше, че тук като че ли няма много нещо — беше прекалено влажно за килер и прекалено мрачно и призрачно за мокро помещение. Общо взето вътре имаше само печка и резервоар за гореща вода. Не можех да разбера какво се опитваше да ни каже Ева.

После лъчът на фенерчето попадна върху дълга тухлена стена в отсрещния край и ние се приближихме към нея.

Тухлите и хоросанът бяха по-нови от старата каменна основа. Стената разделяше помещението по цялата му дълбина и нагоре

стигаше чак до старите дъбови греди.

Точно по средата ѝ имаше дъбова врата с много красива резба. Фенерчето ми освети месингова табелка с надпис: „Лична изба на Негова светлост“.

Тъй като на Негова светлост му липсваше чувство за хумор, реших, че табелката е подарък от някой почитател, навярно даже от Ема.

— Не трябва ли да влезем вътре? — прошепна Бет.

— Само ако вратата е отключена — отвърнах аз. — Спомни си правилника за обиск. — Подадох ѝ фенерчето и опитах голямата месингова брава, но вратата бе заключена. Забелязах, че над бравата има месингова ключалка. — Не заключена, само е заяла — казах аз, замахнах с бравичката към ключалката и дъбовата врата се разцепи, но издържа. Нанесох още няколко удара и накрая я отворих.

Бет беше изключила фенерчето веднага щом вратата се отвори и ние стояхме от двете ѝ страни с опрени до тухлената стена гърбове и с извадени пистолети.

— Полиция! — извиках аз. — Излезте навън с вдигнати ръце!

Никакъв отговор.

Метнах бравичката през вратата и тя се приземи с метално дрънчане. Но никой не стреля по нея.

— Ти влез първа — казах на Бет. — Веднъж вече ме гърмяха тази година.

— Благодаря. — Тя приклекна и рече: — Влизам. — Мушна се вътре и аз я последвах. Дръпнах се вляво и двамата останахме неподвижни, приклекнали с насочени пистолети.

Не виждах нищо, но усетих, че помещението е по-хладно и може би по-сухо от останалата част от мазето.

— Полиция! — извиках аз. — Горе ръцете!

Изчакахме още половин минута, после Бет включи фенерчето. Лъчът обиколи стаята и освети редица стойки за вино. По средата имаше маса с два големи и няколко по-малки свещника. На масата имаше и кибрит и аз запалих десетина свещи, които хвърлиха премигваща светлина из избата. По бутилките затанцуваха отражения.

Както можеше да се очаква във винарска изба, целите стени бяха заети от стойки за вино. Тук-там бяха струпани дървени щайги и кашони с бутилки, отворени и запечатани. Имаше и шест бъчви. По

стените се виждаха охладителни тръби в плексигласово покритие. Таванът като че ли бе от кедрови греди, а грубият каменен под беше настлан с гладки плочи, споени с бетон.

— Аз си държа двете бутилки вино в един от шкафовете в кухнята — отбелязах на Бет.

Тя взе фенерчето от ръката ми, разгледа няколко от покритите с прах бутилки на една от стойките и каза:

— Това са качествени френски вина.

— Навярно държи собствената си продукция в гаража — отвърнах аз.

Тя освети основата на стената, където бяха струпани няколко десетки кашона.

— Ето я неговата продукция — посочи ми Бет. — И на бъчвите има негови етикети.

— Ясно.

Известно време разглеждахме избата и открихме шкаф с чаши, тирбушони, салфетки и прочее. Тук-там бяха окачени термометри и всички показваха около петнайсет градуса.

— Какво се опитва да ни каже Ева? — попитах накрая.

Бет сви рамене.

— Би трябвало да прегледаме тези щайги и кашони.

— Да, би трябвало.

Така че започнахме да местим дървените щайги и кашоните. Разпечатахме няколко, но вътре имаше само вино.

— Какво търсим? — попита Бет.

— Не зная. Но не вино.

В един от ъглите, където се срещаха двете каменни основи, имаше купчина кашони от винарните „Тобен“, всички с етикети „Есенно злато“. Отидох при тях и започнах да ги хвърлям към пътеката между две редици стойки. Помещението се изпълни със звук от строшено стъкло и миризма на вино.

— Не разваляй хубавото вино — каза Бет. — Успокой се. Подавай ми кашоните.

Не й обърнах внимание.

— Дръпни се от пътя ми.

Хвърлих и последния ред кашони и в ъгъла се показва нещо, което не беше вино. Всъщност това бе алуминиев сандък за лед.

Разгледах го на светлината на свещите.

Бет застана до мен и го освети с фенерчето.

— За това ли говореше? — попита ме тя. — Алюминиевият сандък от яхтата на семейство Гордън?

— Определено прилича. Но такива сандъци се срещат много често и ако по него не открием отпечатьците им — които, сигурен съм, няма да открием — никога няма да разберем със сигурност. — И все пак предполагам, че това е сандъкът, който всички смятаха за пълен с лед и антракс. И все още може да е. Знаеш ли, не вярвам съвсем в тази работа с пиратското съкровище.

— Е, надявам се, че хората от дактилоскопската лаборатория ще успеят да снимат някои отпечатьци от този добре почистен алуминий — отвърнах, обърнах се към вратата и понечих да изляза.

— Почакай. Няма ли да... Искам да кажа...

— Да го отворя ли? Да не си полудяла? И да унищожа уликите? Ние даже не би трябвало да сме тук. Нямаме заповед за...

— Престани!

— С какво да престана?

— Отвори проклетия сандък... не, аз ще го отворя. Дръж това. — Тя ми подаде фенерчето и преклени пред сандъка, който лежеше между два кашона. — Дай ми носна кърпичка или нещо друго.

Подадох ѝ носната си кърпичка и с нея в ръка Бет отвори резето, после повдигна капака.

Държах лъча на фенерчето насочен към сандъка. Предполагам, че очаквахме да видим злато и скъпоценности, но още преди капакът да се отвори докрай, онова, което видяхме да ни зяпа отвътре, беше човешки череп. Бет сепнато възкликна, отскочи и капакът се захлопна.

— Видя ли?

— Да — казах. — Череп.

— Защо?... Какво?...

Приклеках до сандъка и казах:

— Кърпичката. — Бет ми я подаде и аз отворих капака.

Лъчът на фенерчето обходи вътрешността на големия алуминиев сандък и видях, че черепът е поставен сред други кости. Самият той имаше по една позеленяла медна монета във всяка очна кухина.

Бет приклегна до мен и постави ръка на рамото ми за опора или кураж. Вече се бе овладяла и рече:

— Това е част от човешки скелет. Дете.

— Не, дребен възрастен. Тогава хората са били по-ниски. Някога виждала ли си легло от седемнайсети век? Веднъж спях на такова.

— Мили Боже... Какво прави тук този скелет?... И какви са другите неща?...

Бръкнах вътре и извадих нещо неприятно на пипане. Вдигнах го под светлината на фенерчето.

— Изгнило дърво. — Сега видях, че под костите има няколко парчета изгнило дърво и след по-внимателен оглед открих зеления сали медни сглобки, няколко почти изядени от ръжда железни гвоздеа и парче изгнила тъкан.

Костите не бяха чисто бели, а червеникавокафяви и по тях все още бе залепнала пръст и глина, което показваше, че не са били заровени в ковчег, а дълго време са лежали в земята.

Порових още малко в сандъка за лед и открих ръждясал железен катинар и четири златни монети, които дадох на Бет. Изправих се и избърсах ръката си в кърпичката.

— Съкровището на капитан Кид.

Тя погледна четирите златни монети в шепата си.

— Това ли?

— Само част от него. Това тук са останки от дървен сандък, парчета от капака, който е бил разбит, предполагам.

Сандъкът е бил завит в онази изгнила мушама или брезент, за да го предпазва от водата в продължение на около година, но не и на три века.

Тя посочи черепа и попита:

— На кого е това?

— Мисля, че е пазачът на съкровището. Понякога са убивали някой осъден, местен или роб, изобщо някой нещастник, и са го хвърляли в ямата върху сандъка. Смятали са, че призракт на убития не намира покой и ще отблъсне всеки, който разкопава гроба му.

— Откъде знаеш това?

— Прочетох го в една книга. А онези, които не са суеверни и които може да са видели, че някой заравя нещо или пък да са забелязали прясната пръст, започвали да копаят, откривали трупа и си мислели, че е обикновен гроб. Хитро, нали?

— Предполагам. Мен определено би ме спряло да копая повече.

Дълбоко замислени, двамата постояхме известно време в избата. Съдържанието на алуминиевия сандък не миришеше чак толкова приятно, затова се наведох и затворих капака.

Предполагам, че всичко това е щяло да бъде показано по някое време и на някое място, заедно със златото и скъпоценностите.

Тя погледна четирите златни монети в ръката си и отново попита:

— Но къде е съкровището?

— Ако костите можеха да говорят, сигурен съм, че щяха да ни кажат.

Бет ме погледна и каза:

— Е, ти се оказа прав. Поздравявам те за забележителната детективска работа.

— Благодаря — отвърнах аз. — Хайде да глътнем малко чист въздух.

33.

Качихме се по стълбите и видях, че Ева вече не е в кухнята.

— Навярно имам достатъчно доказателства тук, за да получа заповед за обиск — каза Бет.

— Не, нямаш. Онова, което открихме, не е свързано по никакъв начин с което и да е от убийствата, освен непряко. И то само ако вярваш на разсъжденията ми. Убити са трима потенциални свидетели — напомних ѝ аз.

— Добре... но тук има човешки останки. Това е някакво начало.

— Вярно е. Струва си един телефонен разговор. — И не забравяй, че костите може да са на триста години.

Бет взе слушалката на стенния телефон и каза:

— Не работи.

Подадох ѝ ключовете за джипа.

— Опитай с клетъчния ми телефон.

Тя излезе, а аз обиколих долния етаж на къщата. Беше украсена с антики, които изглеждаха истински, но можеше и да са сполучливи копия. В общи линии стилът и епохата като че ли отговаряха на английската провинция от средата на осемнайсети век. Въпросът беше, че Фредерик Тобен знаеше как да харчи пари. Бе изградил цял свят от удоволствия, добър вкус и цивилизованост, по-подходящ за Хамптънс, отколкото за Северния край, който се гордееше с простиците американски вкусове и добродетели. Тобен несъмнено би предпочитал да е в Бордо или поне да живее в Хамптънс в съседство с Марта Стюарт и да си разменя с нея рецепти за пълнени езици от колибри, но засега, както и повечето хора, трябваше да живее близо до работното си място, където виното му изкарваше хляба. В дневната имаше красив дървен шкаф с резба и наклонена стъклена витрина, пълна с наглед безценни предмети. Прекатурих го и последва дрънчене. Обичам този звук. Предците ми трябва да са били вандали, вестготи или нещо подобно.

От дневната се влизах в малък кабинет и аз порових из бюрото на Негова светлост, но вътре нямаше почти нищо. Открих няколко снимки, поставени в рамки, една от които на Сондра Уелс, друга на върнатата му любов — самият той, застанал на мостика на яхтата си.

Намерих бележника му с адреси и потърсих на „Гордън“. Том и Джуди бяха записани, но после ги беше зачеркнал. Потърсих на „Уайтстоун“ и видях, че същото се отнася и за Ема. Като се имаше предвид, че я бе убил едва тази сутрин и че новината още не се беше разпространила, това говореше за много болен и подреден ум. От онези, които понякога работят срещу притежателите си.

В стаята имаше камина и над нея видях стойки за две пушки, но оръжията липсваха. Оказваше се, че Ева е достоверен свидетел.

Върнах се в кухнята и погледнах навън през задния прозорец. Заливът беше побеснял, както биха казали старите морски вълци, но още не се бе вбесил съвсем. Все пак не бях в състояние да си представя какво би могло да прати Фредерик Тобен в морето в ден като този. Всъщност можех да си представя. Трябваше да пообмисля тази възможност.

Бет се върна в къщата с дъждобран, мокър от краткото пребягване от джипа до вратата, подаде ми ключовете и каза:

— В къщата на семейство Мърфи е пратен екип от лабораторията, а друг е... на другото местопрестъпление. — Освен това вече не ръководя разследването на случая Гордън.

— Сериозен проблем. Но не се тревожи. Вече си решила случая.

— Ти го реши.

— Но ти трябва да го спипаш. Не ти завиждам. Ако не внимаваш, Тобен може да те победи, Бет.

— Зная... — Тя си погледна часовника и каза: — Сега е седем без двайсет. Хората от лабораторията и от отдела са на път за насам, но в тази буря ще им трябва известно време. Преди да влязат, ще поискат заповед за обиск. Би трябвало да сме навън, когато пристигнат.

— А как ще обясниш, че вече си влизола?

— Ева ни пусна. Беше уплашена — смяташе, че е в опасност. Ще го издокарам, не се тревожи за това. Ще кажа, че съм слязла в мазето, за да проверя електричеството.

Усмихнах се.

— Бързо се учиш да си прикриваш задника. Да не движиш с ченгетата?

— Дължиш ми известна подкрепа, Джон. Ти наруши целия правилник.

— Едва успях да свърша с първа страница.

— И там ще си останеш.

— Бет, този тип е убил трима души, които обичах, и невинна възрастна двойка. Последните трима нямаше да умрат, ако бях действал и мислил по-бързо.

Тя постави ръка на рамото ми.

— Не се самообвинявай. За безопасността на семейство Мърфи отговаряше полицията... Що се отнася до Ема...

— Не искам да обсъждам този въпрос.

— Разбирам. Виж, няма нужда да разговаряш с ченгетата от областното управление. Тръгни си и аз ще се оправям с тях.

— Добра идея. — Метнах й ключовете за колата и казах:

— Ще се видим по-късно.

— Къде отиваш без ключове?

— На разходка с яхта. — Откачих ключа за „Формулата“ от таблото.

— Полудя ли?

— Това ще определи съдът. Чао. — Тръгнах към задната врата.

Бет ме задържа за ръката.

— Не, Джон. Ще загинеш. По-късно ще настигнем Фредерик Тобен.

— Искам го сега, докато кръвта по ръцете му е прясна.

— Не. — Тя вече наистина ме стискаше силно. — Джон, ти дори не знаеш къде е отишъл.

— Има само едно място, където може да иде с яхта в такава вечер.

— Къде?

— Знаеш къде — на Плъм Айланд.

— Но защо?

— Мисля, че съкровището е още там.

— Откъде знаеш?

— Просто предполагам. Чао. — Излязох преди отново да успее да ми попречи.

Тръгнах през моравата към яхтата. Почти съвсем се бе смрачило, което ме уреждаше, защото не исках да виждам как изглежда морето.

Минах по кея, като се хванах за един от кнехтовете, после изтичах до следващия, така че вятърът да не ме отвее във водата. Накрая стигнах до навеса, който скърцаше ѝ стенеше. На слабата светлина видях, че „Формулата“ още е там, но забелязах, че плоскодънната лодка я няма и се зачудих дали не се е откъснала, или пък Тобен я е взел на буксир, или като спасителна лодка, или за да стигне с нея до брега на Плъм Айланд.

— Джон!

— Какво?

— Почакай? Идвам с теб!

Качихме се и се опитах да се превъплътя в ролята на моряк. Това не е любимото ми хоби, но през годините са ме канили на много яhti и открих, че си спомням някои факти още от детските си години. А през юни, юли и август десетина пъти бях излизал в морето със семейство Гордън и Том говореше непрекъснато, а той обичаше да споделя с мен моряшкия си ентусиазъм и познания. Не си спомням да съм обръщал много внимание повече се интересувах от Джуди, която се печеше на слънце по бикини, но бях сигурен, че в мозъчната ми кора е имало някаква малка ниша, обозначена като „Яhti“. Просто трябваше да я намеря. Всъщност бях сигурен, че зная за яхтите повече, отколкото си мислех. Поне така се надявах.

Вълните ни подхвърляха с всичка сила — разтърсващи, разтракващи зъбите удари, един след друг, като автомобил, който пътува по железопътни траверси. Усещах, че стомахът ми не е в състояние да следва вертикалното движение на яхтата — когато бяхме долу, той още беше горе, а когато вълните ни подхвърляха във въздуха, стомахът ми падаше надолу. Или поне така ми се струваше. Не можех да видя нищо през стъклото, затова се изправих и погледнах над него с опрян на седалката задник. Дясната ми ръка бе на руля, с лявата се бях вкопчил в дръжката на таблото. Бях погълнал достатъчно солена вода, че да повиши кръвното ми налягане с петдесет единици. Освен това солта започваше да изгаря очите ми. Хвърлих поглед към Бет и видях, че тя също търка очи.

Гадеше ми се от солта, движението, постоянните удари на вълните и от факта, че не съм в състояние да видя или да различа

хоризонта от водата. Като прибавите към това и класическото ми посттравматично физическо състояние... спомних си как Макс ме беше уверил, че работата няма да е напрегната. Ако сега беше тук, щях да го завържа за носа.

През дъжда можех да видя брега на стотина метра вляво от нас, а надясно смътно се очертаваше Шелтър Айланд. Знаех, че ще сме в малко по-голяма безопасност, когато минем откъм подветрената страна на острова, откъдето, предполагам, произлиза и името му.

— Мога да те сваля на брега на Шелтър Айланд — казах на Бет.

— Можеш да си караш проклетата яхта и да престанеш да се тревожиш за крехката малка Бет.

— Да, госпожо.

— Излизала съм в морето и в по-гадно време, Джон — с по-мил тон прибави тя. — Зная кога да изпадам в паника.

— Добре. Кажи ми кога.

— След малко — отвърна Бет. — Междувременно, слизам долу да донеса спасителни жилетки и да видя дали ще открия някакви удобни дрехи.

— Добра идея. Измий си солта от очите и потърси карта.

Тя изчезна по стълбата между двете седалки. За бързоходна яхта „Формулата“ имаше доста голяма кабина, имаше и тоалетна, която съвсем скоро можеше да се наложи да използвам. Общо взето, това е удобна, стабилна яхта и винаги съм се чувствал в безопасност, когато на руля бяха Том или Джуди. Семейство Гордън, също както и Джон Кори, не обичаха лошото време и при първия признак за буря потегляхме към брега. Но сега бях тук и се изправях пред един от най-големите си страхове, така да се каже, гледах го право в очите. И колкото и безумно да звучи пътуването почти ми беше приятно — усещането за дроселите, когато променях скоростта, вибрациите на двигателите, рулят в ръцете ми. Друго си е да си капитан. Бях седял прекалено дълго на задната веранда.

Изправих се с ръка на руля и с другата, вкопчен в стъклото, за да пазя равновесие. Загледах се в брулещия дъжд и потърсих в бушуващото море яхта, но едва успях да различа хоризонта или брега, та какво оставаше за друг плавателен съд.

Бет се появи от каютата и ми подаде спасителна жилетка. Видях, че на шията ѝ виси бинокъл. Освен това под жълтия дъждобран бе

обула дънки и носеше моряшки обувки и оранжева спасителна жилетка.

— Дрехите на Фредерик ли си облякла? — попитах я.

— Не, надявам се. Предполагам, че са на Сондра Уелс. Малко са ми тесни. Оставих на масата карта, ако искаш да хвърлиш един поглед. Аз ще поема руля.

— Можеш ли да разчиташ карта? — попитах.

— Малко. Ами ти?

— Няма проблем. Синьото е водата, кафявото е сушата. По-късно ще я погледна.

— Потърсих долу радио — каза Бет — но не успях да открия.

— Аз мога да пея. Харесва ли ти „Оклахома“?

— Джон... моля те, не се прави на идиот. Искам да кажа, радиостанция. За да пратя сигнал за помощ.

— А... разбрах.

— Има зареждащо устройство за мобифон, но самия мобифон го няма.

— Ясно. Искаш да кажеш, че сме изолирани.

— Точно така. Не можем даже да пратим SOS.

— Е, и хората на „Мейфлауър“ не са можели. Не се тревожи за това.

Тя не ми обърна внимание и рече:

— Намерих сигнален пистолет. — И потупа големия джоб на дъждобрана си.

Не вярвах някой да види сигнална ракета тази вечер, но отвърнах:

— Добре. По-късно може да ни потрябва.

Бет седна на стълбите до мен. Известно време престанахме да се мъчим да надвикваме бурята. И двамата бяхме подгизнали, стомасите ни къркореха и бяхме уплашени. И все пак част от ужаса от бурята изчезна, струва ми се, щом разбрахме, че няма да потънем с всяка следваща вълна.

Десетина минути по-късно Бет се изправи и се приближи до мен, за да мога да я чуя.

— Наистина ли смяташ, че е тръгнал към Плъм Айланд? — попита тя.

— Да.

— Защо?

— За да вземе съкровището.

— В тази буря няма да излезе нито една от патрулните лодки на Стивънс, няма да ги има и хеликоптерите на бреговата охрана.

— Категорично. А и пътищата ще са непроходими, така че автомобилните патрули няма да му пречат.

— Така е... Защо Тобен не е изчакал да вземе цялото съкровище и тогава да убие Гордънови?

— Не съм сигурен. Том и Джуди може да са го изненадали, докато е претърсвал къщата им. Сигурен съм, че е трябвало да бъде взето цялото съкровище, но нещо се е объркало.

— Значи трябва да го вземе сам. Знае ли къде е?

— Трябва да знае, иначе нямаше да тръгне — отвърнах аз.

От Ема научих, че Тобен е ходил веднъж на острова заедно с изследователска група от Пеконийското историческо дружество. Тогава сигурно се е погрижил Том или Джуди да му покажат мястото, което, разбира се, е трябвало да изглежда като един от археологическите сондажи на Том.

Виждаш ли, Тобен не е доверчив и не се съмнявам, че те също не са го харесвали и не са му вярвали. Просто взаимно са се използвали.

— Крадците винаги се скарват в някой момент — отбеляза Бет.

Исках да възразя, че Том и Джуди не са крадци, но това не беше вярно. А когато бяха пресекли границата между честните граждани и заговорниците, общо взето участва им вече е била решена. Не съм моралист, но в работата си ежедневно се сблъсквам с това. Гърлата ни заболяха от викането и солта и ние отново потънахме в мълчание.

Наближавахме пролива между южния бряг на Северния край и Шелтър Айланд, но в началото му морето изглеждаше още по-бурно. Сякаш от нищото изникна огромна вълна и за секунда се извиси над десния борд. Бет я видя и изкрещя. Вълната се стовари отгоре ни и изпитах усещането, че съм попаднал във водопад.

Озовах се проснат по гръб, после водното течение ме отнесе надолу по стълбите и накрая се приземих на долната палуба върху Бет. С усилие се изправихме и изпълих нагоре по стълбите. Яхтата бе останала без контрол и рулят се въртеше свободно. Стиснах го и го задържах неподвижно, докато се намествах на седалката, тъкмо навреме, за да насоча носа срещу нова чудовищна вълна. Тя ни пое

върху хребета си и изпитах странното чувство, че съм на около три метра във въздуха, по-високо от бреговете и в двете посоки.

Вълната хлътна и ни остави за миг във въздуха, преди да се стоварим обратно долу. Преборих се с руля и отново насочих яхтата на изток, като се опитвах да я вкарам в пролива, в който трябваше да е по-добре оттук.

Погледнах наляво към Бет, но не я видях на стълбите.

— Бет!

— Тук съм! — отвърна тя от каютата. — Идвам!

Бет изпълзя на четири крака по стълбите. Видях, че челото ѝ кърви.

— Добре ли си?

— Да... просто малко се ударих. Задникът ме боли. — Тя се опита да се засмее, но смехът ѝ прозвуча почти като ридание. — Това е лудост!

— Слез долу. Направи си мартини — само го разбъркай, без да го разклащаш.

— Идиотското ти чувство за хумор като че ли подхожда на положението — отвърна тя. — Каятата започва да се пълни с вода и чух, че са се включили трюмните помпи. Можеш ли да измислиш нещо смешно по този въпрос?

— Ами... чакай да видя... онова, което си чула, не са помпите, а електрическият вибратор на Сондра Уелс, който работи под водата. Какво ще кажеш?

— Направо ще се хвърля зад борда. — После попита: — Помпите ще успеят ли да насмогнат на нахлуващата вода?

— Предполагам. Зависи колко вълни се разбият на палубата. — Всъщност бях забелязал, че яхтата реагира на руля по-бавно — сигурно резултат от натежаването на водата в трюма и каютата.

Вдигнах лице нагоре, така че дъждът да измие от очите ми част от солта. И тъй като и без това гледах към небето, си казах: „В събота сутрин бях на черква, Господи. Видя ли ме там? Методистката черква в Къчоу. Средният ред отляво. Ема? Кажи Му. Хей, Том, Джуди, семейство Мърфи — правя това заради вас, приятели. Можете да ми благодарите лично и след трийсетина-четирийсет години.“

— Джон?

— Какво?

— Какво гледаш?

— Нищо. Просто малко прясна вода.

— Ще ти донеса вода отдолу.

— Не още. Просто остани малко тук. След малко ще ти дам руля и ще си почина.

— Добра идея. — Тя замълча за минута, после попита: — Безпокоиш ли се?

— Не. Страх ме е.

— И мен.

— Време ли е за паника?

— Още не.

Погледнах към таблото и за първи път забелязах датчика за горивото. Резервоарът беше около една осма пълнен, което означаваше, че ни остават около десет галона, и като се имаше предвид разходът на гориво на тези огромни яhti при половин дросел и бушуваща буря, това също означаваше, че нямаме много време. Зачудих се дали ще успеем да стигнем до Плъм Айланд. Когато си с кола, да ти свърши бензинът не е краят на света. Когато си със самолет, това е краят на света. Когато си с яхта по време на буря, това навярно е краят на света. Отбелязах си да следя датчика за горивото и попитах:

— Това ураган ли е вече?

— Не зная, Джон, и изобщо не ми пука.

— С теб съм.

— Останах с впечатлението, че не си падаш по морето — каза тя.

— Даже много си падам. Просто не ми харесва да съм в или под него.

— На Шелтър Айланд има няколко дока и заливчета.

— Искаш ли да обърнеш натам?

— А ти?

— Да, но не.

— С теб съм.

Накрая навлязохме в пролива между Северния край и Шелтър Айланд. Устието му беше широко около осемстотин метра и островът, който се падаше откъм юг, бе достатъчно висок и голям, за да спре вятъра поне отчасти. Сега той виеше по-слабо и можехме да разговаряме нормално. Морето също беше малко по-спокойно.

Бет се изправи, хвана се за дръжката, монтирана на таблото над стълбите, и попита:

— Според теб какво се е случило в онзи ден? В деня на убийството?

— Знаем, че семейство Гордън са напуснали плъмайландското пристанище към обед — отвърнах аз. — Отдалечили са се на достатъчно разстояние от брега, така че патрулната лодка на Стивънс да не може да ги разпознае. Наблюдавали са с бинокъл и са изчакали лодката да мине. Тогава са натиснали дроселите и с пълна скорост са потеглили към брега. Имали са от четирийсет минути до един час преди лодката да се върне. Установихме този факт на Плъм Айланд. Прав ли съм?

— Да, но си мислех, че става въпрос за терористи или някой без право на достъп. Да не би да искаш да ми кажеш, че още тогава си имал предвид семейство Гордън?

— Нещо такова. Не знаех защо нито пък какво са замисляли, но исках да разбера как биха могли да извършат нещо. Кражба. Каквото и да е.

— Продължавай.

— Добре, потеглят с пълна скорост и се приближават до брега. Не е проблем, дори патрулната лодка или хеликоптерът на бреговата охрана да забележат яхтата им закотвена там, защото вече всички знаят кои са и познават „Формулата“ им. И все пак според Стивънс през онзи ден никой повече не ги е виждал. Прав ли съм?

— Дотук.

— Добре, бил е приятен, спокоен летен ден. Семейство Гордън слизат на брега с надуваемия си сал и го изтеглят в храстите. На сала е алуминиевият сандък.

— И лопати.

— Не, те вече са намерили съкровището и са го скрили на леснодостъпно за тях място. Но първо е трябвало доста да покопаят, а също и да свършат много архивна и археологическа работа, да купят земята на Уили и така нататък.

— Смяташ ли, че са се готвели да измамят Тобен?

— Не. Стигала им е и половината от съкровището, като приспаднеш петдесет процента от дела им за държавата. Нуждите им далеч не са се доближавали до тези на Тобен. А и са искали публично

да се обявят за откриватели на съкровището на капитан Кид. Нуждите на Тобен обаче са били други, намеренията му също. Не е изпитвал скрупули да убие партньорите си, да вземе цялото съкровище, тайно да продаде повечето, после да открие малка част от него на собствената си земя и да го продаде на търг в Сотби пред очите на пресата и данъчните власти.

Бет пхна ръка под дъждобрана си, извади четирите златни монети и ги протегна към мен. Взех една и я разгледах, без да изпускам руля. Беше голяма горе-долу колкото двацет и пет цента, но бе тежка — тежестта на златото винаги ме е изненаждала. Металът беше удивително блестящ и върху него се виждаше нечий профил с надпис, който ми приличаше на испански.

— Сигурно точно това наричат дублон. — Подадох ѝ го обратно.

— Запази го за късмет — каза тя.

— За късмет ли? Не ми трябва такъв късмет, какъвто е донесло на всички това нещо.

Бет кимна, известно време погледа към трите монети в шепата си, после ги хвърли през борда. Аз направих същото.

Това, разбира се, бе идиотски жест, но ни накара да се почувстваме по-добре. Разбрах моряшкото суеверие да хвърлиш нещо ценно — или някого — за да умиротвориш морето и да го накараш да престане да прави каквото там, по дяволите, правеше, изкарвайки ангелите на всички.

Така че щом изхвърлихме златото зад борда, се почувствахме по-добре и естествено, докато минавахме покрай брега на Шелтър Айланд, вятърът малко стихна, а вълните се смалиха и вече не прииждаха толкова често, сякаш дарът за морето бе подействал.

Сушата от двете ни страни изглеждаше мрачна, лишена от всякакъв цвят като купчина въглища, докато морето и небето имаха зловещо сиво сияние. В този час по брега обикновено се виждаха светлини, свидетелства за човешко обитаване, но електричеството очевидно беше спряло навсякъде и сушата се бе върнала с век-два назад.

Все пак времето продължаваше да е ужасно и щом стигнехме до залива Гарднърс, отново щеше да стане смъртоносно.

Знаех, че би трябвало да включа сигналните светлини, но наблизко имаше само още една яхта и не исках човекът на нея да ме

види. Бях сигурен, че той също не е включил светлините си.

— Значи преди плъмайландската патрулна лодка да мине по обратния курс, семейство Гордън не са имали време да се върнат за втората част от съкровището — каза Бет.

— Точно така — потвърдих аз. — Гуменият сал не може да носи голяма тежест, а те не са искали да оставят костите и другите неща на борда, докато се връщат за втори път.

Бет кимна.

— Затова са решили да се избавят от онова, което вече са били взели, и да се върнат за основната част от съкровището някой друг път.

— Да. Навярно още същата нощ, ако се има предвид временното закачване на вързалата. На връщане е трябвало да минат през къщата на Тобен до Фаундърс Ландинг. Не се съмнявам, че са спрели в навеса му, може би са имали намерение да оставят там костите, изгнилия сандък и четирите монети — нещо като сувенир. Когато са видели, че плоскодънната лодка я няма, са решили, че Тобен е излязъл, затова са продължили към къщата си.

— Където са го изненадали.

— Точно така. Той вече е бил обърнал дома им наопаки, за да имитира грабеж, а също и за да види дали не са скрили част от съкровището.

— Искал е и да види дали в къщата им няма никакви уличаващи доказателства, които да ги свързват с него.

— Да. Така че Том и Джуди са спрели на кея и може би тъкмо тогава са издигнали флагчетата, означаващи „Опасен товар, нуждаем се от помощ“. Сигурен съм, че са издигнали пиратското знаме още сутринта, за да сигнализират на Тобен, че това наистина е уреченият ден. Спокойно море, без дъжд, отлично настроение и така нататък.

— А когато са спрели на кея, лодката на Тобен е била наблизко в блатата.

— Да. — Замислих се за миг, после казах: — Навярно никога няма да разберем какво се е случило след това какво са разговаряли, как си е представял съдържанието на сандъка Тобен, какво са си мислили за намеренията му Том и Джуди. По някое време тримата са осъзнали, че със съдружието им е свършено. Тобен е разбрал, че никога няма да има друга възможност да ги убие. Така че... той вдига пистолета си, натиска дръжката на сирената и дръпва спусъка. Първият

изстрел попада от упор в челото на Том, Джуди надава вик, обръща се към съпруга си и вторият куршум попада в слепоочието й... Тобен отпуска дръжката на сирената, отваря алуминиевия сандък и вижда, че вътре няма злато и скъпоценности. Решава, че останалата част от плячката е на борда на „Спирохета“, и се качва в яхтата, за да я претърси. Там няма нищо. Той разбира, че е убил гъската, която е трябвало да снесе златните яйца. Но не всичко е загубено. Тобен знае или вярва, че може да свърши работата сам. Нали така.

Бет кимна, замисли се за миг, после отвърна:

— Или пък има друг съучастник на острова.

— Наистина — съгласих се аз. — В такъв случай убийството на семейство Гордън не е голям проблем.

Продължавахме на изток през пролива, който е дълъг около шест и половина километра. Вече определено беше тъмно — никакви светлини, нито луна и звезди, само мастиленочерно море и сивкавочерно небе. Едва виждах ориентирите на пролива и ако не бяха те, съвсем щях да се объркам и да се разбия в скалите или плитчините.

На левия бряг видях няколко светлини и разбрах, че минаваме покрай Грийнпорт, където очевидно работеха генератори.

— Грийнпорт — съобщих на Бет.

Тя кимна.

Хрумна ни една и съща мисъл — да се насочим към това безопасно пристанище. Представих си как седим в някой бар на традиционната веселба при ураган — на свещи и топла бира.

Някъде надясно обаче, макар да не можех да го видя, се намираше пристанището Деринг на Шелтър Айланд и знаех, че там има яхтклуб, в който също можем да се подслоним. Грийнпорт и Деринг бяха последните леснодостъпни пристанища преди открито море. Погледнах Бет и й напомних:

— Когато минем Шелтър Айланд, ще стане ужасно.

— Вече е ужасно — отвърна тя и сви рамене. — Нека опитаме. Винаги можем да се върнем.

Реших, че е време да й съобщя за горивото.

— Резервоарът е на изчерпване и някъде в залива Гард — ще стигнем до онази легендарна точка, от която връщане назад няма. Бет хвърли поглед към датчика за горивото и отвърна:

— Не се тревожи. Ще се обърнем много по-рано.

— Това ми звучи като някоя глупост, която бих казал аз.

Тя ми се усмихна, нещо съвсем неочаквано. После слезе в каютата и се върна с животоспасяващо средство, тоест бутилка бира.

— Бог да те благослови — казах аз.

Яхтата се клатеше толкова ужасно, че не можех да напъхам гърлото на бутилката между устните си, без да си разбия зъбите, затова излях бирата в обърнатата си нагоре и отворена уста. Половината се разплиска по лицето ми.

Бет носеше карта в найлонов пошет. Опъна я на таблото и каза:

— Наляво пред нас е Клийвс Пойнт, а надясно е носът Хейс Бийч Пойнт на Шелтър Айланд. Когато минем тези два носа, ще попаднем в нещо като фуния между Монтаук Пойнт и Ориент Пойнт, където се срещат атлантическите ветрове.

— Това добре ли е, или зле?

— Няма нищо смешно.

Отпих от бутилката — скъпа вносна бира, както трябваше и да се очаква от Фредерик Тобен — и отвърнах:

— Като че ли ми харесва идеята, че съм му откраднал яхтата и му пия от бирата.

— Кое ти е по-забавно? — попита Бет. — Да му изпотрошиш апартамента или да му потопиш яхтата?

— Яхтата не потъва.

— Само погледни долу.

— Няма нужда — усещам го по руля. Добър баласт.

— Съвсем ненадейно се превърна в истински моряк.

— Бързо усвоявам.

— Ясно. Иди да си починеш, Джон. Аз ще поема руля.

— Добре. — Взех картата, предадох управлението на Бет и слязох долу.

Подът на малката каюта бе покрит с около осем сантиметра вода, което означаваше, че вътре влиза повече, отколкото могат да изхвърлят помпите. Както вече отбелязах, нямах нищо против малко баласт, който да компенсира олекналите ни резервоари. Жалко, че двигателят не можеше да работи с вода.

Влязох в тоалетната и избълвах около половин литър солена вода. Измих солта от лицето и ръцете си и се върнах в каютата. Седнах на една от койките, като проучвах картата и отпивах от бирата. Боляха

ме ръцете и раменете, краката и хълбоците ми бяха изтръпнали и се задъхвах, макар че чувствах стомаха си по-добре. Гледах картата минута-две, отидох до хладилника, взех си нова бира и се качих горе.

Бет отлично се справяше с бурята, която не беше толкова силна тук, откъм подветрената страна на Шелтър Айланд. Морето бе опасно, но и предвидимо, а под закрилата на острова вятърът не духаше толкова силно.

Погледнах към хоризонта и успях да видя черните очертания на двата носа, които бележеха края на безопасния пролив.

— Аз ще поема руля — казах на Бет. — Ти вземи картата.

— Добре. — Тя посочи картата и ми съобщи: — Наближава коварен участък. Трябва да се държиш вдясно от фара Лонг Бийч Бар.

— Ясно — отвърнах аз. Сменихме си местата. Докато отстъпваше покрай мен, тя погледна към кърмата и изпищя.

Помислих си, че реакцията ѝ се дължи на чудовищна вълна, и докато поемах руля, бързо хвърлих поглед през рамо.

Не можах да повярвам на очите си — на не повече от пет метра зад нас се готвеше да ни блъсне голяма, направо огромна яхта, и точно „Есенно злато“.

34.

Бет сякаш беше хипнотизирана от вида на огромния кораб, който се извисяваше над нас.

Аз също малко се изненадах. Искам да кажа, че не го бях чул от рева на бурята и на собствените ни двигатели. Освен това видимостта бе ограничена, а по настигащия ни кораб не се забелязваха никакви сигнални светлини.

Във всеки случай Фредерик Тобен ни беше надхитрил и единственото, за което можех да мисля в момента, бе как предницата на „Есенно злато“ пронизва задницата на „Сондра“ — фройдистка идея, нали разбирате. Така или иначе, изглежда, ни предстоеше да потънем. Разбрал, че сме го видели, Тобен включи електрическия си високоговорител и извика:

— Мамка ви!

Искам да кажа, съвсем наистина.

Натиснах дроселите докрай и разстоянието помежду ни се увеличи. Знаеше, че не може да настигне „Формула“, даже в такава буря. Затова отново ни поздрави с вика:

— Мамка ви и на двамата ви! Мъртви сте! Мъртви сте!

Май беше попрегракнал, но може би се дължеше на електричеството.

Бет вече беше извадила 9-милиметровия си „Глок“ и стоеше приклепнала зад седалката си, като се мъчеше да закрепи ръката си на облегалката. Помислих си, че би трябвало да стреля, но тя не го направи.

Отново погледнах към преследващия ни кораб и забелязах, че Тобен не е на открития мостик, а в кабината, в която имаше втори пулт за управление. Забелязах също, че подвижното стъкло на кабината откъм руля е вдигнато. Нещо още по-интересно — капитан Фреди се бе провесил през отворения прозорец с пушка в дясната си ръка и предполагам, държеше руля с лявата. Дясното му рамо беше облепнато на рамката на прозореца и пушката сочеше към нас.

Е, ето че бяхме на две бясно летящи без светлини в мрака яхти, с вятър, вълни и прочее. Предполагам, че Тобен тъкмо затова още не бе открил огън.

— Гръмни го! — извиках на Бет.

— Не трябва да стрелям преди него — извика в отговор тя.

— Стреляй, ти казвам!

И тя го направи. Всъщност изстреля всичките си петнайсет куршума и видях, че стъклото до Тобен се пръска на парчета. Забелязах също, че Ф. Тобен вече не се провесва през прозореца с пушката си.

— Добра работа — извиках й.

Тя зареди втори пълнител и пак се прицели.

Продължавах да гледам през рамо, докато се опитвах да управлявам яхтата във все по-бурното море. Съвсем ненадейно Тобен се появи на отворения прозорец и видях, че пушката му проблясва.

— Залегни! — изкрещях. Пушката проблесна още три пъти и чух, че в таблото пред мен се забива куршум, после се пръсна предното стъкло. Бет отвърщаше на огъня, вече по-бавно и по-методично.

Знаех, че не можем да се сравняваме с точността на пушката му, затова дадох пълен напред и полетяхме, порейки хребетите на вълните. На разстояние двайсетина метра вече никой от нас не виждаше другия. Чух високоговорителя му да пропуква, после над бурното море се разнесе тънкият му металически глас:

— Мамка ви! Ще потънете! Никога няма да оцелеете в тази буря! Мамка ви!

Това не бе учтивият и благовъзпитан господин, когото случайно познавах и не харесвах. Този човек беше загубил цялото си самообладание.

— Мъртви сте! И двамата сте мъртви, мамка ви!

Сериозно се ядосах, че ми се подиграва точно онзи, който съвсем скоро е убил любимата ми.

— Това копеле е мъртво — казах на Бет.

— Не му позволявай да те изкара от релси, Джон. С него е свършено и той го знае. Отчаян е.

Той бил отчаян? Ние също не бяхме в страхотна форма.

Така или иначе, Бет остана в позицията си за стрелба с лице към кърмата, като се мъчеше да закрепи пистолета си на облегалката.

— Джон — повика ме тя, — направи широк кръг и така ще минем зад него.

— Бет, аз не съм адмирал от флотата и това не е морско сражение.

— Не искам да е зад нас!

— Не се тревожи. Просто внимавай. — Погледнах към датчика за горивото и видях, че стрелката е между една осма и нула. — Пък и нямаме гориво за маневри.

— Мислиш ли, че още иска да отиде на Плъм Айланд? — попита тя.

— Златото е там.

— Но той знае, че сме по петите му.

— И тъкмо затова се опитва да ни убие. Или поне да види, че се обръщаме и удавяме.

Известно време тя не каза нищо, после попита:

— Как успяхме да се отдалечим от него?

— Предполагам, че просто се движим по-бързо. Физически закон.

— Имаш ли някакъв план?

— Не. А ти?

— Не е ли време да се насочим към безопасно пристанище?

— Може би. Но не можем да се върнем. Не искам отново да попадна на мерника на Фреди.

Бет посочи напред и надясно и каза:

— Това трябва да е фарът Лонг Бийч Бар.

Видях бледа премигваща светлинка.

— Ако се насочим вляво от фара — продължи Бет, — може би ще успеем да видим обозначенията, които ще ни отведат до Ист Мариън или до Ориент. Можем да завържем яхтата някъде и да повикаме бреговата охрана или охраната на Плъм Айланд и да им съобщим за положението.

Погледнах картата, осветена от слабия блясък на лампичката на таблото.

— В тази буря няма начин да прекарам яхтата през тези тесни канали. Единственото място, до което мога да стигна, е Грийнпорт или

навярно Деринг, а Фреди е точно между нас и тези пристанища.

Тя се замисли за миг, после каза:

— С други думи, ние вече не го преследваме. Той преследва нас — към открито море.

— Ами... може да се каже, че се опитваме да го вкараме в капан.

— Какъв капан?

— Знаех, че ще зададеш този въпрос. Довери ми се.

— Защо?

— Защо не? — Върнах дроселите назад и „Формулата“ малко забави ход. — Всъщност така ми харесва. Сега със сигурност зная къде е и къде отива. Предпочитам да се занимаем с него на суша. Ще се срещнем на Плъм Айланд.

Бет сгъна картата и каза:

— Ясно. Той е по-добре въоръжен от нас и има по-голям кораб.

— Точно така. — Установих курс, който щеше да ни отведе надясно от фара към залива Гарднърс и това на свой ред щеше да ни насочи към Плъм Айланд. — Колко патрона ти останаха?

— В пълнителя са ми останали девет и имам още един пълнител с петнайсет патрона в джоба.

— Стигат. — Погледнах я и казах: — Преди малко се представи доста добре.

— Не съвсем.

— Накара го да се скрие. Може и да си го ранила.

Тя не отговори.

— Чух, че последният куршум прелетя покрай ухото ми преди да мине през стъклото — продължих аз. — Божичко! Също като едно време в Ню Йорк. — Замълчах, после я попитах: — Добре ли си?

— Ами...

Бързо погледнах към нея.

— Какво има?

— Не съм сигурна...

— Бет? Какво има? — Видях как бръкна с лявата си ръка под дъждобрана и се смръщи. После извади дланта си цялата бе в кръв.

Буквално загубих дар слово.

— Странно... — каза Бет. — Не усетих, че съм ранена. После почувствах тази топлина... обаче всичко е наред... само драскотина.

— Сигурна... сигурна ли си?

— Да... усещам мястото, през което е минал куршумът...

— Дай да видя. Ела тук.

Тя се приближи до мен, обърна се към кърмата и разхлаби спасителната си жилетка, после си повдигна дъждобрана и ризата. Гръдният ѝ кош между гърдите и хълбока беше покрит с кръв. Протегнах ръка и казах:

— Спокойно. — Опипах раната и с облекчение открих, че наистина е драскотина, минаваща по най-долното ребро. Бе дълбока, но не чак до костта.

— Всичко е наред.

— Нали тъкмо това ти казах. — Бет изпъшка.

— Извинявай, просто обожавам да си пъхам пръстите в огнестрелни рани. Боли ли те?

— Преди не усещах. Но сега боли.

— Слез долу и намери комплекта за първа помощ.

Тя слезе долу.

Погледнах към хоризонта. Въпреки мрака видях двата носа, които бележеха края на сравнително спокойния пролив.

Минута по-късно бяхме навън в залива Гарднърс. Две минути по-късно морето изглеждаше така, сякаш някой е включил пералнята на центрофугиране. Вятърът виеше, вълните се разбиваха, почти не можех да контролирам яхтата.

Бет изпълзя от кабината и се хвана за дръжката на таблото.

— Добре ли си? — надвиках вятъра и вълните аз.

Тя кимна, после извика:

— Джон! Трябва да се върнем!

Знаех, че е права. „Формулата“ не беше направена за такива условия, нито пък аз. И тогава си спомних какво ми каза Том Гордън на задната веранда в къщата ми през онази вечер, която ми се струваше толкова отдавна. „Най-сигурно е в пристанището. Но яхтите не са за това.“

Всъщност вече не ме плашеше нито морето, нито пък вероятността да загина. Карах я на чист адреналин и омраза. Обърнах се към Бет и погледите ни се срещнаха. Тя очевидно разбра, но не искаше да сподели безумието ми.

— Джон... — започна Бет, — ако загинем, той ще се измъкне. Трябва да стигнем до някое пристанище или в някои залив.

— Не мога... искам да кажа, че ще се разбием в брега и ще потънем. Трябва да излезем в открито море.

Тя не отговори.

— Можем да стигнем до Плъм Айланд — продължих аз. — Ще успеем да вляза в заливчето. То е добре обозначено и осветено. Имат собствен генератор.

Бет отново отвори картата и впи поглед в нея, сякаш се опитваше да открие отговор на дилемата ни. Всъщност, както вече бях заключил, единствените възможни пристанища — Грийнпорт и Деринг — бяха останали зад нас, а между нас и тях беше Тобен.

— След като вече сме в открито море — каза тя, — би трябвало да можем да направим кръг, да минем зад него и да се върнем в Грийнпорт.

Поклатих глава.

— Бет, трябва да продължаваме по обозначения канал. Ако изгубим от поглед обозначенията, с нас е свършено. Движим се по тесен проход, преследва ни тип с пушка и единственият път е право напред.

Тя ме погледна и видях, че изобщо не ми вярва, което бе съвсем разбираемо, защото изобщо не й казвах истината. А истината бе, че исках да убия Фредерик Тобен. Когато си мислех, че е убил Том и Джуди, бих могъл да се задоволя да видя как го убива страхотният щат Нью Йорк. Но сега, след като беше убил Ема, трябваше да го унищожа лично. Ако повиках бреговата охрана или охраната от Плъм Айланд, резултатът нямаше да е равен. Всъщност, що се отнасяше до резултата, чудех се къде е в момента Пол Стивънс.

— Петима невинни души са убити, Джон, и това вече е прекалено много — прекъсна мислите ми Бет. — Няма да ти позволя да жертваш нито моя, нито собствения си живот.

— Тръгваме обратно. Веднага.

Погледнах я и отвърнах:

— Мога да се справя с бурята, Бет. Зная как да се справя.

— Всичко ще бъде наред. Довери ми се.

Тя продължително ме изглежда, после каза: — Тобен е убил Ема Уайтстоун точно под носа ти и това е удар по мъжествеността ти, обида за мъжкото ти самолюбие. Това е причината. Права ли съм?

Нямаше смисъл да лъжа, затова отвърнах:

— Отчасти.

— И каква е другата част?

— Ами... бях влюбен в нея.

Бет се позамисли, после каза:

— Добре... щом и без това ще ни убиеш, можеш да научиш цялата истина.

— Каква цяла истина?

— Онзи, който е убил Ема Уайтстоун... а аз предполагам, че е бил Тобен... освен това първо я е изнасилвал.

Не отговорих. Трябва да кажа, че не бях и съвсем шокиран. Природата на всички мъже има примитивна страна, включително и на контета като Фредерик Тобен, и когато вземе връх, тази тъмна страна се проявява по предвидим и много ужасен начин. Виждал съм какво ли не — изнасилвания, мъчения, отвличания, осакатявания, убийства и всичко останало от наказателния кодекс. Но сега за първи път се случваше престъпник да ми прати лично послание. А и аз бях загубил обичайното си хладнокръвие. „Той я е изнасилвал.“ И го е правел — или си е мислил, че го прави — на мен.

Известно време двамата помълчахме — всъщност ревът на двигателите, вятъра и морето затрудняваше всякакви разговори, което напълно ме уреждаше.

Останах прав на руля, като се облягах на седалката. Вятърът вееше през разбитото стъкло, дъждът брулеше от всички посоки. Горивото бе на привършване, беше ми студено, дрехите ми бяха подгизнали, бях изтощен и разстроен от онова, което Тобен бе сторил с Ема. Бет изглеждаше странно мълчалива, дори вцепенена, и гледаше право напред към прииждащите вълни.

Накрая като че ли оживя, погледна назад през рамо и без да каже нито дума, се изправи и отиде на кърмата. Хвърлих поглед към нея и видях, че е коленичила и е извадила пистолета си. Вдигнах очи към морето, но видях единствено стените от бушуваща вода. После, когато се издигнахме на хребета на голяма вълна, на не повече от двайсетина метра зърнах мостика на яхтата на Тобен, която бързо ни настигаше. Взех решение и върнах дроселите назад, като оставих само толкова мощност, колкото да мога да управлявам яхтата. Бет чу, че ревът на двигателите отслабва, и ме погледна, после разбиращо кимна. Отново

се обърна към преследвача ни и се прицели. Трябваше да се срещнем със звяра.

Тобен не бе забелязал внезапната промяна в скоростта ни и преди да го разбере, се приближи на пет метра, без да е извадил пушката и да е заел позиция. И Бет пак откри огън.

Извадих револвера си и притиснах с гръб руля, за да го държа, докато се опитвам да се прицеля. Пушката на Тобен сочеше право към Бет от по-малко от пет метра.

В продължение на половин секунда като че ли всичко беше замръзнало — двата кораба, Бет, Тобен, аз и самото море. Стрелях. Неочаквано цевта на пушката на Тобен, очевидно насочена към Бет, се завъртя към мен и видях проблясъка приблизително в същия момент, в който яхтата му, оставена на волята на вълните, се наклони наляво. Куршумът прелетя надалеч от мен. Сега неговият кораб бе под прав ъгъл спрямо нашата кърма и аз го виждах през страничния прозорец на кабината. Той също ме забеляза и погледите ни се срещнаха. Стрелях още три пъти към кабината и страничният прозорец се пръсна. Когато отново погледнах, него го нямаше.

Зад туристическия кораб бе завързана плоскодънната лодка. Вече не се съмнявах, че Тобен има намерение да я използва, за да слезе на Плъм Айланд.

Прожекторът му отново ни освети. Бет стреля към него и при третия изстрел той избухна в дъжд от искри и стъкло.

Тобен не се отказваше и увеличи скоростта. Носът му се приближаваше към кърмата ни. Още малко и щеше да ни блъсне, но Бет извади от джоба си сигналния пистолет и стреля право в предното стъкло на кабината. Последва ослепително бяла фосфорна експлозия.

— Давай! Давай! — извика Бет.

Вече бях натиснал дроселите.

Видях, че мостикът на яхтата му е в пламъци, и се зачудих дали пък случайно не сме извадили късмет. Но после пламъците като че ли намаляха. От дванайсетина метра разстояние отново чухме пропукването на високоговорителя — гадното копеле пак искаше да ни каже нещо.

— Кори! Идвам за теб! И за теб, кучко! Ще ви убия и двамата! Ще ви убия!

— Мисля, че говори сериозно — казах на Бет.

— Как смее да ме нарича кучка!

— Ами... само те дразни, естествено. Никога не те е срещал, така че откъде може да знае, че си кучка? Искам да кажа — дали си кучка?

— Зная какво имаш предвид.

— Добре.

— Размърдай си задника, Джон. Пак се приближава.

— Добре. — Натиснах дроселите още напред, но голямата скорост правеше „Формулата“ нестабилна. Блъснахме се в следващата вълна толкова силно, че носът се изправи прекалено високо и ми се стори, че ще се преобърнем. Чух писъка на Бет и си помислих, че е отнесена зад борда, но когато отново заехме хоризонтално положение, тя се претърколи по палубата и се спря чак по средата на стълбите към каютата.

— Как си? — викнах.

Тя застана на четири крака и изпълзя горе.

— Добре съм...

Върнах дроселите назад и казах:

— Слез долу и си почини.

Бет поклати глава и се намести между нейната седалка и таблото.

— Ти внимавай за вълните и обозначенията. Аз ще внимавам за Тобен.

— Добре. — Помислих си, че може би е права и че би трябвало да опитам да направя кръг и да изляза зад него, вместо той пак да ни настигне. Ако си седеше в приятната суха кабина, Тобен може би нямаше да ни забележи и щяхме да го изненадаме. Но ако ни видеше, пак щяхме да се окажем пред дулото на пушката му.

Единственото ни преимущество беше скоростта ни, но както бяхме открили, бурята не ни позволяваше изцяло да се възползваме от него.

— Правилно разсъждаваш — казах на Бет.

Тя не отговори.

— Имаш ли още сигнални ракети?

— Още пет.

— Добре.

— Не съвсем. Загубих сигналния пистолет.

— Искаш ли да се върнеш и да го намериш?

— Писна ми от шегичките ти.

— И на мен. Но друго нямаме.

Известно време продължихме в мълчание през бурята, която още повече се усилваше, ако това изобщо бе възможно.

— Помислих си, че с мен е свършено — каза тя накрая.

— Не можем да му позволим пак да се приближи толкова — отвърнах аз.

Бет ме погледна.

— Той ме остави, за да стреля по теб.

— Това е основният ми проблем. Винаги, когато някой остане само с един патрон, решава да стреля по мен.

Тя почти се усмихна, после изчезна долу и след минутка се върна с бира.

— Всеки път, когато направиш добро, получаваш по бира.

— Не са ми останали много трикове. Още колко бири имаш?

— Две.

— Би трябвало да свършат работа.

Замислих се над възможностите си и осъзнах, че почти нямам такива. Сега оставаха само две пристанища — фериботният пристан на Ориент Пойнт и заливът на Плъм Айланд. Ориент Пойнт навярно вече беше от лявата ни страна, а до Плъм Айланд оставаха повече от три километра. Погледнах датчика за горивото. Стрелката бе на червено, но все още не докосваше нулата.

Морето вече беше толкова бурно, че през повечето време дори не можех да видя каналните обозначения. Знаех, че седнал високо в кабината си, Тобен ги вижда по-добре от нас. Внезапно ми хрумна, че той сигурно има радар и че тъкмо така ни е открил. Освен това сигурно имаше и дълбокомер, което много го улесняваше, дори да загубеше от поглед обозначенията. Накратко, „Сондра“ не можеше да се мери с „Есенно злато“.

Проклятие!

Вълните все по-често се разбиваха в носа и бордовете на яхтата и усещах, че натежаваме. Допълнителната тежест ни забавяше и водеше до преразход на гориво. Разбрах, че при тази скорост Тобен може да ни настигне. Разбрах също, че губим битката срещу морето и срещу него.

Хвърлих поглед към Бет. Тя усети, че я гледам, и очите ни се срещнаха.

— В случай че се обърнем или потънем — рече Бет, — искам да ти кажа, че наистина те харесвам.

Усмихнах се и отвърнах:

— Зная. — Погледнах я. — Извинявай. Не трябваше да...

— Гледай си руля и мълчи.

Отново погледнах датчика за горивото. Единственият ни шанс сега бе да дадем жегата на двигателите и да видим какво ще се получи. Стиснах дроселите и ги натиснах докрай напред.

Натежалата от водата яхта, отначало бавно после по-бързо набра скорост. Кърмата загребваше по-малко вода, но яхтата силно се блъскаше в прииждащите вълни. Всъщност толкова силно, че сякаш на всеки пет секунди се блъскахме в тухлена стена. Мислех си, че ще се разбием, но фибростъкленият корпус не се предаваше.

Номерът с пълната скорост ни помагаше да поддържахме курса и да не се наводним, но едва ли водеше до икономия на гориво. Нямахме обаче друг избор. В огромното царство на алъш-вериша аз бях заменил сигурното потъване за сигурното изчерпване на горивото. Страхотна сделка.

Но според опита ми с тези датчици — още откакто купих първата си кола — те показваха или че имаш повече гориво, отколкото ти е останало, или обратното. Не знаех как е този датчик, но скоро щях да разбера.

— Как е горивото? — попита Бет.

— Чудесно.

Тя се опита да внесе бодра нотка в гласа си.

— Искаш ли да спреш, за да налееш бензин и да питаш за пътя?

— Не. Истинските мъже не питат за пътя и имаме достатъчно гориво, за да стигнем до Плъм Айланд.

Бет се усмихна.

— Слез долу за малко — казах й аз.

— Ами ако се преобърнем?

— Вече сме прекалено тежки, за да се преобърнем. Ще потънем. Но аз ще те предупредя. Иди да си починеш.

Тя слезе в каютата. Извадих картата и поделих вниманието си между нея и морето. Далеч наляво зърнах проблясваща светлина и

разбрах, че това трябва да е фарът на Ориент Пойнт. Ако сега завиех на север, навярно щях да успея да открия фериботните пристани на Ориент. Но между ферибота и фара имаше толкова много скали и плитчини, че трябваше да стане чудо, за да минем. Другата възможност беше да измина още около три километра и да се опитам да вляза в залива на Плъм Айланд. Но това означаваше да вляза в Плъмайландския пролив, който бе достатъчно коварен и при нормални условия. А по време на буря — или ураган — щеше да е... е, най-меко казано безумие.

Бет с олюляване се появи от каютата. Хванах я за ръката и я издърпах горе. Тя ми подаде шоколад.

— Благодаря.

— Водата долу стига до глезените — каза Бет. — Трюмните помпи продължават да работят.

— Добре. Яхтата вече е малко по-лека.

— Страхотно. Иди да си починеш долу. Аз ще карам.

— Добре съм. Как ти е малката драскотина?

— Наред. Как е малкият ти мозък?

— Оставих го на брега. — И докато ядях шоколада, ѝ обясних възможностите ни.

Тя отлично ги разбра и отвърна:

— Значи можем или да се разбием в скалите на Ориент Пойнт, или да потънем в пролива, така ли?

— Точно така. — Посочих датчика за гориво и казах: — отдавна минахме точката, от която няма връщане към Рийнпорт.

— Мисля, че с това пропуснахме единствения си шанс.

— Май си права... Е? Ориент или Плъм Айланд?

— До Ориент има прекалено много препятствия — каза тя. — Освен това не виждам никакви канални обозначения за Ориент. Сигурно са откъснати от вълните.

Кимнах.

— Забрави и за пролива — продължи Бет. — В тази буря оттам може да мине само океански лайнер. Ако имахме повече гориво, можехме да издържим, докато отmine най-лошото. Според мен нямаме никакви шансове.

Може би беше права. Веднъж Том и Джуди ми бяха казали, че инстинктивното желание да се насочиш към брега по време на буря е

огромна грешка. Брегът е коварен, точно там вълните могат да разбият или да преобърнат яхтата ти или пък да те запратят в скалите. Всъщност по-безопасно е да излезеш в открито море, докато ти е останало гориво или платна. Но ние нямахме дори тази възможност, защото ни преследваше тип с пушка и радар. Нямахме друг шанс, освен да продължаваме напред и да видим какво ни кроят Господ и природата.

— Ще поддържаме същия курс и скорост — казах аз.

— Добре. Няма какво друго да направим... Какво...

Вдигнах очи към нея и видях, че гледа към кърмата.

Погледнах и аз, но не забелязах нищо.

— Видях го... Мисля, че го видях. Да! Точно зад нас е!

Изпсувах. Вече знаех, че кучият син сто на сто има радар. Радвах се, че не съм се опитал да го заобиколя. Още от самото начало той бе знаел къде сме.

Натиснах дроселите докрай и набрахме още по-висока скорост.

— Джон, той ни настига! — викна Бет.

Погледнах назад — беше на двайсетина метра зад нас, издигнал се върху хребета на огромна вълна. След пет минути, а навярно и по-малко, щеше да може да се прицели с пушката си право в нас, докато моят револвер и 9-милиметровият пистолет на Бет бяха абсолютно безполезни, освен ако не разчитахме на случайно попадение.

— Колко патрона са ти останали? — попита тя.

— Чакай да видя... барабанът побира пет... изстрелях четири... е, колко са останали?

— Престани да се шегуваш, по дяволите!

— Опитвам се да те ободря. — Чух от прекрасната уста на госпожа Пенроуз да излиза нещо не много цензурно, после тя викна:

— Можеш ли да накараш тази шибана яхта да се размърда по-бързо.

— Може би. Донеси отдолу нещо тежко и разбий предното стъкло.

Бет се спусна в каютата и се появи с пожарогасител, с който разби стъклото. После хвърли пожарогасителя през борда.

— С тази скорост не загребваме толкова много вода — казах аз, — а и помпите с всяка минута ни правят по-леки, така че ще наберем още малко скорост. Пък и изгаряме горивото и...

— Я стига уроци по физика!

Беше ядосана и това бе по-добре, отколкото тихата примиреност, която бях видял да я обзема преди малко. Добре е да си бесен, когато и човек, и природа се готвят да те очистят.

Бет направи още няколко курса до каютата и всеки път се връщаше с по нещо, което да хвърли през борда, за съжаление включително и бирата от хладилника. Успя да изнесе малък телевизор по стълбите и да го хвърли в морето. Хвърли също дрехи и обувки и си помислих, че ако Фреди ни изгуби от поглед, може би ще види изхвърлените вещи и ще реши, че сме потънали.

Набрахме малко по-висока скорост, но „Есенно злато“ ни настигаше и нямаше как да не обръщаме внимание на факта, че съвсем скоро Тобен щеше да започне да стреля.

— Колко патрона ти останаха? — попитах Бет.

— Девет.

— Само три пълнителя ли имаше?

— Само? Ти се мотаеш наоколо с проклетия си револвер с пет патрона и нямаш никакви резерви, а имаш дързостта да... — Неочаквано тя приклезна зад седалката, извади пистолета си и извика:

— Стреля! Видях проблясък от изстрел!

Хвърлих поглед назад и естествено, безстрашният шибан Фреди беше заел позиция за стрелба. Дулото на пушката отново проблесна. Да се стреляме помежду си от подхвърляните от бурята яhti е лесно — трудно е да улучиш нещо, така че все още не се тревожех чак толкова, но щеше да настъпи момент, в който и двата кораба щяха да се издигнат на хребета на някоя вълна, а Тобен имаше преимущество на по-високата позиция и на дългата цев.

Бет беше достатъчно разумна, за да пести патроните си.

Видях фара на Ориент Пойнт точно наляво и много по-близо отпреди. Разбрах, че бурята ни е отнесла на север, въпреки че се опитвах да поддържам източен курс. Разбрах също, че ми е останало само едно нещо — и го направих. Завъртях руля силно наляво и яhtата се насочи към пролива.

— Какво правиш? — извика Бет.

— Отправляме се към пролива.

— Джон, там ще потънем!

— Предпочиташ ли Тобен да ни застреля или да ни блъсне, да ни потопи и да се смее, докато ни гледа как потъва ме?

Тя не отговори.

Бурята идваше от юг и яхтата набра малко повече скорост веднага щом носът ни се насочи на север. След минута различни очертанията на Плъм Айланд напред и надясно. Наляво бе фарът на Ориент. Насочих се към точката между светлината и брега на Плъм Айланд — право към пролива.

Отначало Тобен ни следваше, но когато вълните се усилиха и вятърът между двата бряга набра свръхзвукова скорост, го изгубихме от поглед и предположих, че се е отказал да ни гони. Бях съвсем сигурен, че знам какво ще направи после и накъде е поел. Надявах се, че след петнайсет минути ще съм жив, за да видя дали съм бил прав.

Вече бяхме точно наскрел пролива между Ориент Пойнт на запад и Плъм Айланд на изток, залива Гарднърс на юг и Лонгайландския пролив на север.

Идеята да се опитам да вляза в плъмайландския залив изглеждаше почти смехотворна.

Бет успя да стигне до мен, намести се на капитанската седалка зад гърба ми, обви ме с ръце и крака. Аз стисках руля. Почти не можехме да разговаряме, но Бет зарови лице в шията ми и успях да чуя, че казва:

— Страх ме е.

Страх? Аз бях ужасен до мозъка на костите си. Това определено беше най-страшното нещо, случило се през целия ми живот, ако не смятате минаването ми под венчилото.

Вълните ни подхвърляха толкова силно, че напълно загубих ориентация. Имаше моменти, в които съзнавах, че сме буквално във въздуха, и усещах, че яхтата наистина може да се преобърне. Мисля, че по време на скоковете ни в стратосферата ни спаси единствено водният баласт в трюма.

Бет се вкопчи по-здраво в мен и ако не ни очакваше неминуема смърт от удавяне, може би щеше да ми е приятно. Сега обаче се надявах физическият допир малко да я успокои. Поне за мен бе така. Тя отново заговори в ухото ми:

— Ако паднем във водата, дръж се здраво за мен.

Кимнах. Отново си помислих за Тобен, който вече беше убил петима добри хора и скоро щеше да стане причина да загинат още двама. Не можех да повярвам, че този дребен лайнар наистина е причинил толкова много смърт и нещастие. Единственото ми обяснение бе, че ниските хора с мънички очи и голям апетит са безпощадни и опасни. Те наистина имат причина да упрекуват света. Нали разбирате? Е, може би имаше и още нещо.

Така или иначе, вълните ни носеха през пролива както си искаха. По някаква ирония, струва ми се, именно свирепостта на бурята ни помогна да оцелеем, както навярно и започналият прилив. Искам да кажа, че морето, вятърът и приливът ни тласкаха в северна посока и така избегнахме обичайните коварни вихри и вълни в пролива. Натиснах дроселите и насочих яхтата на изток — доколкото можах.

Бет все още беше зад мен и продължаваше да ме стиска, но вече не толкова силно.

— Живи ли сме? — попита тя.

— Естествено — казах. И прибавих:

— Ти се държа много смело. Много спокойно.

— Бях вцепенена от страх.

— Няма значение. — Свалих едната си ръка от руля и стиснах дясната й длан, която беше залепена за стомаха ми.

Заобиколихме откъм подветрената страна на Плъм Айланд и носът остана отдысно. Сега можех да погледна в помещението на фара и видях зелена точица, която като че ли ни следеше. Насочих вниманието на Бет към нея и тя каза:

— Устройство за нощно виждане. Някой от хората на Стивънс ни наблюдава.

— Дано това да е цялата охрана, която са оставили на острова в такава нощ.

Плъм Айланд отчасти спираше вятъра и морето бе малко по-спокойно. На стотина метра от нас можехме да чуем разбиването на вълните в брега.

През проливния дъжд забелязах зад дърветата светлини и разбрах, че това е централната лаборатория. Следователно генераторите още работеха и това на свой ред означаваше, че въздушните филтри и пречистващите системи продължават да

функционират. Наистина нямаше да е честно да оцелеем в бурята и след като стигнем на Плъм Айланд, да умрем от антракс. Наистина.

Бет ме пусна, измъкна се от тясното си убежище между седалката и задника ми, застана до мен и се хвана за дръжката на таблото.

— Според теб какво е станало с Тобен?

— Смятам, че е продължил покрай южния край на острова. Предполагам, си мисли, че сме мъртви.

— Навярно — отвърна Бет. — И аз така смятам.

— Да. Освен ако няма радиовръзка с някой на Плъм Айланд, който да научи от човека във фара, че сме оцелели.

— Смяташ ли, че има съучастник на Плъм Айланд?

— Не зная. Но скоро ще разберем.

— Добре... и къде отива сега Тобен?

— Може да иде само на едно място и то е точно тук, от тази страна на острова.

— С други думи, заобикаля от отсрещната страна и накрая пак ще се срещнем.

— Е, ще се помъча да избегнем срещата. Но ако иска да пусне котва и да слезе на брега с лодката, определено трябва да мине откъм подветрената страна.

— А ние ще слезем ли на острова?

— Надявам се.

— Как?

— Ще се опитам да изкарам яхтата на брега.

Бет отново извади картата и рече:

— Почти по целия бряг има скали и плитчини.

— Е, избери място, където няма никакви скали и плитчини.

— Ще опитам.

Още десетина минути продължавахме да се движим на изток. Погледнах датчика за горивото и видях, че стрелката вече е на нула. Знаех, че незабавно трябва да се насоча към брега, защото ако горивото свършеше, щяхме да останем на милостта на бурята и или отново да бъдем изхвърлени в открито море, или да се разбием в скалите. Но преди да слезем на брега исках поне само да зърна яхтата на Тобен.

— Джон, горивото свършва — съобщи Бет. — Най-добре да обърнеш към брега.

— След минута.

— Нямаме минута. Дотам са стотина метра. Обърни сега.

— Виждаш ли някъде яхтата?

— Не. Обърни към брега.

— След малко.

— Веднага. Досега правихме всичко както искаше ти. Стига вече.

— Добре... — Но преди да се насоча към брега, вятърът неочаквано спря и около нас се издигна невероятна стена от облаци. И още по-невероятно бе, че видях нощното небе, заобиколено от вихреци се облаци, сякаш бяхме на дъното на кладенец. И видях и звездите, които си мислех, че никога повече няма да видя.

— Окото на бурята минава над нас — каза Бет.

Вятърът бе много по-слаб, за разлика от вълните. През кръглата дупка се процеждаше звездна светлина и можехме да видим брега и морето.

— Давай, Джон — рече тя. — Няма да имаме друга такава възможност.

И беше права. Вече виждах бушуващите вълни и можех да разчета времето, виждах и скалите, които се подаваха от водата, както и плитчините.

— Давай!

— Още малко. Наистина трябва да видя къде е слязло на брега онова копеле. Не искам да го загубя на острова.

— Джон, горивото ни свършва!

— Достатъчно е. Търси яхтата на Тобен.

Тя като че ли се примири с пълния ми идиотизъм и вдигна бинокъла, за да огледа хоризонта. Стори ми се, че ѝ трябваше половин час, но навярно бяха минали само една-две минути. Накрая Бет посочи с ръка и извика:

— Там! — И ми подаде бинокъла.

Вгледах се в мрака и дъжда и естествено, на хоризонта се очерта силует, който можеше да е мостикът на Тобен, но можеше и да е купчина скали.

Когато се приближихме, видях, че определено е яхтата и че е сравнително неподвижна, което означаваше, че Тобен е пуснал поне две котви — от носа и от кърмата. Върнах бинокъла на Бет.

— Добре. Обръщаме към брега. Дръж се. Внимавай за скали и такива неща.

Тя коленичи на седалката си и се наведе напред, хванала се за рамката на разбитото предно стъкло. Смръщеното ѝ лице ми подсказваше, че раната я боли.

Насочих носа към брега. Вълните започнаха да заливат кърмата и аз увеличих скоростта. Трябваше ми гориво за още около минута.

Брегът се приближаваше и се виждаше по-добре. Вълните, които се разбиваха в пясъка, бяха чудовищни и ревът им все повече се усиляваше.

— Плитчини право напред! — извика Бет.

Знаех, че не мога да завия навреме, затова натиснах дроселите докрай и прелетяхме през плитчината.

Брегът вече бе на по-малко от петдесетина метра и си помислих, че наистина имаме шанс. И изведнъж яхтата се блъсна в нещо много по-твърдо от пясъчна плитчина и чух характерния звук на разцепващо се фибростъкло. Половин секунда по-късно „Формулата“ се издигна над водата, после се спусна обратно с тъп звук.

Погледнах към Бет и видях, че продължава да се държи.

Сега се движехме много бавно и ясно си представях водата, която изпълва разбития корпус. Двигателите като че ли работеха равномерно и с пълна мощност. Прииждащите вълни ни тласкаха към брега, но подводното течение ни теглеше назад. Ако изобщо се придвижвахме напред, това ставаше съвсем бавно. Междувременно яхтата се пълнеше с вода и дори можех да видя, че най-долното стъпало към каютата вече е наводнено.

— Изобщо не напредваме! — извика Бет. — Ще трябва да доплуваме до брега!

— Не! Стой на яхтата. Ще изчакаме удобна вълна.

И ние зачакахме, като гледахме как брегът първо се приближава, а после пак се отдалечава. Обърнах се назад и най-после видях, че приижда огромна вълна. Изключих от скорост. Яхтата леко подскочи назад и хвана вълната точно под хребета ѝ.

— Наведи се и се дръж здраво! — извиках.

Бет се хвърли долу и се вкопчи в основата на седалката си.

Вълната ни тласна напред с такава сила, че три хиляди и петстотин килограмовата „Формула“, пълна с още хиляди килограми вода, реагира като сламена кошница, попаднала в бушуваща река. Бях очаквал да бъдем изхвърлени на брега като на въздушна възглавница, но сега щяхме да изминем разстоянието дотам по въздуха.

Докато летяхме към острова, запазих достатъчно присъствие на ума, че да изключа двигателите — така яхтата нямаше да експлодира, разбира се, ако изобщо бе останало някакво гориво. Освен това не исках двете витла да ни откъснат главите.

— Дръж се! — извиках.

— Няма нужда да ми напомняш — отвърна Бет.

Стоварихме се върху заливания от вълните бряг с носа надолу. „Формулата“ се претърколи настрани и двамата скочихме от нея точно когато връхлетя нова вълна. Забелязах стърчаща над водата скала и се вкопчих в нея с една ръка, с другата прегърнах Бет през кръста. Вълната се разби и отстъпи назад. Изправихме се и си плюхме на петите към сушата. Бет притискаше с длан раната си.

Стигнахме до една от ерозираните скали и започнахме да пълзим нагоре по нея.

— Добре дошъл на Плъм Айланд — рече Бет.

— Добре заварила. — Някак си успяхме да се изкачим върху скалата и се отпуснахме в продължение на цяла минута по гръб. После седнах и погледнах към брега. Яхтата лежеше настрани и видях, че белият ѝ корпус е разцепен. Когато течението я изтегли назад във водата, тя отново се претърколи и се изправи сама, след това пак се преобърна и следващата вълна я понесе към пясъка. — Не бих искал сега да съм на яхтата — казах на Бет.

— И аз, но не искам да съм и на този остров — отвърна тя.

— Излезли от морето — отбелязах аз, — но затова пък направо в тигана.

— Пак ли започваш с глупостите си? Имаш ли нещо против да млъкнеш за около пет минути?

— Ни най-малко.

Всъщност с радост посрещнах тишината след часове, прекарани сред рева на вятъра, дъжда и корабните двигатели. Наистина можех да чуя туптенето на сърцето си, пулсирането на кръвта в ушите си и

хриптенето на белия си дроб. Чувах и някакъв тъничък гласец в главата ми, който казваше: „Пази се от дребни човечета с големи пушки“.

35.

Поседяхме на тревата, за да съберем мислите си и да успокоим дишането си. Бях мокър, уморен, беше ми студено и ме болеше раненият бял дроб. Бях си загубил обувките, забелязах, че и Бет е боса. От друга страна обаче бяхме живи и револверът продължаваше да е в кобура под мишницата ми. Извадих го и проверих дали единственият ми останал патрон е на място за стрелба. Бет потърси в джобовете си и накрая ми съобщи:

— Добре... намерих и моя.

Все още бяхме с дъждобрани и спасителни жилетки, но видях, че Бет е загубила бинокъла.

Загледахме се в морето и в зловещо вихрещите се облаци около окото на бурята. Продължаваше да вали, но не толкова силно. Когато си подгизнал до кости, малко дъжд не е страшен. Опасявах се обаче да не измръзнем, ако останем прекалено дълго неподвижни.

— Мисля, че Том и Джуди Гордън щяха да се гордеят с моряшките ти способности — сериозно каза Бет.

Не отговорих. Във въздуха увисна нещо неизречено, нещо като „Ема би била доволна и поласкана от онова, което правиш за нея“.

— Мисля, че трябва да се върнем към централната лаборатория — рече Бет.

Не отговорих.

— Няма как да пропуснем светлините — продължи тя. — Ще накараме плъмайландската охрана да ни помогне. Ще се свържа по телефона или по радиостанцията и с областното управление.

Отново не отговорих. Тя ме погледна.

— Джон?

— Не съм стигнал чак дотук, за да тичам при Пол Стивънс за помощ — казах аз.

— Джон, и двамата не сме в страхотна форма, общо имаме пет патрона и сме боси. Време е да повикаме ченгетата.

— Ти, ако искаш, иди в централната лаборатория. Аз отивам да търся Тобен. — Обърнах се и тръгнах на изток покрай скалата към мястото, където бяхме видели закотвена яхтата на Тобен.

Бет не извика след мен, но минута по-късно вече вървахме един до друг. Продължихме напред в мълчание. Не бяхме съблекли спасителните жилетки, отчасти, за да ни е по-топло, отчасти защото човек никога не знае кога пак ще му се наложи да се понакваси.

Дърветата стигаха чак до ерозиралата скала и храсталакът отдолу беше гъст. Тъй като бяхме боси, внимателно избирахме къде да стъпваме и напредвахме съвсем бавно.

Вятърът в окоото на бурята бе спокоен и въздухът беше почти неподвижен. Даже чух да чуруликат птички. Знаех, че атмосферното налягане тук е много ниско и макар обикновено да не съм чувствителен към него, наистина усещах някаква... възбуда, предполагам, а може би и малко злоба. Всъщност по-скоро бях бесен и готов на убийство.

— Имаш ли някакъв план? — тихо попита Бет.

— Разбира се.

— И какъв точно?

— Да действам според случая.

— Страхотен план.

Тръгнахме навътре към сушата и намерихме чакъления път, по който микробусът на Пол Стивънс ни беше откарал до източния край на острова. Бе почти затрупан с повалени дървета и отчупени клони, така че нямаше защо да се тревожим, че може да ни изненада автомобилен патрул.

Починахме си на един дънер. Дъхът ни излизаше на облаци пара във влажния въздух. Свалих си спасителната жилетка и дъждобрана, после кобура и полото. Успях да разцепя полото на две и увих парчетата около ходилата на Бет.

— Сега ще си сваля гащетата — съобщих й аз. — Недей да поглеждаш.

Събух си тесните мокри джинси, после и гащетата, и разцепих на две и тях.

— Боксерки ли са? — попита Бет. — Мислех те за плейбой.

Очевидно, кой знае защо, госпожа Пенроуз беше изпаднала в закачливо настроение. Посттравматична еуфория заради факта, че е

оцеляла, предполагам. Овързах парчетата плат около ходилата си.

— Бих ти дала гащичките си — рече Бет, — но когато се преобличах на яхтата бяха толкова мокри, че не си направих труда пак да ги обувам. Искаш ли ризата ми?

— Не, благодаря. Това е достатъчно. — Обух си джинсите, после си закопчах кобура на голо, след това облякох дъждобрана и накрая спасителната жилетка. Беше ми толкова студено, че започвах да треперя.

Проверихме раната на Бет. Малко кървеше, но иначе изглеждаше наред.

Продължихме напред по черния път. Небето отново се смрачаваше. Знаех, че окото на бурята се насочва на север и че скоро ще се окажем в задната ѝ част, която щеше да е също толкова яростна, колкото и предната.

— Тобен е хвърлил котва някъде тук — прошепнах аз. — Отсега нататък внимавай и пази тишина.

Тя кимна и продължихме на север през гората отново надолу към скалите. И естествено, на петдесетина метра от брега видяхме яхтата. Вълните напрягаха въжетата на двете котви. На слабата светлина успяхме да различим плоскодънната лодка на брега под нас. Вече бяхме сигурни, че Тобен е слязъл на острова. Всъщност от лодката до скалата имаше опънато въже, завързано за едно от дърветата съвсем близо до мястото, където бяхме приклекнали. Останахме неподвижни, като се вслушвахме и взирахме мрака. Почти бях сигурен, че Тобен се е насочил към вътрешността на острова, и прошепнах на Бет:

— Отишъл е да вземе съкровището.

— Не можем да го проследим — отвърна тя. — Затова ще почакаме да се върне. И тогава ще го арестувам.

— О, каква невинност!

— Какво искаш да кажеш, по дяволите?

— Искам да кажа, госпожо Пенроуз, че човек не арестува онзи, който на три пъти се е опитал да те убие.

— Не можеш хладнокръвно да го убиеш.

— Искаш ли да се обзаложим?

— Джон, рискувах живота си, за да ти помогна на яхтата. Сега си ми дължник. Все още разследвам този случай, ченге съм и ще действам както трябва.

Не виждах причина да я убеждавам в нещо, което вече бях решил.

Бет предложи да развържем въжето и да оставим вълните да отнесат лодката на Тобен, за да отрежем пътя му за бягство. Отговорих ѝ, че ако види, че я няма, ще се подплаши. После казах:

— Чакай тук и ме прикривай.

Хванах се за въжето и се спуснах до лодката на скалистия плаж. На кърмата намерих пластмасовата касета, която бях видял още в навеса. Вътре имаше различни дреболии, но сирената липсваше. Навярно Фредерик Тобен беше решил, че съм го разкрил, и се освобождаваше от някои улики. Нямаше значение и без това не му предстоеше да се изправи пред съдебните заседатели.

Така или иначе, намерих клеци и извадих винта, който държеше витлото. Извадих резервните винтове от касетата и ги прибрах в джоба си. Открих и малък рибарски нож и взех и него. Потърсих фенерче, но нямаше.

Изкатерих се по скалата с помощта на въжето. Бет ми протегна ръка от върха и ме издърпа.

— Извадих винта от витлото — казах аз.

Тя кимна.

— Добре. Запази ли го в случай, че по-късно ни дотрябва.

— Да. Глътнах го. Толкова глупав ли ти изглеждам?

— Не изглеждаш глупав. Но вършиш глупости.

— Това е част от стратегията ми. — Дадох и винтовете и задържах ножа.

За моя изненада Бет каза:

— Виж, извинявай за отворителните ми забележки. Изнервена съм.

— Не се тревожи.

— Студено ми е. Може ли... да се сгушим?

— Да се гушнем?

— Да се сгушим. За да се постолим.

— Ясно. Чел съм го някъде. Добре...

И така, малко несръчно, се сгусихме един в друг — аз бях седнал до голям повален дънер, а Бет седеше в скута ми, прегърнала ме с ръце и заровила лице в гърдите ми. Така наистина беше малко по-топло, макар че при тези обстоятелства в позата ни нямаше нищо

чувствено. Просто прегръдка на нормални хора, при това партньори, оцелели след тежки преживяния. Заедно бяхме преживели много и вече приближавахме края. Струва ми се, и двамата усещахме, че след смъртта на Ема нещо между нас се е променило.

Така или иначе, всичко много напомняше на „Робинзон Крузо“, на „Острова на съкровищата“ или нещо такова и предполагам, че донякъде ми доставяше удоволствие така, както момчетата от всички възрасти обичат да се изправят срещу хора и природа. Имах обаче далечното усещане, че Бет Пенроуз не споделя момчешкия ми ентузиазъм. Жените са склонни да проявяват малко повече практичност и не обичат да се ваят в калта. Освен това, струва ми се, ловът и убиването не ги привличат чак толкова много. А сегашната ситуация беше точно такава — лов и убиване.

Известно време продължихме да се гушим един в друг, заслушани във вятъра и дъжда. Не изпусках от поглед брега под нас и двамата внимавахме за стъпки в гората.

Накрая се пуснахме и когато се изправих, за да раздвижа вдървените си стави, усетих друга, неочаквана вдървеност под джинсите си.

— Сега ми е по-топло — казах на Бет.

Тя седна до поваленото дърво, притиснала колене към брадичката си и обвила краката си с ръце.

— Опитвам се да се поставя на мястото на Тобен — продължих аз.

— Да речем, че се придвижва към вътрешността на острова, където е скрито съкровището. Нали така?

— Защо във вътрешността? Защо да не е някъде край брега?

— Може да са го открили край брега, навярно на някоя от тези скали — възможно е това да са Ридовите на капитан Кид, — но Том и Джуди най-вероятно биха извадили плячката от дупката, защото лесно би могла да се срути и да им се наложи пак да копаят. Нали така?

— Вероятно.

— Мисля, че са скрили съкровището някъде в или около Форт Тери, или пък в онзи лабиринт от артилерийски укрепления, който ни показва Стивънс.

— Възможно е.

— Ако допуснем, че знае къде е, сега Тобен трябва да го извади и да го пренесе тук през гората. Може да му потрябват два-три курса в зависимост колко е тежко. Нали така?

— Може би.

— Ако бях на негово място, щях да отида при съкровището, да го пренеса тук, после да го смъкна при лодката. Нямах да се опитвам да се върна на яхтата в тази буря.

— Нали така?

— Да.

— Значи той ще изчака края на бурята в лодката, но ще трябва да потегли преди да се съмне, преди да излязат хеликоптерът и патрулните лодки. Нали така?

— Да. И какво от това?

— Ще трябва да го проследим и да го хванем в момента, в който взима плячката. Нали така?

— Да... не, не е така. Не разбирам идеята ти.

— Сложна е, но е логична.

— Това са пълни глупости, Джон. Логично е да останем тук. Тобен ще се върне във всички случаи и ние ще го чакаме.

— Ти можеш да го почакаш. Аз отивам да го открия този кучи син.

— Не, никъде няма да ходиш. Той е по-добре въоръжен от теб, а аз няма да ти дам пистолета си.

Спогледахме се и аз отвърнах:

— Отивам да го намеря. Искam да останеш тук и ако се появи, докато ме няма...

— Тогава навярно ще те е убил. Остани тук, Джон. Много по-сигурно е. Мисли разумно.

Не й обърнах внимание и коленичих до нея. Взех ръката ѝ в своята и казах:

— Слез долу при лодката. Така ще можеш да го видиш, ако дойде по брега или се спусне по въжето. Скрий се там сред скалите. Когато се приближи така, че да можеш ясно да го виждаш, простреляй го в корема, после бързо изтичай при него и го гръмни в главата. Става ли?

Няколко секунди Бет не отговори, после кимна и се усмихна.

— И после ще кажа: „Не мърдай, полиция!“

— Точно така. Бързо се учиш.

Тя извади 9-милиметровия си „Глок“ и ми го подаде.

— Ако той се върне тук, ще ми трябва само един патрон.

Тук са останали четири. Дай ми твоя.

— Метричната система ме обърква — усмихнах ѝ се аз. — Ще задържа истинския си американски 38-калибров патлак.

— Има ли някакъв шанс да те убедя?

— Не.

Може би нямаше да е зле да разменим една бърза целувка, но предполагам, че нито един от двамата ни не бе в настроение. Обаче ѝ стиснах ръката и тя направи същото. После се изправих, обърнах се, навлязох сред дърветата и започнах да се отдалечавам от ветровитата скала и от Бет.

Пет минути по-късно отново излязох на чакъления път. Добре, сега съм Фредерик Тобен. Може би имам компас, но даже да нямам, аз съм достатъчно умен, за да разбирам, че би трябвало да оставя белег на някое от тези дървета, който после да ме упъти към лодката.

Огледах се и естествено, открих парче бяло въже, завързано между две дървета на около три метра едно от друго. Реших, че това е компасната стрелка на Тобен, и макар самият аз да нямах компас, а Емпайър Стейт Билдинг го нямаше, за да ме ориентира, реших, че е тръгнал почти право на юг. Продължих да се провирам между дърветата, като се опитвах да поддържам същия курс.

Всъщност, ако не бях извадил късмет да откроя нещо, което да ме упъти накъде е отишъл Тобен, навярно щях да се върна при Бет. Но имах чувството — почти увереност, — че нещо ме привлича и тласка към Фредерик Тобен и съкровището на капитан Кид. Ясно си представях нас двамата и съкровището, а в сенките около нас бяха мъртвите — Том и Джуди, семейство Мърфи, Ема и самият Кид.

Теренът започна да се издига и скоро стигнах до открито пространство. На фона на мрачния хоризонт от другата му страна се различаваха силуетите на две малки сгради. Разбрах, че съм до изоставения Форт Тери.

Пак потърсих някакъв знак и пак намерих въже, завързано на едно от дърветата. Това беше мястото, където Тобен бе излязъл от гората, оттук щеше и да се върне обратно. Очевидно инерцията от управлението на яхтата продължаваше да ми помага. Ако бях птица, мигрираща на юг, щях да летя право към Флорида.

Не се изненадах, че Тобен е тръгнал към Форт Тери. Всъщност всички пътища и пътеки на Плъм Айланд минаваха оттук и из изоставените сгради и артилерийски бункери имаше стотици подходящи скривалища.

Знаех, че ако остана тук, ще мога да му устроя засада, когато се върне. Но имах повече настроение за лов и преселване, отколкото за засади.

Постоях няколко минути, като се опитвах да разбера дали от отсрещната страна на поляната не ме чака някой с пушка. От стотиците военни филми знаех, че не би трябвало да минавам през открити пространства, а да ги заобикалям. Ако постъпех така обаче, или щях да изпусна Тобен, или да се загубя. Трябваше да следвам точно неговия път. Дъждът се усилваше и вятърът набираше скорост. Бях в окаяно състояние. Вдигнах глава нагоре, отворих уста и освежих лицето и гърлото си. Почувствах се по-добре.

Излязох на открито и продължих в южна посока през поляната.

Увитите около ходилата ми парчета плат висяха на парцали. Стъпалата ми кървяха и ме боляха. Продължих да си напомням, че съм по-издръжлив от жалкия Тобен и че един патрон и ножът ще ми стигнат.

Наближих края на поляната и видях, че от Форт Тери я отделя само тясна ивица дървета. Нямаше как да разбера накъде се е отправил Тобен, нямаше и други оставени белези, защото сега можеше да се ориентира по сградите. Оставаше ми единствено да продължа напред.

Лъкатуших от една постройка до друга, като търсех някакви следи от Тобен. След десетина минути се озовах до старата щабквартира. Разбирах, че съм го изгубил, че оттук може да е отишъл, където и да е — на юг към тюленовия плаж, на запад към централната сграда или на изток по кокала на пържолата. Можеше и да ме причаква някъде. А имаше вероятност и някак си да съм го изпуснал. Лошо. Реших да проверя и останалите сгради в крепостта и се затичах приведен към черквата. Съвсем ненадейно чух изстрел и се хвърлих на земята. Разнесе се втори изстрел. Гърмежите бяха странно приглушени, пък и над главата ми не изсвистяваше нищо. Разбрах, че изстрелите не са предназначени за мен.

Изтичах до дъсчената черква и погледнах в посоката, от която бях чул стрелбата. На петдесетина метра видях пожарната сграда и ми

дойде наум, че се е стреляло вътре, поради което звукът е бил приглушен.

Насочих се към пожарната, но отново се хвърлих на земята, защото една от големите, повдигащи се нагоре врати започна да се отваря. Вдигаше се на пресекулки, сякаш някой я задействаше със скрипец. Очевидно нямаше електричество. На прозорците на горния етаж видях премигваща светлина — свещ или газена лампа.

Във всеки случай, още преди да реша какъв ще е следващият ми ход, от гаража излезе голяма линейка с изключени фарове и потегли на изток по тясната ивица земя, където се намираха разрушените артилерийски укрепления.

Затичах се с всички сили към пожарната, извадих револвера си и се хвърлих в отворения гараж. Вътре различих очертанията на три пожарникарски коли.

Бях прекарал толкова много време на открито, че в продължение на десетина секунди липсата на дъжд ми се струваше някак странна, но бързо свикнах.

Отидох при стълбата към кулата и с изваден пистолет започнах да се изкачвам по скърцащите стъпала. Знаех, че горе не ме заплашва опасност, знаех и какво ще открия там.

Дежурната стаичка беше осветена от газени лампи. На тяхната светлина видях двама мъже в леглата им и не трябваше да се приближавам повече, за да се уверя, че са мъртви. Така броят на известните жертви на Тобен нарастваше на седем. Определено не се нуждаехме от тъп старомоден процес, за да му отдадем дължимото.

До двете легла имаше ботуши и чорапи. Седнах на една от пейките и си взех чифт дебели чорапи и гумени ботуши, които ми ставаха. До стената имаше шкафчета, а на закачалки на другата стена висяха дъждобрани и пуловери. Но не исках да взимам повече дрехи на мъртъвци. Не че съм суеверен.

В задната част на дежурната стая имаше малък кухненски бокс и на масата видях кутия шоколадови понички. Взех си една и я изядох.

Слязох долу и излязох на пътя, който минаваше пред пожарната в посока изток-запад. Отправих се на изток по следите на линейката.

Изминах около осемстотин метра. Въпреки мрака си спомнях този път от обиколката на Стивънс. Сега валеше проливен дъжд и вятърът отново започваше да чупи клоните на дърветата. От време на

време чувах пропуквания, които звучаха като изстрели и караха сърцето ми да подскача, но шумът идваше от клоните, които се отчупваха и падаха.

Внезапно видях линейката на по-малко от пет метра от мен. Замръзнах на място, извадих пистолета си и застанах на едно коляно. Въпреки дъжда можех да видя, че пътят пред колата е препречен от огромно повалено дърво.

Линейката заемаше по-голямата част от тесния път и аз заобиколих от лявата ѝ страна, затънал до колене в канавката. Стигнах до вратата откъм шофьорското място и надникнах вътре, но в кабината нямаше никого.

Исках да извадя колата от строя, но вратите бяха заключени, както и капакът на двигателя. Пропълзях под високото шаси и извадих ножа. Не разбирам много от автомобили, но и Джак Изкормвача не е разбирал много от анатомия. Срязях няколко маркуча, които се оказаха водният и хидравличният, после прекъснах и няколко електрически проводника. Достатъчно сигурен, че съм извършил автомобилонийство, изпълзях навън и продължих по пътя.

Вече бях стигнал по средата на артилерийските укрепления, масивни бетонни, каменни и тухлени руини, покрити с пълзящи растения и храсти, много напомнящи на развалините на майте, които бях виждал сред тропическата гора на Канкун. Всъщност там бях прекарал медения си месец. Но сега не бе никакъв меден месец. Не и моят.

Продължавах по главния път, въпреки че от двете си страни виждах по-малки улички, бетонни рампи и стълбища. Очевидно Тобен можеше да е поел по който и да е от тези проходи сред артилерийските укрепления. Разбрах, че навярно съм го изгубил. Спрях и приклекнах до една бетонна стена. Тъкмо се канех да тръгна обратно, когато ми се стори, че чувам нещо. Продължих да се вслушвам, като се опитвах да успокоя тежкото си дишане, и отново го чух. Беше остър, виещ звук и накрая го определих като сирена. Носеше се от много далеч и едва се чуваше от дъжда и вятъра. Идваше от запад — дълъг, висок вой, следван от кратко тръбене, после отново дълъг вой. Очевидно бе електрическа сирена и навярно идваше от централната сграда.

Чувал съм сирената за въздушна атака, но това бе друго. Не беше и сигнал за пожар, сирена на линейка или полицейска кола, или пък

сигнал за изтичане на радиация, какъвто веднъж бях чувал в полицейски учебен филм. Така че отчасти чрез елиминиране и отчасти, защото не съм съвсем тъп, разбрах — макар никога преди да не бях чувал такава сирена, — че чувам сигнал за биологична опасност.

— Боже Господи...

Подаването на електричество от сушата бе прекъснато и аварийният генератор до централната сграда сигурно беше спрял — помпите за отрицателното въздушно налягане бяха изключили и електронните филтри се бяха пробили...

— Света Богородице...

Някъде в далечината голяма сирена на батерии съобщаваше лошата вест и сега всички, които бяха дежурни на острова, трябваше да си сложат защитно облекло и да чакат. А аз няхах никакво защитно облекло. По дяволите, няхах дори бельо.

— ... смилете се над нас, грешните. Амин.

Не изпаднах в паника, защото знаех точно какво да направя. Беше също като в училище, когато при воя на сирените за въздушна атака слизахме в мазето и чакахме руските ракети да ударят летището „Фиорело Х. Ла Гуардиа“. Но тогава не бе толкова зле, колкото сега. Сега вятърът виеше от юг на север... дали беше вятърът? Всъщност бурята се движеше на север, но вятърът духаше по посока обратна на часовниковата стрелка, така че каквото и да понесеше от централната лаборатория в западния край на острова, щеше да го доведе тук, в източната му част. — Проклятие!

Клечах под дъжда и си мислех за всичко това. За всички тези убийства, цялото това преследване в бурята, избягването на косъм от смъртта и всичко останало — и след цялата тази тленна глупост и тъпа суета, алчност и измама, се появява онази с косата и разчиства сцената. Пфу. Просто така. Дълбоко в сърцето си знаех, че ако генераторите са се повредили, всичко смъртоносно от лабораторията ще се разнесе във въздуха.

Знаех си! Знаех, че ще се случи! Но защо днес? Защо точно при второто ми идване на този идиотски остров?

Така или иначе, реших да стигна с линейката колкото мога поблизо до брега, да взема Бет, да доплаваме с лодката до яхтата и да се махнем от Плъм Айланд. Поне щяхме да имаме някакъв шанс, а онази с косата можеше да се погрижи за Тобен от мое име.

После ми дойде наум нещо друго, но то изобщо не беше приятно — ами ако Бет е разбрала значението на сирената и е отплавала сама? Замислих се за това, после реших, че жената, скочила на борда на малка яхта по време на буря заедно с мен, няма да ме изостави сега. И все пак... в чумата имаше нещо по-ужасяващо от бушуващото море.

Докато бързах по пътя към линейката, стигнах до някои заключения: първо, бях стигнал прекалено далеч, за да избягам сега; второ, не исках да разбера какво е решила Бет; трето, трябваше да намеря и Фредерик Тобен и да го убия; четвърто, и без това с мен вече беше свършено. Изведнъж се засрамах от страха си и се обърнах назад към укрепленията, за да посрещна съдбата си. Сирената продължаваше да вие.

Когато наближих най-високата точка на пътя, вниманието ми привлече проблясък на светлина — всъщност лъч, който за миг се плъзна по хоризонта от дясната ми страна и изчезна.

Проучих района и открих тясна тухлена уличка, която водеше към гората. Забелязах, че някой съвсем наскоро е минавал оттук. Пробих си път през барикадите от храсти и счупени клони и накрая излязох в нещо като хлътнал в земята вътрешен двор, заобиколен от бетонни стени с железни врати, които водеха към подземните складове за муниции. На склоновете над тях се виждаха бетонни артилерийски гнезда. Спомних си, че по време на предишното си идване на острова бях погледнал надолу към този двор.

Все още приклеknал в храстите, надникнах към откритото пространство от пропукаан бетон, но не забелязах никакво движение, не видях и светлината.

Извадих револвера си и предпазливо влязох в двора — заобикалях по посока обратна на часовниковата стрелка и притисках гърба си в покритата с лишей бетонна стена.

Стигнах до първата от големите стоманени двойни врати. Тя беше затворена и по пантите ѝ се виждаше, че се отваря навън. Отломките отпред показваха, че отдавна не е била отваряна.

Продължих с ясното разбиране, че съм лесна мишена за всеки, който стои на парапета над двора. Стигнах до втората врата и открих същото — стара, ръждясала стомана, очевидно недокосвана от десетилетия.

Една от двойните врати на третата стена — южната — беше леко откърхната. Останките по земята бяха изблъскани настрани. Надникнах през десетинасантиметровата пролука, но не успях да видя или чуя нищо.

Придърпах вратата още няколко сантиметра и пантите високо изскърцаха. Замръзнах на място и се вслушах, но чувах само вятъра и дъжда, а също и далечния вой на сирената, която съобщаваше на всички, че се е случило невъобразимото.

Дълбоко си поех дъх и се шмугнах през отвора.

Останах абсолютно неподвижен цяла минута, като се опитвах да се ориентирам що за място е това. И отново, както и в пожарната, изпитах удоволствие, че не съм на дъжда. Бях съвсем сигурен, че това е последното ми удоволствие тук.

Беше влажно и миришеше на мухъл, като на място, където никога не е прониквала слънчева светлина.

Тихо направих две големи крачки наляво и стигнах до стена. Опипах я и разбрах, че е бетонна и заоблена. Направих четири крачки в обратната посока и отново стигнах до заоблена бетонна стена. Реших, че съм в тунел, също като онзи, който бях видял при първото си идване — тунелът, водещ към розуелските извънземни или нацистката лаборатория.

Но нямах време за нацисти, нито пък проявявах интерес към извънземни. Трябваше да разбера дали Тобен е влязъл тук. И дали отиваше за съкровището? Или ме бе забелязал и ме вкарваше в този капан? Всъщност не ми пукаше какви намерения има, стига да беше тук.

Не виждах лъч от фенерче, само пълна тъмнина, каквато може да съществува единствено под земята. Човешките очи не са в състояние да се приспособят към такъв мрак, така че ако бе тук, на Тобен щеше да му се наложи да включи фенерчето си, за да ме вземе под прицел. А ако го направеше, моят куршум щеше да полети право по лъча му. В тази ситуация втори изстрел нямаше да има.

Дъждобранът шумолеше, а гумените ботуши скърцаха, затова ги свалях наред със спасителната жилетка. Вече облечен в модерен кожен кобур, джинси, без бельо, с нож, затъкнат в колана, и с вълнени чорапи, взети от мъртвец, аз тръгнах в пълния мрак, като вдигах високо крака, за да избегна евентуални препятствия. В главата ми се мотаеха мисли

за плъхове, прилепи, буболечки и змии, но аз ги изхвърлих оттам — плъховете и всички останали не бяха мой проблем. Проблемът беше антракът във въздуха зад мен и маниакът с пушка някъде в тъмнината пред мен.

Пресвета дево... Винаги съм бил религиозен, всъщност дори много набожен. Просто докато нещата са наред, не приказвам и не мисля много за това. Искам да кажа, че когато лежах в канавката и кръвта ми изтичаше, не се обърнах към Господ, само защото съм изпаднал в беда. По-скоро, тъй като в момента не се случваше нищо друго, просто ми се струваше подходящото време и място за молитва... „Майко Божия...“

Десният ми крак стъпи върху нещо хлъзгаво и едва не загубих равновесие. Приклеках и опипах земята. Докоснах студен метален предмет. Опитах се да го вдигна, но той не помръдваше. Прокарах длан по него и накрая разбрах, че е релса в бетонния под. Спомних си обяснението на Стивънс, че някога на острова имало теснолинейка, която превозвала мунициите от корабите в залива до артилерийските укрепления. Очевидно тунелът водеше към склад за муниции.

Продължих напред, като постоянно докосвах с крак релсата. След малко усетих, че тя завива надясно, после докоснах някаква неравност. Коленичих и опипах с ръце. Тук имаше разклонение. Точно когато си мислех, че двамата с Тобен приближаваме края на тунела, пътят се раздвояваше. Останах на колене, вглеждах се в мрака в двете посоки, но не можех да видя и чуя нищо. Ако смяташе, че е сам, Тобен щеше да осветява пътя си с фенерчето или поне щеше да се движи тежко и шумно. Тъй като не го виждах и чувах, направих една от знаменитите си дедукции и стигнах до заключението, че присъствието ми му е известно. А може би просто беше прекалено далеч напред. Или пък изобщо го нямаше тук... „... моли се за нас, грешните...“

Чух шум вдясно от мен — нещо като падане на парче бетон или камък на пода. Вслушах се по-внимателно и различих звук от течаща вода. Хрумна ми, че в тунела може да има срутвания и в този дъжд... „... сега и в часа...“

Изправих се и тръгнах надясно по релсата. Звукът на падаща вода се усилваше и въздухът ставаше по-чист.

След няколко минути изпитах усещането, че тунелът е свършил и че се намирам в по-голямо помещение — складът за муниции. И

наистина, когато вдигнах поглед нагоре, видях малък къс мрачно небе. През дупката се сипеше дъжд. Различих също и някаква конструкция, която се издигаше нагоре към нея. Разбрах, че това е асансьорът за амуниции, с който са снабдявали със снаряди артилерийските гнезда горе. Това бе и краят на релсите. Тобен беше тук и ме очакваше. „... на нашата смърт. Амин.“

36.

Фредерик Тобен очевидно не бързаше да обяви присъствието си и аз зачаках, заслушан в дъжда. След малко почти си помислих, че съм сам, но можех да усетя човешкото присъствие в помещението. Зловещо присъствие. Наистина.

Съвсем бавно насочих лявата си ръка към кръста си и извадих ножа.

Той, разбира се, знаеше, че съм аз — аз също знаех, че е той и че ме е довел на това място с намерението да го превърне в моя гробница.

Тобен също знаеше, че щом направи и най-малкото движение, щом издаде някакъв звук или включи фенерчето си, аз ще стрелям. Разбираше, че първият му изстрел в мрака трябва да попадне право в целта, защото щеше да е единствен. Затова и двамата стояхме неподвижни, котка и мишка, ако щете, и всеки се опитваше да разбере кой е котката.

Дребният гадняр имаше стоманени нерви, признавам му го. Аз бях готов, ако се наложи, да остана на мястото си цяла седмица, той също. Вслушвах се в дъжда и вятъра навън, но избягвах да гледам към отвора в тавана, защото щях да загубя и малката способност да виждам в мрака.

Стоях във влажното помещение и студът се просмукваше през чорапите ми, пронизваше голите ми ръце, гърди и гръб. Докашля ми се, но успях да се сдържа.

Изтекоха около пет минути, може би по-малко, но не повече. Тобен вече сигурно се чудеше дали безшумно не съм се върнал обратно. Аз стоях между входа на тунела и него, където и да се намираше. Съмнявах се, че би могъл да мине покрай мен, ако изпуснеше нервите си и решише да се измъкне.

Накрая Тобен образно казано премигна — хвърли нещо като парче бетон към отсрещната стена. Ударът отекна в огромния склад. Сепнах се, но не достатъчно, за да стрелям. „Тъп номер, Фреди.“

И така, двамата стояхме в мрака и аз се опитвах да видя нещо, да чуя дишането му, да помириша страха му. Стори ми се, че видях проблясването на очите му или на стомана, отразила на слабата светлина от отвора в тавана. Проблясъкът идваше отляво, но в мрака нямаше как да преценя разстоянието.

Разбрах, че моят нож също може да отрази светлината, затова го преместих от лявата си страна, надалеч от дупката.

Опитах се отново да видя проблясъка, но той беше изчезнал. Реших, че ако го зърна отново, ще се хвърля към него и ще направя номера — с ножа — плонж, удар, мушване и така нататък, докато не срещна плът и кост. Зачаках.

Колкото повече се вирах в посоката, от която ми се бе сторило, че виждам проблясъка, толкова повече номера започваха да ми погаждат очите ми. Пред погледа ми танцуваха фосфоресциращи петна, приемаха форма и се превръщаха в зейнали черепи. Леле. Каква сила има самовнушението.

Беше ми трудно да дишам тихо и ако не бяха вятърът и дъждовните капки, Тобен щеше да ме чуе, а аз щях да чуя него. Отново ми се докашля, но за втори път успях да се сдържа.

Чакахме. Той сигурно знаеше, че съм сам. Сигурно също знаеше, че имам поне един пистолет. Бях сигурен, че Тобен има оръжие, но не 45-калибровият пистолет, с който бе убил Том и Джуди. Ако носеше пушка, щеше да се опита да ме убие на открито от безопасно разстояние още когато беше разбрал, че Джон Кори е по следите му. Във всеки случай, тук пушката не вършеше повече работа от пистолета. Но изобщо не се бях сетил за пушка със сачми.

Ревът на пушката в затвореното помещение беше оглушителен и едва не изскочих от кожата си. Но щом разбрах, че не съм ранен, и мозъкът ми регистрира посоката на изстрела — на около три метра вдясно — и преди Тобен да успее отново да заеме позиция, аз изстрелях единствения си куршум право към мястото, откъдето бях видял блясъка.

Пуснах пистолета си и се хвърлих напред, като размахвах ножа в мрака, но не се блъснах в никого, нито пък се препънах в тяло на пода. След секунда ножът ми задра в стената. Спрях и замръзнах.

На известно разстояние зад мен се разнесе мъжки глас.

— Предполагам, че ти беше останал само един патрон.

Аз естествено не отвърнах.

Гласът продължи:

— Отговори ми.

Бавно се обърнах към гласа на Фредерик Тобен.

— Мисля, че чух пистолета ти да пада на пода — каза той.

Разбрах, че се придвижва след всяко свое изречение.

Хитро.

— Виждам те на светлината от отвора в тавана — рече Тобен.

Забелязах, че атаката ми срещу предполагаемата му позиция ме е приближила до слабата светлина. Гласът отново се придвижи, после каза:

— Само да трепнеш и ще те убия.

Не разбихах защо не стреля, но си помислих, че има някакви други намерения. Като се възползвах от това преимущество, се отдалечих от стената и отвърнах:

— Мамка ти, Фреди.

Изведнъж иззад мен проблесна светлина и разбрах, че ме е заобиколил и че е насочил към мен лъча на фенерчето си.

— Не мърдай или ще стрелям — заповяда Тобен. — Не мърдай!

Останах на място с гръб към него под светлината на фенерчето и под прицела на невидимата пушка от неизвестен калибър. Продължавах да притискам ножа към тялото си, за да не го види, но той каза:

— Ръцете на главата.

Плъзнах ножа под пояса си и вдигнах ръце на главата.

— Искam да ми отговориш на няколко въпроса — рече Тобен.

— И няма да ме убиеш. Нали така?

Той се засмя.

— Не, Кори. Ти ще умреш. Но така или иначе ще отговориш на въпросите ми.

— Мамка ти.

— Не обичаш да губиш, нали?

— Не и когато става въпрос за живота ми.

Той отново се засмя.

— И ти не обичаш да губиш — казах аз. — Разорил си се във „Фоксуудс“. Ти си адски тъп комарджия.

— Млъквай.

— Сега ще се обърна. Искам да ти видя ченето и перуката.

Докато се обръщах с ръце на главата, си глътнах корема, така че ножът се плъзна надолу в тесните ми джинси. Не мислех, че мястото му е там, но поне не се виждаше.

Сега двамата се гледахме от около три метра разстояние. Той държеше фенерчето към корема, а не към лицето ми и можех да видя в дясната му ръка автоматичен пистолет, насочен по лъча светлина. Не видях пушката.

Фенерчето беше халогенно и с тесен лъч, от онези, които се използват за сигнализиране на големи разстояния. Светлината изобщо не се разпръскваше и складът си оставаше също толкова тъмен, колкото и преди, освен лъча, който ме осветяваше.

Тобен ме освети от главата до петите и отбеляза:

— Виждам, че си загубил част от дрехите си.

— Мамка ти.

Лъчът спря на кобура под мишницата ми.

— Къде ти е пистолетът?

— Не зная. Хайде да го потърсим.

— Млъквай.

— Тогава не ми задавай въпроси.

— Не ме дразни, Кори, че следващият куршум ще попадне право в слабините ти.

Е, не искахме да гръмнат Уили Завоевателя, макар да не виждах как бих могъл да не дразня Тобен.

— Къде ти е пушката? — попитах го аз.

Вдигнах ударника и я хвърлих в другата част на склада отвърна той. — Слава Богу, не ме улучи. Но ти се хвана на примамката. Много си тъп.

— Чакай малко — ти се напъва десет минути в тъмното, докато се сетиш за това. Кой е тъп?

— Писна ми от сарказма ти.

— Тогава стреляй. Не си се затруднил да убиеш онези двама пожарникари, докато са спели.

Той не отговори.

— Не съм ли достатъчно близо? На какво разстояние бяха Том и Джуди? Достатъчно близо, за да са обгорени с барут. Или предпочиташ да ми разбиеш главата, както направи с Ема и семейство Мърфи?

— Наистина го предпочитам. Може първо да те раня, а после да ти разбия главата с пушката.

— Давай. Опитай да ме раниш. Имаш само един изстрел, изрод такъв. После ще те сграбча като сокол пиле. Давай.

Той не го направи и не отговори. Очевидно трябваше да реши някои проблеми. Накрая попита:

— Кой друг знае за мен? Изобщо за всичко това?

— Всички.

— Мисля, че ме лъжеш. Къде е приятелката ти?

— Точно зад теб.

— Ако ще си играеш игрички с мен, Кори, ще умреш много по-скоро и по-болезнено.

— Ти ще се пържиш на електрическия стол. Плътта ти ще гори, перуката ти ще се запали, ченето ти ще почервене, брадата ти ще задими и контактните ти лещи ще се стопят в очните ти ябълки. И когато умреш, ще идеш в ада, и пак ще се пържиш.

Тобен не отговори и на това.

— Нали? — накрая попита.

Продължихме да стоим така, аз с ръце на главата, той с фенерчето в лявата си ръка и с пистолета в дясната. Очевидно имаше преимущество. Не можех да видя лицето му, но си представях, че изглежда много дяволско и самодоволно.

— Разбрал си за съкровището, — каза той.

— Защо уби Ема?

— Отговори на въпроса ми.

— Първо ти отговори на моя.

Той помълча няколко секунди, после каза:

— Знаеше и приказваше прекалено много. Но главно, защото по този начин исках да ти покажа, че не мога да понасям сарказма и постоянното ти ровене в работите ми.

— Ти си безсърдечен дребен лайнар.

— Повечето хора ме смятат за очарователен. Включително Ема. И семейство Гордън. А сега ми отговори на въпроса. Знаеш ли за съкровището?

— Да. Съкровището на капитан Кид. Заровено тук на Плъм Айланд. За да бъде прехвърлено на друго място и открито там.

Маргарет Уили, Пеконийското историческо дружество и прочее. Не си толкова умен, колкото си мислиш.

— Нито пък ти. Просто си имал късмет. Обаче късметът ти свърши.

— Но още имам коса и истински зъби.

— Не можеш да ме ядосаш.

— И съм по-висок от теб, и Ема каза, че хуят ми е по голям от твоя.

Господин Тобен реши да не реагира на подигравките ми. Очевидно трябваше да поговори с мен преди да ме застреля.

— Нещастно детство ли си имал? — попитах го аз. — Властна майка и незаинтересован баща? Или хлапетата са ти викали женчо и са се подигравали с плетените ти чорапи? Разкажи ми. Искам да споделя болката ти.

Той не проговори дълго време. Виждах, че фенерчето трепери в ръката му, пистолетът също. Когато някой те е взел на мушка, можеш да избираш между две теории. Едната е да се правиш на хрисим и да му се подчиняваш. Другата е да нападаш човека с оръжието, да му се подиграваш и да го изкараш от релси, така че да допусне грешка. В момента първата теория е стандартна полицейска практика. Втората е обявена за опасна и безумна, но аз я предпочитам.

— Защо трепериш? — попитах го.

Той повдигна и двете си ръце — с фенерчето в лявата и с пистолета в дясната — и разбрах, че се прицелва. Леле! Обратно към първата теория.

Стояхме и се гледахме. Видях, че се опитва да реши дали да натисне спусъка. Аз се опитвах да реша дали да надам смразяващ кръвта вик и да се хвърля към него, преди да успее да стреля.

Накрая той отпусна пистолета и фенерчето и каза:

— Няма да те оставя да ме разгневиш.

— Чудесно.

— Къде е Пенроуз? — отново попита той.

— Удави се.

— Не се е удавила. Къде е?

Може да е отишла в централната лаборатория и да е повикала подкрепления. С теб е свършено, Фреди. Трябва да ми дадеш пистолета, приятел.

Той се замисли над думите ми, а аз продължих:

— Между другото, под кашоните с вино в мазето ти намерих сандъка с костите. Повиках ченгетата.

Тобен не отговори. Сега бе угаснала и последната надежда, че ще отнесе тайната му в гроба. Всеки момент очаквах куршума, но Фредерик Тобен, търговец до последно, попита:

— Искаш ли да делим по равно?

Едва не се изсмях.

— По равно ли? Семейство Гордън са си мислели, че ще делят по равно, а виж какво направи с тях.

— Получиха каквото заслужаваха.

— Защо?

— Започна да ги гризе съвестта. Непростимо. Искаха да предадем съкровището на държавата.

— Ами то си е на държавата.

— Не е важно на кого е. Важното е кой го открие и задържи.

— Златното правило на Фредерик Тобен — командва онзи, у когото е златото.

Той се подсмихна. Понякога го вбесявах, понякога го карах да се смее. В отсъствието на друг полицаи трябваше да играя ролята и на доброто, и на лошото ченге. Това беше достатъчно, за да го влуди.

— Том и Джуди дойдоха при мен и попитаха дали няма да се съглася на сделка с държавата, от която съм щял да получа справедлив дял от съкровището като награда за откривателя, а останалото щяло да отиде за нова свръхмодерна лабораторна апаратура. Щели да останат и малко пари за спортен център на Плъм Айланд, детска градина на континента за децата на служителите, за почистване на околната среда на острова, за реставрация на исторически паметници и други важни проекти. Щели сме да станем герои, филантропи и всичко щяло да е съвсем законно.

Тобен замълча за миг, после продължи: — Казах им, че според мен е прекрасна идея. Разбира се, от този момент те вече бяха мъртви.

Бедният Том. Бедната Джуди. Сключвайки договора си с Фредерик Тобен, те бяха допуснали ужасна грешка.

— Е, не ти ли хареса мисълта за детското градче „Фредерик Тобен“? — попитах го аз.

— Ни най-малко.

— О, Фреди, ти само се правиш на коравосърдечен. Обзалагам се, че имаш сърце на малко момче. И се обзалагам, че си го държиш в стъкленица над камината.

Той отново се подсмихна. Беше време за пореден път да му променя настроението и да поддържам интереса му към разговора.

— Между другото, бурята унищожи лозята и навеса ти — казах аз. — А аз съсипах избата ти и апартамента ти в кулата. Просто исках да го знаеш.

— Благодаря, че го споделяш с мен. Не си много дипломатичен, нали?

— Дипломатията е изкуството да говориш любезности, докато намериш подходящ камък.

Той се засмя.

— Е, ти нямаш камък, Кори, и го знаеш.

— Какво искаш, Тобен?

— Искам да зная къде е съкровището?

Това малко ме изненада и аз отвърнах:

— Мислех си, че е тук.

— И аз. Беше тук през август, когато семейство Гордън ме разведоха на частна археологическа обиколка из острова. Беше точно тук, в този склад, заровено под стари алуминиеви сандъци. Но вече го няма. — Тобен прибави: — Имаше бележка.

— Бележка ли? Нещо като „Мамка ти“?

— Да. Точно такава бележка от семейство Гордън, в която пишеше, че са преместили съкровището и че ако смъртта ги настигнала, то никога няма да бъде открито.

— Значи си се прецакал. Чудесно.

— Не мога да повярвам, че не са споделили тази тайна с някой, на когото са се доверявали — отвърна той.

— Може и да са го направили.

— Някой като теб — продължи Тобен. — Така ли разбра, че убийството няма нищо общо с биологичните оръжия?

Така ли разбра за съкровището на капитан Кид? Така ли разбра, че съм замесен? Отговори ми, Кори.

— Разбрах всичко съвсем сам.

— Значи нямаш представа къде е сега съкровището?

— Никаква.

— Жалко.

Автоматичният пистолет отново зае позиция за стрелба.

— Е — казах, — може и да имам някаква представа.

— И аз си мисля така. Пратили ли са ти посмъртно писмо?

„Не, но ми се иска да го бяха направили.“

— Намекнаха ми някои неща, които ми се струват напълно безсмислени, но за теб може да имат смисъл — казах аз.

— Като например?

— Ами... хей, колко мислиш, че струва?

— Твоят дял ли? Или цялото?

— Цялото. Ако ти помогна да го откриеш, ще искам само десет процента.

Той насочи лъча на фенерчето към гърдите ми, точно под брадичката ми, и продължително ме изглежда.

— Игрчки ли се опитваш да ми играеш, Кори?

— Не и аз.

Тобен замълча, разкъсван от горещото си желание да ме застреля на място и слабата надежда, че може наистина да зная нещо за съкровището. Хващаше се за сламки и го знаеше, но не можеше да приеме факта, че целият му замисъл се е разпаднал, че с него не само е свършено, но и че съкровището го няма, че дългогодишният му труд е отишъл напразно и че има много голяма вероятност да бъде съден за убийство, осъден на смърт и изпържен.

Накрая каза:

— Беше невероятно, наистина. Имаше не само златни монети, но и скъпоценности... скъпоценности на великия могол на Индия... рубини, сапфири и перли в най-изящни златни обковки... и чували, цели чували с други скъпоценни камъни... Трябва да е имало скъпоценности за десетина-двайсет милиона долара... може би повече... — Тобен тихо въздъхна и продължи: — Мисля, че всичко това ти е известно. Мисля, че семейство Гордън са ти се доверили или са ти оставили писмо.

Наистина ми се искаше да бяха направили едно от тези две неща, за предпочитане първото. Но те не бяха, макар че навярно са имали такова намерение. Подозирах обаче, че Том и Джуди очевидно са оставили Тобен с впечатлението, че Джон Кори от нюйоркското полицейско управление знае нещо. Бяха предполагали, че по този

начин ще запазят живота си, но уви. За момента това запазваше и моя живот, но тези моменти едва ли щяха да продължават още дълго.

— Значи си знаел кой съм, когато дойдох при теб във винарната — казах му аз.

— Разбира се, че знаех. Да не си мислиш, че си единственият умен човек на света?

— Зная, че съм единственият умен човек тук.

— Ами, щом си толкова умен, Кори, защо стоиш с ръце на главата, а пистолетът е у мен?

— Основателен въпрос.

— Губиш ми времето. Знаеш ли къде е съкровището?

— И да, и не.

— Достатъчно. Имаш пет секунди да ми кажеш. Едно...

Той се прицели.

— Какво значение има къде е съкровището? Ти никога няма да успееш да се измъкнеш с него, няма да ти се разминат и убийствата.

— Яхтата ми може да ме откара чак до Южна Америка. Две...

— Погледни действителността, Фреди. Ако си представяш как се печеш на плажа и местни момичета те хранят с манго, можеш да го забравиш, приятел. Дай ми пистолета и ще се погрижа да не те изпържат на стола. Кълна се в Господ, че няма да те изпържат. „Аз лично ще те убия.“

— Ако знаеш нещо, най-добре да го кажеш. Три...

— Мисля, че Стивънс е разбрал нещо. Ти как мислиш?

— Възможно е. Смяташ ли, че е взел съкровището? Четири...

— Фреди, забрави за шибаното съкровище. Всъщност, ако излезеш навън и внимателно се вслушаш, ще чуеш сирената за биологична опасност. През следващите няколко часа всички трябва да идем в болница, иначе сме мъртви.

— Лъжеш.

— Не те лъжа. Не чу ли сирената?

Той продължително замълча, после каза:

— Предполагам, че всичко е свършило, по един или друг начин.

— Точно така. Хайде да сключим сделка.

— Каква сделка?

— Ти ми даваш пистолета, излизаме оттук и бързо отиваме на кораба ти, после в болница. Ще разговаряме с областната прокуратура

за доброволното ти предаване, ще те измъкнем под гаранция и след една година ще се изправим пред съда, където всеки ще има възможност да лъже както реши. Става ли?

Тобен мълчеше.

Разбира се, възможността да излезе под гаранция с обвинение в убийството на седем души беше равна на нула. Забележете също, че не използвах неприятни думи като „арест“ или „затвор“.

— Наистина ще те защитя, ако доброволно ми се предадеш — казах аз. „Как ли пък не, приятел.“ — Наистина. Честна дума.

Той очевидно обмисляше предложението ми. Моментът бе опасен, защото трябваше да избира между оказването на съпротива, бягството и предаването. Имах също предвид, че Тобен е лош комарджия и че самолюбието му е прекалено голямо, за да се откаже, когато започне да губи.

— Обаче ти не си тук като официален представител на закона — каза той.

Бях се страхувал, че ще се сети за това.

— Мисля си, че си взел всичко това лично. Че ти се иска да направиш с мен същото, каквото направих с Том, Джуди, семейство Мърфи и Ема...

Разбира се, той беше дяволски прав и това така или иначе означаваше, че с мен е свършено, затова се метнах наляво в мрака и се претърколих по пода. Тобен завъртя фенерчето и стреля, но аз бях стигнал много по-надалеч, отколкото бе преценил той. Всъщност в мига, в който Тобен натисна спусъка и изстрелът заглуши шума от движенията ми, аз отново се претърколих, този път в обратната посока, като извадих ножа от панталоните си преди да ми е отрязал патката.

Тесният лъч бясно се мятеше из склада и Тобен стреляше напосоки. Куршумите отскачаха от бетонните стени и гърмежите отекваха в мрака.

Веднъж лъчът прелетя през мен, но докато Тобен се усети и го върне обратно, отново ме нямаше. Играта на гоненица с фенерче и куршуми не е толкова забавна, колкото изглежда, но е много по-лесна, отколкото си мислите, особено в голямо помещение без никакви препятствия.

Всеки път, когато се претъркалях, опипвах около себе си за пушката, но не успях да я открия. Въпреки че няхах оръжие, сега

преимуществото беше на моя страна и докато идиотът продължаваше да свети с фенерчето и да стреля, аз знаех къде е. Очевидно хладнокръвният Фреди най-после бе загубил самообладание.

Преди обаче да разбере, че трябва да изключи фенерчето, аз се хвърлих право към него. Той ме чу в последния момент и едновременно насочи лъча и пистолета си към мен, точно когато връхлитах отгоре му.

Тобен издаде звук като от спукан балон и се строполи на земята като кегла за боулинг. Нямаше никаква съпротива. Съвсем лесно измъкнах пистолета от ръката му, после му взех фенерчето. Коленичих върху гърдите му и го осветих с една ръка в лицето, а с другата притиснах ножа до гърлото му.

Тобен едва дишаше, но успя да каже:

— Добре... Добре... Печелиш...

— Точно така. — Замахнах с дръжката на ножа и разбих основата на носа му. Чух изхрущяването и видях как от ноздрите му бликва кръв. Той изкрещя. Виковете му се превърнаха в хленчене и Тобен ме погледна с разширени очи, после отново нададе стон.

— Не... моля те... достатъчно...

— Не, не, не е достатъчно. Не е достатъчно. — Вторият ми удар с дръжката разби изкуствените му зъби, после обърнах ножа и му кръцнах скалпа. Той отново изстена, но беше в шок и не реагираше както трябва. Чух се да изкрещявам в мрака: — Разбил си й главата! Изнасилил си я! Шибано копеле!

— Не... о, не...

Знаех, че вече съм загубил всякакъв здрав разум и че просто трябва да се махна оттук. Но образите на мъртвите наистина се таяха наоколо и след ужаса от пътуването с яхтата, преследването из Плъм Айланд, биологичната опасност и подскачащите наслуки куршуми Джон Кори се бе превърнал в нещо, което най-добре да си останеше в мрака. Два пъти ударих с дръжката на ножа по челото му, но не успях да му строша черепа.

— Нееее... — нададе протяжен вой Тобен.

Наистина исках да се изправа и да избягам преди да съм направил нещо безвъзвратно ужасяващо, но черното сърце, което се крие във всички нас, се беше разбудило в гърдите ми.

Протегнах ръка и забих ножа през панталоните на Тобен в долната част на корема му, дълбок страничен разрез, който отдели плътта и мускулите му и извади вътрешностите от стомашната му кухня.

Той изкрещя, но после странно замлъкна и остана неподвижен, сякаш се опитваше да разбере какво се е случило. Трябва да бе усетил топлината на кръвта, но иначе проявяваше съвсем нормални признаци на живот и сигурно благодареше на Господ, че е жив. Скоро щях да сложа край и на това.

Пресегнах се с дясната си ръка и загребах пълна шепа топли вътрешности, издърпах ги навън — и после ги хвърлих в лицето на Тобен.

Очите ни се срещнаха под светлината на фенерчето и той ме изгледа почти насмешливо. Но тъй като нямаше представа за димящата гадост по лицето си, трябваше да му кажа една-две думи. Така че го информирах:

— Червата ти.

Той изкрещя, после отново изкрещя и отчаяно вдигна ръце към лицето си.

Изправих се, изтрих си ръцете в панталоните и си тръгнах. Писъците и виковете на Тобен отекваха из ужасно студения склад.

37.

Не горях от желание отново да мина през дългия мрачен тунел. Освен това от тактическа гледна точка не е за препоръчване да се връщаш по същия път, по който си дошъл — някой може да те причаква.

Погледнах към отвора горе. Тъмното, бурно небе никога не ми се беше струвало толкова привлекателно. Приближих се до стоманената структура, която се издигаше до тавана. Както вече казах, това бе асансьорът, с който някога бяха изкачвали големи оръдейни снаряди и барут до артилерийските гнезда, затова реших, че е достатъчно здрав. Покатерих се на първата напречна греда и тя издържа тежестта ми. Продължих нагоре и забелязах, че металът е доста ръждясал, но не поддаваше.

Дъждът падаше върху мен през отвора горе, крясъците на Тобен ме следваха отдолу. Нормално беше след известно време да престане да вика. Искам да кажа, че след като премине първоначалният му ужас, той би трябвало да се овладее, да натика червата си, където им е мястото и да млъкне.

Така или иначе, колкото по-високо се изкачвах, толкова по-чист ставаше въздухът. На около пет метра можех да усетя вятъра, който духаше през дупката. На шест метра вече бях до отвора и дъждът биеше право в лицето ми — бурята отново се бе развилняла. Сега видях, че отворът е заобиколен с ограда от бодлива тел, очевидно за да попречи на животните да падат вътре, когато артилерийските гнезда се бяха използвали за кошари.

Проклятие!

Стоях на последната греда, наполовина излязъл навън. Вятърът и дъждът заглушаваха крясъците на Тобен. Загледах се във високата около метър и двайсет ограда. Можех да се прехвърля през нея или да се върна долу и да изляза през тунела. Помислих си за Тобен, който вдигаше писъци до небето с черва, разсипани навсякъде по пода. Ами

ако се овладееше и намереше пушката или пистолета си? Затова, след като бездруго бях стигнал чак дотук, реших да продължа нагоре.

Болката е проблем предимно на мозъка, затова изпразних своя и се заизкачвах по бодливата тел, стигнах догоре и скочих на паважа от другата страна.

Известно време останах да лежа там, като стисках зъби, разтривах раните по ръцете и краката си и се радвах, че в болницата ме бяха ваксинирали против тетанус, в случай че трите куршума са били мръсни.

Без да обръщам внимание на болката, се изправих и се огледах. Намирах се в кръгло артилерийско гнездо с диаметър десетина метра. То беше вкопано в хълма и заобиколено с висока до рамото бетонна стена, някога предпазвала поставеното там голямо оръдие. В бетона имаше стоманена релса за завъртане на оръдието по сто и осемдесет градусова дъга.

От отсрещната страна на гнездото видях бетонна рампа, която водеше към нещо като наблюдателна кула. Доколкото можех да кажа, сега се намирах от южната страна на кокала на пържолата и оръдието беше сочило към морето на юг. Всъщност можех да чуя вълните, които се разбиваха в недалечния бряг.

Сега разбирах, че тези гнезда наистина са удобни за кошари и това на свой ред ми напомни, че въздухът е пълен със зараза. Не че лесно можеш да забравиш такова нещо, но предполагам, досега бях потискал тази мисъл. Въпросът бе, че ако се вслушах внимателно, можех да доловя воя на сирената. Можех също да доловя крясъците на Фредерик Тобен — не буквално, но те постоянно кънтяха в главата ми и знаех, че известно време ще е така.

И ето, че стоях там — с виковете на Тобен в главата ми, със сирената за биологична опасност в ушите ми, с вятъра и дъжда в лицето ми, премръзнал, треперещ, жаден, гладен, изпорязан и полугол — и се чувствах на седмото небе. Изкрещях ликуващо и изтанцувах бърз радостен танц.

— Жив съм! — извиках срещу вятъра. — Жив съм!

После тъничкото гласче в главата ми рече:

— Не задълго.

Прекъснах победния си танц.

— Какво?

— Не задълго.

Всъщност това не беше тъничкото гласче в главата ми, а глас, който се разнасяше иззад мен. Обърнах се.

Върху високата метър и половина стена се извисяваше огромна фигура, облечена в тъмен дъждобран с качулка, така че лицето ѝ едва се виждаше. Сякаш горе стоеше онази с косата, изправила се в бурята, навярно захилена и така нататък. Ужас.

— Кой си ти, по дяволите? — попитах аз.

Човекът — мъж според ръста и гласа му — не отговори.

Предполагам, че се чувствах малко глупаво да ме сварят да танцувам под дъжда и да викам от радост. Но изпитвах силното усещане, че в момента това е най-малкият ми проблем.

— Кой си ти, по дяволите?

Отново не получих отговор. Но сега видях, че мъжът държи нещо на гърдите си. Обичайната коса? Поне така се надяхах. Можех да се справя с коса. Но де такъв късмет! Този тип имаше пушка. Мамка му.

Обмислих възможностите си. Намирах се на дъното на кръгла, дълбока метър и половина дупка и някакъв тип с пушка стоеше на стената до изходната рампа. Като цяло, бях попаднал на дълбоко, кръгло, тясно място. Тотално се бях прецакал.

Човекът просто стоеше и гледаше надолу към мен от десетина метра разстояние — бях лесна мишена за пушката му. Беше прекалено близо до рампата, за да мога да се измъкна оттам. Единственият ми шанс бе дупката, през която току-що бях излязъл, но това означаваше да пробягам около пет метра към него, да се прехвърля през бодливата тел и да скоча слепешката в отвора на асансьора. Щеше да ми отнеме около четири секунди, а за това време мъжът с пушката можеше да се прицели и да стреля два пъти. Но може би не искаше да ми направи нищо лошо. Може би беше служител от Червения кръст и ми носеше бренди.

Как ли пък не.

— Е, приятел, какво те води насам в такава нощ? — попитах го.

— Ти.

— Аз ли?

— Да, ти. Ти и Фредерик Тобен.

Сега познах гласа и казах:

— Е, Пол, тъкмо си отивах.

— Да — отвърна господин Стивънс, — наистина си отиваш.

Начинът, по който го каза, не ми хареса. Реших, че още е бесен, че го бях нокаутирал на задната му морава, да не споменавам за всички ругатни, с които го бях обсипал. И сега стоеше срещу мен с пушка. Понякога животът е странен.

— Съвсем скоро наистина ще си идеш — повтори той.

— Добре. Просто минавах насам и...

— Къде е Тобен?

— Точно зад теб.

Стивънс наистина хвърли бърз поглед зад себе си, и отново ме погледна.

— От фара са забелязали две яhti.

— Да, аз бях в малката. Просто бях излязъл да се поразходя. Но как разбра, че с другата е Тобен?

— Познавам яхтата му. Очаквах го.

— Защо?

— Знаеш защо. Сензорите за движение и микрофоните засякоха във Форт Тери поне двама души и един автомобил. Дойдох да проверя. Някой е убил двама пожарникари. Ти ли?

— Не — отвърнах. — Виж, Пол, заболя ме вратът да те гледам изотдолу и замръзвам от студ. Ще се кача по рампата и двамата ще се върнем в лабораторията да изпием по едно кафе...

Пол Стивънс вдигна пушката си и се прицели в мен.

— Само да мръднеш и ще те убия.

— Ясно.

— Имам да ти връщам — напомни ми той.

— Трябва да опиташ да насочиш гнева си към конструктивни...

— Млъквай!

— Ясно. — Някак си инстинктивно разбихах, че Пол Стивънс е по-опасен от Фредерик Тобен. Тобен беше страхлив убиец и ако се уплашеше, щеше да избяга. Бях сигурен, че Стивънс е убиец по душа, от хората, които те опукват. — Знаеш ли защо двамата с Тобен сме тук?

Без да сваля пушката, той отвърна:

— Естествено, че зная. Заради съкровището на капитан Кид.

— Мога да ти помогна да го откриеш — казах аз.

— Не можеш. Съкровището е у мен.

О, Господи!

— Как си успял?...

— За глупак ли ме смяташ? Семейство Гордън ме смятаха за глупак. Знаех точно какво правят с всичките си идиотски археологически разкопки. Следях всеки техен ход.

Не бях сигурен кой е партньорът им, докато през август Тобен не пристигна тук като представител на Пеконийското историческо дружество.

— Страхотен детектив си. Ще се погрижа да получиш държавно отличие...

— Затвори си шибаната уста.

— Слушам. Между другото, не трябва ли да носиш маска нещо такова?

— Защо?

— Защо ли? Ами сирената? Не беше ли за биологична опасност?

— Беше. Това е проверка. Аз заповядах. Всички дежурни на острова по време на урагана са в лабораторията в защитно облекло и изпълняват съответните процедури.

— С други думи, няма да умрем всички, така ли?

— Не. Ще умреш само ти.

Страхувах се, че ще го каже. Затова с официален тон го информирах:

— Каквото и да си извършил, не е толкова сериозно, колкото убийството.

— Всъщност аз не съм извършил нито едно престъпление и убийството ти ще е удоволствие за мен.

— Убийството на полицаи е...

— Ти си нарушител и доколкото ми е известно, саботьор, терорист и убиец. Извинявай, просто не те познах.

Напрегнах тяло, готов да се метна към дупката с пълното съзнание, че ще е безполезно, но така или иначе трябваше да опитам.

Стивънс продължи:

— Изби ми два зъба и ми разцепи устната. Освен това знаеш прекалено много. — И прибави:

— Аз съм богат, а ти си мъртъв. Чао, тъпако.

— Мамка ти, задник такъв — викнах и се хвърлих към дупката, като гледах не към бодливата тел, а към него.

Стивънс внимателно се прицели в мен. Наистина нямаше как да пропусне.

Прозвуча изстрел, но от дулото не се видя блясък и не ме прониза разкъсваща болка. Когато стигнах до оградата, готвейки се да я прескоча и да се хвърля в отвора с главата надолу, видях, че Стивънс скача в гнездото, за да ме довърши. Поне така си помислих. Но всъщност той не скачаше, а падаше по очи върху бетона. Блъснах се в бодливата тел и спрях.

Останах за миг замръзнал, с поглед, впит в него. Стивънс потръпна няколко пъти, като че ли го бяха улучили в гръбначния стълб, което в действителност означаваше, че вече е мъртъв. Чух характерното предсмъртно хъркане. Накрая конвулсиите и хъркането престанаха. Вдигнах очи към стената. Бет Пенроуз гледаше надолу към Пол Стивънс с насочен към него пистолет.

— Как се озова тук? — попитах я аз.

— Пеша.

— Искam да кажа...

— Дойдох да те търся. Видях го и го проследих.

— Имам късмет.

— Но не и той — отвърна Бет.

— Кажи: „Не мърдай, полиция!“ — предложих ѝ аз.

— Заеби.

— Съгласен съм. — После прибавих:

— Той искаше да ме убие.

— Зная.

— Можеше да стреляш малко по-рано.

— Надявам се, че не критикуваш действията ми.

— Не, госпожо. Чудесен изстрел.

— Добре ли си? — попита ме тя.

— Да. А ти?

— Отлично. Къде е Тобен?

— Той... няма го.

Бет отново погледна надолу към Стивънс и попита:

— Какво искаше?

— Просто лешояд.

— Намери ли съкровището?

— Не, но Стивънс го е намерил.

— Знаеш ли къде е?
— Тъкмо се канех да го попитам.
— Не, Джон, той тъкмо се канеше да ти тегли куршума.
— Благодаря ти, че ми спаси живота.
— Е, ще почерпиш по едно малко.
— Точно така. Е, това е — случаят е приключен — казах аз.
— Освен съкровището. И Тобен. Къде е той?
— Ммм, някъде тук.
— Въръжен ли е? Опасен?
— Не — отвърнах. — Не му стиска. Имам предвид — няма с какво да устиска.

Подслонихме се от бурята в един от бетонните бункери. Сгушихме се един в друг, за да се стоплим, но и на двама ни беше толкова студено, че не успяхме да заспим. Разговаряхме в нощта, като си разтривахме взаимно ръцете и краката, за да не измръзнем.

Бет не ми даваше мира с въпросите си за местонахождението на Тобен и аз ѝ изложих редактирана версия на сблъсъка ни в склада за муниции, като ѝ казах, че съм го промушил с ножа и че е смъртно ранен.

— Не трябва ли да му окажем първа помощ? — попита тя.

— Разбира се — отвърнах. — Още на сутринта.

Няколко секунди Бет не каза нищо, после просто отвърна.

— Добре.

Преди зазоряване се върнахме на брега.

Бурята бе преминала и преди да излязат хеликоптерът или патрулната лодка, върнахме на място, винта на витлото и отидохме на яхтата. Извадих запушалката на дъното на лодката и я оставих да потъне. После се отправихме към Грийнпорт, откъдето се свързахме с Макс. Той дойде на кея и ни откара в полицията, където взехме душ и ни дадох пуловери и топли чорапи. Прегледа ни местен лекар и ни предписа антибиотици и бекон с яйца, което звучеше чудесно.

Закусихме в заседателната зала на Макс и му докладвахме ситуацията. Той остана удивен, невярващ, вбесен, доволен, изпълнен със завист, облекчен, загрижен и така нататък. Не преставаше да ни задава въпроса:

— Съкровището на капитан Кид ли? Сигурни ли сте?

По време на втората ми закуска Макс попита:

— Значи единствено Стивънс е знаел къде е съкровището?

— Така мисля — отвърнах аз.

Той ме погледна, после погледна Бет и каза:

— Не бихте скрили нищо от мен, нали?

— Разбира се, че щяхме — отвърнах. — Ако знаехме къде има двайсет милиона в злато и скъпоценности, ти щеше да разбереш последен, Макс. Но истината е, че съкровището отново е изчезнало. — После прибавих:

— Но знаем, че съществува и че за кратко е било у Стивънс. Така че с малко късмет ченгетата или федералните могат да го открият.

— Това съкровище е причинило толкова много смърт, че наистина трябва да е прокълнато — каза Бет.

Макс сви рамене и отвърна:

— Прокълнато или не, иска ми се да го открия. Нали разбирате, просто от исторически интерес.

— Категорично.

Макс като че ли не можеше да повярва във всичко това и продължаваше да задава все едни и същи въпроси.

— Ако този разговор се е превърнал в разпит — казах аз, — трябва или да повикам адвокатата си, или да ти съдера задника.

Макс се насили да се усмихне.

— Извинявай... Това е просто невероятно и...

— Благодарни ни за добрата работа — каза му Бет.

— Благодаря ви за добрата работа. — Той се обърна мен:

— Радвам се, че те назначих.

— Ти ме уволни.

— Наистина ли? Забрави за това... Правилно ли те разбрах, че Тобен е мъртъв?

— Ами... не беше, когато го видях за последен път... искам да кажа, предполагам, че трябва да му окажеш медицинска помощ.

Макс ме погледна за миг, после попита:

— Къде точно е този подземен склад?

Упътих го, доколкото можех, и той бързо изчезна, за да телефонира. Дватамата с Бет се спогледахме.

— От теб ще стане прекрасен детектив — казах ѝ аз.

— Аз съм прекрасен детектив.

— Да, така е. С какво мога да ти се отплатя за това, че ми спаси живота?

— Какво ще кажеш за хиляда долара?

— Толкова ли е ценен животът ми?

— Добре, нека са петстотин.

— Какво ще кажеш да вечеряме заедно?

— Джон... — Тя ме погледна и замислено ми се усмихна, после рече:

— Джон... много те обичам, но... прекалено е... сложно... прекалено... искам да кажа, че при всички тези убийства... Ема...

Кимнах.

— Права си.

Телефонът на масата иззвъня и аз вдигнах слушалката. Послушах малко и отговорих:

— Добре... ще ѝ предам. — Затворих и казах на Бет:

— Служебната ви лимузина ви очаква, госпожо.

Тя се изправи и тръгна към вратата, после се върна и рече:

— Потърси ме след месец. Става ли? Ще го направиш ли?

— Да, ще го направя. — Но знаех, че няма.

Очите ни се срещнаха, аз ѝ намигнах, Бет ми намигна в отговор, аз ѝ пратих целувка, тя ми я върна. После се обърна и излезе.

След няколко минути дойде Макс и каза:

— Обадох се на Плъм Айланд. Разговарях с Кенет Гибс. Спомняш ли си го? Помощникът на Стивънс. Хората от охраната вече са открили шефа си. Мъртъв. Гибс не изглеждаше чак толкова разстроен или даже прекалено любопитен.

— За него това е неочаквано повишение.

— Да. Казах му също да потърси Тобен в подземните складове за муниции. Нали така?

— Точно така. Не мога да си спомня кой точно. Беше тъмно.

— Да. — Той се замисли за миг, после рече:

— Каква каша.

— Ще трябва да изпиша тонове хартия... — Огледа се и попита:

— Къде е Бет?

— Дойдоха да я вземат от областната полиция.

— А... добре. Току-що получих официален наглед факс от нюйоркското управление, с който ме молят да те открия и да те

наглеждам, докато не пристигнат някъде към обед.

— Ами, ето ме.

— Няма ли да ми избягаш?

— Не.

— Обещай ми. Иначе ще трябва да те напъхам в стая с решетки.

— Обещавам.

— Добре.

Макс излезе и в залата надникна униформен полицай, старото ми другарче Боб Джонсън.

— Да ти трябва транспорт? — попита той.

— Да.

Излязох заедно с него и Боб ме откара в къщата на вуйчо Хари. Облякох си хубави дрехи, на които не пишеше „Собственост на саутхолдското полицейско управление“, взех си бира и седнах на задната веранда да погледам разчистващото се небе и успокояващия се залив.

Небето бе почти яркосиньо, както става след буря, когато вятърът е разнесъл замърсителите и е изчистил въздуха. Така трябва да беше изглеждало преди сто години, преди да се появят дизеловите влакове, камионите, автомобилите, корабите, газовите печки, косачките за трева, химикалите, пестицидите и кой знае какво още.

Бурята бе направила моравата на нищо, но къщата си беше наред, макар че все още нямаше електричество и бирата бе топла, което беше лошо, но за сметка на това пък нямаше начин да включа телефонния си секретар.

Предполагам, че трябваше да изчакам нюйоркската полиция, както бях обещал на Макс, но аз повиках такси до гарата в Ривърхед и взех влака за Манхатън.

Когато след всички тези месеци се върнах в апартамента си на Източна седемдесет и втора улица, забелязах, че телефонният ми секретар е записал трийсет и шест съобщения, колкото бе максималният му капацитет.

Чистачката беше изсипвала пощата ми върху кухненската маса и се бяха събрали около пет килограма боклук.

Сред сметките и всичко останало открих окончателното съдебно решение за развода ми и го залепих за хладилника с магнит.

Тъкмо се канех да се откажа да ровя в купищата ненужна поща, когато вниманието ми привлече чисто бял плик. Бе надписан на ръка и обратният адрес беше на семейство Гордън, макар че печатът бе от Индиана.

Отворих плика и извадих три листа, изписани и от двете страни със стегнат почерк и със синьо мастило. Писмото започваше така:

„Скъпи Джон, ако четеш тези редове, ние сме мъртви — затова, привет от отвъдния свят.“

Оставих писмото, отидох до хладилника, взех си бира и казах:

— Привет от света на живите мъртви.

И продължих да чета:

„Знаеше ли, че съкровището на капитан Кид е заровено съвсем наблизко? Е, може би вече си разбрал. Ти си умен човек и се обзалагаме, че си се досетил за част от историята. Ако не, можеш да я прочетеш.“

Отпихах от бирата и прочетох трите листа, които представляваха подробна хроника на събитията, отнасящи се до съкровището на капитан Кид, Плъм Айланд и обвързването на Гордънови с Фредерик Тобен. Нямаше изненади, само няколко детайла, които бях пропуснал. По отношение на нещата, за които се бях чудил, като например как са открили къде е заровено съкровището, Том и Джуди пишеха:

„Скоро след пристигането ни на Лонг Айланд получихме покана от Фредерик Тобен да присъстваме на дегустация на вино. Отидохме във винарната и се запознахме с него. Последваха и други покани.

Така бе започнало прелъстяването им. Според писмото, след известно време Тобен им показал груба карта върху пергамент, но не им казал как се е сдобил с нея. Картата изобразявала Пруйм Ейланд, била пълна с компасни стрелки, крачки, различни ориентир и голямо кръстче. Останалата част от историята можеше да се предвиди и скоро тримата сключили дяволска сделка.“

Том и Джуди даваха ясно да се разбере, че не са вярвали на Тобен и че навярно той ще е убиецът им, даже убийството им да изглежда като нещастен случай, акт на чуждестранни агенти или нещо подобно. Накрая двамата бяха разбрали какъв е Фредерик Тобен, но това им бе отнело прекалено много време. В писмото не се споменаваха за Пол Стивънс, когото те изобщо не бяха подозирали. Помислих си, че Том и

Джуди са били като животните, с които са работели — невинни и обречени още от първия миг, в който са стъпили на Плъм Айланд.

Писмото завършваше така:

„И двамата много те харесваме и ти вярваме, Джон, и знаем, че ще направиш всичко, за да се погрижиш справедливостта да възтържествува. С обич, Том и Джуди.“

Оставих листа и дълго гледах с празен поглед пред себе си.

Ако бях получил това писмо по-рано, последната седмица от живота ми щеше да е съвсем различна. Сигурно Ема щеше да остане жива, макар че навярно никога нямаше да я срещна.

Преди век се е случвало хората да стигат в живота си до кръстопът и е трябвало да изберат накъде да тръгнат. Днес живеем в микрочипове с милиони пътеки, които се откриват и закриват всяка наносекунда. Нещо по-лошо, бутоните натиска някой друг.

След около половин час размисли за смисъла на живота, на вратата се позвъни и аз отворих. Бяха ченгетата и по-специално няколко клоуна от личен състав, които, кой знае защо, ми изглеждаха ядосани. Придружих ги до управлението, за да обясня защо не съм отговорил на служебните телефонни обаждания и защо съм пропуснал срещата си, да не споменавам за работата ми като саутхолдско ченге. Там беше шефът ми лейтенант Улф, което бе кофти, но присъстваше и Дом Фанели. Двамата радостно се приветствахме и се посмяхме заедно.

Така или иначе, шефовете започнаха да ми изреждат всички неприятности, които си бях навлякъл, затова повиках моя адвокат и представител от детективската асоциация и до вечерта почти бяхме сключили сделката.

Това е животът. Смисълът му няма нищо общо с доброто и злото, правдата и неправдата, дълга, честта, родината и така нататък. Той се изразява в сключването на най-изгодната сделка.

38.

По Десето авеню се сипеше лек сняг и от шестия етаж виждах прелитащите под светлината на лампите и фаровете снежинки. Студентите ми се изсипваха в аудиторията, но аз не се обръщах към тях. Това беше първата ми лекция за този семестър и очаквах да присъстват трийсетина души, повече или по-малко, макар да не бях гледал списъка. Курсът се наричаше „Криминалистика 709“ и носеше подзаглавие — „Разследване на убийства“. Предвиждаха се петнайсет двучасови лекции веднъж седмично — в сряда, — както и семинари. Курсът носеше три кредита. Щяхме да се занимаваме с методи за обезопасяване на местопрестъплението, идентифициране, събиране и съхраняване на веществени доказателства, осъществяване на работни връзки с други специалисти, сред които експерти по отпечатыци от пръсти и патоанатоми, а също и с методи за водене на разпит. През последните четири лекции щяхме да разгледаме някои известни убийства. Нямаше да обсъждаме убийствата от Северния край на Лонг Айланд. Щях ясно да го покажа още от самото начало.

Студентите от курса ми обикновено варираха от амбициозни ченгета до гостуващи в Ню Йорк детективи, неколцина униформени полицаи от града и предградията, които се стремяха към златната значка или искаха да се подготвят за изпитите за по-висок чин, както и от време на време адвокати, които се учеха как да направят така, че престъпните им клиенти да не бъдат обявени за виновни заради някаква техническа подробност.

Веднъж имах студент, който никога не пропускаше лекция, слушаше всяка моя дума, получи отличен на изпита, а после отиде и уби гаджето на жена си. Мислеше си, че е извършил съвършеното престъпление, но случаен свидетел му помогна да получи стая по коридора, който водеше към пържилката. Все пак смятам, че си заслужаваше шестицата.

Бях написал името си на черната дъска и отдолу прибавих името на курса заради онези бъдещи шерлокхолмсовци, които се нуждаеха от

нещо повече от името на преподавателя и номера на аудиторията, за да са сигурни, че са попаднали където трябва.

Част от сделката с нюйоркското управление се състоеше в съдействието им да ме обявят за три четвърти негоден за служба, в изоставянето на всички подготвени срещу мен обвинения и в помощта им да ми осигурят асистентско място и двугодишен договор с колежа по криминалистика „Джон Джей“. Между управлението и колежа съществуват тесни връзки, така че за тях нямаше да е толкова трудно да го направят. От своя страна, аз само трябваше да се пенсионирам и да дам благоприятни публични изявления за управлението и шефовете си. Ще го правя до края на живота си. Всеки ден, когато пътувам с метрото, аз гласно и публично заявявам: „Нюйоркското полицейско управление е страхотно. Обичам лейтенант Улф.“

Звънецът би и аз се обърнах от прозореца, за да застана зад катедрата.

— Добър вечер — започнах аз. — Казвам се Джон Кори, бивш детектив от отдел „Убийства“ в нюйоркската полиция. На масите си ще намерите общи сведения за курса, списък на задължителната и препоръчителната литература и някои теми за разработки и проекти. Всички ще трябва да представите пред аудиторията проектите си. — „И това ще съкрати значителна част от тези трийсет часа, през които трябва да ви говоря.“

Продължих да обяснявам за курса, оценките, присъствието и така нататък. Срегнах погледите на неколцина от студентите на първия ред и те наистина варираха от осемнайсет — до осемдесетгодишни, приблизително по равно мъже и жени, бели, черни, азиатци, латиноамериканци, някакъв тип с тюрбан, две жени със сарита и свещеник с католическа якичка. Това може да се случи единствено в Ню Йорк. Общото между всички тях, предполагам, беше интересът към детективската работа. Убийството привлича и ужасява — то е голямото табу, навярно единственото престъпление, което всички култури през всички епохи са заклеявявали като най-висша проява против обществото, племето, клана и индивида.

Докато говорех, видях много умни очи и кимащи глави и струва ми се, всички ние искахме да сме на това място, което не се случва винаги в класната стая.

— Ще разгледаме също някои ненаучни подходи в разследването, като например идеята за предчувствието, инстинкта и интуицията — казах аз. — Ще се опитаме да определим тези...

— Извинете ме, детектив.

Погледнах и видях вдигната ръка, която махаше от последния ред. Божичко! Поне да беше почакала да си довърша приказката. Ръката бе свързана с тяло, предполагам, но жената, на която принадлежеше тя, седеше зад едър мъж и не можех да я видя.

— Да? — казах аз.

Бет Пенроуз се изправи и аз едва не паднах на пода.

— Детектив Кори — попита тя, — ще разгледате ли въпросите за законния обиск и нападение, за правата на заподозрените по отношение на неправомерни обиски, а също така и как да се държиш с партньора си, без да го вбесяваш?

Студентите се захиха. На мен изобщо не ми беше смешно. Изкашлях се и отвърнах:

— Аз... Починете си пет минути в стаята. Веднага се връщам. — Излязох навън и тръгнах по коридора. Всички други студенти имаха лекции и беше тихо и празно. Спрях до чешмата, наведох се и жадно отпих от бликащата нагоре струя. После се изправих.

Бет Пенроуз стоеше на няколко крачки от мен и ме наблюдаваше. Известно време се гледахме. Тя беше с тесни дънки, туристически обувки и карирана риза с навити нагоре ръкави и няколко разкопчани горни копчета. Имаше по-момчешки вид, отколкото бих очаквал.

— Как е раната? — попитах.

— Няма проблем. Само драскотина. Но остана белег.

— Ще разказваш за това на внуците си.

— Точно така.

Стояхме и се гледахме.

— Така и не ме потърси — каза тя накрая.

— Не, не те потърсих.

— Дом Фанели прояви любезността да ме информира за теб.

— Нима? Като го видя, ще му разбия носа.

— Не, няма. Харесва ми. Жалко, че е женен.

— Така казва и той. Записала ли си се в този курс?

— Естествено. Петнайсет лекции по два часа всяка сряда.

— И ще биеш целия този път от... къде живееше?

— Хънтингтън. С кола или влак е на по-малко от два часа път. Лекциите свършват в девет, така че ще съм си вкъщи за новините в единайсет. Ами ти?

— Ще съм си вкъщи за новините в десет.

— Искам да кажа, какво правиш, освен преподаването?

— Това ми стига. Три дневни курса и един вечерен.

— Липсва ли ти работата?

— Ами... да. Липсва ми работата, хората, с които работех... усещането, че върша нещо... но определено не ми липсват бюрокрацията и другата гадост. Беше време да се преместя. Ами ти? Още ли си толкова ентузиасирана?

— Естествено. Извършила съм подвиг. Обичат ме. Аз съм гордост за управлението и пола си.

— Аз пък съм гордост за моя пол.

— Така смята само твойт пол — засмя се тя.

Очевидно разговорът ѝ допадаше повече, отколкото на мен. Бет промени темата и каза:

— Чух, че няколко пъти си ходил в съфолкската областна прокуратура.

— Да. Продължават да се опитват да разберат какво се е случило. Оказах им пълно съдействие, доколкото ми позволяваше нараняването в главата, след което страдам от избирателна амнезия.

— И аз така чух. Затова ли забрави да ми позвъниш?

— Не. Не съм забравил.

— Ами тогава... — Тя замълча и после ме попита:

— Ходил ли си в Северния край след...

— Не. И навярно никога вече няма да ида там. Ами ти?

— Направо се влюбих в това място и си купих малка вила в Къчог с няколко акра земя, заобиколени от ферма. Напомня ми за бащината ми ферма от детските ми години.

Понечих да отговоря, но се отказах. Не бях сигурен накъде отива разговорът, но реших, че Бет Пенроуз няма да пътува по три-четири часа всяка сряда вечер, само за да чуе мъдрите думи на учителя, думи, които вече беше чувала и отчасти отхвърляла през септември. Очевидно Пенроуз не се интересуваше само от трите кредита. Аз, от своя страна, тъкмо започвах да свиквам с ергенския живот.

— Човекът от местната агенция за недвижими имоти ми каза, че къщата на вуйчо ти била продадена — съобщи ми тя.

— Да. Това ме натъжи. И аз не знам защо.

— Е, всеки уикенд можеш да ми идваш на гости в Къчог.

Погледнах я и отвърнах:

— Но първо би трябвало да ти се обаждам.

— Сама съм. Ами ти?

— Какво ти каза бившият ми партньор?

— Каза, че си сам.

— Но не самотен.

— Просто ми каза, че нямаш сериозни връзки.

Не отговорих и си погледнах часовника.

— Според източниците ми в областната прокуратура скоро ще предадат делото на съда — каза тя. — Няма да се съгласят да се признае за виновен срещу по-лека присъда. Искат смъртно наказание.

Кимнах. Може и да не съм споменал за това, но изкорменият и скалпиран Фредерик Тобен бе оцелял. Не се изненадах прекалено много, защото знаех, че не съм му нанесъл смъртоносна рана. Бях избягвал артериите му, не бях забил ножа в сърцето му, нито пък му бях прерязал гърлото, както навярно би трябвало. Подсъзнателно, струва ми се, не можех да извърша убийство, въпреки че по време на схватката ни той можеше да умре от шок или от загуба на кръв, което също ме уреждаше. Сега обаче Тобен лежеше в самостоятелна килия в областния затвор и мислеше или за живот зад решетките, или за електрически удар в централната си нервна система. Или може би за смъртоносна инжекция. Искане ми се щатът да промени решението си. В случая на Фредерик аз съм за пържилката и бих искал да съм сред официалните свидетели, за да гледам как от ушите му излиза дим.

Не ми позволяват да посещавам дребния лайнар, но се погрижих да му предадат домашния ми телефонен номер. Гаднярът на всеки две седмици ми се обажда от пандиза. Аз му напомням, че безвъзвратно се е простил с виното, жените, песните, поршетата, бързоходните яhti и пътуванията до Франция и че съвсем скоро ще го изведат призори от килията, за да го екзекутират. Той на свой ред казва, че щял да се измъкне и че било по-добре да внимавам, когато излезел на свобода. Какво монументално его има този хуй.

— Ходих на гроба на Ема Уайтстоун, Джон — каза Бет.

Не отговорих.

— Погребаха я в старото гробище сред всички други гробове на рода Уайтстоун. Някои са тристагодишни.

Отново не отговорих. Бет продължи:

— Видяхме се само веднъж, спомняш ли си, в твоята кухня, но тя ми хареса и исках да оставя цветя на гроба ѝ. И ти би трябвало да го направиш.

Кимнах. Трябваше да мина през цветарския магазин „Уайтстоун“ и да кажа едно „здрасти“. Трябваше да отида и на погребението, но не го направих. Не можех.

— Макс пита за теб.

— Сигурен съм. Той си мисли, че съм гушнал онези двайсет милиона долара в злато и скъпоценности.

— Така ли е в действителност?

— Естествено. Затова съм тук да припечелвам нещо повече от пенсията си.

— Как е белият ти дроб?

— Чудесно. — Забелязах, че неколцина от студентите ми са загубили търпение и се разхождат по коридора — кой до тоалетната, кой да пуши. — Трябва да се връщаме — казах на Бет.

— Добре.

Бавно тръгнахме към аудиторията. Мислиш ли, че някога ще открият съкровището на капитан Кид? — попита тя.

— Не. Мисля, че какъвто си беше параноик, Пол Стивънс го е скрил толкова надълбоко, че ще си остане там още триста години.

— Навярно си прав. Жалко.

— Може и да не е. Може би трябва да си остане там, където си е.

— Да не си суеверен?

— Не бях. Сега вече не съм толкова сигурен.

Стигнахме до вратата на аудиторията.

— Разбрах, че в тази сграда има басейн — каза тя. — Ходиш ли да плуваш?

— От време на време.

— Следващата седмица ще си взема банския. Става ли?

— Става... Бет?

— Да?

— Ами... няма ли да е малко неудобно?

— Не. Но очаквам накрая на курса да получа отличен.

Усмигнах се.

— Готова съм на всичко.

— Не приемам подкупи.

— Искаш ли да се обзаложим?

Студентите ни гледаха, усмихваха се и си шепнеха.

Влязохме вътре — аз зад катедрата, Бет на последния ред.

Обърнах се към аудиторията.

— Сред нас има още един детектив от отдел „Убийства“, детектив Бет Пенроуз от съфолкското областно полицейско управление. Името на детектив Пенроуз може би ви е познато от неотдавнашния случай в Северния край на Лонг Айланд. — Млъкнах за момент, после казах: — Участвах в разследването заедно с нея и двамата научихме по нещо от специфичния стил и методи на другия. Освен това тя ми спаси живота, така че за да ѝ се отплатя, след лекцията ще я заведа да пийнем по нещо.

Всички избухнаха в аплодисменти.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.